ROBERT LUDLUM

NEMRUT

Robert Ludlum

Nemrut

Özgün Adı: The Matlock Paper

v2

Düzenleme: Lone Warrior, gorilozy

Dizi Numarası: BY6M1

Forum: eskikitaplarim.com

Dosya formatları: pdf, epub, mobi, doc, djvu, xps, jpg, fb2

1

Loring, Adalet Bakanlığı binasının yan kapısından çıkıp bir taksi aramaya başladı. Saat beş buçuğa geliyordu. Günlerden bir ilkbahar cumasıydı, Washington caddelerinde de trafik korkunçtu. Loring yaya kaldırımın hemen kenarında durup, belki boş bir taksi görür de gelir umuduyla sol elini kaldırdı. Artık taksi aramaktan vazgeçmek üzereydi ki, on metre ileriden müşteri almış bir araba tam önünde durdu.

“Doğu tarafına mı gideceksiniz, bayım? Müşterim var ama zararı yok. Bu bay sizi de alabileceğimi söyledi.”

Bu tür şeylerle karşılaştığı zaman Loring hep şaşırır, ne yapacağını bilemezdi.

Farkında olmadan sağ kolunu yeninin içine çekti. Ceket kolunun sağ elini olabildiğince gizlemesini sağlamak için yapmıştı bunu. Sağ bileğine dolanmış, kolunu dosya çantasının sapına kilitleyen ince siyah zinciri gizlemek için...

“Teşekkür ederim, ama ilerideki köşeden güneye dönmem gerekecek.”

Taksi tekrar yoğun trafik seline karışıp kaybolana dek Loring bekledi, sonra yine boşuna sol elini sallamaya devam etti.

Böyle koşullar altında, genellikle, beyni saat gibi çalışır, herkesten daha atak olmak isterdi. Sağma soluna hızla bir göz atar, müşteri indirmek üzere olan taksileri kalabalığın içinden seçer, arabanın boş

olduğunu gösterecek yanar ışıkları yakalamak için sokak başlarım kartal gibi kollardı.

Ne var ki, Ralph Loring o gün koşmaya istekli değildi. Bu önemli cuma günü kafası korkunç bir gerçekle doluydu. Hiçbir şey düşünemiyordu o işten başka. Az önce bir insanın ölüme mahkûm edilişine tanık olmuştu çünkü. Hiç tanımadığı, ama hakkında çok şey bildiği bir adamın. Altı yüz elli kilometre uzakta, ufak bir New England ilçesinde yaşayıp çalışan ve Loring'in varlığından haberdar olmadığı gibi, Adalet Bakanlığının kendisiyle ilgilenmekte olduğundan da habersiz genç bir adamdı ölüme mahkûm edilen.

Loring'in aklı ikide bir, o ağır cezayı veren adamların çepeçevre oturdukları Bakanlığın Konferans Salonundaki dikdörtgen biçimi büyük toplantı masasına gidiyordu.

Başından beri var gücüyle karşı çıkmıştı bu işe. Hiç tanımamış olduğu ve binbir şeytanca manevrayla, içinden çıkılmaz bir kapana kıstırılan o adamı kurtarmak için elinden daha başka bir şey gelmezdi.

Bir zamanlar donanmada bir askeri mahkeme yargıçlığı yapmış Adalet Bakanı yardımcılarından biri, “Size bir noktayı anımsatabilir miyim, Bay Loring?” demişti. “Savaş durumlarında en büyük tehlikeler göze alınmış varsayılır. Ve her savaşta da belirli bir oranda can kaybı beklenir.”

“Ama burada koşullar farklı. Bu adam söz konusu görev için özel olarak yetiştirilmiş değil. Ayrıca düşmanın kim ya da nerede olduğunu da bilmiyor. Hem nasıl bilebilir?

Biz kendimiz bile bilmezken.”

“Sorun da o ya.”

Bu kez konuşan bir başka Adalet Bakan yardımcısı olmuştu. Adalet Bakanlığının kurul toplantılarına pek meraklı olan bu şirket avukatı, Loring'in anladığı kadarıyla, bu tür kararlar verebilecek yetenekte değildi. “Konumuz olan kimse son derece hareketli biri. Psikolojik profiline bakın bir kez. 'Kusurlu ama son derece hareketli...' Aynen böyle diyor. Çok akla yakın bir seçim bu.”

“Kusurlu ama son derece hareketli. Ne demek bu, Tanrı aşkına? On beş yıldır bu alanda çalıştığımı bu komiteye hatırlatabilir miyim? Kişiler hakkında hazırlanmış psikolojik profiller insan seçiminde kılavuz olan eleme yöntemleridir, ama rasgele bir yöntem. Örneğin, ben, Uzay ve Havacılık Dairesinde matematikçi olarak çalışmak üzere nasıl bir sorumluluğu üzerime alamazsam, konuyu doğru dürüst bilmeyen bir insanı da bir örgüt içine sızmak amacıyla o derece görevlendiremem.”

Kurul başkanı, Loring'e profesyonel bir yanıt vermişti.

“İhtiyatlı tutumunuzu anlıyorum. Doğal olarak ben de sizinle aynı görüşteyim. Bununla birlikte, normal koşullar içinde değiliz. Önümüzde topu topu üç haftacık vakit var. Zaman öğesi bu konuda bilinen olağan önlemleri bir yana bırakmamızı gerektiriyor.”

Eski donanma yargıcı, “Bu tehlikeyi göze almamız gerekiyor,” dedi.

Loring, “Tabii, tehlikeyi göze alan siz değilsiniz,” diye yanıtladı.

“Söz konusu kişiyle ilişki kurma görevinden alınmak ister miydiniz?”

Başkan bu öneriyi son derece içtenlikle yapmıştı.

“Hayır, efendim. Söz konusu kişiyi bulup kendisiyle ilişki kuracağım.

Ama istemeye istemeye. Bu sözlerimi de lütfen tutanağa geçiriniz.”

“Toplantıya son vermeden önce bir nokta daha var.” Şirket avukatı masanın üzerine eğildi. “Söyleyeceğim şey de en üst makamdan geliyor. Seçtiğimiz kimsenin bu konuyla çok yakından ilgileneceği görüşünü paylaşıyoruz. Yaşam öyküsü bunu gösteriyor. Bunun yanında belirtilmesi gerekli bir diğer nokta da şu: Seçtiğimiz kimse tarafından bu kurula yapılacak her türlü yardım, para karşılığı olmadan ve de gönüllü olarak yapılmalıdır. Nazik bir durumda bulunuyorsunuz. Bu işte hiçbir şeyin sorumluluğunu üzerimize alamayız. Tekrar ediyorum, hiçbir şeyden sorumlu olamayız. Olanağı varsa, sözkonusu kimsenin bizim tarafımızdan özenle seçilmiş olmayıp, kendiliğinden bize gelmiş olduğunun da tutanaklara geçmesini isterdim.”

Ralph Loring bunun üzerine tiksinerek başını bunu söyleyen adamdan öte yana çevirmişti.

Trafik daha da yoğun bir hale gelmişti şimdi. Loring yirmi küsur blok uzaktaki apartmanına kadar olan yolu yürüyerek almaya karar vermiş gibiydi ki, beyaz bir Volvo tam önünde kaldırıma yanaşarak durdu.

“Atla. Elin havada halinle çok aptalca bir görünüşün var.”

“Ah, sen misin? Çok teşekkür ederim.”

Loring kapıyı açarak daracık ön koltuğa kaydı, dosya çantasını kucağına koydu.

Çantayı bileğine bağlayan ince siyah zinciri gizlemesine gerek yoktu artık. Cranston da kendi gibi Bakanlık dışında etkin olarak çalışan bir uzmandı. Uyuşturucu maddelerin denizaşırı ülkelerden Amerika'ya girişi konusunda çalışıyordu. Şimdi sorumluluğu Loring'e verilmiş olan iş

üzerindeki arka plan çalışmalarının büyük bölümünü Cranston yürütmüştü.

“Çok uzun sürdü toplantınız. Karara varabildiniz mi bari?”

“Yeşil ışık yakıldı.”

“Eh, zamanı gelmiş de geçiyordu bile.”

“İki bakan yardımcısıyla Beyaz Saraydan gelen bir bildiri sayesinde karar verildi. Coğrafya Bölümü de Akdeniz Gücünden son raporları aldı bugün. Kaynak yollarının tümüyle değiştirildiğini bildiren her zamanki raporlardan biri. Kaynaklardan buraya uzanan yolların hepsinin değiştirilmekte olduklarını doğruluyor. Kuzeyde Ankara ve Konya'daki tarlalar, *Sidi Barrani*[1] ve *Reşid yöresindeki*[2] bölgeler, hatta Cezayir afyon bölgeleri bile üretimi azaltıyorlar. İşlerimizi çok güçleştirecek bu.”

“Daha ne istiyorsun Tanrı aşkına? Amaç afyon üreten tüm bu bölgeleri temizlemek değil miydi? Sizler de hiçbir zaman tatmin olmazsınız. Bildiğimiz gizli yollar üzerinde denetim görevini sürdürebiliyoruz ama... *Porto Bela Cruz*[3], *Pilcomayo*[4], Paraguay, Brezilya ve *Guyana*’da[5] isimlerinin telaffuzunu bile bilemediğimiz yarım düzine yepyeni sürüm yeri hakkında bilgimiz yok denecek kadar az. Tümüyle yepyeni bir top oyunu bu, Ralph.”

“*Güvenlik Kurulu*[6] ajanlarını çağırın. CIA o türden ajanlarla dolu.”

“Olanaksız. Onlardan harita istememize bile izin verilmiyor.”

“Çok saçma bir şey bu.”

“Saçma falan değil. Düpedüz casusluk faaliyetine dönüşüyor iş.

Bulaştırmıyoruz onlara elimizi. İnterpol kurallarına harfi harfine uyuyoruz. Kirli işler yok. Bunu da biliyorsun sanıyordum.”

Loring bezginlikle, “Biliyorum,” diye yanıtladı. “Yine de çok saçma.”

“Sen New England'daki ilçeyle uğraş. Biz *pampalarla*[7] ya da nereleriyse o bölgelerle baş ederiz.”

“New England ilçesi tüm evreni simgeleyen minicik bir dünya. İnsanı ürküten, korku veren yanı da bu ya. Bir zamanlar ilçelerimiz, bahçeleri eski usul çitlerle çevrili, insanları öncü ruhu taşıyan, tuğla duvarları sarmaşıklarla kaplı yerlerdi. Ne oldu o şiirsel ilçelere?”

“Yeni şiirlere dönüştü. Boş ver şimdi bunlara Allahını seversen!”

“Müthiş moral veriyorsun insana. Sağol.”

“Cesaretin kırılmış gibi bir halin var.”

“İşi kıvırmak için yeterince zaman yok da ondan.”

“Hep öyle değil midir?” Cranston ufak arabayı daha hızlı giden arabalara ayrılmış bir şeride soktu, ama çok geçmeden Nebraska Bulvarıyla On Sekizinci Bulvarın kesiştiği yerde kavşağın tümüyle tıkanmış olduğunu gördü. Derin bir iç çekişiyle vitesi boşa alıp omuz silkti. Sonra Loring'e baktı. Loring görmeyen bakışlarını arabanın ön camına dikmişti. “Hiç olmazsa harekete geçmek için gerekli izni kopardın. Bu da az şey sayılmaz.”

“Hiç kuşkusuz. Tabii, yanlış bir kadroyla.”

“Ha... Şimdi anlıyorum. Onun dosyası mı?” Cranston başıyla Loring'in kucağındaki dosya çantasını işaret etti.

“Evet, doğduğu günden bu yana tüm yaşam öyküsü adamımızın.”

“İsmi ne?”

“Matlock. James B. Matlock II. Ortadaki B'de Barbour demek. Çok eski bir aileden.

Daha doğrusu çok köklü iki ailenin çocuğu. James Matlock Güzel Sanatlar Akademisi mezunu, felsefe doktoru. Elizabeth devri edebiyatını etkileyen sosyal ve siyasal baskılar üzerinde çağımızın tanınmış bir otoritesi. Ne dersin buna?”

“Hay Allah! Bunlar mı adamın nitelikleri? Nerelerde sürdürecek soruşturmasını işe başlayınca? Emekli profesörler onuruna verilen çay partilerinde mi?”

“Hayır. Tabii, o da var ama bir kez yeterince genç. Nitelikleri arasında Güvenlik Dairesinin 'kusurlu, ama son derece hareketli' yargısı da var. Ne harika laf değil mi?”

“Ne demezsin! Ne demekmiş acaba?”

“Pek de hoş bir tip değil yani; askerlik sicilindeki kötü bir kayıttan ya da bir boşanma falan geçirmiş olmasından herhalde. 'Kusurlu' sözcüğünün askerlik sicilinden geldiğinden eminim. Ama ömür boyu silinmeyecek o sicil lekesine karşın, çok beğenilen bir tip anlamına geliyormuş o cümle.”

“Görmeden hoşlandım bu adamdan.”

“Derdim de o ya. Ben de hoşlanıyorum keratadan.”

İki adam sustular. Cranston meslektaşlarından biri susmuş kara kara

düşünmeye başladı mı, onu kendi haline bırakacak kadar tecrübeli bir uzmandı. Bu işte insanın çok düşünüp kendi kendine karara varması gerekirdi. Çoğu zaman da güç olmazdı bu.

Ralph Loring, yaşamı kucağındaki çantanın içindeki dosyada en ufak ayrıntılarına dek yazılı adamı düşünüyordu. Sayısız bilgi bankalarından ve kaynaklardan toplanmıştı çantadaki dosya. James Barbour Matlock'tu genç adamın adı, ama o ismin ardındaki insan tipini, yüzünü bir türlü gözlerinin önünde iyice netleştiremiyordu. Bu da üzüyordu Loring'i. Birbirlerini tutmayan, huzur kaçırıcı, hatta zaman zaman ciddi birtakım çelişkilerle biçimlenmişti Matlock'un yaşamı.

New York'un Scarsdale semtindeki güzel bir apartmanda oturan yaşlı ve son derece zengin bir çiftin hayatta kalmış son evlatlarıydı Matlock. Doğu yöresinde oturan zengin kişilerin çocuklarının gördüğü türden iyi bir eğitim görmüştü. Andover ve Amherst kolejlerinde bankacılık, borsacılık ve reklamcılık öğrenimi yapmıştı. Bir gün gelip de Manhattan'da bankacı olacağı düşünülerek, o çizginin dışına çıkacağına ilişkin en ufak bir belirti görülmemişti kolejden önceki ve kolej sıralarındaki yaşamında. Gerçekten Greenwich yöresinden, sosyetede hayli ünlü bir genç kızla yaptığı evlilik, onun için ailesi tarafından çizilmiş yolu harfiyen izleyeceğini doğrular gibiydi.

Ondan sonra da James Barbour Matlock'un başına birtakım işler gelmeye başlamıştı. Bunların nedenini bilmeyi çok arzuluyordu Loring. Önce askerlik işinin. Altmışların başlarıydı. Matlock askerlik görevinin normalden altı ay daha uzatılmasını gönüllü kabullenip, cepheye gitmeden iaşe subayı olarak Amerika'da bir masa başında oturabilirdi. Ailesinin Washington ve New York'taki nüfuzunu kullanarak pekâlâ böyle bir görev alabilirdi. Oysa askerlik sicili bir gangsterinkinden farksızdı; askerlik kurallarına uymayıp bir sürü itaatsizlikle sayısız suç işlediği için

kimsenin istemediği bir yöreye gönderilmişti. Savaşın her gün biraz daha tırmanmayla alabildiğine kana buladığı Vietnam'a. *Mekong Deltası*[8] yöresinde ateş hattında görevliyken, davranışlarından ötürü de iki kez savaş divanına çıkarılmıştı.

Tüm bunlara karşın, yine de ortada disiplinsiz davranışlarının ardında ideolojik bir neden olduğunu gösterir en ufak bir belirti yoktu. Kişiliğinin askerlik yaşamıyla hiç bağdaşmadığı anlaşılıyordu düpedüz.

Askerlikten sonra sivil yaşama dönüşünde de bir dizi güçlükle karşılaşmıştı. Önce bir anlaşmazlık çıkmıştı ailesiyle arasında. Sonra da karısıyla arasında ikinci bir anlaşmazlık baş göstermişti. Akademik sicilinde kibar, ama sıradan bir öğrenci olduğu belirtilen James Barbour Matlock, o anlaşmazlıklardan sonra açıklanması olanaksız bir biçimde, Morningside Heights'da ufak bir daire kiralamış, ardından da Columbia Üniversitesine devama başlamıştı.

Karısıyla ortak yaşamı üç buçuk yıl sürmüş, sonra da genç kadın sessiz sedasız bir boşanmayla Matlock'un yaşamından rüzgâr hızıyla çıkıp gitmişti.

Onu izleyen uzun yıllar tekdüze haberalma raporlarıyla doluydu. Dik başlı bir insan olan Matlock, artık bilim adamı Matlock olma yolundaydı. Günün yirmi dört saati, haftanın yedi günü harıl harıl çalışıyor, on dört ay gibi kısa bir zaman içinde master yapıyor, iki yıl sonra da doktorasını veriyordu. Ailesiyle barışır gibi olmuştu bu sırada. Ve Connecticut'taki Carlyle Üniversitesinin İngiliz Edebiyat Fakültesinde öğretim üyesi olmuştu. Matlock o günden beri bir hayli kitap ve makale yayınlamış, akademik çevrelerde kıskanılacak bir ün yapmıştı. Çok sevildiği kesindi. “Son derece hareketli...” (Ne saçma bir tanımlamaydı bu!”) Az çok iyi bir yaşam sürüyor ve geçmiş yıllar boyunca gösterdiği

çevreye düşmanca belirtilerden de artık hiçbirini taşımadığı görülüyordu. Tabii, yaşamından memnun olmaması için hemen hiçbir neden yoktu. James Barbour Matlock II yaşamını gayet zarif bir biçimde planlamış, hiçbir yanda açık bir kapı bırakmamıştı ve Tanrıya şükür, kendine güzel bir kız arkadaş peylemişti. O arada, kimseye sezdirmeden Patricia Ballantyne adında, üniversite son sınıfından bir kızla yaşıyordu. Kızla Matlock ayrı oturuyorlar, ama dosyadaki bilgilere göre, sevişiyorlardı. Haberalma örgütlerinin sağladığı bilgilerden çıkarılabildiği kadarıyla, evlenmeyi falan düşündükleri yoktu. Kız arkeoloji doktorasını tamamlıyordu ve bir düzine vakfın bursu mezun olacağı günü bekliyordu. Bu burslar onu uzak diyarlara ve bilmediği gerçeklere götürecekti. Patricia Ballantyne evlenmek niyetlisi değildi. Daha doğrusu bilgi bankalarından toplanmış raporlar öyle diyordu.

Ama ya Matlock, diye merakla düşündü Ralph Loring. Gerçekler ne diyordu onun için? Bu gerçekler onun bu görev için seçimini nasıl haklı gösterebilecekti?

Öyle göstermiyordu aslında. Gösteremezdi de. Durumun gerektirdiği görevleri ancak özel olarak yetiştirilmiş bir profesyonel ajan yerine getirebilirdi. Çünkü sorunlar Matlock'un içinden çıkamayacağı kadar karışık, bir amatör için de gereğinden fazla tuzakla doluydu.

İşin en korkunç ve çelişkili yanı şuydu: Bu Matlock bir dizi hata yapar ve tuzaklara da düşecek olursa, bu işi tüm profesyonel ajanlardan çok daha hızla, çok daha mükemmel biçimde başarabilirdi.

Ve yaşamını da kaybederdi bu arada.

“Onun bu görevi kabul edeceğini nereden çıkarıyorsun?” Cranston, Loring'in oturduğu binaya yaklaştığı için kendini daha fazla tutamamıştı.

“Ne dedin? Bağışla, ne sordun az önce?”

“Adamın bu görevi kabul etmesi için özel bir neden var mı? Niçin etsin?”

“Kendinden on yaş küçük olan kardeşi yüzünden. Anneleriyle babaları çok yaşlı. Üstelik çok zengin, kendi yalnızlıklarına gömülü insanlar. Bu durumdan da Matlock sorumlu tutuyor kendini.”

“Niçin?”

“Kardeşi üç yıl önce fazla dozda eroin alarak ölmüş de ondan.”

Ralph Loring altındaki kiralık arabayı geniş ve iki yanı ağaçlık caddeden ağır ağır sürerek bakımlı yeşil alanların çok gerilerine kurulmuş büyük eski evleri geçti.

Bazılarında üniversitenin öğrencileri kalıyordu bu evlerin. Bazıları üniversite derneklerine aitti, ama on yıl öncekine oranla çok daha azalmıştı bu tür binaların sayısı. Bin dokuz yüz ellilerin ve bin dokuz yüz altmış başlarının üyelerinden başkalarına tümüyle kapalı sosyal faaliyetlerin yerini, çağın modasına uygun yepyeni türde öğrenci örgütleri alıyordu şimdi. O çok büyük yapılardan birkaçı şimdi bambaşka kimliklere bürünmüştü: **Ev, Aquarius**[9]**, Afro-Halkları, Warwick, Lumumba**[10] **Salonu.**

Connecticut'un Carlyle Üniversitesi New England'ı yer yer noktalayan orta büyüklükte, “etkin” öğretim kuruluşlarından biriydi. Eşsiz başkanı Dr. Adrian Sealfont yönetimindeki bir yönetici kadrosu, kuruluşun tüm yapısını kökünden değiştirip yeniliyor, onu yirminci yüzyılın ikinci yarısına yaraşır bir biçime sokuyordu. Tabii, buna karşı her zamanki türden birtakım itiraz sesleri yükselmişti, öğrencilerin çoğu sakal

bırakmışlardı. O sakin, zengin öğrenci kıyafetlerine, çeşitli öğrenci kulüpleri üyelerinin giydikleri *bleyzerlere*[11] ve üniversitece desteklenen kürek yarışlarının yarattığı klasik havaya karşı, onu dengeleyecek kadar güçlü Afrika enstitüleri boy atmıştı yörede. Bir yanda katı *rock'n'roll*[12], öte yanda klasik eski biçim fakülte çayları yan yana, barış içinde bir arada yaşama yollarını arıyorlardı.

Parlak ilkbahar güneşi altında uzanan sakin fakültenin bahçesine bakarken Loring düşünüyordu. Böylesine hoş bir yörenin gizli, dehşet verici birtakım sorunları olacağını kimin aklı alırdı?

Hele hele onu, buralara kadar getirmiş türden sorunlar...

Ne var ki, gerçekti bu.

Carlyle düpedüz bir saatli bombaydı. Ateşlendiği zaman akılları durduracak türden kurbanlar verdirecek bir saatli bomba. O bomba da patlayacaktı. Patlama sadece bir zaman sorunuydu. Kaçınılmaz bir şeydi. Bunu biliyordu Loring. Bilinmeyen, kestirilemeyen şey o patlama gününe kadar olacak olanlardı. Mümkün olan en uygun olasılıkları yaratmaksa kendisine düşüyordu. Bu bilinmezin anahtarı da *Akademi mezunu, Felsefe Doktoru James Barbour Matlock*'tu[13].

Loring arabayı sürerek her biri dörder daireli, iki katlı, fakülte öğretim üyelerinin oturdukları güzel evleri geçti. Dört daireli bu apartmanların her daire için ayrı girişi vardı. Bunlar fakülte binalarının iyilerinden sayılırdı. İlçe dışında kendi evlerini yaptıracak kadar mesleklerinde ilerlemiş genç öğretim üyeleri genellikle bunlarda otururlardı. Matlock'un dairesi bu binanın batı kanadında birinci kattaydı.

Loring arabasını blok etrafından sürerek aynı yere döndü, arabayı

dikine caddede Matlock'un dairesinin kapısının tam karşısına park etti. Uzun boylu kalamazdı orada; ikide bir oturduğu yerde dönüp duruyor, caddeden geçen arabaları ve pazar sabahı yürüyüşüne çıkmış yayaları bakışlarıyla tarıyordu. Sonunda kimsenin kendisini gözetlemediğini anlayınca memnun oldu. Çok önemliydi bu. Matlock'un hareketleri izlenerek hazırlanmış dosyada, genç profesörün pazarları genellikle öğle sularına kadar gazete okuduğu, sonra da arabasına atlayıp sevgilisi Patricia Ballantyne'in üniversite son sınıf öğrencilerine ayrılmış dairelerden birinde oturduğu yere gittiği yazılıydı. Daha doğrusu, bir önceki geceyi Patricia ile geçirmediği zamanlar böyle yapıyordu Matlock. Sonra da ikisi genellikle öğle yemeği için ilçeden dışarı çıkıyor, bir kır lokantasında yedikten sonra ya Matlock'un dairesine dönüyor ya da güneyde Hartford'a veya New Haven'e gidiyorlardı. Tabii, arada bir bu düzende değişiklik yaptıkları da olmuyor değildi. Ballantyne denilen kızla Matlock hafta sonlarında sık sık birlikte yolculuğa çıkıyor, kaldıkları otelin defterine de kendilerini karı koca olarak yazdırıyorlardı. Bu hafta sonu öyle yapmamışlardı. Matlock'u izleyenler bildirmişlerdi bunu.

Saatine baktı Loring. Bire yirmi vardı, ama Matlock hâlâ dairesindeydi. Zaman kısalıyordu. Loring birkaç dakikaya kadar Crescent Sokağında bekleniyordu. Crescent Sokağı 217 numarada, Loring ikinci kez araba değiştirmek için irtibat ajanıyla buluşacaktı.

Matlock'u ayrıca kendinin de gözetlemesine gerek yoktu aslında. Dosyayı başından sonuna okumuş, düzinelerle fotoğrafa bakmış, hatta Carlyle Üniversitesinin rektörü Dr. Sealfont'la bile ayaküstü konuşmuştu. Yine de her ajanın kendine özgü çalışma yöntemleri vardı. Loring de biriyle temasa geçmeden önce genellikle sözkonusu kimseyi saatlerce gözetlerdi. Adalet Bakanlığında birlikte çalıştığı birçok arkadaşı bunun ona güç verdiğini iddia ederlerdi. Loring ise bunun

sadece kendine bir güven duygusu verdiğini bilirdi.

Matlock'un dairesinin ön kapısı açıldı, uzun boylu bir delikanlı güneşe çıktı.

Ayağında haki bir pantolon, bir çift mokasen, üzerinde de ten rengi bir balıkçı süveter vardı. Keskin yüz hatları ve oldukça sarı saçlarıyla yakışıklı gençti. Dairenin kapısının kilitlenmiş olup olmadığını kontrol etti, gözüne bir güneş gözlüğü taktı, sonra evi dolanan bir yaya kaldırımı izleyerek arka tarafta kayboldu. Herhalde evin arkasındaki ufak park yerine gitmiş olmalıydı. Beş, altı dakika sonra James Matlock evin önündeki otomobil yolundan göründü, altındaki spor bir Triumph arabayla caddeye çıktı.

Temasa geçmeye hazırlandığı genç adamın son derece hoş bir yaşam sürdürmekte olduğu kesindi. Loring kafasından bunu geçirdi. Yeterli bir geliri vardı, hiçbir sorumluluğu yoktu, yaptığı işten zevk alıyordu, üstelik de güzel bir kızla gönlünce ilişki sürdürüyordu.

Loring bir an düşündü. Acaba üç hafta sonra da James Barbour Matlock için yaşam aynı biçimde mi olacaktı? Çünkü Matlock'un mutlu dünyası birdenbire sonsuz bir uçuruma gömülecekti. [17]

2

Matlock, Triumph'u sonuna kadar gazladı, hız göstergesi yüz kilometreye yükselirken, yere yakın araba yolu yutmaya başladı. Acelesi falan yoktu. Pat Ballantyne da bir yere kaçacak değildi. Sadece öfkeli olduğu için Matlock arabayı hızlı sürüyordu. Pek öfkeli de denilemezdi ya aslına bakılırsa. Sadece canı sıkkındı. Genellikle baba evinden telefon geldiği zamanlar böyle olurdu. Zaman bir türlü yok edemiyordu bu duyguyu. Babasının "yüklüce" dediği kadar para da kazansa bu duygudan kurtulamayacaktı. Tepesini attıran ödün üstüne ödün vermeye zorunlu kalmasıydı. Annesiyle babasının yaşları ilerledikçe durum daha da kötüleşiyordu. Büyükler durumu ellerinden geldiğince kabullenmek yerine, deştikçe deşiyorlardı konuyu. İlkbahardaki sömestr tatilini yanlarında, Scarsdale'de geçirmesi için direniyorlardı. Sırf oradayken babasıyla her gün kente inebilsin diye tabii. Yani onunla birlikte bankalara, hukukçulara gidebilsin ve baba bir gün gelip de ortadan çekildiği zaman, onun işlerini olduğu gibi devralabilsin diye...

Babası bir din adamının öğütte bulunuşu gibi, "Ben işten elimi çekene kadar senin öğrenmen ve öğrenince de hazmetmen gereken bir hayli şey var, oğlum," demişti. "İşi devralmak için gereğince hazırlıklı değilsin, biliyorsun..."

"Elimizde başka da evladımız kalmadı, bir tanem," demişti annesi de acıklı bir tavırla.

Matlock, ikisinin yas havası içinde bu dünyaya veda edecekleri günü hazla bekleyip, devamlı kendisini düşündüklerini biliyordu. Yaşamda

yerlerini yapmış, izlerini bırakmışlardı. Babası bırakmıştı hiç olmazsa. İşin hoş yanı, annesiyle babasının katır gibi güçlü, yabanıl atlar kadar da sağlıklı oluşuydu. Kendisini gömdükten sonra en azından on beş, yirmi yıl daha yaşayacaklardı kuşkusuz.

Gerçek şuydu: Annesiyle babası onun yanlarında olmasını istiyor, kendisiyse bunu o denli arzulamıyordu. David'in burunda[14] ölümünden bu yana geçen son üç yıldır hep böyle olmuştu.

Arabayı Pat'ın kaldığı binanın ön kapısına sürüp frene basarken, belki de suçluluk duygusundan ötürü bu denli sinirleniyorum," diye geçirdi içinden. David konusunda bir gün olsun içi rahat etmemişti. Hiçbir zaman da etmeyecekti.

Ve ilkbahar sömestr tatilini Scarsdale'de geçirmeyi, eski anıların tazelenmesini istemiyordu. O korkunç, aşksız ve kararsız geçmiş yılları unutmasına yardım edecek biri vardı şimdi yaşamında. Sömestr tatilinde de Pat'ı St. Thomas'a götürmeye söz vermişti.

Kırlarda durdukları hanın adı Cheshire Kedisi'ydi ve adının da simgelediği gibi, orada bir İngiliz hanı ve bir pub[15] havası vardı. Yemekleri iyi, içkileri cömertçe idi. Bu iki niteliği de burasını Connecticut eyaletinin kent dışına çıkmaya meraklı kişileri için tutulan bir yer yapmıştı.

Matlock ile Pat ikinci Bloody Mary'lerini bitirmiş, rozbifle[16] Yorkshire pudingi[17] ısmarlamışlardı. Lokantanın geniş yemek salonunda bir düzine kadar çift ve birçok aile vardı. Köşede *New York Times* gazetesi okuyan biri oturuyordu. Elindeki gazeteyi tren ya da otobüs yolcularının yaptıkları gibi dikine katlamıştı.

“Herhalde başına buyruk oğlunu bekleyen canı sıkkın bir baba

olmalı. Bu tipleri bilirim. Her sabah işlerine Scarsdale treniyle giderler."

"Ama hayli sakin bir hali var."

"Sinirli hallerini gizlemeyi bilirler. Yalnız sinir ilaçlarını aldıkları eczanelerin sahipleri bilir sinirlerinin bozuk olduğunu. Gelusil[18] aldığı besbelli."

"Sözünü ettiğin türden babalar mutlaka bir yerden belli ederler huzursuzluklarını. Oysa bunun hiç de sinirli bir hali yok. Tümüyle halinden memnun birine benziyor. Yanılıyorsun."

"Sen Scarsdale'i bilmiyorsun, o kadar. Orada halinden memnun görünmek çok eski bir tutumdur. Halinden memnun görünmeyene ev bile satmazlar."

"Hazır yeri gelmişken sorayım, neye karar verdin? St. Thomas'ta geçirmeyi kararlaştırdığımız tatilden vazgeçmeyelim."

"Geçmeyeceğim. Çok çetin bir kış geçirdik, biraz güneşe gereksinmemiz var. Hem zerre kadar makul davranmıyor bizimkiler. Bankacılık ve borsa oyunlarını öğrenmeye hiç hevesli değilim. Boşuna vakit kaybı. Diyelim ki, artık annemle babam bu dünyadan çekip gittiler bunun da pek olacağı yok ya yönetimi ellerine alacak kimseler var bankalarda."

"Annenle babanın bu davranışlarının sadece bir bahane olduğunda anlaşmıştık sanıyorum. Bir süre daha yanlarında görmek istiyorlar seni. Sorun bu. Ama işi bu biçimde sürdürmeleri de gerçekten hazin."

"Hazin falan değil, babam düpedüz bana rüşvet önermeye çalışıyor ...Bak, bizim tren yolcusu umudu kesti hayırsız oğlundan." Gazete okuyan adam içkisini bitirmiş, kadın garsona yemek yemeyeceğini

söylüyordu. "Beşe on koyarım ki, oğluyla barışacağı anı beklerken adam mutlaka oğlunun uzun saçlarıyla deri ceketini, belki de yalınayak gezdiğini düşündü, paniğe kapılıp buluşmadan vazgeçti."

"Adamın başına gerçekten öyle bir hal gelmesini dileyeceksin neredeyse."

"Hayır, öyle bir şey dilediğim yok. Tersine gereğinden fazla tutuyorum onu. Topluma karşı başkaldırmayla at başı giden kötü davranışlara tahammül edemiyorum; ürkek, üstelik de çekingen bir insan yapıyor bu beni."

"Sen çok tuhaf bir insansın, Nefer Matlock," dedi Pat. Onun pek de şanlı olmayan askerlik yaşamına değinmişti. "Yemeği bitirdikten sonra Hartford'a gidelim. Güzel bir film var."

"Ah, kusuruma bakma. Söylemeyi unuttum. Bugün gidemeyiz... Sealfont sabah telefon edip bu gece erken saatte bir toplantıya çağırdı beni. Önemli olduğunu da ekledi."

"Ne toplantısıymış bu?"

"Emin değilim. Afrika etütleri bölümünde bir olay çıkmış olması mümkün. Howard Üniversitesinden ayarttığım Tom bambaşka tipte biri çıktı. Kral 14. Louis'den[19] bile sağcıymış."

Genç kız gülümsedi. "Vallahi, müthişsin."

Matlock onun elini avuçlarının içine aldı.

Dr. Adrian Sealfont'un evi gerçekten işgal ettiği makama layık bir yapıydı. Büyük beyaz bir kolonyal malikâneydi. Öndeki geniş mermer basamaklar oyma, kalın çift kanatlı kapıya çıkıyordu. Binanın

cephesinde bir uçtan ötekine İyon sütunları vardı. Ve güneş batar batmaz evin önündeki büyük yeşil alana gömülü projektörler yakılıyordu.

Matlock geniş merdivenden yukarı çıkarak kapının zilini çaldı. Yarım dakika sonra genç bir hizmetçi kapıyı açarak onu içeri aldı, holden geçirerek Dr. Sealfont'un evin arka tarafındaki muazzam kitaplığına götürdü.

Adrian Sealfont, yanında iki kişi, kitaplığın ortasında ayakta duruyordu. Rektörün havası her zaman olduğu gibi bir kez daha etkilemişti Matlock'u. Bir doksana yakın boyu, ince yapısı ve çekik yüz hatlarıyla Sealfont'tan etrafa daima sıcak bir hava yayılır, bu da çevresindekileri oldukça etkilerdi. Kendisini tanımayanlardan parlak zekâsını gizleyen gerçek bir alçakgönüllülük vardı onda. Matlock son derece beğenirdi rektörü.

“Hoşgeldin, James,” Sealfont elini Matlock'a uzattı. “Bay Loring, size Dr. Matlock'u takdim edebilir miyim?”

“Nasılsınız? Merhaba, Sam.” Matlock bu son selamı odadaki üçüncü kişiye, Carlyle Üniversitesinin dekanı Samuel Kressel'e vermişti.

“Merhaba Jim.”

Matlock, Loring'e bakarak, “Daha önce karşılaştık, değil mi?” diye sordu. “Ama nerede karşılaştık, anımsamaya çalışıyorum.”

“Çok mahcup olacağım anımsayacak olursanız.”

Kressel o şakacı ve hafif tertip insanı inciten alaycı haliyle, “Orası kesin,” diyerek güldü. Sam Kressel'den de hoşlanırdı Matlock. Kişiliğinden çok görevi gereği çektiği sıkıntılardan nelerle uğraşmak

zorunda kaldığını bildiği için hoşlanırdı ondan.

“Ne demek istiyorsun, Sam?”

Adrian Sealfont söze karıştı.

“Yanıtı ben vereceğim” Bay Loring federal örgütten. Daha doğrusu Adalet Bakanlığından. Üçünüz arasında bir toplantı düzenlemeye razı oldum, ama Sam ile Bay Loring'in az önce değindikleri şeye razı değilim. Bay Loring'in önceden seni gözetle... Nasıl derler, gözetlemeyi uygun bulduğu anlaşılır. İlk başından beri bütün gücümle karşı çıktım buna.” Sealfont dik dik Loring'e baktı.

“Ne yaptınız? Ne yaptınız?” diye Matlock sordu. Sakindi.

Loring inandırıcı bir tavırla, “Sizden özür dilerim,” dedi. “Kişisel bir acayip huyum yüzünden. Yoksa işimizle en ufak bir ilişkisi yok.”

“Siz Cheshire Kedisi'ndeki tren yolcususunuz. Şimdi anımsadım.”

“Ne dedin?” diye şaşkın şaşkın sordu Sam Kressel.

“Gazete okuyan adam.”

“Evet. Tamam. Bugün öğleden sonra beni fark ettiğinizi anlamıştım. O yüzden beni tekrar gördüğünüz anda anımsayacağınızı da düşündüm. Tren yolcusuna benzediğimi bilmiyordum.”

“Gazeteyi katlayış biçiminizden ötürü. Sizden kendi aramızda 'dertli baba' diye söz etmiştik.”

“Öyleyimdir bazen. Her zaman değil ama. Kızım henüz yedi yaşında çünkü.”

Sealfont, “Başlasak daha iyi olacak herhalde,” dedi. “Laf aramızda, James, bu kadar anlayışla karşıladığını görünce biraz rahatladım.”

“İçimde iki duygu var, o da merak ve bir hayli de korku. Size gerçeği söyleyeyim, müthiş korku içindeyim.” Matlock duraksayarak gülümsedi. “Nedir sorun, öğrenebilir miyim?”

“Bir yandan konuşurken, bir yandan da birer içki alalım.” Adrian Sealfont ona gülümsedi, sonra odanın köşesindeki bakır kaplı bara yürüdü. “Sen viskiyle su alırsın, değil mi, James? Sam da buzla duble viski, yanılıyor muyum acaba? Ya siz ne alırsınız, Bay Loring?”

“Viski lütfen. Sadece suyla.”

“Gel bakayım, James, biraz yardım et bana.” Matlock odayı geçerek Sealfont'un yanına gitti.

Kressel bir deri koltuğa kurularak, “Beni şaşkına çeviriyorsun, Adrian,” dedi.

“Astlarının hangi içkiyi nasıl içtiklerini anımsamaya seni zorlayan şey nedir Tanrı aşkına?”

Sealfont bir kahkaha attı.

“Nedenlerin en akla yakın olanı. Üstelik ne içtiklerini ve nasıl içtiklerini anımsadığım kimseler sadece meslektaşlarımdan da değil. Ben yardım toplayan çevrelerdeki en tecrübeli, en keskin zekâların hazırladığı yüzlerce raporun getirdiğinden çok daha fazla parayı bu üniversite için alkolün yardımıyla topladım.” Sealfont sözünün burasında durup güldü. Üniversite Rektörleri Örgütü önünde bir nutuk verdim. Konuşmamın sonundaki sorulu yanıtlı bölümde, Carlyle'ın bu kadar zengin bir üniversite olmasını neye borçlu olduğum soruldu... 'Üzümü

mayalandırma sanatını geliştirmiş o eski kavimlere,' diye yanıt verdim... Müteveffa eşim bu cevabım üzerine bir kahkaha kopardı, ama bu yanıtımla üniversite vakfını en azından on yıl geri götürmüş olduğumu sonradan söylemeyi de ihmal etmedi.”

Üç adam kahkahalarla güldüler; Matlock içkileri dağıttı.

Carlyle Üniversitesi rektörü kadehini açık gönüllülükle, “Sağlığa,” diyerek kaldırdı. Sonra hemen konuya geçti. “Durum biraz çapraşık, James ...Sam. Bay Loring'in şefi birkaç hafta önce beni aradı. Carlyle ile ilgili çok önemli bir konuda görüşmek için beni Washington'a davet etti. Ben de kalkıp gittim. Bunun üzerine, durum hakkında bana bilgi verildi. Sözkonusu duruma hâlâ inanmış değilim. Bay Loring'in size vereceği bazı bilgiler, dışarıdan şöyle bir bakınca, mutlak birer gerçek gibi görünüyor. Ama sadece yüzeysel bir görünüm bu. Birtakım dedikodular, ayaküstü yapılmış bazı demeçler, yazılı olan ve olmayan karanlık belgeler, birtakım uydurma kanıtlar hiçbir anlam taşımayabilirler. Öte yandan sergilenen tüm verilerde bir dereceye kadar gerçeğin payı da olabilir.

Zaten bu olasılık üzerinedir ki, bu toplantıyı düzenlemeye razı oldum. Yine de şurasını açık açık belirtmekte yarar var sanıyorum: Ben bu işe elimi sürmem, Carlyle Üniversitesi bu işe yandaş olmayacaktır. Bu odada geçecek her şeyi resmi olmamak üzere onaylıyorum.

Ama resmi sıfatımla kesinlikle onaylayamam. Sizler de birer fakülte mensubu ya da Carlyle Üniversitesinin birer öğretim üyesi olarak değil, bağımsız birer birey olarak bulunuyorsunuz burada. Sonunda gerçekten harekete geçmeye karar verecek olursanız demek istiyorum tabii... Bu kimlikle hareket edebilirsiniz... Sana gelince, James, Bay Loring'in yapacağı öneri seni korkutmazsa, başka ne korkutabilir, bilemiyorum.”

Sealfont tekrar gülümsedi, ama sözleri ve gülümsemesiyle ne demek istediği apaçık belliydi.

Matlock üzerinde fazla durmadan, “Korkutuyor,” dedi.

Kressel bardağını bir masanın üzerine bırakıp koltuğunda öne doğru eğildi. “Az önceki sözlerinle Loring'in burada bulunmasını onaylamadığını mı ifade ettin, Adrian? Ya da yapmak istediği şeye karşı olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Bu soruyu kesin olarak yanıtlayamayacağım. Bay Loring'in suçlamalarının bir gerçek yanı varsa, bu işe sırt çeviremem, bu kesin. Ama öte yandan, şu günlerde hiçbir üniversite Rektörü açıkça spekülasyon konusu olabilecek bir sorunda hükümet daireleriyle açıktan açığa işbirliği yapamaz. Beni bağışlayın, Bay Loring, ama Washington'da gereğinden çok insan akademik toplulukları sömürdü de sömürdü. Özellikle Michigan, Columbia ve Berkeley Üniversitelerinde patlak veren olaylara değinmek istiyorum... Sıradan polis olayları başka şey, öğrenci örgütlerine sızmaya kalkışmak... ne diyeyim, bambaşka bir şey.”

“Sızmak mı? Çok sert bir deyim bu!” diye atıldı Matlock.

“Belki öyle. Bu konuda kullanılması gerekli deyimleri Bay Loring'e bırakıyorum.”

Kressel bardağını aldı. “Bu göreve neden bizim, yani Matlock'la benim seçilmiş olduğumuzu söyleyebilir misiniz?”

“O soruya Bay Loring'in konuşması sırasında yanıt verilecek. Yine de şu anda burada bulunmanızdan ben sorumlu olduğum için, bu soruyu kendi açımdan yanıtlayacağım, Sam.

Dekan olarak, bu üniversiteyle çevresinde olup bitenlere sen herkesten yakınsın... Yine Bay Loring ya da birlikte çalıştığı kimseler yetkilerini ve çizgilerini aşacak olurlarsa, bunun herkesten önce sen farkında olacaksın... Başka bir diyeceğim olduğunu sanmıyorum. Ben toplantıya gidiyorum. Strauss adındaki o filmci bu gece konuşacak, benim de konferansta boy göstermem gerekli."

Sealfont tekrar bara yürüdü, dönüp bardağını bir tepsiye bıraktı. Öteki üç adam da kalktılar.

Kressel'in alnı kırış kırış olmuştu. "Gitmeden önce bir sorum daha var," dedi. "Ya ikimizden biri ya da ikimiz birden Bay Loring'in... söz edeceği işle hiçbir biçimde ilgilenmemeye karar verirsek ne olacak?"

"O zaman yapılacak öneriyi reddedin." Adrian Sealfont kitaplık kapısına yürüdü.

"Hiçbir biçimde, kimseye karşı o türden bir görev yüklenmek zorunda değilsiniz; bu noktanın herkes tarafından iyice anlaşılmasını isterim. Bay Loring durumu anlayacaktır. Geceniz hayırlı olsun, baylar."

Sealfont kapıyı ardından kapatarak hole çıktı. [25]

3

Üç adam ayakta hareketsiz, konuşmadan durdular. Sonra binanın ön kapısı açıldı ve kapandı. O zaman Kressel döndü, Loring'e baktı.

“Bana öyle geliyor ki, güç bir duruma sokuldunuz.”

“Böyle durumlarda hep öyle olurum. Yalnız her şeyden önce durumum hakkında sizi etraflıca aydınlatmak isterim. Açıklamam bu toplantının neden yapıldığını az çok ortaya koyacak. Bilmenizi istediğim ilk şey şu: Ben Adalet Bakanlığının Narkotik Bürosuna mensubum.”

Kressel oturup içkisinden bir yudum aldı. “Herhalde buraya kadar, bize öğrencilerin yüzde kırkının uyuşturucu maddeler ya da o türden şeyler kullanmakta olduklarını söylemek için gelmediniz, değil mi? Çünkü o amaçla geldiyseniz, bilmediğimiz bir gerçek değil bu. Hem de çok iyi biliyoruz üstelik.”

“Hayır, o amaçla gelmedim. Sözünü ettiğiniz türden şeyler konusunda da geniş bilgi sahibi olduğunuzu tahmin ediyorum. Herkes biliyor. Yalnız sözünü ettiğiniz yüzde oranı hakkında pek emin değilim. Çok düşük bir tahmin olabilir yüzde kırk.”

Matlock bardağındaki viskiyi bitirdi. Bakır kaplı bara gitmek için odayı geçerken konuştu. “Düşük ya da yüksek olabilir sözkonusu yüzde, fakat üniversitemizin durumunu diğer üniversitelerle kıyaslayarak konuşacak olursak, panik içinde olmadığımızı da ifade etmek gerekir.”

“Paniğe kapılmanız için hiçbir neden yok. O konuda yok daha

doğrusu.”

“Başka bir konu da mı var?”

“Hem de nasıl.” Loring, Sealfont'un, masasına yürüdü, onun yanı başında yere bırakmış olduğu dosya çantasını aldı. Hükümetin adamıyla Carlyle Üniversitesi rektörünün, Kressel ve Matlock'un oraya gelişlerinden önce aralarında konuşmuş oldukları anlaşılıyordu.

Loring çantasını masanın üzerine koyarak açtı. Matlock tekrar koltuğuna dönüp oturdu.

“Sizlere önce bir şey göstermek istiyorum.”

Loring çantasının içine el atarak oradan gümüş renkli kalın bir mektupluk kâğıt çıkardı. Kalın sayfa âdeta çiçek makasına benzer bir şeyle enine kesilmişti. Kâğıdın üzerine kaplanmış gümüş yaldız tabakası elden ele gezmesi nedeniyle bayağı kirlenmişti.

Üzerinde yer yer yağ ve toz lekeleri vardı.

Loring o gümüş kâğıt parçasını alarak Matlock'un koltuğunun başına geldi, varağı ona verdi.

Kressel de oturduğu yerden kalkıp onların yanlarına geldi.

“Mektup gibi bir şey bu. Ya da demeç gibi. Ne var ki, yazıda harflerin yerine numaralar kullanılmış,” dedi Matlock. “Fransızca, yok hayır, İtalyanca sanırım. Pek sökemiyorum.”

Loring, “Çok güzel, sizi kutlarım, profesör,” dedi. “Her iki tahmininiz de doğru.

Yalnız bazı eksikleriniz var. Gerçekte bir Korsika bölge diliyle

yazılmış. Altramonten lehçesi[20] denir buna. Daha çok Korsika'nın dağlık güney bölgelerinde konuşulur. Tam anlamıyla çevirilmesi olanaksızdır. Etrüskçe gibi. Ama bu yazı yazılırken kullanılmış şifreler o kadar basit ki, şifre bile diyemeyiz buna gerçekte. Zaten aslında da herhalde şifreli yazılmamış. Bu tür belgelerden pek fazla yok dünya yüzünde. O nedenle edinmek istediğimiz kadar yeterli bilgi var burada."

Kressel o garip görünüşlü gümüş rengi kâğıt parçasını Matlock'un elinden aldı.

"Peki, ne yazıyor burada?"

"Sorunuzu yanıtlamadan önce bu belge elimize nasıl geçti, onu anlatayım. O konuda bilgi verilmezse, sorunun yanıtı hiçbir şey ifade etmeyecek çünkü.

"Anlatın." Kressel o pis gümüşlü kâğıdı tekrar hükümetin adamına verdi. Loring de alıp masaya götürdü, dikkatle çantasının içine yerleştirdi.

"Bundan altı hafta önce bir narkotik kurye Amerika'dan ayrıldı. Bizler, narkotik kurye diye yanında talimat, para ve mesajlarla birlikte belirli bir ülkeye giden uyuşturucu maddeler alıcısına deriz. Gerçekte sözünü ettiğim adam bir kuryeden daha önemliydi. Amerika'ya sokulan her türlü uyuşturucu maddeyi dağıtan örgütte çok yüksek bir yer işgal ediyordu. Mensup olduğu şebekenin yatırımlarını kontrole çıkmıştı da diyebiliriz. Her neyse, sözünü ettiğim adam Toros Dağlarında yaşayan bazı dağlı kabilelerin adamları tarafından öldürüldü. Toroslar yöresi Türkiye'de haşhaş üreten bir bölgedir. Kulağımıza gelenlere göre, kurye o bölgedeki faaliyetlerine son vermiş ve o nedenle çıkan anlaşmazlık sırasında öldürülmüş. Bu varsayımı kabul ediyoruz, çünkü Akdeniz yöresinde tüm afyon tarlaları üretime son veriyor ve uyuşturucu

maddeler alanında çalışan şebekeler faaliyet bölgelerini Güney Amerika'ya naklediyorlar.

Az önce size gösterdiğim o varağı andıran kâğıt, cesedin üzerinde, bele bağlanmış, bir deri kemerin içinde bulunmuş. Kendiniz de gördünüz, bir hayli el değiştirmiş. Ankara'dan Marakeş'e[21] gelene kadar birçok yerde satışa çıkarılmış ve her defasında daha büyük ücretler verilmiş. İnterpol'ün gizli ajanlarından biri sonunda onu Marakeş'te satın almış, ondan sonra da kâğıt bize teslim edildi."

Matlock, "Toros Dağlarından Washington'a ha? Çok uzun bir yolculuk yapmış," dedi.

Loring, "Üstelik de çok pahalı bir yolculuk," diye ekledi. "Ne var ki, belge artık

"Washington'da değil. Burada, yanımızda. Yani yolculuğu Toroslardan Connecticut eyaletinin Carlyle ilçesine kadar uzadı."

Sam Kressel, "Bunun da bir anlamı olsa gerek herhalde," diyerek oturdu. Hükümetin adamına biraz da ürkek bakıyordu.

Loring arkasını yazı masasına yasladı, sesinde zerre kadar telaş olmayan birinin ifadesiyle konuştu.

"Evet, şu kâğıttaki bilgi doğrudan doğruya Carlyle'ı ilgilendiriyor." Sınıfta öğrencilerine kuru ama gerekli bir matematik teoremi açıklayan bir öğretim üyesi kadar sakindi. "Az önce gördüğünüz kâğıtta yazılı bilgi, yarından tam üç hafta sonra, yani mayısın onuncu günü yapılacak bir toplantıdan söz ediyor. Üzerinde gördüğünüz sayılar Carlyle yöresinin harita üzerindeki koordinatlarıdır. Greenwich birimleriyle tam bu yerin enlem ve boylam dereceleri. Onu getirecek olan kimsenin bu

toplantıya davetli olduğu da yazılı ayrıca kâğıdın üzerinde. Her kâğıdın ya ona kesik yerinden tıpatıp uyacak bir eşi var, ya da tüm davetiyeler bir tek gümüşlü kâğıttan kesilmiş. Hepsi uygun biçimde bir araya getirildiklerinde, bir bulmacanın parçaları gibi bir bütünü tamamlayacaklar.

Basit bir güvenlik önlemi aslında. Belgede eksik olan tek şey toplantının yapılacağı yer."

"Bir dakika durun." Kressel'in sesi ölçülü ama keskindi. Şaşalamış olduğu belliydi. "Biraz ileri gitmiyor musunuz, Bay Loring? Daha ne istediğinizi açıklamadan bize, gizli olduğu, devlet sırrı olduğu belli bilgiler açıklıyorsunuz. Bu üniversitenin yönetimi, hükümetin soruşturma organlarından birine alet olmak istemiyor. Gerçekleri tümüyle açıklamadan ne istediğinizi söyleseniz çok daha iyi ederdiniz."

"Bağışlayın, Bay Kressel. Demin güç durumda olduğumu söylediniz. Gerçekten de öyleyim. Kötü yönetiyorum bu işi." "Ne münasebet! İşinizi bilen bir uzmansınız." "Bir dakika, Sam." Matlock koltuğun kolluğuna koymuş olduğu elini kaldırdı, Kressel'in bu çok ani düşmanca tutumu hiç de yerinde değildi. "Sealfont, Bay Loring'in istediği şey ne olursa olsun onu reddedebileceğimizi söyledi. Bu hakkımızı kullanırsak ki herhalde kullanacağız körü körüne bir tepki olarak değil de, durumu anlayıp kararımızı ona göre vermiş olalım."

"Saflığın sırası değil, Jim. Devlet sırları açıklanıyor bize burada, gizli bilgiler veriliyor. Bunlara kulak verdiğimiz anda, fiilen bu işin içine girmiş olacağız. Çünkü o bilgileri öğrendiğin takdirde, artık onları bildiğini yadsıyamazsın. O bilgiler verilmedi de diyemezsin."

Matlock başım kaldırarak Loring'e baktı. "Öyle mi?" "Bir dereceye kadar, evet.

Yalan söyleyecek değilim size.” “Peki, sizi dinlemek zorunda mıyız? Hem niye dinleyelim?” “Olay doğrudan doğruya Carlyle Üniversitesini ilgilendiriyor da ondan. Hem de yıllardır, üstelik durum da son derece nazik. O kadar nazik ki, elimizdeki bilgilere dayanarak hare kete geçebilmek için sadece üç haftamız kaldı.”

Kressel koltuğundan kalkıp derin bir soluk aldı, sonra ağır ağır saldı nefesini.

“Ortada en ufak bir kanıt yok. Nazik bir durum yarat, sonra da işle hiçbir ilgisi olmayan kimseleri karıştır işin içine. Zamanla sorun çözümlenecek, ama üniversitenin federal hükümetin birtakım soruşturmalarına gizlice bulaşmış olduğu resmi tutanaklara geçecek. "Wisconsin Üniversitesinde böyle olmadı mı?” Kressel, Matlock'a döndü. “O olayı hatırlarsın herhalde, Jim. Üniversitede tam altı gün sürdü kanlı öğrenci ayaklanmaları o olay meydana çıkınca. Tam yarım sömestr kaybedildi o yüzden öğretim döneminde.”

“Ama o olay Pentagon'la ilgiliydi, onun tarafından yaratılmıştı,” dedi Loring.

“Buradaysa durum tümüyle değişik.”

“Yani işin Adalet Bakanlığı tarafından yürütülmesi durumu daha kolay baş edilir hale mi sokuyor? Birkaç üniversite gazetesini okuyun da bakalım ondan sonra ne diyeceksiniz.”

“Çok rica ederim, Sam, bırak da şu adam konuşsun. Dinlemek istemiyorsan çık evine git. Onun anlatacaklarını dinlemek istiyorum ben.”

Kressel başını eğerek Matlock'a baktı.

“Peki. Durumu anlıyorum, sanırım, devam et, Loring. Yalnız şunu kafandan çıkarma: Seni dinleyeceğiz ama peşinen hiçbir yükümlülük altına giremeyiz. Sonra bize açıklayacağınız sırların koşullarından hiçbirine saygı göstermeye de zorunlu değiliz.”

“Sağduyunuza güvenerek bir kez şansımı deneyeceğim.”

“Hata etmekte olabilirsiniz.” Kressel bara giderek bardağını yeniden doldurdu.

Loring yazı masasının kenarına oturdu. “Sözlerime, ikinize de bir soru sorarak başlayacağım. Hiç Nemrut sözcüğünü duydunuz mu?”

“Nemrut İbranice bir isimdir,” diye yanıtladı Matlock. “Tarih öncesinde Nuh Peygamberin soyundan olan Nemrut, Asur'un ve Mezopotamya'nın en büyük kentlerini kurmuş ya da inşa etmiştir. Avcılıkla sağladığı ün çok daha önemli olan bu yeteneklerini gölgelememiştir.”

Gülümsedi Loring. “Yine bravo! Çok teşekkürler, profesör. Nemrut avcı ve yapımcıydı. Bununla birlikte daha çağdaş sözcüklerle konuşmalıyız.”

Kressel, içki bardağı elinde, tekrar koltuğuna döndü.

“Az önce neden söz ettiğinizi bile bilmiyorum. Ben Nemrut'u süslü balık zokalarından biri diye bilirim. Alabalık avında çok iyidir.”

“Öyleyse olayın geçmişi hakkında sizi aydınlatayım. Narkotik Büronun istatistiklerinden alınmış sayılarla kafanızı şişirmek istemiyorum, çünkü o türden istatistiklerle kafanız zaten şişmiş olmalı.”

“Hem de nasıl,” dedi Kressel.

“Ama bazı yerel coğrafya istatistikleri var ki, onlardan pek haberdar olmayabiliriz. Amerika'nın New England yöresindeki uyuşturucu madde trafiği, yurdumuzun diğer tüm yörelerindekinden daha yoğun biçimde artıyor. Son derece şaşırtıcı bir durum bu. 1968 yılından beri, bu yörede her türlü güvenlik önlemleri devamlı zayıflıyor... Coğrafya açısından durumu size daha ayrıntılı anlatayım. California, Illinois ve Louisiana'da narkotik kontrolleri o denli düzeldi ki, bu eyaletlerde narkotik trafiğinin artışı durduruldu diyebiliriz. Uluslararası birtakım anlaşmalar yürürlüğe girip etkisini gösterene kadar bundan daha iyi sonuçlar bekleyemeyiz. Ama New England yöresinde durum böyle değil. Bu yörede narkotik trafiği zıvanadan çıkmış durumda. Ve bu saldırının ilk hedefi de kolejlerle üniversiteler.”

“Nereden biliyorsunuz bunu?” Matlock sormuştu bunu.

“Bin bir yerden. Ne yazık ki, her saldırıda uyuşturucu madde dağıtımını önleyemeyecek kadar geç kalıyoruz. Muhbirlerden, Akdeniz, Asya ve Latin Amerikan kaynaklarından aldığımız gizli ihbarlardan, bu işleri yürüten şebekelerin İsviçre bankalarındaki gizli hesaplarının hızla kabarışından, özetle, çeşitli kaynaklardan aldığımız her haber birbirini doğruluyor.” Loring sözlerinin burasında Kressel'e bakarak gülümsedi.

Kressel durumu hiç de onaylamayan birinin ifadesiyle, “Şimdi anlıyorum ki, siz düpedüz delisiniz,” dedi. “Bence, bu suçlamalarınızı haklı gösterecek kanıtlarınız varsa, onları halka açıklamalısınız. Hem de tüm olanakları kullanarak.”

“Bunu yapmamamız için birtakım nedenlerimiz var.”

Kressel yapay bir tiksintiyle, “Tabii, o nedenler de gizli değil mi?” dedi.

Hükümetin adamı ona aldırmadan, “Ana sorunun yanında bir yan sorun daha var,” diye sözlerini sürdürdü. “Amerika'nın doğu bölgesindeki nüfuzlu üniversitelerde, Princeton, Amherst, Harvard, Vassar, Williams, Carlyle gibi irili ufaklı ünlü üniversitelerde yurdumuzun çok önemli kimselerinin çocukları okuyor. Özellikle hükümet ve sanayi çevrelerindeki çok ünlü ailelerin çocukları. Bu yörelerdeki yoğun narkotik trafiği bu ünlü öğrenciler nedeniyle büyük bir şantaj potansiyeli oluşturuyor. Ve biz bu potansiyelin de kullanıldığı kanısındayız. Sözünü ettiğim çok önemli kişiler' uyuşturucu maddeler yüzünden oluşan skandallara karşı son derece duyarlı bulunuyorlar.”

Kressel onun sözlerini kesti. “Anlattıklarınız doğru diyelim ki ben aksi kanıdayım üniversitemizde bu konuda karşılaştığımız sorunlar kuzeydoğu bölgesindeki diğer üniversitelerdekinden çok daha az.”

“Biz de bunun farkındayız. Hatta neden böyle olduğunu da biliyoruz sanırım.”

“Onun da nedenleri herhalde gizli olmalı, Bay Loring. Ne derseniz deyin artık.”

Matlock, Sam Kressel gibi, Loring gibi bazı kimselerin sözcüklerle sürdürdükleri oyunlardan hoşlanmazdı.

“Ülkenin bütün bir bölgesinde sistemli olarak uyuşturucu madde dağıtımı yapan, bu bölgede faaliyetlerini devamlı genişleten ve bu bölgeleri tümüyle kontrolleri altında bulunduran dağıtım şebekelerinin bir harekât merkezine gereksinmeleri vardır. Üs, hatta komuta merkezi de diyebiliriz bu yere. Şimdi size söyleyeceğim şeye inanmanızı isterim: Tüm New England yöresi eyaletlerindeki narkotik trafiğinin komuta merkezi, harekât üssü Carlyle Üniversitesidir dersem, lütfen bana inanınız.”

Dekan Samuel Kressel'in elindeki bardağı parke zemine düştü.

Ralph Loring inanılmaz öyküsüne devam etti. Matlock ile Kressel onu oturdukları koltuklardan dinlediler. Loring'in sakin, soğukkanlı açıklamaları boyunca, Kressel birçok kez onun sözlerini kesti, itirazlara kalkıştı ama her defasında Loring'in inandırıcı öyküsü onu yarıda susturdu. Açıklanan korkunç duruma karşı tartışma konusu yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Carlyle Üniversitesi hakkındaki soruşturma on sekiz ay önce başlamıştı. Bu soruşturmaya yol açan da, Marsilya rıhtım boylarına sık sık yaptığı narkotik baskınlardan biri sırasında Fransız polisinin eline geçen bir muhasebe defteri olmuştu. Defterde adı geçen Amerikan narkotik kaynaklarının gerçek kimlikleri saptanınca, defter İnterpol anlaşmalarıyla Washington'a gönderilmişti. Defterdeki kayıtlarda sık sık bir “C-22'-59'“ işaretine atıflar yapılıyor ve her defasında bu işareti Nemrut adı izliyordu. Sayıların kuzey Connecticut'un harita üzerindeki enlem ve boylam koordinatları olduğu saptanmıştı, ama bu koordinatlar en ince dereceye kadar kesinlikle belirtilmiyordu. Bunun üzerine, Adalet Bakanlığı Narkotik Büro uzmanları, Marsilya ile sıkı ilişkileri bulunan Amerika'nın Atlantik kıyılarındaki yüzlerce liman, rıhtım ve iskeleden ülke içlerine uzanan binlerce taşıt yolunu inceden inceye izledikten sonra, koordinatların kesiştiği yeri en ufak ayrıntısına kadar saptamış, arkasından da Carlyle yöresini son derece gizlice gözetlemeye koyulmuşlardı.

Bu gözetlemenin bir evresi olarak da, New York, Hartford, Boston ve New Haven gibi yerlerden Amerika içine uyuşturucu maddeler dağıttıkları bilinen yüzlerce kişinin telefonları gizlice dinlenerek banda alınmaya başlanmıştı. Uyuşturucu maddelerle ilgili olarak Carlyle bölgesinden uzak yerlere edilen tüm telefonlarla bu yöreye dışarıdan

gelen bütün telefon konuşmaları genel telefon kulübelerinden yapılıyordu. Bu, telefon eden kimselerin kimliklerinin saptanmasını güçleştiriyordu, ama yine de bir şeyler saptanabilmişti. Tabii, yine gizli birtakım yöntemlerle.

Alman bilgilerin dosyası kabardıkça, akıllara durgunluk verecek bir gerçek ortaya çıkmıştı. Carlyle grubu bağımsız çalışıyordu. Bilinen örgütlenmiş yeraltı şebekelerinden hiçbiriyle Carlyle grubu arasında resmi ilişki yoktu. Bu grup kimseye açık değildi, tanınmış sabıkalıları kullanıyordu, fakat kendini kullandırtmıyordu. Carlyle grubu New England yöresindeki üniversitelerin çoğuna el atmıştı; mensupları birbirine son derece sıkı bağlarla bağlı ufak bir gruptu. Ve anlaşıldığı kadarıyla, bu grup sadece uyuşturucu madde trafiğiyle yetinmiyor, daha başka kirli işler de görüyordu.

Carlyle grubunun geniş çapta kumar, kadın ticareti ve diplomalarını yeni almış üniversite mezunlarına iş bulan bürolara kadar sızmış olduğunu gösteren kesin kanıtlar vardı. Bütün bunlara ek olarak, yasadışı faaliyetlerle para kazanmanın ötesinde, grubun bir amacı, bir hedefi olduğu da belliydi. Doğrudan doğruya bilinen canilerle iş görerek, tüm yörelerin yerleşmiş dağıtıcılarıyla el ele çalışmış olsaydı, Carlyle grubunun çok daha büyük vurgunlar vuracağından uzmanlar hiç kuşku duymuyorlardı, ama grup kendi bağımsız örgütünü kendi parasıyla kurmuştu. Kendi kendisinin efendisiydi, kaynaklarını kendi kontrol ediyor, dağıtımını da yine kendi yapıyordu. Ama grubun asıl amacının ne olduğu bilinmiyordu.

Carlyle grubu o kadar güçlenmişti ki, kuzeydoğu bölgesinin örgütlenmiş cinayet şebekelerinin liderliğini bile tehdit ediyordu. Bu nedenle, yeraltı örgütlerinin kodamanları Carlyle grubunu yönetenlerle bir toplantı düzenlemek istemişlerdi. Buradaki anahtar da bir grup ya da

bir tek kişiydi. İşte Nemrut bu grubun ya da kişinin adıydı.

Kestirilebildiğine göre, Nemrut ile onun akıllara durgunluk verecek hızla büyüyüşü yüzünden işlerine sekte vurulan ve kendilerini sallantıda hisseden gangsterler dünyasının kodamanları arasında bir uzlaşma zemini arayıp bulmak, bir anlaşmaya varmaktı bu toplantının amacı. Bu toplantıya New England eyaletlerinin her tarafında gelecek düzinelerle bilinen ve bilinmeyen yeraltı kodamanları katılacaktı.

"Bay Kressel." Loring, Carlyle'ın dekanına döndü, bir an duralar gibi oldu. "Elinizde uyuşturucu maddelerle ilgili olduklarım bildiğiniz ya da bundan kuşkulandığınız kimseler, öğrenciler, öğretim üyeleri veya diğer üniversite personeliyle ilgili bir liste olmalı herhalde. Bilmediğim için böyle bir listenin varlığını sadece varsayıyorum, ama üniversitelerin çoğunda bu türden listeler var."

"Bu soruya cevap vermeyeceğim."

"Tabii, bu da soruma bir yanıt veriyor." Loring bunu gayet sakin, hatta anlayışlı bir tavırla söylemişti.

"Ne münasebet. Sizlerin hep canınız neye inanmak istiyorsa onu varsayan bir huyunuz vardır."

"Zaten siz böyle bir şeyin varlığını kabul etmiş bile olsaydınız, amacım sizden o listeyi istemek değildi. Ben, elimizde böyle bir listenin bulunduğunu sadece size dolaylı yoldan söylemek istedim. Bunu özellikle bilmenizi istediğim içindir ki, o soruyu sordum."

Sam Kressel kapana kısıldığını fark etmiş, Loring'in zekice manevrası onu iyice kızdırmıştı. "Öyle bir listeniz olduğundan eminim."

"Onun bir kopyasını size vermeye hazır olduğumuzu da söylemeye

gerek yok sanıyorum.”

“Hiç gerek yok.”

Matlock, “Son derece inatçısın, Sam,” dedi. “Devekuşu gibi kafanı kuma gömüyorsun.”

Kressel'in yanıtlamasına meydan kalmadan, Loring konuştu. “Dekan gerekirse fikrini değiştirebileceğini biliyor. Ancak şunu anımsatmama izin verin: Yardım istemek ya da yapılacak yardımı kabullenmek için çatının çöküp de felaketin gelip çatmasını bekleyenlerin sayısını bilseniz şaşırır kalırdınız.”

Sam Kressel düşmanca bir tonla karşılık verdi: “Ama örgütünüzde çetrefil durumları birer felaket haline dönüştürmek için harcadığınız çabalar hiç kimseyi şaşırtmıyor herhalde.”

“Biz de herkes gibi hatalar yaptık.”

Sam, “Madem elinizde sözünü ettiğiniz türden bir liste var, neden o listedeki insanların peşlerine düşmüyorsunuz?” diye sordu aynı ters tonda. “Bizi bulaştırmayın bu işe! Pis işlerinizi kendiniz görün! Gerekenleri tutuklayın, suçlayacaklarınızı suçlayın.

Ama bu arada bize maşalık ettirmeyin.”

“Bizim öyle bir şey istediğimiz yok... Hem sonra, elimizdeki kanıtlardan çoğu yasalar önünde geçerli olacak türden değil.”

Kressel, “Orası benim de aklıma geldi,” dedi.

“Üstelik elimizdeki kanıtlarla harekete geçsek bile bundan ne elde edebileceğiz?

Siz ne elde edeceksiniz?” Loring öne doğru eğilerek Şam'ın gözlerine tıpkı onunkini karşılayan sert bakışlarla baktı. “Birkaç yüz esrarkeşi toparlayacağız, sentetik uyuşturucu madde kullanan birkaç kişiyi içeri atacağız, üçüncü, dördüncü kademedeki sürücülerle işçileri enseleyeceğiz. Ama hiçbir sorunu çözümlemeyecek bu. Anlamıyor musunuz?”

“Bu da bizi, yine bizden ne istediğiniz sorusuna getiriyor, değil mi” Matlock bu soruyu sorduktan sonra kendini koltuğunun arkalığına bıraktı, sonra inandırıcı bir biçimde konuşan ajanı dikkatle gözetlemeye devam etti.

Loring, yavaşça, “Evet,” dedi. “Nemrut'u ele geçirmek istiyoruz. On mayıs günü için düzenlenmiş toplantının nerede yapılacağını öğrenmek istiyoruz. Burası merkez olmak üzere yüz elli kilometrelik bir çevre içinde herhangi bir yerde olabilir. O toplantıyı basmak için hazırlıklı olmak, Nemrut grubunun belini kırmak istiyoruz. Bunu da Carlyle Üniversitesini kurtarmaktan çok daha ilerilere uzanan nedenlerden ötürü istiyoruz, narkotik trafiğine son vermek amacımıza ek olarak.”

James Matlock, “Nasıl yapabileceksiniz bunu?” diye sordu,

“Nasıl yapabileceğimizi Dr. Sealfont söyledi. Örgüte sızmak yoluyla. Profesör Matlock, siz haberalma çevrelerince Carlyle yöresinde 'Son derece hareketli' bir kimse diye biliniyorsunuz. Gerek fakülte, gerekse öğrenci toplulukları içinde çok değişik, hatta birbirleriyle çatışan gruplar tarafından bile aynı derece sevgiyle, sempatiyle kabul edilen bir kimsesiniz. Bizde bir liste var, sizde de bu çevre içinde hareket olanağı.”

Loring çantasına el atarak içinden makasla kesilmiş kirli gümüş rengi mektupluk kâğıdı aldı. “İstediğimiz bilgi çevremizde bir yerde. Bunun

gibi bir diğer kâğıt parçası bu yörede bir başka adamın elinde bulunuyor. Bilmek istediğimiz şeyleri bilen birinde.”

James Barbour Matlock hükümetin adamına bakarak koltuğunda hareketsiz kaldı. O anda kafasından neler geçtiğini ne Loring, ne de Kressel biliyordu, ama ikisi de bunu tahmin ediyorlardı, insan düşüncelerinin sesini duymak mümkün olsa, o anda odada tam bir anlaşma olacaktı. James Matlock'un düşünceleri gerilere, üç, hatta dört yıl gerilere gitmişti. On dokuz yaşında sarışın bir çocuğu düşünüyordu. Yaşına göre belki henüz olgunlaşmamış, ama yüreği çok iyi, sevecen bir çocuğu. Dertli bir çocuğu.

Ülkenin bir başından ötekine binlerce kentte ve ilçede yaşayan benzeri yüz binlerce, milyonlarca genci nasıl bulmuşlarsa, o çocuğu da bulmuşlardı. Başka yıllarda, başka Nemrutlar.

James Matlock'un erkek kardeşi David bir gün sağ koluna bir iğne yapmış ve o iğneyle damarlarına otuz miligram beyaz bir sıvı şırınga etmişti. Ve bu işi Cape Cod[22] yöresindeki ufak körfezlerden birinde küçük bir sandalın içinde yapmıştı. Ondan sonra da ufak sandal kendi kendine akıntılara kapılarak kıyıya sürüklenmişti. Sandalı bulduklarında James Matlock'un kardeşi çoktan ölmüştü.

Kararını verdi Matlock.

“Listenizdeki isimleri verebilir misiniz bana?”

“Hepsi yanımda.”

“Durun bir dakika.” Kressel kalktı, konuştuğu zaman da artık öfkeli biri gibi değil, kalbi korkuyla dolu biri gibiydi. “Matlock'tan ne istediğinizin farkında mısınız?

Bu işlerde en ufak bir tecrübesi bile yok. Bu görev için eğitilmiş değil. Neden kendi adamlarınızdan birini kullanmıyorsunuz?”

“Vakit yok. Adamlarımızdan birinin çok kısıtlı zaman içinde bu işi görebilmesi olanaksız. Matlock'u koruyacağız, siz de bize yardım edebilirsiniz.”

“Sizi durdurabilirim!”

“Hayır, öyle bir şeye kalkışmayacaksın.” Matlock bunu oturduğu yerden söylemişti.

“Jim, Allahını seversen, senden ne istiyor, anlamıyor musun? Anlattığı şeylerde zerre kadar gerçek payı varsa, seni bir insanın girebileceği en kötü duruma sokacak. Düpedüz muhbir yapacak seni.”

“Senin burada kalmana gerek yok. Kalmaya mecbur değilsin. Hem sonra kararımın seninkinin aynı olması da gerekmez. Neden evine gitmiyorsun?” Matlock kalktı, elinde bardakla ağır ağır bara yürüdü.

Kressel hükümet ajanına dönerek, “Buna olanak yok artık,” dedi. “O da biliyor bunu.”

Loring bir an içinde bir hüzün duydu. Bu Matlock gerçekten iyi bir insandı; bir iş yapıyorsa, bunu sırf topluma karşı içindeki sorumluluk duygusuyla yapıyordu. Ve bu görevi kabullendiği anda da James Matlock, çok büyük bir olasılıkla, ölüme gidiyordu. Adalet Bakanlığı uzmanları bu noktayı daha önce soğukkanlılıkla, meslek kuşkularıyla hesaplamışlardı. Ama bu fedakârlığa değerdi amaç. Bu fedakârlığa değerdi toplantı.

Bu fedakârlığa değerdi Nemrut.

Loring'in vardığı karar da buydu.

Bu da görevini daha kolay dayanılabilir bir hale koyuyordu. [38]

4

Hiçbir yere hiçbir şey yazılmaması gerekliydi; bu nedenle durumun değerlendirilmesi çok ağır oldu, yinelemeler de birbirini izledi. Ama Loring işinin ehliydi ve çok kısa bir zamanda çok fazla şey hazmetmeye çalışmanın yarattığı sinir gerginliklerini hafifletecek aralar, molalar vermeyi ihmal etmiyordu. Bu molalar sırasında, yaşamı o denli kolayca harcanabilecek olan Matlock'u konuşturmayı denedi. Vakit gece yarısından sonranın ilk saatleriydi; Sam Kressel sekiz olmadan yanlarından ayrılmıştı. Görevin ayrıntılarıyla dekanın ilgilenmesine gerek de yoktu, sonuçta Kressel bir irtibat ajanıydı, etkin bir görevli değil. Bu konuda verilen karar kendisine bildirildiğinde de hiç bozulmamıştı.

Matlock'un kendi dünyasında yaşayan, içine kapalı bir insan olduğunu Ralph Loring çabucak öğrendi. Ustaca biçimlendirilmiş sorulara verdiği yanıtlar kısa, rasgele sorulmuş sorulara verdiği yanıtlarsa kendini yadsıyan bir kimsenin söyleyebileceklerinden fazla değildi. Bir süre sonra, Loring onu konuşturma çabalarından vazgeçti. Sonuçta Matlock bir işi görmeye razı olmuştu, yoksa düşüncelerini ya da çeşitli tutumlarının nedenlerini değil. Zaten buna da gerek yoktu. Loring onu anlamıştı. Önemi olan tek sorun da buydu. Karşısındaki adamı pek yakından tanımaması da daha iyiydi.

Buna karşılık, Matlock bir yandan çok çetrefil bilgileri belleğine yerleştirmeye çalışırken, başka bir düzeyde, kendi yaşamını gözden geçiriyor, neden bu garip göreve seçilmiş olduğunu da derin derin düşünüyordu. Kendisini 'hareketli' olarak tanımlayan değerlendirme

alabildiğine merakını kurcalamıştı. Onun için uygun görülmüş ne garip bir sözcüktü bu.

Yine de bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Gerçekten hareketliydi. Onun için bu tanımlamayı yapmış olan çekirdekten yetişme araştırmacılar ya da psikologlar gerçekten doğru bir tanımlama yapmışlardı. Ama 'hareketliliği'nin ardındaki nedenleri onların anladıklarını pek sanmıyordu Matlock.

Akademik dünya onun için bir sığınma yeri olmuştu. Yoksa çok köklü bir hırsın hedefi değil. Sırf vakit kazanmak, darmadağın olmuş bir yaşamı derleyip düzenlemek, anlamak için kaçmıştı bu dünyanın içine. Çocukların son günlerde kullandıkları bir tanımlamayla, “kafasına biçim vermek” için.

Güzel, kıvrak, zekâlı, ama aslında bomboş bir kadın olan karısına anlatmaya çalışmıştı bunu, ama karısı onun aklını oynattığını sanmıştı. Son derece iyi bir işi, çok güzel bir evi, son derece ödüllendirici bir sosyal ve parasal dünya içinde iyi bir yaşamı olan bir insanın böyle bir karar vermesini nasıl anlayabilirdi? Onun için, anlaşılması gereken başka hiçbir şey yoktu. Matlock da bunu anlamıştı.

Ama kendi için o dünya tüm anlamını yitirmişti. Yirmi üç, yirmi dört yaşlarında, Amherst Üniversitesinin son sınıfında o yaşamın çekirdeğinden belli belirsiz uzaklaşmaya başlamıştı. Askerlik görevi sırasında geçirdiği tecrübelerle de o yaşamla tüm bağlarını koparmıştı.

O toplumu tümüyle reddetmesine yol açan nedenler bir tane değildi. Ve o biçim yaşamı, toplumu reddedişi de bir şiddet hareketi değildi. Her ne kadar Saygon keşmekeşi içindeki ilk günlerinde, şiddet hareketleri gerekli rolü oynamış olsa da... Bu ayrılış, evindeyken, babasıyla birbirini izleyen bir dizi çirkin çatışmalar sırasında başlamıştı.

Zaten birçok yaşam biçimini de insan evinde kabullenir ya da reddederdi. Yaşlı bir centilmen olan babası ki çok yaşlı ve çok centilmendi büyük oğlundan daha iyi bir tutum içine girmesini istemekte kendini haklı görüyordu. Ondan yaşamına yön vermesini, bir amaç uğruna çaba harcamasını istiyordu, ama ortada buna ilişkin hiçbir kanıt göremediğini de söylüyordu. Baba Matlock başka bir çağın, başka bir çağın değilse bile, başka bir devrin adamıydı ve babayla oğul arasındaki uçurumun ters bir şey olmadığına, tıpkı düşük değerli tahviller gibi piyasada değerini kanıtlayana kadar oğlunun her zaman için çevreden uzaklaştırılabileceğine inanıyordu. Bazı bakımlardan, baba Matlock, kuşaklar boyu tahtta kaldıktan sonra göreneklere uyarak tahtı onu hak etmiş veliahtına bırakmak istemeyen babacan hükümdarlar gibiydi. Aile kuruluşunu biricik oğlunun yönetmek istememesini yaşlı Matlock'un bir türlü kafası almıyordu. Hem de kurulmuş, yerleşmiş bir iş söz konusuyken.

Ama genç Matlock için anlaşılmayacak bir şey yoktu bunda. Babasının pazaryerinde bir gelecek kurmak düşüncesi sadece huzurunu kaçırmakla kalmıyor, ayrıca ürkütüyordu da onu. Parasal dünyanın düzenli baskıları hiç zevk vermiyordu kendisine; tersine, o konuda kendini korkulacak kadar yetersiz hissediyordu. Özellikle babasının güçlü, çevresini ezen yetenekleri bu yetersizlik duygusunu arttırdıkça arttırıyordu. O dünyaya girmek için attığı her adımda, içindeki korku biraz daha büyüyordu. Ve sonunda ona öyle geldi ki, bol parayla zengin bir yaşamı sürmek, hiç de gereği olmayan o konfora boğulmuş savurgan zenginliği sürdürebilmek için, iş yaşamını tüm çirkinliklere boyun eğerek yürütmek gerekiyordu. Oysa öyle bir yaşamı sürdürmek için bir neden göremiyordu. İyisi mi, insanın sığındığı, başını soktuğu dünya o kadar zengin olmayan, konfor ve refahı kısıtlı bir dünya olsun, daha iyiydi. Yoksa devamlı bir korku, sürekli huzursuzluk içinde yaşaması gerekecekti.

Anlatmaya çalışmıştı bunu babasına. Karısının onun herhalde aklını oynatmış olması gerektiğini söylemesine karşılık, babası onu çevresine uyamayan bir insan olmakla suçlamıştı.

Babasının bu yargısı da ordunun hakkında vardığı yargıya pek ters düşmüyordu.

Ordunun...

Bir felaketti ordu. Körü körüne bir disiplin ve otoriteden nefret ettiğini askere alındığı gün hissetmişti. Üstelik yeterince yapılı ve güçlü olması, aklının almadığı şeylere itiraza kalkışması, kafa tutması için yeterince zengin bir sözcük bilgisine sahibi olması, hep kendi aleyhine gelişen öğeler olmuştu.

Bir amcanın onun adına gizlice kalkıştığı birtakım girişimler sonucu, askerlik hizmeti tamamlanmadan terhis tezkeresini eline tutuşturmuşlardı; sırf bu nedenle nüfuzlu bir ailenin oğlu olduğuna memnundu.

Yaşamının bu kavşak noktasında, James Barbour Matlock II perişan durumdaydı. Ordudan terhis olmadan çıkarılışı, karısı tarafından boşanışı, kimsesiz kalışı, ailesi tarafından terkedilişi - gerçek olmamasına karşın hiç olmazsa simgesel olarak - yüzünden hiçbir yere ait bulunmamanın, yaşamda amaçsız bir insan olmanın mutsuzluğu tüm benliğini kaplamıştı.

Bunun üzerine, yaşamına bir yanıt bulmayı umarak, kapağı bir üniversitenin emin barınağına atmıştı. Ve önceleri bir aşk macerasının cinsel düzeyde başlayıp da zamanla giderek iki kişinin birbirlerine psikolojik bir bağlantısı haline gelişi gibi, üniversite dünyasıyla evlenmişti. Hemen hemen beş yıla yakın bir süre elinden kaçmış şeyi

orada bulmuştu. Yaşamda ilk kez kendini tümüyle bir amaca adıyordu.

Özgürdü artık.

Anlamlı bir meydan okuyuşun verdiği hazzı tadarak özgürdü. Bu meydan okuyuşa denk bir insan olduğunu anlayarak kendine güvenin tadını çıkarmakta da özgürdü. Körü körüne değil, bir mürit heyecanıyla dalmıştı o dünyaya. Kendine tarihle edebiyatın öyle bir evresini uzmanlık konusu olarak seçmişti ki, o evre güçle, çatışmalarla ve çelişkili değerlendirmelerle doluydu. O konudaki çıraklık yılları hızla geçmişti, yetenekleri kendini bile şaşırtmış, üzerinde çalıştığı konuya derinlemesine inmek için yanıp tutuşuyordu.

Sonunda meslekten yetişme uzmanların düzeyine yükseldiği zaman incelediği çağın ve konunun tozlu arşivlerine taptaze bir hava getirmişti. Yıllardır değinilmemiş inceleme, araştırma yöntemlerinde büyük yenilikler yapmış, yepyeni yollar bulmuştu. İngiliz Rönesans edebiyatı konusundaki doktora tezi, üstelik edebiyat çevrelerinin velinimeti diye bilinen Kraliçe I. Elizabeth hakkında son günlere kadar geçerli birçok kutsal kuramı da tarihin çöp tenekesine süpürmüştü.

Yepyeni tipte bir bilim adamıydı; huzursuz, kuşkucu, memnun olmayan, öğrendiklerini, meydana çıkardıklarını başkalarına cömertçe dağıtırken, araştırmalarına hiç aralık vermeyen bir öğretim üyesi. Doktorasını alışından iki buçuk yıl sonra, doçentliğe yükselmiş, Carlyle Üniversitesinin anlaşmalı olarak göreve aldığı en genç öğretim üyesi olmuştu.

James Barbour Matlock II kaybetmiş olduğu yılları, o korkunç yılların açığını kapatmıştı. Hepsinden iyisi, artık duyduğu coşkuyu başkalarına da aşılayabileceğim anlamış olması belki de bu yeni gelişmenin en iyi yanıydı. Coşkusunu paylaşmaktan haz duyacak kadar genç,

araştırmaları yönetecek kadar da yaşlıydı.

Evet, gerçekten hareketliydi. Kimseyi geri çevirmiyor, çeviremiyordu. Sırf aralarında anlaşmazlık bulunduğu, hatta hoşlanmadığı bir kimse olduğu halde, kimseyi çalışmalarından uzak tutmuyordu. Anlaşamadığı, hatta hazzetmediği kimseleri bile. Duyduğu minnet ve ferahlık duygusunun enginliği öylesineydi ki, başkalarını ilgilendiren konularda herkesin derdiyle ilgilenmeye farkında olmadan kendini adamıştı.

“Seni şaşırtan bir şey var mı?” Başından sonuna kadar izlenebilmiş birtakım narkotik satışlarıyla ilgili malzemenin bir bölümünü, Loring, Matlock'a anlatma işini bitirmişti.

Matlock, “Şaşkınlıktan çok bir noktanın aydınlanması gerekiyor,” diye yanıtladı.

“Eski tip öğrenci dernekleri ya da kulüpleri, ki çoğunluğunu beyaz ve zengin öğrenciler oluşturuyor, gerekli malı Hartford'dan sağlıyorlar. Lumumba Salonu gibi topluluklar, yani zenci öğrenci birlikleriyse New Haven'e gidiyorlar. İki taraf her türde uyuşturucu maddeyi başka başka kaynaklardan sağlıyor.”

“Evet, öyle. Bu da öğrencilerin buluşu bir yenilik. Önemli nokta hiçbirinin Carlyle'li sürücülerden, dağıtıcılardan, satıcılardan bir şey almaması. Yani Nemrut’tan hiçbir şey almamaları.”

“Onu anlatmıştınız. Nemrut'u yönetenler reklam yapmak istemiyorlar.”

“Ama burada bulunuyorlar ve mallarını satıyorlar.”

“Kimlere ama?”

Loring bir sayfayı çevirerek, “Fakülte ve öğretim üyelerine,” diye serinkanlılıkla yanıt verdi. “Şimdi ismini vereceklerim seni şaşırtabilir. Bay ve Bayan Archer Beeson...”

Matlock genç tarih hocasıyla eşini gözlerinin önüne getirdi. Tepeden tırnağa zengin ve eski bir ailedendiler. Yapay bir küstahlıkları vardı, her şeye de tepeden bakarlardı. Estetik açıdan değerli bir şeydi bu davranış onlarca.

Archer Beeson telaşlı bir gençti; kusursuz bir fakülte hanımı olan karısı, her şeyden ürken, dikkatsiz denilecek kadar da seksi bir kadındı.

“Karı koca LSD[23] ve methedrin[24] kullanıyorlar. Yani argodaki isimleriyle asit ve hız.”

“Ulu Tanrım! Ne kadar da yanılttılar beni. Nerden öğrendiniz bunu?”

“Şimdi kolay kolay anlatılamayacak kadar karışık bir biçimde. Gizli bir yöntemle... Daha basit olarak açıklayayım. Bu çift, daha doğrusu koca, bir zamanlar malı Bridgeport'taki bir sürücüden alıyorlardı. Sonra o alıcıyla alışverişe son verdiler, ondan sonra Beeson'ın adı alıcı olarak başka hiçbir listede görünmedi. Oysa uyuşturucu madde kullanmaya devam ediyor. Carlyle grubuyla ilişki kurduğunu sanıyoruz. Yine de elimizde hiçbir kanıt yok bu konuda... Başka biri...”

Bu defaki üniversite ragbi[25] takımının kaptanı, beden eğitimi alanında çalışan genç bir uzmandı. Onun kullandığı da marihuana ve her türlü amfetamindi. Daha önceki kaynağı Hartford'du. Bu uyuşturucu maddeleri kendisinin kullanmadığı, ama üniversite içinde sürümlerini yaptığı sanılıyordu. Çalıştırıcı artık Hartford'daki kaynaktan mal almadığı halde, çeşitli bankalarda kendi adına ve takma adlarla

açtırmış olduğu hesaplarında biriken paraları devamlı kabarıyordu. Tahmin: Nemrut.

Bir diğeri... Bu kez kimliği açıklanan kimse Matlock'u son derece ürküttü. Üniversite giriş kayıtlarını yöneten dekan yardımcısıydı. Carlyle Üniversitesinden mezun olup kısa bir satıcılık süresinden sonra yeniden üniversiteye dönmüştü. Konuşkan, eli açık bir adamdı. Carlyle Üniversitesini tanıtmak için seferber olmuş gibi. Dünyanın kuşku bunalımları geçirdiği şu günlerde çok sevilen, tutulan bir üniversite reklamcısıydı sözkonusu olan. Onun da içici değil, sürücü olduğu sanılıyordu. İkinci ve üçüncü kademe sürücüleri paravan olarak kullanıp kendini çok ustalıkla gizlemeyi biliyordu.

“Bu adamın üniversiteye, Nemrut'un örgütü aracılığıyla döndürüldüğü kanısındayız.

Nemrut'un faaliyetleri için çok önemli bir mevkide.”

“Bu seferki beni çok ürküttü. Çünkü o hergele velilerin gözlerinde yarı astronot, yarı rahip gibi biridir. Bir süper insandan farkı yok.”

“Dediğim gibi, çok önemli bir yerde. Sana ve Kressel'e, Nemrut'a mensup adamların çalışmalarının uyuşturucu madde trafiğinin çok ötelerine uzandığım söylemiştim, hatırladın mı?”

“Ama bu faaliyetlerin amacının ne olduğunu bilmiyorsunuz.”

“Bir an önce öğrenirsek çok iyi olacak. Şimdi öğrencilerin durumunu gözden geçirelim.”

Uyuşturucu madde içen ya da süren Öğrencilerin isimlerinin listesi hiç son bulmayacakmış gibiydi. 1200'ü aşkın öğrenciden 363'ü uyuşturucu madde kullanıyordu. Loring isimleri listeye yazılı öğrencilerden çoğunun

içici oldukları için değil, öğrenciler arasında çok faal oldukları için listeye konulmuş olduklarını kabul etti. Çünkü her türlü uyuşturucu madde satışlarında öğrenci dernekleriyle kulüpler birer üs durumundaydılar.

"Bu listede isimleri olan öğrencilerin her birinin durumlarını kesin olarak saptamamıza olanak yok. Yalnız bu öğrencilerin aralarında bağ arıyoruz. Ne kadar uzak, ne türde olursa olsun, bir bağ. Bunu saptamak için senin önünde birçok yol olacak. Şöyle yap, böyle yap diyerek şimdiden çalışmalarını kısıtlayamayız... Ve bu listenin bir başka tarafı da var; farkında mısın, değil misin, bilemiyorum."

"Tabii farkındayım. Hiç olmazsa olduğumu sanıyorum. Bu listedeki öğrencilerden yirmi, otuzu insanın belleğini dürtüyor, çok nüfuzlu birtakım kimselerin çocukları. Sanayi ve hükümet çevrelerinde çok önemli yerler işgal eden ailelerin evlatları. Örneğin şu..." Matlock parmağıyla işaret etti. "Yanılmıyorsam, bu delikanlının babası bakan. Yanılmadığımı da biliyorum."

"Gördün mü?" Loring gülümsedi.

"Bu çocukları uyuşturucu maddelere alıştırmanın nüfuzlu aileleri üzerinde herhangi bir etkisi oldu mu acaba?"

"Bilmiyoruz. Mümkündür, çok mümkündür. Nemrut ağlarını hızla örüyor ve çok uzaklara kadar el uzatıyor. O nedenle tehlike çanları hızla çalıyor. Üniversitenizin ders çanlarından çok daha hızla. Resmen konuşmak istemiyorum, ama Nemrut'un tanınmış ailelerin çocukları üzerindeki amansız çalışmalarının öylesine korkunç sonuçları olabilir ki, düşündükçe insanın aklı duruyor... Savunma Bakanlığının silah siparişleri, sendikaların toplu sözleşme anlaşmaları, zorla kurdurulacak birtakım tesisler gibi. Ne gelirse aklına. Nemrut'la tüm bu durumlar

arasında bir bağlantı olabilir.”

Matlock, “Vay canına!” dedi hafifçe.

“Ha şunu bileydin.”

İki adam Sealfont'un malikânesinin ön kapısının açılıp kapandığını duydular.

Loring âdeta refleksle Matlock'un elindeki belgeleri alıp çabucak çantasının içine yerleştirdi. Çantayı kapadı, sonra hiç umulmadık, beklenmedik bir şey yaptı. Sessizce hemen hemen belli etmeden, ceketinin önünü yan tarafa attı, göğsüne bağlı ufak bir kılıfın içinde yatan tabancaya el attı. Bu hareket Matlock'u şaşırtmıştı. Loring'in ceketinin içinde kaybolmuş eline baktı.

Sealfont gayet sevecen bir dille konuştu.

“Elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Gerçekten çalışıyorum. Konuştukları dili, oluşturdukları görünümü anlıyorum. Hatta gençlerin saçlarını uzatıp örmelerini bile yadırgamıyorum. Beni şaşırtan davranışları. Düşmanca davranışları. Otuz yaşını geçmiş herkese doğal düşman bu gençler.”

“Strauss konusundaki toplantıdan söz ediyorsunuz değil mi?” diye Matlock sordu.

“Evet. Konferansta biri Yeni Dalga akımının etkilerinden söz etti. Strauss, Yeni Dalganın çok eskimiş, tarihe karışmış olduğunu söyledi. Hatta 'Tarih öncesi' deyimini bile kullandı doğrusunu isterseniz... Sizlerin konuşmanızı kesmeyeceğim, baylar... Yine de Kressel'in bu işteki durumunu bilmek isterim, Bay Loring. James'in görevi üstlendiği belli.”

“Kressel de kabul etti, efendim, aramızda irtibat ajanı olarak çalışacak.”

“Anlıyorum.” Sealfont, Matlock'a baktı. Bakışlarında rahatlamış bir insanın hali vardı. “James, artık söyleyebilirim. Bu işte hükümete yardıma karar verdiğin için sana son derece minnettarım.”

“Başka bir çıkış yolu olduğunu da sanmıyorum.”

“Yok. Asıl korkunç olanı yeraltı faaliyetinin bu denli yaygın olması. Bay Loring, herhangi bir kesin sonuca varıldığı anda bundan haberdar edilmek isterim. O noktaya varmak içirt benden ne isterseniz yapacağım. Vereceğiniz talimatı da harfi harfine uygulayacağım. Buna karşılık sizden sadece bir tek isteğim var. İddialarınızın doğruluğunu kanıtlayacak bir tek şey verin bana, yeter. Ondan sonra sizinle her alanda tam bir işbirliği yapacağım.”

“Anlıyorum, efendim. Bize çok büyük yardımınız oldu. Sizden beklemeye hakkımız olmadığı kadar yardımcı oldunuz. Bunu takdir ediyoruz.”

“James'in dediği gibi, başka çıkar yol yok, ama bu işin. Birtakım sınırları olduğunu da peşinen söylemeliyim. Benim ilk görevim bu üniversiteye karşıdır. Onu bir bütün olarak ele alacak olursak, belki şu günlerde her şey uykuda gibi, ama onu gerçekten uykuda sanmak çok yanlış olur... Sizin daha görülecek işleriniz var, benim de okuyup bitirmem gerekli bazı yazılarım. İyi geceler, Bay Loring. İyi geceler, James.”

Matlock ile hükümetin adamı, Adrian Sealfont odadan çıkıp da kitaplığın kapısını kapatırken, başlarıyla onu selamladılar.

Saat bire geldiğinde, Matlock artık hiçbir şeyi ezberleyemeyecek durumdaydı. Ama isimler, kaynaklar, ilişkiler belleğine işlenmişti; onları hiçbir zaman unutmayacaktı.

Tabii, bellemesi gereken şeylerin hepsini de son harfine kadar ezberlemiş değildi, ama bu kadarı da beklenmiyordu zaten kendisinden. Fakat listelerde isimleri yazılı olanlardan birini gördüğü anda beyni hemen çalışmaya başlayacaktı. O konuda Loring'in çok haklı olduğunu biliyordu. Onun içindir ki, listelerdeki isimleri yüksek sesle tekrarlamasını istemişti hükümet ajanı.

İsimler belleğine daha köklü yerleşsin diye. Bu kadarı da yeterdi.

Şimdi gereksindiği şey bir gecelik uykuydu. Uyuyabilirse tabii. Her şeyin yerine oturması için biraz zaman vermek gerekti. Ondan sonra da sabahleyin ilk kararlarını vermeye, hangi kişilere yanaşacağını, yaklaşma yollarını aramaya, başka kimselerle ilişkiler kurması olasılığı en zayıf kimseleri seçmeye başlayabilirdi. Bu da üniversite çevresindeki en yakın arkadaşları ve fakülte ya da öğrenci derneklerinde bulunan dostlarıyla ilişkiler kurmaya başlaması demekti. Birbirleriyle bağlantısı olmayan çeşitli yerlerden Loring'in verdiklerinden farklı bilgiler derlemeye başlayacaktı. Kressel'in dosyaları da ki öyle dosyaların varlığını kabul etmemişti Kressel ilk çıkışlarında yardımcı olacaktı herhalde kendisine.

Görevlendiği konuda konuşmalara başladıktan sonra da çok dikkatle iz sürmesi gerekecekti. Ufak dürtüşlerle karanlıkta el yordamıyla ilerlemesi, aradığı işaretleri bulabilmek için dört bir yanı gözlemesi, anlamlı bakışları kaçırmaması, ihanete uğramamak için de gerekli önlemleri alması gerekiyordu. Er geç bir yerde, biriyle ilişki kuracaktı. Loring, “Daha önce söz ettiğim bir konuya yeniden dönmek istiyorum,” dedi.

“Arka plana ait bilgiler konusuna.”

“Hayli geniş bir alanı gözden geçirdik. Belki şu ana kadar edindiğim bilgilerle yetinip onları iyice belleğime yerleştirsem daha iyi olacak.”

“Dediğim şey bir dakikadan fazla vakit almayacak. Önemli de üstelik.” Ajan elini dosya çantasının içine atıp oradan o kirli, makasla kesilmiş gümüş rengi kâğıdı çıkardı.

“Al, bu sende kalacak.”

Matlock bir vakitler pırıl pırıl parlayan, zamanla elden ele geçerek matlaşmış gümüşlü kâğıdı aldı, üzerindeki acayip yazıya baktı.

“Sana bu yazının Altramonten Korsika bölge diliyle yazılmış olduğunu söylemiştim.

İki sözcük dışında. En altta, tek bir satır halinde yazılı. *Venerare Omerta*[26]. Bu iki sözcük Korsika diliyle değil, Sicilya diliyle yazılmış. Daha doğru söylemek gerekirse, bir Sicilya deyimidir.”

“Daha önce de okudum bu sözcükleri başka bir yerde.”

“Orası kuşkusuz. Çünkü gazetelerde, Mafya filmlerinde ve romanlarda çok sık yinelenen bir deyimdir. Ama deyimin sık sık yinelenmesi onunla ilgili kimseler üzerindeki gücünü zayıflatmaz. Çok gerçek bir tehdit bu.”

“Ne anlama geliyor?”

“Kabaca çevirisi, Omerta Yasasına Saygı demek. Omerta bir bağlılık ve suskunluk yeminidir. Bu yemini herhangi bir şekilde bozan

ölümü eliyle davet etmiş sayılır.

“Mafya yemini mi bu?”

“Onun gibi bir şey. Arka plandaki örgüt de diyebilirsin. Bu yeminin aralarında bir uzlaşma sağlamaya çalışan iki rakip örgüt tarafından ortaklaşa yayınlandığını da hatırından çıkarma. 'Omerta' bu tür tüm örgütlerin yazısız, koşulsuz kabullendiği bir yemindir. İki taraf da bunu çok iyi anlar.”

“Hatırımdan çıkarmayacağım, ama o konuda ne yapabilirim, bilemiyorum.”

“Sadece bil, yeter.”

“Tamam.”

“Son bir nokta daha. Bu gece burada tek tek gözden geçirdiğimiz konuların tümü uyuşturucu madde trafiğiyle ilgili. Ama aldığımız bilgiler doğruysa, Nemrut'un adamları bambaşka konularla da ilgileniyorlar. Yüksek faizle tefecilik, beyaz kadın ticareti, kumar partileriyle yakından ilgililer... Belki, ama sadece belki diyorum, belediye yönetimlerine, eyalet meclislerine, hatta hükümete kadar bile el atmış olabilirler... Tecrübeler bize uyuşturucu maddelerin en zayıf alan olduğunu, bu tür örgütlerin en çok bu alanda tekleyip ayaklarının dolandığını gösteriyor. O nedenle çalışmalarımızı o konu üzerine topladık. Başka bir deyişle, çalışmalarını uyuşturucu madde konusunda sürdür, ama bu işlerin içinde daha başka işler de olduğunu aklından çıkarmadan. O konularda da, olanağı olursa, kulağın delik bulunsun.”

“Sır değil bu.”

“Senin için değil belki. Eh, artık gidip yatalım mı?”

“Gerektiği zaman seninle temasa geçebilmem için bana bir telefon numarası versen daha iyi olmaz mıydı?”

“Hayır. Kressel'i ara öyle zamanlarda. Onunla her gün ilişki kuracağız. Çünkü bir kez meydana çıkıp da üzerine aldığın konuda orada burada sorular sormaya başladın mı, hemen çok sıkı gözaltına alınacak, izlenmeye başlayacaksın. Sakın Washington'a falan da telefon edeyim deme. Ve Korsikalıların davetiyesini de kaybetme sakın. Çünkü son silahımız o. İkinci bir davetiye daha bulmaya çalış.”

“Gayret edeceğim.”

Loring dosya çantasını kapatıp ince siyah zincirini bileğine dolayıp zincir içindeki gömme kilidi kilitlerken, Matlock onu seyretti.

“Çok esrarengiz bir görünüşü var, değil mi?” diye güldü Loring.

“Çok etkiledi beni.”

“Etkilemesin. O kadar önemli değil. Çantaları bileğe bağlı olarak taşıma âdeti, bir zamanlar çok tehlikeli görevlere yollanan diplomatik kuryelerle başladı, ama bugün sadece kapkaççılara karşı bir önlem olarak kullanılıyor...”

“Söylediklerinin tek sözcüğüne bile inanmıyorum. Mutlaka bu çanta öyle kötü kişiler tarafından açılmaya kalkışıldığı takdirde simsiyah duman çıkaran, gizli radyo sinyalleri gönderen ve içindeki bombaları ateşleyen türden olmalı.”

“Doğru. Bu çanta dediklerinin tümünü yapabilecek türde. Başka numaraları da var: Sandviç, iç çamaşırı ve daha bilmem neler koymak için yapılmış gözleri de var.” Loring dosya çantasını sallayarak masadan kaldırdı. “Bence buradan birlikte değil de ayrı ayrı çıksak

daha iyi ederiz. Birimiz ön kapıdan, öbürümüz arka kapıdan çıkalım, daha iyi. Onlar dakika arayla.” “Sence gerek var mı buna?”

“Açık konuşmak gerekirse, hayır, ama üstlerim öyle istediler.”

“Peki. Ben evin iç yapısını bilirim. Sen ön kapıdan çıktıktan on dakika sonra ben de mutfaktan arkaya açılan kapıdan çıkarım.”

“Mükemmel.” Loring çantasının alt kısmını sol eliyle tutarak sağ elini ona uzattı.

“Giriştiğin şeyden dolayı seni ne denli takdir ettiğimizi söylemeye gerek yok sanıyorum.”

“Bu görevi neden kabullendiğimi biliyorsunuz herhalde.” “Evet, biliyoruz. Doğrusu, zaten o nedenle giriştik bu işe.” Loring kitaplığın kapısından çıktı, Matlock onun binanın ön kapısını açıp kapatışını duyana kadar bekledi. Sonra saatine baktı. Mutfak kapısından çıkıp binayı terketmeden bir içki daha içecekti.

Saat biri yirmi geçerken Matlock binadan hayli uzaklardaydı. Acaba üniversite bahçesini dolanarak mı gitsem, diye düşünerek batıya, apartmanına yürüyordu ağır ağır. Genellikle çözüme gereksinmesi olan bir derdi varsa, yürürken onu daha kolay çözerdi; bu yürüyüşün sonunda da yatınca mışıl mışıl uykuya dalacağını biliyordu. Yolda öğrencilerle, fakülte öğretim üyeleriyle karşılaştı, selamlarına karşılık verdi. Apartmanından aksi yöne, High Sokağına dönmeye karar vermişti ki, gerisinde ayak sesleri duydu, önce sesler yaklaştı, sonra kabaca fısıldayan bir ses duydu.

“Matlock. Arkana bakma. Benim, Loring. Yürümeye devam et ve beni dinle.”

“Ne var?

“Biri burada olduğumu biliyor. Arabamı aramışlar...”

“Deme. Nereden anladın?”

“Arabayı kilitlerken kapı aralarına iplik parçaları koymuştum. Arandığı takdirde fark etmek için içeriye de bazı işaretler bırakmıştım. Şoför yerini, arka tarafı ve bagajı aramışlar. İnceden inceye. Son derece usta ellerle aranmış üstelik.”

“Emin misin?”

“O kadar eminim ki, dünyada o arabayı çalıştırmaya kalkışmayacağım.”

“Vay canına!” Matlock neredeyse duracaktı.

“Yoluna devam et. Beni gözetleyen biri falan varsa diye ki birinin çok dikkatle beni gözetlediği kesin arabanın başında kontak anahtarını kaybetmişim gibi davrandım.

Civardan geçen kimselere yakında bir telefon kulübesi olup olmadığını sordum. Sonra seni hayli uzaktan görene kadar da bekledim.”

“Ne yapmam gerek? İlerideki köşede bir telefon kulübesi var...”

“Biliyorum. Fazla bir şey yapmam gerekeceğini sanmıyorum. Yanından geçerken, sana çarpacağım... Hayli hızla hem de. Dengeni kaybet. Yüksek sesle senden özür dileyeceğim.

Ayak bileğin burkulmuş gibi yap, yerde biraz eğlen yani. Ne bahane bulursan bul. **Zaman kazanmaya çalış**. Bir araba gelip beni alana

kadar da gözün üstümde olsun. Sana işlerin yolunda olduğuna dair başımla bir işaret verene kadar beni gözle. Sözlerimin hepsini duydun mu? Şimdi elimi çabuk tutup o telefon kulübesine gitmem gerek...”

“Ya ben kulübe hizasına kadar vardığım zaman sen hâlâ içerideysen?”

“Yürümene devam et, ama etrafı kolaçan etmekten de geri kalma. Beni alacak araba etrafta dolanıyor.”

“Niçin bu kadar endişelisin?”

“Çanta yüzünden. Bileğime bağlı şu çanta yüzünden. Nemrut için bu çantadan önemli bir tek şey var dünya yüzünde. O da senin ceketinin cebindeki kâğıt. Ona çok dikkat et.”

Sonra hızla Matlock'un yanı başına geldi, onu yaya kaldırımından aşağı itti.

“Kusura bakma, dostum. İşim çok acele.”

Matlock başını kaldırarak düştüğü yerden yukarı baktı. Düşmüş numarası yapmasına hiç gerek kalmamıştı, çünkü Loring öyle hızla itmişti ki, istemese de düşerdi. Küfürler edecek sallana sallana ayağa kalktı. Toparlandıktan sonra da, topallaya topallaya yüz metreden ileride bulunan telefon kulübesine doğru yürümeye başladı. Sigara yakmak için durup bir dakika kadar oyalandı. Loring şimdi telefon kulübesine girmiş, plastik tabureye ilişmiş, telefonun üzerine eğilmişti.

Matlock, Loring'i almaya gelecek arabanın her an caddenin üst başından görünmesini bekliyordu.

Ama hiçbir araba görünmedi.

Dallar arasından çok hafif bir çıtırtı sesi geldi. Taze yaprakların arasından da birden bir hava akımı geçti. Bu ses ayak altında ezilen bir taştan mı gelmişti, yoksa yeni tomurcuklarla yaprakların ağırlığına dayanamayıp kırılan ince bir daldan mı? Yoksa Matlock'un hayal gücü mü uyduruyordu? Kendi de emin değildi bundan.

Telefon kulübesine yaklaştı, ama aynı anda da Loring'in emirlerini anımsadı. **Yürü geç ve ilgilenmemiş görün**. Loring hâlâ telefonun üzerine eğilmişti; dosya çantası yerdeydi, çantayı bileğine bağlayan zincir de açık seçik görünüyordu. Ama telefon kulübesinden hiçbir konuşma sesi gelmiyordu. Sonra kulübenin içindeki adamda da en ufak bir hareket bile yoktu. Bunun yerine, tek bir ses geliyordu içeriden; o da alıcının kaldırılışından sonra hattın açık olduğunu belirten düdük sesiydi.

Matlock aldığı emirlere karşın, telefon kulübesine yaklaşarak kapısını açtı. O anda yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. Hükümet ajanı daha konuşmasına bile başlamamıştı.

Bir saniye sonra da Matlock, onun neden hâlâ konuşmaya başlamamış olduğunu anladı.

Loring pırıl pırıl gri madensel telefonun üzerine düşmüştü. Ölüydü. Gözleri alabildiğine açılmış, alnından aşağı kan sızıyordu. Alnının etrafı cam kırıklarıyla çepeçevre donanmıştı, düğme kadar ufak, yuvarlak bir delik her şeyi anlatıyordu.

Matlock saatlerdir kendisine açıklamalar yaparak birkaç dakika önce yanından ayrılmış adama, ona teşekkür etmiş, şakalaşmış, en sonunda da kendisine uyarıda bulunmuş ölüye baktı. Taş kesilmişti âdeta. Ne yapmak gerektiğini, neler yapabileceğini kesinkes bilemiyordu.

Telefon kulübesinden en yakın evin merdivenine doğru geri geri çekildi. İçgüdüleri oradan uzaklaşmasını söylüyordu, ama koşarak değil. Sokakta biri vardı. Kendisini de bekleyen biri. Eli mavzerli biri.

Sözcükler dudaklarının arasından fırladığı zaman, onların kendi ağzından çıktığım fark etti, ama bağırmaya ne zaman karar vermiş olduğunu bilmiyordu. Elinde olmadan çıkıvermişti feryat ağzından.

“İmdat... İmdat... Burada biri var... Vurulmuş, öldürülmüş!”

Matlock köşedeki yapının merdivenini koşarak çıktı, sonra tüm gücüyle evin kapısını yumruklamaya başladı. Etraftaki evlerin pencerelerinde ışıklar yandı.

Matlock bağırmaya devam etti.

“Tanrı aşkına, biriniz polise telefon edin. Bir ceset var burada.”

Matlock birden bir otomobil motorunun gürültüyle çalış: maya başladığım duydu. Motor sesi blokun ortasındaki yüksek, gür ağaçların altındaki gölgelerin arasından geliyordu. Sonra araba gölgelerden sıyrılıp keskin bir virajla yoldan ileri fırlarken, iki yana yalpalanan lastikleri gıcırdadı. Matlock evin önündeki düzlüğün kenarına koştu.

Uzun siyah araba karanlığın içinden çıkarak köşeye doğru atıldı.

Matlock arabanın plakasını görmeye çalıştı. Bunun imkânsız olduğunu anlayınca da modelini, biçimini görmek için bir basamak indi. Birden gözleri kamaştı. Arabanın farları loş ilkbahar gecesini deldi, üzerine dikildi. Matlock ışıkla kamaşan gözlerini korumak için ellerini kaldırdı, aynı anda birkaç dakika önce duyduğu hava akımıyla şaplamayı andıran donuk bir ses duydu. Duvara gömülen bir şeyin sesiydi bu.

Mavzerle ateş ediyorlardı kendisine. Susturucu takılmış bir mavzerle. Evin önündeki setin hemen altındaki şimşirlerin içine balıklama daldı.

Siyah uzun araba hızla uzaklaştı. [54]

5

Matlock yapayalnız bekliyordu. Oda ufaktı, pencerede de içten telli cam vardı. Carlyle Emniyet Amirliği yeniden görev başına çağrılmış yüksek rütbeli polisler ve sivillerle doluydu. Bu cinayetin ne anlama geldiğini kimse bilemiyordu. İlkini başka cinayetlerin izleyip izlemeyeceğinden de kimse emin değildi.

Alarm! Matlock, bu durum yüzyıl ortasındaki Amerika'nın bir hastalığı, diye geçirdi içinden.

Silah.

Polise durumu haber verdikten sonra Sam Kressel'i de arayacak kadar aklını başına toplamıştı. Aldığı haberle şaşalamış olan Kressel bir yolunu bularak Washington'da gereken kimselerle temasa geçeceğini bildirmişti.

Matlock'un polise en kısa ifadeyi vermesi gerektiğinde anlaşmışlardı. Matlock sadece cesedi buluşunu, sonra da cinayet yerinden uzaklaşan arabayı anlatan basit bir ifadeyle geçiştirecekti. Bütün bunlar da gecenin geç saatinde yürüyüşe çıktığı sırada olmuştu. O kadar.

Başka tek kelime söylemeyecekti.

Polisteki ifadesi zapta geçti, olay yerinde ne zaman bulunduğu, neden o civarlarda olduğu, olay faillerinin bulunduğu iddia edilen arabanın nereden çıkıp ne yöne gittiği, olası hızı gibi beylik sorular soruldu, bunlara verdiği yanıtlar da itirazsız kabul edildi.

Soruların içinden sadece bir teki Matlock'un sinirlerini bozar gibi oldu.

“Ölen kişiyi daha önce görmüş müydünüz?”

“Hayır.”

Bu yanıt çok incitmişti onu. Kolay söylenir bir şey değildi. Loring bundan çok daha dikkatle düşünülerek ustalıkla söyleyecek bir yalana layıktı. Matlock ajanın yedi yaşındaki bir kızından söz etmiş olduğunu anımsamıştı. Eşi ve bir de çocuğu vardı; koca olan, baba olan Loring öldürülmüştü ve onu tanıdığını, ismini bildiğini bile söyleyememişti polise.

O soruya verdiği yanıtın sinirlerini neden bozduğunu bilemiyordu, ama bozmuştu işte. Belki de bu yalan, bundan sonraki bir dizi yalanın başlangıcıydı da ondan mı acaba?

Kısa ifadesinin altını imzaladı. Tam serbest bırakılmak üzereydi ki, ifade verdiği nöbetçi amirin masasının arkasındaki bir odadan bir telefonun çalmaya başladığını duydu.

Birkaç saniye sonra o odadan üniformalı bir polis çıktı, sanki binadan çıkmamış olduğundan emin olmak istercesine bağırarak onun adını seslendi.

“Evet, buyurun memur bey?”

“Biraz beklemenizi rica edeceğiz. Lütfen şu taraftan gelir misiniz?”

Matlock hemen bir saattir küçük odadaydı; saat 2.45'e gelmiş, sigaraları da bitmişti. Ama şimdi sigara almaya gidilecek zaman değildi.

Kapı açıldı, ciddi bakışlı, irikıyım, ince uzun biri girdi içeri. Adam

elinde Loring'in çantasını da taşıyordu.

“Sizi alıkoyduğumuz için özür dilerim, Dr. Matlock. Doktordu unvanınız, değil mi?”

“Bay deyin, yeter.”

“Kendimi tanıtmak isterim. Adım Greenberg. Jason Greenberg. Federal Soruşturma Bürosundanım. Durumu bir kez de kendim görmek istedim.” Ajan gizemli bir bakışla Matlock'a baktı. “Ralph Loring buradaki ziyaretini tamamlamış ve o kulübeye girdiği zaman telefon edebilmiş olsaydı, benimle bağlantı kurmuş olacaktı.”

“Özür dilerim.”

“Boş verin. Konu hakkındaki bilgim fazla değil. Yani bazı şeyleri biliyorum, ama Nemrut sorunu üzerinde fazla bilgim yok. Ama sabaha kadar bu konuda gerekli tüm bilgileri edineceğim. Hah, unutmadan söyleyeyim, Kressel denilen arkadaş yolda. Buraya geldiğimi de biliyor.”

“Bir şey değiştirir mi bu? Pek aptalca bir laf ettim galiba, değil mi? Bir insan öldürüldü, ondan sonra da herhangi bir şeyin değişip değişmediğini soruyorum size. Bir kez daha özür dilerim.”

“Hiç gereği yok, korkunç bir olaya tanık oldunuz. Bir değişiklik olacaksa, bu sizde olacak. Dün gece bu görevi kabullenmiştiniz, Ralph'ın ölümünden sonraysa kararınızı değiştirmiş olabilirsiniz. Böyle bir karar verirseniz, onu anlayışla karşılayacağız. Kararınızı değiştirdiyseniz, sizden bir tek ricamız olacak; Bu gece size açıklanmış şeyleri kimseye söylemeyecek, titizlikle gizleyeceksiniz.”

“Kararımdan caymam için fırsat mı veriyorsunuz bana?” .

“Tabii. Bize karşı hiçbir yükümlülük altında değilsiniz.”

Matlock tel örgülü ufak, dikdörtgen pencereye yürüdü. Emniyet Amirliği, Carlyle kasabasının güney ucunda, üniversite bahçesinden altı yedi yüz metre kadar uzakta, ilçenin sanayi bölgesindeydi. Yine de sokaklarda iki sıralı ağaçlar vardı. Carlyle çok temiz, çok derli toplu bir ilçeydi. Emniyet Amirliğinin yakınındaki ağaçlar budanmış, hepsine ayrı biçimler verilmişti.

Ama gerçek Carlyle bambaşkaydı.

“İzin verirseniz bir soru sormak istiyorum,” dedi Matlock. “Loring'in cesedini bulmuş olmam, onunla beraber çalışmakta olduğum havasını uyandırır mı? Yani o öldükten sonra bile, benim de o yaşarken yapmakta olduğum şeyle ilgili olduğum düşünülür, mü?”

“Sanmıyoruz... cinayet öncesindeki davranışlarınız üzerinize hiçbir kuşku düşürmez.

“Ne demek istiyorsunuz?” Matlock ajana dönerek gözlerinin içine baktı.

“Açık konuşalım, paniğe kapıldınız. Kaçmadınız, o bölgeden uzaklaşmadınız! Düpedüz kendinizi kaybettiniz, avazınız çıktığı kadar da bağırıp çağırmaya başladınız. Oysa özel görevli biri dünyada böyle davranmazdı.”

“Ben böyle bir durum için programlanmadım.”

“Sonuç aynı ama. Onun öldürülmüş olduğunu anlar anlamaz kendinizi kaybettiniz.

Nemrut denilen örgüt bizim de bu işe dâhil olduğumuzdan zerre kadar

kuşkulanacak olursa...”

“Kuşkulanmak mı?” diye Matlock onun sözünü kesti. “Düpedüz öldürdüler onu!”

“Loring'i biri öldürdü. İnsan kimliğini ve yapmakta olduğu işi ne kadar ustalıkla gizlerse gizlesin, hiçbir gizleme yüzde yüz değildir. Ama Loring mümkün olduğu kadar gizlenmişti.”

“Anlıyorum.”

Greenberg duvara yaslanıp kollarını göğsünde çaprazladı, iri mahzun gözleri düşünceliydi.

“Loring, Adalet Bakanlığı mensupları içinde görev alanında kendini en ustaca gizleyebilen ajan olarak bilinirdi. Hemen hemen on beş yıldır da bunu başarıyla sürdürdü.”

Ajan başını eğerek yere baktı. Sesi debinden geliyor, biraz da acı bir ton taşıyordu.

“İnsan için hiçbir önemi kalmadığı zaman yararlı olan bir gizlenme. Son kez işini gördüğünde de herkesi şaşkına çeviren bir gizleme. Üstelik bu son ailesini de lekeler istemeyerek.”

Greenberg başını kaldırarak gülümsemeye çalıştı, ama dudaklarında hiçbir gülümseme belirmedi.

“Ne demek istediğinizi hâlâ anlayabilmiş değilim.”

“Gereği de yok. Asıl sorun şu: Rastlantı sonucu cinayet yerine geldiniz, paniğe kapıldınız ve yaşamanızda hiçbir zaman korkmadığınız kadar da korktunuz. Sizi bu işten uzaklaştırabiliriz, Bay Matlock...”

Ama Matlock'un yanıtlamasına meydan kalmadan kapı açıldı, Sam Kressel hızla içeri girdi. Yüzünde son derece sinirli, perişan bir ifade vardı.

“Oh, Tanrım! Korkunç bir şey bu. Düpedüz korkunç Siz Greenberg'siniz, değil mi?”

“Evet. Siz de Bay Kressel’siniz herhalde?”

“Evet. Şimdi ne olacak?” “Kressel, Matlock'a dönerek sorusuna yanıt beklemeden,

“Senin bir şeyin yok ya, Jim?” diye sordu.

“Yok.”

“Eh, Greenberg, neler dönüyor ortada? Washington'dakiler olup bitenlere dair sizin bilgi vereceğinizi söylediler.”

“Ben de o konuda Bay Matlock ile konuşuyordum. Ve...”

“Beni dinleyin,” diye Kressel birden onun sözlerini kesti.

“Sealfont'a da telefon ettim, o da benimle aynı kanıda. Olup bitenler dehşet verici. Bay Loring'in ailesine en içten başsağlıklarımızı sunmak isteriz, ama bizim iznimiz alınmadan bu olay nedeniyle Carlyle Üniversitesinin adının hiçbir biçimde kullanılmamasını istiyoruz. Ayrıca olanlar, durumu kesinlikle değiştirdi. O nedenle, bu işe hiçbir şekilde karıştırılmamak istiyoruz. Bunu da anlayacaksınız sanıyorum.”

Greenberg'in yüzünde bu sözlerden hiç hoşlanmamış olduğunu belirten bir bakış belirdi.

“Paldır küldür geliyor, neler olup bitiğini bana soruyorsunuz. Üstelik

sorularınızı yanıtlamak için bana fırsat vermeden, neler yapılması gerektiğini söylüyorsunuz. Şimdi, nasıl konuşayım, ne diyeyim istiyorsunuz? İsterseniz Washington'a telefon edip isteklerinizi bildireyim. Yoksa önce beni dinler misiniz? Hangisini isterseniz isteyin, benim için zerre kadar fark etmez.”

“Böyle düşmanca konuşmanız için hiçbir neden yok. Bu işe karıştırılmayı biz istemiş değiliz.”"

“Kimse istemedi.” Greenberg gülümsedi. “Yalnız rica ederim, sözümü bitirmeme izin verin. Matlock'a bu görevden ayrılabileceğini, kararından cayabileceğini söyledim. Henüz beni yanıtlamadı, onun için ben de ne karar verdiğimi size söyleyemeyeceğim. Yine de Loring'in gerçek kimliği hemen açıklanacaktır. Nasıl olsa er geç açıklanacak. Ama Dr. Matlock bu görevde kalırsa, biraz gürültü koparарак yayacağız açıklamayı.”

Kressel ajana bakakalmıştı. “Ne demek bu?”

“Loring yıllardır, Washington'un belki de en kötü isim yapmış hukuk firmasının ortağıydı. Firma müşterilerinin listesi Mafya mensuplarının fihristinden farksızdı... Bu sabahın erken saatlerinde, Loring iki araba değiştirmesinden ilkini yaptı. Olay Hartford'un banliyösü Elmwood'da geçti. Loring'in Washington plakalı arabası ismi herkesçe bilinen Mafya şeflerinden birinin evinin yakınma bırakıldı. Arabanın bırakıldığı yerden iki blok kadar aşağıda da kiralık bir araba Loring'i bekliyordu. Loring o arabaya binerek Carlyle'a geldi, onu da tam Crescent Sokağı 217 numaranın kapısında park etti. Yani Sealfont'un binasından beş blok öteye. Crescent Sokağı 217 numaralı evse Dr. Ralston adında birine ait...”

“Gizli gizli çocuk alan bir adamdır,” diye onun sözünü tamamladı

Greenberg.

Kressel, sözcüklerin üzerine basa basa, “Bizim üniversitemizle de hiçbir ilişkisi yok,” diye belirtti.

“Ralston'dan çok daha kötüleri var üniversitenizde,” diye sakince karşılık verdi Greenberg. “Ve ayrıca doktor da hâlâ Mafyanın emrinde çalışıyor. Neyse Loring arabayı onun evinin tam karşısına park etti, ikinci kez araba değiştirmek için yürüyerek ilçeye girdi. Belli etmeden ben onu izleyerek koruyordum; izlememin asıl nedeni de bu dosya çantasıydı. Yolda giderken Bell Şirketine ait bir telefon tamir kamyonu aldı onu... Kamyon yollarda zaman zaman duruyordu... Bu arada Cheshire Kedisi adlı bir lokantada da durdu... Sonunda kamyon onu Sealfont'un evine getirdi. Loring'in o malikânede olduğunu bizlerden başka bilen yoktu. Bilemezlerdi. Çünkü bilmiş olsalardı, daha o eve girmeden yolunu keserlerdi. Onun Crescent Sokağına park etmiş olduğu arabayı bulmuş, onu gözlemekteydiler.”

“O da bana aynı şeyi söyledi,” dedi Matlock.

“Arabanın bulunup gizlice gözaltına alınması olanağının bulunduğunu biliyordu Loring. Arabanın izinin bulunması için de kasten birtakım izler bırakmıştı. Nitekim arabanın başına dönüp de onun aranmış, elden geçirilmiş olduğunu anlayınca, hiç vakit kaybetmedi. Neler yaptı, bilmiyorum, ama seni bulmak için var olan tüm olanaklardan yararlandı. Ta seni uzaktan görene kadar.”

“Evet, öyle.”

“Ne var ki, gereği kadar çabuk davranmadı.”

“Ama bütün bunları bizimle ne ilgisi var? Ne gibi bir bağlantısı olabilir

bizlerle?” Kressel bu sözleri âdeta bağırarak söylemişti.

“Eğer Dr. Matlock kabullendiği göreve devam etmek isterse, o zaman Loring'in gangsterler tarafından öldürtülmüş olduğunu alabildiğine yayacağız. Herkes onun yeraltı örgütlerine mensup insanları savunan, koruyan bir hukuk şirketinin başında olduğunu öğrenecek. Kötü şöhretli bir avukat, belki de Mafyanın kirli para işlerini yöneten bir hukukçu, istenmeyen kimselerin vekili diye reklam edeceğiz onu. Demin sözünü ettiğim Mafya şefiyle Dr. Ralston tutuklanacak. İkisi de kolayca harcanabilecek türden kimseler. Cinayetin asıl nedenini böyle bir duman perdesi ardına öylesine gizleyeceğiz ki, kimse işin içinden çıkamayacak. Gerçek katiller bile. Matlock unutulacak bu arada. Daha önce de benzer olaylarda böyle yaptık. Her seferinde de başarılı olduk.”

Greenberg'in kendine güvenen soğukkanlı işadamı havası Kressel'i iyiden iyiye şaşırtmıştı. “Çok hızlı konuşuyorsunuz, değil mi?” dedi.

“Çok akıllı, çok zeki bir adamımdır da ondan!”

Matlock kendini tutamayarak güldü. Greenberg'den hoşlanmıştı; hem de üzücü bir an yaşamakta olmalarına karşın. Belki de o nedenle. Bu ajan çok ustaca konuşmayı biliyor, kafası çok hızlı çalışıyordu. Gerçekten de çok akıllı bir adamdı.

“Ya Matlock ellerini yıkayıp bu işten çıktığını söyleyecek olursa?”

Omuz silkti Greenberg. “Boş konuşmaktan hiç hoşlanmam ben. Hele kendi öyle söylesin.”

İki adam da Matlock'a baktılar.

“Korkarım, bu işle artık ilişkim kalmadığını söylemeyeceğim, Sam.

Görevim hâlâ sürüyor.”

“Ciddi olamazsın bu sözlerinde. Adamı öldürdüler.”

“Biliyorum. Ölüsünü bulan da benim.”

Kressel elini koydu Matlock'un kolunun üzerine. Dostça bir hareketti bu. “Ben sürü kollayan isterik bir çoban değilim, Jim. Durum beni gerçekten ilgilendiriyor. Ama korkuyorum. Çünkü gözlerimin önünde bir insan, hiç de baş edemeyeceği biçimde bu işe ustaca manevralarla itiliyor.”

Greenberg, “Onun önemi yok,” diye Kressel’in sözlerini kesti. “Biz de durumla ilgileniyoruz. Matlock'un bu işin üstesinden gelemeyeceğine inansaydık, hiçbir zaman kendisine böyle bir öneride bulunmazdık.”

Kressel, “Bence bulunurdunuz,” dedi. “Yetenekleri hakkında kuşkularınız olsaydı bile yine de aynı öneriyi yapardınız. Sözlerinize bir saniyecik bile inanmıyorum. Harcamak sözcüğünü çok rahat kullanıyorsunuz, Bay Greenberg.”

“Böyle düşünmenize üzüldüm. Çünkü gerçek hiç de dediğiniz gibi değil. Öyle düşünmüyoruz biz... Bu konuda bana ayrıntılı durum değerlendirilmesi yapılmadı, Kressel, ama sizin bu işteki göreviniz irtibat ajanlığı değil miydi? Çünkü öyleyse, bu işten ayrılmanızı öneririm. O işe bir başkasını arayıp atamamız gerekecek.”

“Böylelikle meydan da size kalacak, öyle mi? Üniversitede dilediğiniz gibi at oynatabileceksiniz. Öyle değil mi? Yağma yok.”

“Öyleyse hep birlikte çalışacağız. İkimiz için de bu son derece biçimsiz bir şey olacak ama... Bu işe ve bizlere düşmanca karşı çıktınız, belki böyle olması daha iyi. O yüzden belki ben de gözlerimi

daha çok açarım, daha tetikte olurum. Çünkü her şeyi itiraf edip duruyorsunuz.”

Greenberg'in bu sözleri Matlock'u şaşırtmıştı. Birbirlerine düşmanca tutum içinde olan kimselerin işbirliği yapmaları başka şeydi, üstü örtülü suçlamalarda bulunmak başka şey. Hakaretse bambaşka bir şey. Kressel, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti, “O sözünüzle ne demek istediğinizi açıklar mısınız? diye atıldı.

Greenberg bu soruyu yanıtladığı zaman, sesi yumuşak, akla yakın ve söylediği sözleri de yadsır gibiydi. “Siz istediğiniz kadar konuşun, bayım. Bu gece çok iyi bir dostumu kaybettim. Yirmi dakika önce de o dostun karısına telefon ederek olayı bildirdim.

Bu koşullar altında kimseye hiçbir sözümün ne anlama geldiğini açıklayamam. Üstlerimle ben daima ayrılırız bu noktada. Şimdi, kapat çeneni de hangi saatlerde seninle temas kuracağımızı bir kâğıda yazayım. Ayrıca olağanüstü durumlarda telefon edeceğin numaraları da bildireyim. İstemiyorsan, hemen çek git buradan.”

Greenberg dosya çantasını bir masanın üzerine kaldırarak açtı. Duyduğu sözlerden donakalmış, dili tutulmuş olan Kressel ajana sessizce yaklaştı. , Matlock o eskimiş dosya çantasına baktı. Daha birkaç saat önce ölmüş birinin bileğine zincirle bağlı olan çantaya. Öldürücü oyun başlamıştı. Bunu biliyordu. Ölüm dansının ilk adımları kan dökülerek atılmıştı.

Şimdi verilmesi gerekli kararlar verilecekti. Birtakım insanlara da karşı çıkılması gerekecekti ayrıca. [63]

6

İki daireli fakülte evinin kapısındaki zilin altında yazılı isim insana uydurma gibi geliyordu: Bay ve Bayan Archer Beeson, Matlock kendisine akşam yemeğine gelmesi için yapılan daveti memnunlukla kabul etmişti. Kurslar arasında ortak bir seminer düzenleme konusunda gösterdiği ilgi, Archer Beeson'un gururunu okşamıştı. Matlock'un ayarında biri karısının yatakta nasıl olduğunu (ki çokları bunu merak ediyordu) bile sorsa, yine de insanın gururu okşanırdı. Matlock da tepeden tırnağa erkek olduğu için, Archer Beeson, “içki ve yemek” davetiyle birlikte evinin içinde fıkır fıkır dolanan karısının mini eteğinin de, İngiliz Edebiyatı profesörüyle aralarındaki dostluk bağını perçinleyeceğini hissediyordu.

Matlock iki kat merdiven başından gelen, “Bir dakika,” diye bağırışı duydu.

Beeson'un karısıydı seslenen. Onun Miss Porter’ın okuluyla Finch'in okulunda yontulmuş, düzenlenmiş sesi. O zengin ses karikatürleşmiş gibi geldi Matlock'un kulağına.

Matlock genç kadının yukarıda peynir tabaklarıyla içki kadehlerini hızla düzenlediğini, kocasının da kitap raflarının dış görünüşünde son bazı rötuşlar yaptığını düşündü. Gelen konuk ne kadar dalgın olursa olsun kesinlikle görsün diye, Beeson'un masaların üzerine ne oldukları belirsiz birtakım ciltleri rasgele yerleştirdiğini kestiriyordu.

Belki de karı koca uyuşturucu liserjik asit haplarını ya da metedrin kapsüllerini gözden ırak yerlere gizlemeye çalışıyorlardı yukarıda.

Kapı açıldı, Beeson'un güzel karısı, o beylik mini eteği ve iri memelerini rahatça örten saydam bluzu giymiş, işveli işveli gülümsedi.

“Hoş geldiniz. Ben Ginny Beeson'um. Sizinle çılgın kokteyl partilerinde karşılaştık. Gelebildiğiniz için ne sevindim bilemezsiniz. Archie yukarıda bir tez bitirmek üzere. Gelin yukarıya.”

Matlock'un önüne geçip merdivenden yukarı çıktı. Matlock'un konuşmasına, karşılık vermesine bile fırsat bırakmamıştı. “Bu merdiven de korkunç. Ah, ne yapalım ki, yaşama en alt kademeden başlayınca başka çaresi yok.”

“Ama çıkışınızın pek uzun sürmeyeceğinden eminim.”

“Archie de hep onu diyor. Umarım haklı çıkar, yoksa bacaklarım sırf adale olacak basamak tırmanmaktan.”

Matlock önündeki yumuşak, adalesiz, boyunca yükselen dökme bacaklara bakarak,

“Haklı çıkacağı kesin,” dedi.

Beesonların dairesine girdiklerinde, Matlock peynir dolu tabaklarla sandviçlerin ve içkilerin acayip biçimde bir kahve masasının üzerine her bakan görsün denircesine sergilenmiş olduğunu gördü. Dikkatini çeksin diye özellikle sergilendiğine inandığı ciltse Matlock'un kendi yapıtlarından biriydi: **II. Richard'daki Yabancı Elemanlar**[27]. Alt kenarları işlemeli bir abajurun altında, ufak bir sehpanın üzerine konulmuştu. Onu görmemesi olanaksızdı bir ziyaretçinin.

Ginny daire kapısını kaparken, Archie hızla bir odadan çıktı. Herhalde bulundukları gibi küçük bir oda olmalıydı geldiği yer de. Matlock oranın Beeson'un çalışma odası olduğunu tahmin eti.

Beeson'un sol elinde bir yazı kâğıdı vardı, sağ eliyse Matlock'a uzatmıştı.

“Ah, çok güzel. Gelebildiğiniz için çok sevindim, dostum... Oturun, oturun. İçki vakti geldi, geçti bile. Tanrım. İçkisizlikten öleceğim neredeyse... Otuz Yıl Savaşlarının yirmi değişik açıdan yazılmış yirmi incelemesini okuya okuya üç saattir bunaldım.”

“Oluyor bazen. Ben de dün Volpone üzerine yazılmış bir inceleme okudum ki, incelemenin sonu yaşamın boyunca duymadığım garip bir biçimde bitti. Meğer incelemeyi yazan çocuk, kitabı hiç okumamış, sadece kitabın filmini seyretmiş. Sonradan anlaşıldı.”

“Kitabın sonunu mu değiştirmişler filmde?” “Tümüyle.”

“Vay canına! Çok ilginç doğrusu.” Ginny yarı isterik bir tonla söze karışmıştı.

“Hangi içkiyi daha çok seversiniz, Jim? Size Jim diyebilir miyim, doktor?”

“Burbon ile biraz da su. Hem bir an önce bana Jim demeye başlasan iyi edersin, Ginny. Çünkü şu 'doktor' lafına bir türlü alışamadım gitti. Babam benim doktorluğuma uydurma gözüyle bakıyor. 'Doktorlar yanlarında stetoskop taşır, kitap taşımazlar,' diyor.”

Matlock üzeri bir Kızılderili kilimiyle kaplı rahat bir koltuğa kuruldu.

“Doktorlardan söz açılmışken söyleyeyim, ben de halen doktora tezim üzerinde çalışıyorum. Bu yazla ondan sonra iki yaz daha dişimi sıkarsam işin üstesinden gelebileceğim.”

Beeson buz kovasını karısının elinden alıp, pencerelerden birinin

önünde duran ve üzerine içki şişeleri darmadağın bir biçimde konulmuş uzunca bir masaya gitti.

Ginny Beeson sözcüklerin üzerine basa basa, “Ama değer bu çaba,” dedi. “Öyle değil mi, Jim?”

“Harcanan çaba hiçbir zaman boşa gitmez o uğurda.”

“Hem unvan var, hem de kitap sonunda.” Ginny Beeson peynir ve kraker dolu tabakları alarak Matlock'a getirdi, “Çok ilginç bir İrlanda peyniri bu. İsmi de ne, inanır mısınız, “Övme” İki hafta önce New York'ta ufak bir dükkânda buldum.”

“Çok güzel bir şeye benziyor. Hiç duymadım adını.”

“Söz kitaptan açıldı, sizin Yabancı Elemanlarınızı aldım geçen gün. Son derece büyüleyici bir yapıt! Gerçekten öyle!”

“Vay canına, ben unutmuş gitmiştim onu. Dört yıl kadar önce yazmıştım.”

“Öğrencilere kesinlikle okunması için salık verilmeli bu kitap. Ders kitapları arasına konulmadı. Archie öyle dedi. Öyle değil mi, Archie?”

“Çok haklısın. Al bakalım zehrini, dostum.” Beeson böyle diyerek Matlock'un içkisini getirdi. “Kitabının yayınlanması için ajans falan mı kullanıyorsun, Jim? Hani merak ettiğimden değil. Çünkü daha bir şeyler yazabilmem için yıllar geçmesi gerekli,”

Ginny dudaklarını büzerek, “Ama doğru değil bu, doğru olmadığını sen de biliyorsun,” dedi.

“Evet, bir ajans aracılığıyla bastırıyorum kitaplarımı. Boston'daki

Irving Block aracılığıyla. Üzerinde çalıştığın herhangi bir kitap varsa, yapıtının müsveddelerini ona gösterebilirim belki.”

“Oh, hayır, bunu yapamam... Son derece amatörce bir davranış olur.” Beeson o yapmacık alçakgönüllüğüyle içkisini alıp divana çekildi. Karısının yanı başına oturdu ve ikisi Matlock, ellerinde olmadan yaptılar bunu, diye düşündü aralarında hoşnutlukla bakıştılar.

“Haydi, haydi, inat etme, Archie. Sen çok zeki, üstelik de yetenekli bir dostsun. Bu üniversiteye yeni geldin. Ama sağlama geldin. Sana ortaklaşa bir seminer düzenlemek önerisinde niye bulundum sanıyorsun? Bu önerim gerçekleşirse ben sana değil, sen bana bir iyilik etmiş olacaksın. Belki de Block'a götüreceğim müsveddelerin gerçekten çok tutacak bir kitap olabilir. Bu da insanı kıskandırıyor, hatta incitiyor bile biraz, biliyor musun?”

Beeson'un yüzündeki bakışta gerçek bir minnet duygusunun açıklığı vardı. Tarihçinin gözlerinin içine bakabilmek için Matlock hayli güçlük çekti. Ta Beeson'un gözlerinde bambaşka bir şeyler görene kadar. Bu bakışların nedenini kestiremiyordu. Ama kendine bakan gözlerdeki o başka şey kesindi. Hafif tertip yabanıl bir bakış. Bir korku izi.

“Bu davranışın son derece güzel bir şey, Jim. Beni ne kadar mutlu ettin, bilemezsin gerçekten.”

Peynirler, içkiler ve akşam yemeği geldi, geçti. Matlock bir ara sesini sanki kendinden uzak bir ses gibi duydu. Kendi varlığından sıyrılıp çıkmış da, odadaki üç kişiyi eski bir filmdeki bir sahnede seyreder gibiydi. Sanki bir geminin güvertesinde, ya da şık, ama dağınık bir New Yok dairesindeler de sırtlarında çok dar, resmi giysiler varmış gibiydi. O sahneyi neden o biçimde gördüğünü de merak: etti. Sonra da anlayıverdi her şeyi. Beesonlarda bin dokuz yüz otuzların havası vardı

âdeta. Gecenin geç saatlerinde televizyonda gösterilen filmlerden anımsadığı bin dokuz yüz otuzların. Nedensel bir çelişki vardı bu çiftte. Bugüne ait, ama çağdışıydılar. Ya fazla üniversiteliydiler, ya da öyle görünmeye çalışıyorlardı; emin olamıyordu Matlock bir türlü. Kendileri yapay değildiler, ama kesinlikle basit konuşmalarında ve yıllanmış bakışlarında bir sahtelik vardı. Yine de tüm bu izlenimlere karşın, bu karı koca yeni kuşağın şimdisiydiler.

Liserjik asit ve metedrin.

LSD'li kafalar. Hapçılar.

Beesonlar nedense geçmişin ve başına buyruk bir dönemin bir parçasıymış gibi görünmeye zorluyorlardı kendilerini. Belki de kendilerini, içinde buldukları çağı ve koşulları yadsımak içindi bu.

Archie Beeson'la karısı gerçekten insanı ürkütüyorlardı.

Saat on biri bulduğunda, eski bir İtalyan yemek kitabının tarifine göre hazırlanmış ufak bir dana bifteğiyle hayli şarap içtikten sonra, üçü birden oturma odasına geçerek koltuklara kuruldular. Matlock'un önerdiği ortak seminerle ilgili sorunların sonuncusunu da çözümlemişlerdi aralarında. Matlock işe girişme zamanının iyice gelmiş olduğunu anlıyordu: O içe ürküntü veren, korkulu, acemi anın. Söze nasıl gireceğini bilemiyordu; şimdilik yapabileceği en iyi şey amatör içgüdülerine bırakmaktı dizginleri.

“Buraya bakın, ikiniz de... Umarım sözlerim sizlere pek şaşkına çevirmez, ama nicedir bir çift kâğıtlı içmedim.” Cebinden ince bir sigara tabakası çıkarıp açtı. Çok aptalca, insanın rahatını kaçıracak kadar acemice davrandığını hissediyordu ama duygularını dışarı vurmaması gerektiğini de biliyordu. “Hakkımda herhangi bir yargıda bulunmadan

söyleyeyim, her türlü uyuşturucu maddeyle ilgili yasalardan yana değilim. Hiçbir zaman da olmadım."

Matlock tabakasındaki bir düzine sigaranın arasından bir tane seçti, sonra tabakayı açık olarak masanın üzerine bıraktı. Şimdi yapılması en uygun hareket neydi? Emin değildi bundan. Bilmiyordu çünkü. Archie ile karısı bakıştılar. Matlock sigarasının ucuna tuttuğu alevin içinden bakarak onların tepkilerini izliyordu. Tutumları temkinli, ama olumluydu. Belki Ginny'yi öldürten aldığı içkinin etkisiydi, ama bir an kendine bir dost bulmuş gibi önceleri gülümsedi. Hafif duraksayarak. Kocasıysa onun kadar acele etmemişti.

Genç öğretim üyesi biraz da onlara boyun eğen bir insanın tutumuyla, "Sen keyfine bak, dostum," dedi. "Biz muhbir değiliz."

"Hem de hiç değiliz," diye kıkır kıkır güldü Ginny.

Matlock sigarasından derin bir nefes çekti. "Bu konudaki yasalar yosun tutmuş," diye sözlerini sürdürdü. "Her alanda. Nefsi kontrol ve yasak olandan ne olursa olsun uzak durmak... Yasa için sadece bunlar önemli. İnsanın her şeyi denemesi gerçek bir suç sayılıyor. Aklı başında her vatandaşın dilediği zevki tatma hakkını yasaklamak... Baskı bu düpedüz."

"Bence, burada önemli olan sözcük zeki olmak, Jim. Her türlü uyuşturucu maddenin kafası çalışmayanlar arasında kayıtsız koşulsuz kullanılması kargaşaya yol açar."

"Sokratça düşünecek olursak, sadece yüzde elli haklısın. Ama gerçeğin öteki yüzde ellisi 'kontrol'dur. 'Demir' ile 'bronz' arasında etkili bir kontrol, altın'ı serbest bırakır. Bu da 'Devlet'ten, Eflatun'un. Üstün zekâlı kimseler sürekli olarak düşünmekten, denemelere girişmekten

alıkonulurlarsa, ister artistik bakımdan, ister teknik, ister siyasal, hiçbir büyük yapıt yaratılamaz. Geçmişte de böyle gidilmiş olsaydı, şu anda hâlâ ortaçağın karanlıklarında yaşıyorduk.”

Matlock sigarasından derin bir nefes çekip gözlerini yumdu. Yoksa fazla sert bir çıkış mı yapmıştı? Çok mu ileri gitmişti? Yoksa sözleri fazlaca mı yapay kalmıştı? Bekledi. Bekleyişi pek uzun sürmedi. Archie konuştu. Sakin ama yine de telaşlı bir tonla.

“İnsanlar her gün durmadan ilerliyor, dostum. İnan buna. Gerçek bu.”

Matlock rahatlayarak gözlerini yarım açtı, sigara dumanları içinden Beeson'a baktı. Gözlerini kırpmadan, dimdik baktı Beeson'a. Sonra bakışlarını Beeson'un karısına çevirdi. Sadece üç sözcük söyledi.

“Sizler daha toysunuz.”

Beeson, “Var olan koşullar altında bu yargınız tümüyle kişisel,” dedi. Sesi hâlâ hafif, sözcükleri de tane taneydi.

“Laf bu!”

“Ah, o kadar emin olmayın kendinizden.” Ginny Beeson kanma yeterince alkol karışmış olduğu için daha dikkatsizdi. Kocası uzandı, onun kolunu tuttu. Düpedüz bir uyarmaydı bu. Beeson gözlerini Matlock'tan kaçırarak, boşluğa bakıp yeniden konuştu.

“Aynı düşüncelerle, aynı şeylerden söz ettiğimizden emin değilim.”

“Evet, bir olasılıkla evet. Neyse, unutalım bu konuyu... Bu sigaramı bitirince kalkacağım. Seminer konusunda sizinle temasa geçeceğim.”

Matlock seminer konusunda rasgele, sanki o anda aklına gelivermiş

gibi, söz etmeye dikkat etmişti. O konuyla fazla ilgilenmiyormuş gibi davranmıştı mahsus.

Akademik öğretim üyeliğinde sivrilmek için telaşlı olan genç tarihçi, ondaki bu ilgisizliğe daha fazla kayıtsız kalamadı.

“Şunlardan bir tane alırsam bir itirazınız olur mu?”

“İlk çift kâğıtlınız olacaksa diyeceğim olur. Beni etkilemeye çalışmayın. Çünkü hiç önemli değil benim için.”

“İlk mi? Neyin ilki? “Beeson divandan kalktı, sigara tabakasının açık olarak durduğu masaya yaklaştı. Eğilip tabakadan bir sigara aldı, burun deliklerinin önüne götürerek kokladı. “Eh, orta kalitede bir mal. Ama ekleyeyim, şöyle böyle bir mal. Bir tane deneyeyim... Başlangıç olarak.”

“Başlangıç olarak mı?”

“Çok içten görünüyorsun, ama bağışlarsan söyleyeyim, asıl sen biraz çağdışı kalmışsın.”

“Ne konuda?”

“Şu tabakanın içindekiler konusunda.” Beeson oradan iki sigara aldı, onları dudaklarının arasına sıkıştırarak ikisini birden yaktı. Sonra sigaranın dumanını derin derin içine çekti, şöyle böyle onaylar gibi bir omuz silkti ve sigaralardan birini karısına verdi. “Haydi buna eğlencenin ilk mezesi diyelim, iştah açıcı bir şey.”

Sonra çalışma odasına gitti, oradan elinde Çin işi vernikli bir kutuyla döndü.

Sonra Matlock'a kutunun minicik bir düğmesini gösterdi. O düğmeye basılınca kutunun dibindeki incecik bir tahta levha kalkıyor, en dipteki gizli bölme görünüyordu. Bölmede saydam plastiğe sarılı iki düzine ya da o kadar beyaz hap vardı.

“Şimdi asıl moda bunlar... Gerçekten böyle şeylerden zevk duyuyorsan, önce bundan alacaksın.”

Matlock şimdi son kırk sekiz saat içinde edinmiş olduğu bilgilerden ve ezberlemiş olduğu şeylerden son derece memnundu. Gülümsedi, sesinin tonu yine deminki kadar kendinden emindi.

“Ben beyaz yolculuklara yalnız iki koşul altında çıkarım. Önce kendi evimde ve çok iyi ama çok eski dostlarla beraber. Seni yeterince tanımıyorum, Archie. Buna biraz da benim kendimi koruma içgüdüm de... Yine de ufak bir kırmızı yolculuğa çıkmaya karşı değilim. Ne var ki, o şey için hazırlıklı gelmedim.”

“Başka söz istemem. Belki gereken bende bulunur.”

Beeson vernikli kutuyu alıp çalışma odasına götürdü; sonra pipo tiryakilerinin pipo tütünü koymak için kullandıkları türden ufak deri bir keseyle döndü. Matlock'un oturduğu koltuğa yaklaştı. Ginny Beeson'un gözleri iri iri açılmıştı, zaten yarısı açık bluzunun üstünden bir düğme daha çözdü, sonra bacaklarını alabildiğine ileriye uzattı.

“En iyisi Dunhill'dir.” Beeson deri kesenin ağzını açtı, içindekini görebilsin diye eğerek Matlock'un gözleri önüne uzattı. Kesenin içinde yine saydam plastik muhafazalara sarılı ufak haplar vardı. Ne var ki, bu defakiler koyu kırmızı renkte ve Çin kutusundaki beyaz haplardan daha büyüktü. Kesede en az elli, altmış Seconal hapı vardı.

Ginny koltuğundan fırladığı gibi ince bir sesle konuştu. “Ben bayılıyorum bunlara.

Pembeli membeli yapıyor insanı.”

“Ve de konyakla müthiş gidiyor,” diye ekledi Matlock.

“Öyleyse hep birlikte çıkalım yola. Yalnız çok fazla almak yok, dostum. En çok beş tane. Yeni ve eski dostlar için bizim evin kesin kuralı bu.”

Bu konuşmayı izleyen iki saat James Matlock için hayli bulanık geçti, ama Beesonlar için olduğu kadar bulanık değil. Çünkü tarih öğretmeniyle karısı beşer hap aldıktan az sonra kafayı bulmuş, 'doruk'a varmışlardı. Yutuyormuş gibi yaparken haplardan üçünü cebine aktarmamış olsaydı, Matlock da kesinlikle onlar gibi olacaktı. Bir kez, birinci kademeye ulaştıktan sonra karı kocayı taklit etmek, sonra da Beeson'u bir doz daha alması için inandırmak Matlock için hiç de güç olmamıştı.

Divanın önünde yere oturmuş, arada bir karısının bacaklarından birine el atan Beeson, “O 'her şeyden uzak durmak' dediğin de neymiş doktor?” diye kıkır kıkır güldü.

“Sizler düşündüğümden de daha iyi dostlarmışsınız.”

“Çok güzel ama çok güzel bir dostluğun sadece başlangıcı bu.” Beeson'un genç, güzel karısı yavaş yavaş divanın üzerine yayılarak fıkır fıkır güldü. Bir yılan gibi kıvrılıyordu; sonra elini kocasının başına koydu, saçlarını alnına doğru itti.

Beeson deminkine kıyasla artık kendini ilk anlardaki gibi kontrol edemiyordu, sonra ayağa kalktı. “Gidip büyüyü getireyim bari,” dedi.

Beeson çalışma odasına girdiği zaman, Matlock karşısında yalnız kalmış karısını gözlemeye başladı. Şimdi genç kadının hareketlerinde hiçbir gizlilik kalmamıştı. Ne istediği apaçık belliydi. Ginny Beeson gözlerini Matlock'a dikerek yavaş yavaş ağzını açtı, sonra dilini ona doğru uzattı. Matlock onun Seconal'in yan etkilerinden birini göstermeye başlamış olduğunu anlamıştı. Virginia Beeson'un artık görünmedik, belirmedik yanı kalmamıştı hemen hemen.

İkinci dozun üçer hap olmasını kararlaştırdılar, Matlock'un artık yutuyormuş gibi yaparak hapları cebine aktarması kolaylaşmıştı. Beeson stereo pikabı çalıştırdı ve "*Carmina Burana*"yı[28] çaldı. On beş dakika geçmemişti ki, Ginny Beeson, Matlock'un kucağına oturmuş, kalçalarını devamlı ona sürtüyordu. Archie Beeson ise pikabın iki yanına yerleştirilmiş stereo hoparlörlerin arasında yere uzanmıştı. Matlock derin bir soluk veriyormuş gibi ve müzik sesini az çok bastıracak kadar yüksek bir tonla konuştu.

"Bugüne kadar kullandıklarımın en iyisi bunlar, Archie... Nereden... Nereden buluyorsun bunları?"

Beeson uzandığı yerde dönerek Matlock ile karısına baktı. "Herhalde aynı kaynaktan, dostum." Bir kahkaha attı. "Yalnız ne demek istediğini anlayamadım. Büyüden mi söz ediyorsun, yoksa kucağındaki kızdan mı? Kucağındakine dikkat et, doktor, yabankedisinden farksızdır."

"Şaka etmiyorsun herhalde. Senin haplar benimkilerden daha iyi. Üstelik kullandığım esrar da senin kontrolünden zor geçti. Nereden buluyorsun bunu? Haydi, bir dostluk et de söyle."

"Çok tuhaf bir insansın, doktor. Hep sorular soruyorsun. Ben sana hiç soruyor muyum? Yok... Pek kibarca bir davranış değil bu... Haydi, sen

Ginny ile oynamanı sürdür.

Beni rahat bırak da biraz müzik dinleyeyim.”

Beeson bir kez daha dönerek yüzükoyun uzandı.

Matlock'un kucağındaki kız birdenbire kollarını genç adamın boynuna doladı, sonra memelerini olanca gücüyle onun göğsüne bastırdı, ardından da başım Matlock'un başına yaslayarak onun kulağını öpmeye başladı. Bu kızı kucağına alıp da koltuktan kaldırarak yatak odasına götürse ne olurdu acaba, Matlock merak ediyordu. Gerçekten merak ediyordu bunu, ama sonucu da öğrenmek istemiyordu. Hiç olmazsa o anda. Ralph Loring onun cinsel hayatını renklendirmek için can vermemişti.

“Şu senin çift kâğıtlılardan birini deneyebilir miyim? Bakayım, bu konudaki zevklerin ne derece ileri. Kim bilir, belki bana numara yapıyorsun?”

Beeson birden doğruldu, garip bakışlarda Matlock'a baktı. Karısıyla ilgili değildi artık. Matlock'un sesindeki bir şey ondaki içgüdüsel kuşkuyu uyandırmıştı sanki. Kullandığı sözcükler mi kuşkulandırmıştı onu? Yoksa Matlock'un gayet normal bir biçimde konuşmuş olması mı? Bir anda tüm bu olasılıkları aklından geçirdi. Archie Beeson birden uyarılmış bir insan gibi olmuştu. Ama neden, Matlock burasını kestiremiyordu.

Kekeleye kekeleye konuştu Beeson. “Tabii dostum... Ginny, kızdırma Jimmy'yi.” Ayağa kalkmaya çalıştı.

“Pembeli membeli...”

“Mutfakta bir hayli çift kâğıtlı olacak... Nereye koyduğuma pek emin

değilim, ama bir bakayım. Ginny, rahat dur,

Jimmy'yi rahatsız etme dedim sana! İyi davran ona, uslu kızlar gibi."

Gözleri Seconal'in[29] etkisiyle irileşmiş, dudakları aralanmış, yüzünün adaleleri alabildiğine gerilmiş, donuk bakışlarla Matlock'a bakıyordu Beeson. Geri geri açık mutfak kapısına doğru çekildi. Mutfağa girer girmez de garip bir şey yaptı. Ya da James Matlock'a garip geldi yaptığı şey.

Menteşeli mutfak kapısını yavaş yavaş kapattı, sonra onu kapalı tuttu.

Matlock kafayı bulmuş olan genç kadını çabucak kucağından indirdi, Ginny sessizce kendiliğinden yere uzandı. Melek gibi gülümseyerek kollarını ona doğru uzattı. Ona sarılmak istiyordu. Matlock bir adımla üzerinden aşarken gülümseyerek genç kadına baktı.

"Hemen döneceğim," diye fısıldadı. "Bir şey sormak istiyorum Archie'ye."

Matlock ihtiyatla mutfak kapısına doğru giderken, genç kadın yüzükoyun döndü.

Matlock eliyle onun saçlarını dağıttı, sonra dikkatle, sessizce ilerledi. Mutfak kapısına yaklaşırken de bir masaya tutunarak bile bile sendeledi. Beeson mutfaktan ansızın çıkıverirse, elinden geldiğince kafayı bulmuş gibi görünmek istiyordu. Stereonun sesi biraz daha yükselmişti, ama ona karşın, Matlock yine de Archie'nin mutfaktaki telefonda alçak sesle, ama heyecanlı heyecanlı konuştuğunu duyabiliyordu.

Mutfak kapısının yanı başında duvara yaslandı,' birbirleriyle

bağlantısı olmayan birtakım davranışları düşünmeye başladı Ne olmuştu da Archie Beeson böylesine paniğe kapılmış, hemen birine telefon etmeyi zorunlu görmüştü?

Yoksa numara yaptığı kesinlikle belli mi olmuştu? Daha ilk karşılaşmada ele mi vermişti kendini?

Verdiyse, o anda yapabileceği en basit şey Beeson'un kime telefon ettiğini öğrenmeye çalışmaktı? Beeson o darmadağınık kuşkular içinde kime telefon etmeye koşmuştu? Hiç olmazsa bunu saptamaya çalışmalıydı.

Bir gerçek ortadaydı: Telefon ettiği her kimse kesinlikle Archie Beeson'dan daha önemli biriydi. Çünkü insan uyuşturucu madde müptelası bile olsa paniğe kapıldığında, kendinden daha önemsiz biriyle temasa geçmeye kalkışmazdı.

Belki bu geceki atılımı başarısız değildi ya da başarısızlığa uğraması zorunluydu.

Beeson umutsuz durumdaydı. Normal zamanda hiçbir biçimde söylemeyeceği bir şeyi o umutsuz halinde ağzından kaçırabilirdi. O anda ürkmüş ve iyice kafayı bulmuş olan tarihçiden zorlayarak da olsa bilgi almaya kalkışmak pek de saçma bir davranış olmazdı. Ama öte yandan, hiç de arzu edilir bir yöntem değildi bu. Çünkü öyle bir şeye kalkışır da başaramazsa, daha görevine başlamadan işi bitmiş olacaktı. Loring'in binbir titizlikle uyguladığı plan boşa gitmiş, o uğurda ölmesi de korkunç bir şaka olacaktı. Üstelik ailesini onca ıstıraba boğan, öylesine insanlık dışı olan ölümü, bir amatörün beceriksizliğiyle daha da anlamsızlaşacaktı.

Ama bir denemekten başka yol da yoktu. Beeson'un telefonda

kiminle konuştuğunu öğrenmeye çalışması, ayrıca gecenin bölük pörçük olaylarını usturuplu bir biçimde derleyerek Beeson'da uyanmış kuşkuyu yok etmesi, kendini ona yeniden kabul ettirebilmesi gerekiyordu. Kim bilir hangi çılgınca nedenle Loring'in dosya çantasını ve onun sapından sarkan ince siyah zinciri düşündü. Daha da çılgınca bir nedenle bu düşüncesi ona pek fazla değil ama az da olsa güven vermişti.

Elinden geldiğince yıkılmak üzereymiş gibi bir hal takındı, sonra elini kapı rezesine yaklaştırdı, yavaşça milim milim kapının kanadını içeriye, mutfağa doğru itti. Birden Beeson'u kapının ötesinde gözlerini gözlerine dikmiş olarak görecekmiş gibiydi. Oysa tarihçinin sırtı dönüktü kapıya; çişini tutmaya çalışan bir çocuk gibi telefona abanmış, alıcıyı ince, kırışık boynuna yaslamış, başını o da o yana eğmişti. Beeson sesinin 'Carmina Burana'nın zaman zaman yükselen gür melodilerinin içinde seçilemeyecek kadar hafif olduğuna inanıyordu besbelli. Ama Seconal bir başka oyun daha oynamıştı. Beeson'ın kulağıyla sesi artık eş ayarlı değildi. Sözcükleri sadece son derece net bir biçimde duyulmakla kalmıyor, ayrıca aralıklı olarak ve yineleye yineleye söylüyordu.

“... Beni anlamıyor musun? Anlamanı istiyorum. Rica ediyorum anla beni. Durmadan birtakım sorular soruyor. Bizimle aynı havada değil. Aynı havada değil diyorum. İsa'nın üzerine yemin ederim, aramıza sokulmuş bir ajan bu. Hemen Herron'la bağlantı kur. Ara bul onu. Sonra da Herron'a söyle, ne yapıp yapsın, onunla konuşsun. Ona ulaştır, bu dediklerimi, rica ediyorum. Yoksa her şeyi kaybedebilirim... Hayır, hayır, ben anlarım.

Ben gördüğüm şeyin ne olduğunu bilirim. Tamam mı? O karı da bir kez kızıştı mı, başım derde girer. Demek istediğim şu, bazı şeyler onu ele veriyor dostum... Lucas'ı mutlaka bul... Tanrı aşkına, bul onu, başım

belada şu anda benim, onu bulabilmem olanaksız...”

Matlock kapıyı yavaşça bıraktı, kapı tekrar kendiliğinden içeri doğru kapandı. O anda öylesine büyük bir şok geçiriyordu ki, düşünme ve duyma yeteneği tümüyle körlenmiş gibiydi. Az önce, duymuş oldukları, telefon kulübesinin içinde Ralph Loring'in ölüsünü gördüğü anda hissettikleri kadar korkunçtu.

Herron ha! Lucas Herron ha!

Yetmiş yaşında bir efsaneydi Lucas Herron. Zekâsı kadar insancıl koşullara derinlemesine inebilmesiyle de saygınlık kazanmış bir bilim adamıydı. Sevimli, cana yakın, onurlu bir insandı. Kesinlikle bir yanlışlık falan yapmış olmalıydı bir yerlerde. Bir ilişkisi olamazdı onun bu işlerle. Bu şaşırtıcı durumu açıklayacak bir şeyler olmalıydı mutlaka.

Ama o anda açıklama olanağı bulunmayan bir şey üzerinde durup düşünecek kadar vakit de yoktu.

Archer Beeson onun, “aralarına sokulmuş bir ajan” olduğunu sanıyordu. Şimdi başka biri daha aynı biçimde düşünüyordu. Buna fırsat veremezdi. Hızlı düşünmesi, harekete geçmeye zorlaması gerekiyordu kendini.

Birden kavradı durumu. Ne yapması gerektiğini az önce Beeson söylemişti.

O şeyi yapacak olursa, kimse daha fazla kuşkulanamazdı kendisinden. Uyuşturucu madde kullanmamış hiçbir muhbir kalkışmazdı böyle bir şeye.

Matlock oturma odasında yere yüzükoyun uzanmış yatan kadına baktı. Sonra çabucak yemek masasının yanından geçti. Ginny'nin

yanına koşarken bir yandan da hızla pantolonunun kemerini çözdü. Göz açıp kapayıncaya kadar pantolonunu ayağından çıkarıp bir kenara fırlattı, uzanıp kadını yerde arkaüstü çevirdi. [76] Ginny Beeson'un yanına uzandı, sonra onun bluzunun kapalı kalmış son iki düğmesini de çözdü, sutyenini güçle çekerek arkadaki kancasını koparttı. Genç kadın şimdi inliyor, kıkır kıkır gülüyordu. Matlock memelerine dokunduğunda, bir bacağını onun kalçasının üzerinden aşırdı.

“Pembeli membeli... Pembeli membeli...”

Ginny ağzından solumaya başlamıştı, bir yandan da kendini Matlock'a bastırıyordu.

Elleriyle Matlock'un bacağını sıvazlıyor bacak arasına uzanıyordu.

Matlock gözlerini mutfak tarafından ayırmıyor, bir an önce kapının açılması için dua ediyordu.

Birden kapı açılınca, Matlock gözlerini yumdu.

Archie Beeson yemek solunun ortasında durup yerde yatan karısıyla arkadaşına baktı. Matlock ayak seslerini duyar duymaz başını geri attı, dehşet içinde kalmış gibi davrandı. Yerden kalktı, ama kalkarken tekrar arkaüstü düştü Pantolonunu yerden kapıp önüne tuttu, bir kez daha sallanarak doğruldu, sonra divanın üzerine yığıldı.

“Oh Tanrım! Oh, ulu Tanrım! Archie, Tanrım, genç dostum! Bu denli çarpılmış olduğumu sanmıyordum! Adamakıllı bulmuşum kafayı, Archie. Ne oluyor Tanrı aşkına, ne haltlar karıştırıyorum ben? Kafayı bulmuşum anlaşılan. Kusuruma bakma! Tanrım, çok özür dilerim senden.”

Beeson divana yaklaştı. Yarı çıplak karısı ayaklarının dibindeydi. Kafasından neler geçtiğini yüzündeki ifadeden kestirmenin olanağı

yoktu. Ya da ne derece öfkelenmiş olduğunu.

Yoksa gerçekten öfke ifadesi miydi yüzündeki?

İlk anda tepkisi beklemedik bir şey oldu, gülmeye başladı. Hem de kahkahalarla.

Önceleri hafiften, sonra gittikçe güçlenen kahkahaları sonunda isterik bir hal aldı.

“Ah, Tanrım! Dostum benim! Demiştim sana. Yırtıcı bir yabankedisidir o demiştim sana! Ama üzme kendini hiç! Kimseye bir şey söyleyecek değilim. Öyle karımın ırzına geçti, öğretim üyeleri arasında ırz düşmanı falan var diye dedikodu da yapacak değilim.

Ama seninle ortak seminer yapacağız. Tanrı tanık ya, yapacağız. Ortak bir seminer. Hem de ne seminer olacak! Sen de herkes beni kendin seçmiş olduğunu söyleyeceksin. Olmaz mı? Ah, evet. Öyle diyeceksin, değil mi?”

Matlock başucunda dikilen uyuşturucu madde tutkunu adamın çılgın gözlerine baktı.

“Tabii. Tabii, Archie, ne demek! Sen ne dersen öyle yapacağım.”

“Dediklerime inansan iyi edersin, dostum. Ve özür falan da dilemeye kalkışma, çünkü hiçbir özre gerek yok. Benim özür dilemem gerek senden.”

Archie Beeson kahkahalarla gülerek yere yığıldı. Uzanıp karısının sol memesini avuçladı. Ginny Beeson inledi, sonra o insanı deli eden, tiz fıkırtısıyla gülmeye başladı.

Matlock kazandığını anlamıştı. [78]

7

Gerek ilerlemiş olan saat, gerekse gecesini dolduran sinir yıpratıcı olaylar yüzünden Matlock bitkin haldeydi. Vakit gece yarısından sonra üçü on geçiyordu ve 'Carmina Burana'nın koro bölümünün melodileri hâlâ kulaklarını dövüyordu. Memeleri fırlamış genç kadınla çakal gibi soluyan koca ikisi de yerde gözlerinin önünde kıvrım kıvrım sevişiyorlardı ağzındaki berbat tada şimdi bir de tiksinme duygusu eklenmişti.

Ama onu en üzen, böylesine karmakarışık bir gecenin içinde Lucas Herron'un adının geçmesiydi.

Akıl alır bir şey değildi bu.

Lucas Herron... Üniversite çevrelerindeki lakabıyla "ünlü" kocamış kurt." Herkesten çekinerek içine kapalı bir yaşam sürdüren, ama Carlyle Üniversitesinin en ünlü elemanlarından biri... Latin Dilleri Fakültesinin dekanı ve son derece insancıl, yürekli, ağırbaşlı, sakin bir bilim adamı örneği. Gözlerinde daima bir pırıltı yüzünde de daima hoşgörüyle karışık tatlı bir bakış vardı.

Ne kadar uzaktan olursa olsun, uyuşturucu maddeler dünyasıyla onun arasında bir bağlantı kurmak aklın alabileceği şey değildi. İsterik bir uyuşturucu maddeler tutkunu olan Archer Beeson tarafından aranması, hem de sanki Lucas bu koşullar altında güç sahibi bir insanmış gibi aranması aklı başında bir insanın kafasının alabileceği şey değildi.

Bu durumu açıklamak ancak bir biçimde olasıydı: Lucas: Herron'un herkese karşı duyduğu sonsuz sempati ve yakınlıkla. Çünkü Herron çok kimsenin arkadaşı, başı dertte, çoğu kez son derece dertte olan birinin, herkesin güvenebileceği, sığınabileceği, sığındığı bir insandı. Lucas Herron, dıştan bakınca, pörsümüş, yaşlanmış, kırış kırış çehresinin yüzeysel görünüşü altında, güçlü bir insan, bir liderdi. Çeyrek yüzyıl önce, orta yaşlı bir piyade subayı olarak Solomon Adalarında aylarca cehennem hayatı yaşamış, savaşın en kanlı devresini görmüştü. Bir ömür boyu öncesiyse, Lucas Herron, Pasifik'teki çok vahşi bir savaş boyunca çılgınca çarpışmalarda gerçek bir kahraman olmuştu. Şimdi yetmişini geçkin Herron başlı başına bir kurumdu âdeta.

Matlock köşeyi döndü, yarım blok ilerideki evini gördü. Üniversite bahçesi karanlıktı; sokak lambalarının ışıkları dışında, sadece odalarının birinde ışık vardı. Yoksa ışıklardan birini açık mı unutmuştu evden çıkarken? Anımsamıyordu öyle bir şeyi.

Patikadan dairesinin kapısına yürüyüp, anahtarı deliğe soktu. Anahtar kilitte döndüğü anda, içeriden müthiş bir şangırtı geldi. Bu ses bir an onu şaşalattıysa da, ilk tepkisi gülümsemek oldu. Beceriksiz, uzun tüylü kendisi kim bilir nerede bırakmış olduğu bir bardağı ya da Patricia Ballantyne'in zoruyla almış olduğu seramik biblolardan birini devirmiş olmalıydı. Sonra bu düşüncenin gülünç olduğunu fark etti. Ancak çok yorgun bir kafadan böyle bir olasılık çıkabilirdi. Çünkü o şangırtı bir seramik kırılmasından ileri gelemezdi. Cam kırılması da son derece şiddetli olmuştu.

Hole daldı, durumu görünce birden beyninde en ufak bir yorgunluk bile kalmadı.

Gözlerine inanamayarak olduğu yerde kalakaldı.

Odası karmakarışık haldeydi. Masalar devrilmiş, raflardaki kitaplar çıkarılarak yerlere atılmış, sayfaları ciltlerinden sökülmüş, yerlere saçılmıştı; stereo pikabıyla hoparlörleri parçalanmıştı. Divanıyla koltuklarının yastıkları bıçakla dilim dilim kesilerek yarılmış, içlerindeki kıtık ve köpüklü kauçuklar etrafa saçılmış, halıların kenarları yerden kaldırılmış, pencereler kornişlerinden sökülüp devrilmiş, mobilyaların üstlerine atılmıştı.

Kapının dışındayken içeriden gelen şangırtının nedenini anladı. Sokağa bakan sağ taraftaki birinci katın büyük penceresi kıvrım kıvrım olmuş kurşun çerçevesiyle enkaz haline gelmişti. Dışarı doğru açılan pencere iki kanatlıydı. Beesonlara gitmek için evden çıkmadan önce pencerenin iki kanadını da dışarıya doğru açmış olduğunu çok iyi anımsıyordu. İlkbahar meltemlerini çok severdi. Bahçenin tabanı pencerenin alt kenarından aşağı yukarı bir buçuk, iki metre aşağıdaydı. Bu, dışarıdan içeri girmeye kalkışacak bir hırsızın cesaretini kıracak kadar yüksek, ama içeri girmiş ve paniğe kapılmış birinin de kaçmak için rahatlıkla kullanabileceği kadar alçaktı.

O nedenle, pencere kaçmak için kırılmış değildi. Kasıtlı olarak kırılmıştı.

Demek kendisini gözetliyorlardı. Ve camı kırarak ona bir işaret vermişlerdi.

Bir uyarıydı bu düpedüz.

Matlock bu uyarıya boyun eğmeyeceğini, aldırmayacağını biliyordu. Öyle davrandığı takdirde, bu olayın basit bir hırsızlık olayı olmadığım kabullenmiş olacaktı. Bunu yapmaya henüz hazırlıklı değildi.

Oturma odasını çabucak geçip içeri baktı. Yatak odası oturma

odasından da berbat haldeydi. Tabii, buna olanak varsa... Karyolanın üzerindeki şilte bıçakla ince ince kesilerek karşıki duvarın dibine atılmıştı. Bürosunda ne kadar çekmece varsa" hepsi de birer birer yuvalarından çekilmiş, içlerindekiler etrafa saçılarak oraya buraya atılmıştı.

Gardırobun da onlarda aşağı kalır yanı yoktu... takım elbiseleri, ceketleri elbise askılarından, ayakkabıları da kalıplarından çıkarılıp rasgele atılmıştı.

Matlock daha bakmadan mutfağın da öteki odalardan iyi durumda olmadığını anlamıştı.

Konservelerle kutuların içindekiler yerlere saçılmamış, ama hepsi de yerlerinden oynatılmıştı; yumuşak besinleri içeren ne varsa hepsi darmadağın edilmişti. Matlock bir kez daha olayı anladı. Öteki odalarda bir iki parça eşyanın gürültüyle yere atılması etrafta kimseyi rahatsız etmemiş, dikkati çekmemiş olabilirdi, ama mutfaktan gelecek sürekli bir gürültü aynı binada oturan diğer ailelerden birinin dikkatini çekebilirdi. O anda bile, üst kattan gelen hafif ayak seslerini duyabiliyordu. Son olarak pencere camının kırılması üst katlarda birini uyandırmıştı.

Uyarma apaçıktı, ama evde olup biten de düpedüz bir aramaydı.

Evinin neden öylesine didik didik arandığını biliyordu Matlock, ancak bunu kimseye açıklayamazdı. Beeson gibi kişiler hareketlerini izleyerek birtakım sonuçlara varıyorlardı, ama uydurabileceği en inandırıcı kanıtlara başvurarak karşıdaki düşmanın hakkında çıkaracağı sonuçları yok etmesi, yeniden onların güvenlerini kazanması gerekiyordu. Bu kadarını içgüdüleriyle biliyordu.

Ama herkese karşı güvence sağlayacak o maskeyi takmadan önce,

evindeki aramanın karşı taraf için başarılı olup olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Beynini donduran öldürücü ağırlığı silkinerek üstünden attı, harekete geçti. Bir kez daha oturma odasına göz gezdirdi, etrafı inceledi. Tüm pencerelerin perdeleri açıktı ve evdeki hareketlerini izlemek için güçlü bir dürbünle civar bina pencerelerinden birinin gerisinde pusuya yatmış ya da sokağın karşısındaki eğimli üniversite bahçesinde duran biri için evin içindeki aydınlık yeterliydi. Işıkları söndürecek olursa acaba böylesine ters bir hareket karşı tarafın hakkındaki şüphelerini arttırır mıydı?

Hiç kuşkusuz, insan darmadağın evine gelip de hemencecik içerdeki tüm ışıkları birer birer söndürmezdi.

Yine de ne yapıp yapıp o anda evinin en önemli yeri olan banyoya girmesi gerekiyordu. Evini allak bullak edenlerin amaçlarına ermiş olup olmadıklarını anlamak için oraya girmeliydi. Otuz saniyecik kadar bir zaman... Bunu yaparken de dışarıda gözetleyen biri varsa, onun kuşkularını çekmemesi, bu hareketinin tümüyle doğal olduğuna o kimseyi inandırması gerekiyordu. Tabii gözetleyen biri varsa...

Gerek davranışları, gerekse görünüşüyle kuşkulandırmamalıydı o kimseyi. Stereo pikabın banyo kapısına en yakın eşya olduğunu gördü. Pikap tuvalet kapısına olsun olsun da bir buçuk metre kadar uzakta duruyordu. Oraya yürüyüp eğildi, yerden pikabın madeni koluyla parçalarını aldı. Pikabın sökülmüş madeni koluna baktı, birden kolu elinden yere bıraktı, sonra da sözde pikabın iğnesi batmış da canı yanmış gibi yaparak parmağını ağzına götürdü. Hemen arkasından da banyoya girdi.

İçeri girer girmez, çabucak ilaç dolabını açtı, cam rafın üzerinden

madeni bir yara bandı kutusu aldı. Ardından çabucak tuvalet küvetinin sol tarafına, sarı plastik kutunun bulunduğu yere eğildi. Çöp kutusunun üstündeki çöpün altına sermiş olduğu gazetenin bir ucunu kaldırdı. Onun altına sermiş olduğu iki kat kalın branda bezini de yokladı, sonra üstteki branda parçasının bir ucunu kaldırdı.

Makasla kesilmiş gümüş kâğıt gizlediği yerde duruyordu.

Ölümcül Venerare Omerta sözcükleriyle son bulan Korsika mektubunu bulamamışlardı.

Gazeteyi yine çöp sepetinin dibine yerleştirdi, üzerine çöpleri dağıtıp doğruldu.

Tuvalet küvetinin hemen üzerindeki ufak buzlu camın hafifçe aralık olduğunu o zaman fark etti, kendi kendine küfürler yağdırdı.

Ama şimdi o pencereyi düşünmenin sırası değildi.

Tekrar odaya döndü, bu arada da bir yara bandını kılıfından sıyırdı.

Eve giren bilinmeyen kimselerin aramaları başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Şimdi uyarıyı kulak ardına atmak, varılmış sonuçları yadsımak gerekiyordu. Odayı geçip telefona gitti, durumu polise bildirdi.

“Kaybolmuş eşyaların bir listesini verebilir misiniz bana?”

Üniformalı bir polis oraya buraya saçılmış eşyaların ortasında ayakta duruyordu.

İkinci bir polis de dairenin içinde odadan odaya dolaşarak notlar alıyordu.

“Nelerin kayıp olduğundan henüz emin değilim. Aslına bakarsanız hiçbir şeyi kontrol etmedim.”

“Normal bu. Ev berbat halde. Yine de bir an önce nelerin kayıp olduğunu saptamaya çalışsanız iyi edersiniz. O listeyi sizden ne denli çabuk alabilirsek, o kadar iyi olur.”

“Evden herhangi bir şey çalındığını sanmıyorum, memur bey. Yani herhangi bir kimsenin çalacağı kadar değerli bir eşyam yok burada. Yalnız belki stereo pikabım... o da paramparça edilmiş. Yatak odamda bir televizyon alıcısı var, o da yerinde duruyor. Sağlam. Kitaplarımdan bazıları hayli değerlidir, ama onların da hali meydanda. Görüyorsunuz.”

“Evde para, mücevher, değerli saatler falan gibi hiçbir şey yok muydu?”

“Paramı bankada muhafaza ederim, geri kalanını da cüzdanımda. Bir tek saatim var, o da kolumda. Mücevherim falan da yok.”

“Ya öğrencilerin yazılı sınav kâğıtları? Son zamanlarda o konuda birçok şikâyet geliyor bize.”

“Yazılı sınav kâğıtlarını büromda saklarım. İngiliz Edebiyatı Fakültesinde.”

Devriye polisi ufak siyah not defterine bir şeyler yazdı, sonra yatak odasına geçmiş olan arkadaşına seslendi. “Hey Lou, karakol parmak izi uzmanım yolladı mı?”

“Şimdi yataktan kaldırıyorlar. Birkaç dakikaya kadar burada olacak.”

“Herhangi bir şeye el sürdünüz mü, Bay Matlock.”

“Bilmiyorum. Olabilirim. Çünkü çok şaşaladım içeri girince.”

“Özellikle parçalanmış şeylerden birine dokundunuz mu? Şu pikap gibi şeylere örneğin? Gelecek parmak izi uzmanına el değdirmemiş olduğunuz bazı şeyleri gösterip onların üzerinde iz aramasını söylersek çok iyi olurdu.”

“Pikabın koluna dokundum, ama kutusuna ve diğer kısımlarına dokunmadım.”

“Güzel. İncelemeye başlamak için iyi bir yer pikap.”

Polis evde bir buçuk saat kadar kaldı. Parmak izi uzmanı da çok geçmeden geldi, gereken incelemeleri yaptı, sonra çıkıp gitti. Matlock bir an Sam Kressel'e telefon etmeyi düşündü, ama Kressel o saatte bir şey yapamayacağı için sonra bundan vazgeçti, üstelik binanın dışında dairesini gözetleyen biri varsa, Kressel'in buralara görünmemesi gerekirdi. Öteki dairelerde oturanlardan bazıları uyanmış, aşağı inip geçmiş olsun demiş, yardım etmiş ve kahve getirmişlerdi.

Polisler daireden çıktıkları sırada iriyarı bir devriye polisi kapı ağzında döndü.

“Çok vaktinizi aldığımız için özür dileriz, Bay Matlock. Herhangi bir yaralama ve hırsızlık yoksa genellikle parmak izi uzmanlarını olay yerine çağırmayız. Ne var ki, son zamanlarda bu türden birçok olay birbirini izliyor. Bana kalırsa, benim kişisel kanım bu bunların hepsi de o Afro başlı, boyunları boncuklu hippi serserilerinin işi. [84] Ve de zenci piçlerinin. Manyak hippilerle zenci piçleri doldurmadan önce hiç böyle şeyler olmazdı ilçemizde.”

Matlock üniformalı irikıyım devriyeye baktı. Polis bu sonuçtan çok

memnun görünüyordu. Onun görüşüne karşı çıkmanın anlamı yoktu. Önce bir işe yaramayacaktı. Üstelik Matlock çok yorulmuştu.

"Evi toparlamama yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Devriye evin önündeki beton patikadan yürümeye başladı, sonra tekrar döndü. "Ah, Bay Matlock."

"Buyurun." Matlock kapının kanadını tekrar açtı.

"Bize öyle geldi ki, biri evde bir şeyler aramış galiba. Birçok eşyanın, yastıkların, kitapların dilim dilim kesilmesi örneğin... ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde?"

"Evet."

"Böyle bir durum varsa bile bizden gizlemediniz herhalde, değil mi?"

"Tabii."

"Evet. Polisten birtakım şeyleri gizlemek budalaca bir tutum olur."

"Ben budala değilim."

"Alınmayınız. Sizler arada bir birtakım şeylerle karşılaşır, sonra da olanları unutursunuz."

"Ben dalgın bir adam değilim. İçimizdeki dalgın öğretim üyeleri parmakla sayılacak kadar azdır."

"Öyle." Devriye polisi alaylı alaylı bir kahkaha attı. "Sırf anımsatmak için söyledim. Yani şikâyetçi tüm gerçekleri söylemezse, biz de işimizi göremeyiz tabii."

“Anlıyorum.”

“Neyse, anladığınıza sevindim.”

“İyi geceler.”

“İyi geceler, doktor.”

Matlock kapıyı kapayarak oturma odasına yürüdü. Acaba paramparça edilmiş ve değerleri daima tartışma konusu olan antika kitaplarıyla el yazması eserlerin bedellerini sigortadan alabilecek miydi? Harap edilmiş bir divanın üzerine oturdu, odayı gözden geçirdi. Ortalık hâlâ karmakarışık bir durumdaydı, çünkü evi arayanlar sağlam hiçbir şey bırakmamışlardı. Enkazı toplayıp eşyaları düzelterek yerlerine kaldırmakla bitmeyecekti iş. Çok daha fazlasını yapmak gerekecekti. Uyarı apaçık ve son derece sertti.

Şaşılacak nokta böyle bir uyarının yapılmış olmasıydı.

Niçin uyarmışlardı kendisini? Ve kimdi uyaranlar?

Archer Beeson'ın isterik telefonu mu neden olmuştu bu uyarıya? Olanağı vardı bunun. Öyle olmasını isterdi bile belki de. Nemrut'la ilgisi, ilişkisi olmayan bir nedenle de yapılmış olabilirdi bu uyarı. O zaman Beeson'ın çevresindeki uyuşturucu madde içicileri ve satıcıları Archie'yi rahat bırakmasını ihtar etmek istemiş olabilirlerdi.

Beesonları kendi hallerine bırakması için uyarmış olabilirdi onu. Loring de Beesonların Nemrut grubuyla ilişkileri olduğuna dair hiçbir kanıt bulunmadığını kesinlikle söylemişti.

Ama Nemrut'a mensup olmadıklarını kanıtlayan bir şey de yoktu.

Yine de bu uyarı Beeson yüzündense, ertesi sabah alarm son bulacak demekti. Gece olanların sonucunu kestirmekte yanılmaya olanak yoktu. Yani bir "ahlak düşkünü, kafayı bulmuş bir moruğun neredeyse öğretim üyesi bir arkadaşının karısının ırzına geçmeye kalkışmış" olduğu konusunda. Beeson o konuda susacaktı. Sırf akademik çevrelerde yükselebilmek istediği için... Matlock onun akademik çevrelerde yükselmesini sağlayacak bir merdivendi.

Öte yandan hiç istemediği, bambaşka bir olasılık daha vardı: Uyarılmasından ve evinin araştırılmasından amacı o Korsika kâğıdı olabilirdi. Yaya kaldırımda peşinden gelirken ne fısıldamıştı Loring kulağına?

Bu adamların elimdeki çantadan çok ele geçirmek istedikleri bir tek şey varsa, o da cebindeki kâğıttır.

O zaman Ralph Loring hesabına çalışmakta olduğunu karşısındaki adamların bildiğini kabullenmek gerekiyordu.

Telefon kulübesinde Loring'in cesedini bulduğu zaman paniğe kapılmış olmasını Washington iyi karşılamış ve bu davranış biçimi yüzünden kimsenin Loring ile ilişkisinden kuşkulanmayacağını sanmışlardı. Ama olanlar Jason Greenberg'in bu konudaki güveninin yersiz olduğunu açık seçik göstermişti.

Yine de Greenberg'in değinmiş olduğu gibi, kendisinden kuşkulanmasalar bile onu denemeye kalkışabilirlerdi. Temize çıkarmadan önce kendisini çok sıkı bir sınavdan geçirmeye kalkışabilirlerdi pekâlâ.

Mümkündü, olabilirdi, büyük bir olasılıkla. Yine de...

Olasılıklar... Aklını başına toplaması, gözlerini dört açması gerekiyordu; boş bulunup da kimsenin kendisini alt etmesine meydan vermemeliydi. Görevinde kırıntı kadarcık bir şeyler yapabilmesi için, masum adam rolüne devam etmesi şarttı.

Her yanı ağrıyordu. Gözleri şişmiş, Seconal, şarap ve esrarın karmakarışık dozlarından sonra da ağzının içi berbattı. Varılması olanaksız sonuçlara varmaya çalışmanın tepkileri üzerinde etkisini göstermeye başlamıştı. Belleği tekrar Vietnam'da geçirdiği savaşın ilk günlerine gitti. O hiç beklenmedik bir anda savaşa girilmesi gereken haftalar içinde kendisine yapılmış en iyi öneriyi düşündü: Ne zaman olanak bulursa hemen dinlenmeye ve olanağı varsa uyumaya bakmak. Bu öneriyi kendisine, Mekong Deltasında uğradığı saldırılardan sağ kurtulma rekoru kırmış olduğu söylenen bir çavuş yapmıştı. Ama aynı çavuşun, takımının çoğunu silip süpürmüş bir baskın boyunca da mışıl mışıl uyumuş olduğunu söyleyenler de vardı.

Matlock hemen hemen tanınmaz hale gelmiş divanın üzerine uzandı. Yatak odasına gitmeye kalkışmanın hiç anlamı yoktu... Çünkü şilte paramparça edilmişti. Birkaç saatliğine uyuyabilirdi hiç olmazsa. Ondan sonra da Kressel'le konuşacaktı. Dairesinin neden saldırıya uğramış olduğunu etrafa anlatabilmesi için Kressel'den, Greenberg'le birlikte kafa kafaya verip inandırıcı bir masal uydurmalarını isteyecekti. Washington'un ve belki Carlyle polisinin de yutacağı bir masal.

Carlyle polisi!

Ansızın doğruluverdi. İlk anda dikkatini çekmemişti, ama şimdi birdenbire olayı değerlendirmişti. O pek bilmiş, her olayın ardında “Afro başlı hippilerle zenci piçlerinin bulunduğunu basit polis kafasıyla iddia eden şu irikıyım, hemen hemen iki saate yakın soruşturma süresince kendisine hep “Bay” diye hitap etmişti. Evden ayrılırken de Matlock'un

polisten bazı gerçekleri gizlemekte olabileceğini küstahça bir ifadeyle belirtmişti. Ayrıca ona “Doktor” diye hitap etmişti. “Bay” demesi gayet doğaldı. “Doktor demesiyse o denli olağandışı. Üniversite çevresi dışında kimse kendisine “Doktor” demezdi. Üniversite içinde bile “Doktor” diye hitap eden çok az olurdu. Üstelik bir felsefe doktoruna da hemen kimse “Doktor” diye hitap etmezdi. Çünkü bu tür doktora tezlerini vermiş olanların çoğu, bu unvanı kullanmaktan hoşlanmazdı. Ancak kibirli olanları böyle hitap edilmesini beklerlerdi kendilerine.

Peki, öyleyse devriye polisi neden böyle hitap etmişti kendisine? Bir kez Matlock onu tanımıyordu. Bildiği kadarıyla, o güne dek hiç görmemişti o polisi. Hal böyle olunca, devriye polisi doktor unvanını taşıdığını nereden biliyordu?

Matlock divanın kenarında otururken düşündü. Acaba son saatlerde yaşadığı olaylar ve başından geçenlerin tüm etkileri bir araya gelerek kendisini ezmeye mi başlamıştı? Aslında hiçbir şeyin var olmadığı yerlerde birtakım garip anlamlar mı bulup çıkarmaya başlamıştı? Carlyle Emniyet Amirliğinde üniversitedeki tüm öğretim üyelerinin bir listesinin bulunması olanaksız mıydı ve bir nöbetçi polis çavuşu ya da gece telefonlarına yanıt veren polis, o listede ismini bulup karşısındaki unvanı görerek bunu soruşturmaya gelen devriye polisine bildirmiş olamaz mıydı? Sırf polislerin birtakım önyargılarından nefret ettiği için acaba bir devriye polisini gereğinden de küçük mü görüyordu?

Birçok şey olasıydı.

Ve de huzur kaçırıcı.

Önceleri ses ona uzun, daracık bir tünelin öbür ucundan zayıf bir yankı gibi geldi. Sonra da dinmek bilmeyen bir kapı vuruşuna dönüştü. Sesini gittikçe güçlendiren bir kapı vuruşu...

Gözlerini açtı. Divanın ayakucundaki iki masa lambasından gelen bulanık ışığı gördü. Ayaklarını karnına doğru çekmiş, boynu da divanın yollu kadife kaplamasının sert yüzeyi üzerinde ter içinde kalmıştı. Parçalanmış, kurşun çerçeveli pencereden serin bir meltem esmekte olduğu halde.

Kapı vuruşu sürdü. Düpedüz bir etin bir tahtaya vuruşundan çıkan sesti bu. Evin holünden, ön kapısından geliyordu.

Matlock ayaklarını divandan aşağı indirdi. Bacakları hâlâ karıncalanıyordu. Ayağa kalkıp dik durmaya çalıştı.

Kapı daha hızla vurulmaya başladı.

Sonra bir ses duydu. “Jamie! Jamie!”

Sarsak adımlarla kapıya yürüdü.

“Geliyorum.”

Kapıya varıp çabucak açtı.

Patricia Ballantyne, sırtında ipek pijama üzerine giydiği belli bir yağmurluk, hızlı adımlarla içeriye girdi.

“Jamie, ne oluyor Tanrı aşkına? Saatlerdir telefon edip duruyorum.”

“Oysa evdeydim. Hiç çalmadı telefon.”

“Biliyorum çalmadığını. Sonunda arızadan birini buldum. Oradaki kız telefonunun bozuk olduğunu söyledi. Bir dostun arabasını aldım, deli gibi buraya geldim. Sonra...”

“Telefonum bozuk falan değil, Pat. Polis... polis buradaydı, şöyle

etrafa bir göz atarsan nedenini anlarsın... belki on kez telefon etti polis buradan.”

“Aaa... Ulu Tanrım!” Kız onun yanından geçerek darmadağın odaya girdi. Matlock çabucak telefona gitti, aygıtı masanın üzerinden aldı. Islık gibi, kulak delici tiz bir ses meşgul sesi verince alıcıyı kulağından uzaklaştırdı.

“Yatak odası,” diyerek alıcıyı yerine yerleştirdi, yatak odasının kapısına yollandı. Yatağının başucundaki paralel telefon, bıçakla kıyılmış şiltenin üzerinde duruyordu.

Alıcı telefonun üzerinden kaldırılmış, sert meşgul sesi duyulmasın diye bir yastığın altına tıkılmıştı. Biri telefonun çalışmaması için kasten alıcıyı yastığın altına gizlemişti.

Matlock yatak odasına girmiş olanları bir bir anımsamaya çalıştı. Hepsini sayacak olursa, bir düzineden fazla kimse girip çıkmamıştı odaya. Beş, altısı polisti. Sivil ve üniformalı. Apartmanın diğer dairelerinde oturan kadınlarla kocaları, evin önünde polis arabalarını görüp de merakla ön kapıya gelmiş beş, altı da yabancı... Odaya girmiş olanların tümünün yüzlerini anımsayamıyordu.

Telefonu tekrar gece masasının üzerine koydu. Pat'ın oda kapısının ağzında belirdiğini fark etmişti. Alıcının yastığın altına gizlenmiş olduğunu onun görmediğini varsayarak konuştu.

Canı sıkılmış gibi, “Biri mutlaka odayı toplarken alıcıyı yuvasından kaydırmış olmalı,” dedi. “Çirkin bir şey... Yani bir komşunun arabasını alarak buraya gelmiş olman demek istedim... neden elalemin arabasını aldın? Ne var, ne oldu ki?”

Yanıt vermedi Pat. Yerinde dönüp oturma odasının içini gözden geçirdi. “Neler oldu burda?”

Matlock devriyenin söylediklerini anımsadı. “Polise bakarsan, zor kullanılarak içeri girilmiş. Benim anladığım kadarına göre, insanların başında esen fırtınalar için kullandıkları bir deyim bu... Hırsız. Soygun. Yaşamımda ilk kez evime bir hırsız girip beni soyuyor. Müthiş bir tecrübe gerçekten, içeride çalınacak kadar değerli bir şey bulamayınca, her yerin altı üstüne getirmişler. Yapabilecekleri kadar kötülük yapmışlar.

Durumlarını anlıyorum zavallıların... Ama sen ne diye geldin?”

“İki saat kadar önce, daha kesin söylemek gerekirse, tam dörde çeyrek kala telefonum çaldı. Biri, yanılmıyorsam bir adam, seni istedi. Uykudaydım o sırada... Ve galiba saçma sapan konuştum. Yine de birinin seni yanımda sanması yüzünden sinirlenmiş gibi yaptım... Bilemedim ne diyeceğimi... Karmakarışıktı kafam. Bir de uyku sersemliği...”

“Peki, durumunu anlıyorum. Sonra?”

“Yanımda olmadığını söylediğim zaman adam inanmadı. 'Yalan söylüyorsun,' dedi bana... O kadar! O denli şaşırdım ki, gecenin o saatinde, dörde çeyrek kala, birinin telefon edip bana yalancı demesi...”

“Sen ne dedin peki?”

“Benim dediğim önemli değil. Onun dediği önemli. Sonra sana bildirmem için bir şey söyledi... Işığın ardında gizlenmemeni ya da aşağıdaki dünyanın ışığının ardında kalmamı söyledi. Kötü bir şaka

gibi geldi bana, ama adam bu sözlerin ne anlama geldiğini anlayacağını söyledi. Ne kadar korktum, bilemezsin... Ne demek istedi, anlayabiliyor musun?”

Matlock onun yanından geçip oturma odasına gitti. Sigara aradı, bu arada da elinden geldiğince soğukkanlılığım korumaya çalışıyordu.

Pat da peşinden geldi. “Ne demek istedi o adam?”

“Ben de anlayamadım.”

“Bir ilgisi var mı adamın söylediklerinin... bununla?” Eliyle dairenin içindeki kargaşayı işaret etti.

“Sanmıyorum.”

Matlock sigarasını yaktı, Pat'a ne söyleyeceğini düşünüyordu. Nemrut'un adamları ilgili olduğu kimseleri bulmak için hiç vakit kaybetmemişlerdi. Karşılarındakiler Nemrut'un adamlarıysa tabii.

“Ne demek istedi adam 'ışığın ardında gizlenmek'ten? Bilmece gibi bir şey.”

“Eski bir söz sanırım.” Ama Matlock'un bu konuda kafa yorması gereksizdi. Biliyordu çünkü. Shakespeare'in satırlarını harfi harfine anımsıyordu: **Göğün arayan gözü, ışığın ardına gizlenip de aşağıdaki dünyayı aydınlattığı zaman, sen bilemezsin... çünkü hırsızlar ve soyguncular doludizgin gezmektedir... görünmeden... burada işlenen cinayetlerin ve kanlı olayların içinde.**

“Ne demek bu?”

“Bilmiyorum. Anımsayamıyorum... Başka biriyle karıştırıyor beni

mutlaka'. Başka bir olasılık düşünemiyorum... Nasıldı telefondaki adamın sesi?”

“Öfkeliydi, ama bağırmadığı gibi, kötü sözler de söylemedi.”

“Tanıdık birinin sesine falan benzemiyor muydu? Özellikle demiyorum, ama daha önce de işittiğin bir ses miydi?”

“Emin değilim. Sanmıyorum o sesi daha önce işittiğimi. Tanıdığım birinin sesi değil, ama...”

“Ama ne?”

“Diyeceğim şu... kültürlü bir adamın sesiydi. Bir aktör gibi konuşuyordu, sanırım.”

“Konferans vermeye, ders vermeye alışkın birinin sesi yani.” Matlock bunu biliyormuş gibi konuşmuştu, ama bir soru falan sormadı. Sigaranın tadı çok berbat gelmişti, onun için hınçla bastırarak söndürdü.

“Evet, çok yerinde tanımladın sesi.” .

“Demek ki, bilim laboratuvarında çalışan biri değil... Geriye üniversitede çalışan seksen kadar kişi kalıyor.”

“Anlamadığım birtakım varsayımlar ileri sürüyorsun. O telefon konuşmasının burada olanlarla kesinlikle bir ilişkisi var.”

Matlock gereğinden çok konuşmaya başlamış olduğunu anlamıştı. Pat'ı karıştırmak istemiyordu bu işe, onu bulaştıramazdı... Yine de başka biri bulaştırmıştı... bu da çok önemli bir gerçekti. “Mümkündür. En güvenilir kaynaklara göre, televizyon filmlerindeki detektiflerden söz ediyorum yani, hırsızlar bir evi soymadan önce orada kimsenin

bulunmadığından emin olmak isterler. Mutlaka evde olup olmadığımı kontrol ediyorlardı.”

Kız Matlock'un kuşku dalgalarıyla bulanan gözlerine dik dik baktı bir an. “Sen evde değil miydin o sırada? Dörde çeyrek kala yani? Bu soruyu meraktan soruyor değilim, bilesin sevgilim. Sadece bilgi edinmek için.”

İçinden belli etmeden küfürler yağdırdı Matlock kendine. Bitkin durumdaydı. Önce Beesonlar, sonra da dairesinde olanlar. Pat'ın sorusu merak eseri değildi tabii. Sonuçta özgür bir erkekti. Sonra dörde çeyrek kala da evdeydi.

“Pek kesin bilmiyorum. Çünkü zamana pek dikkat etmedim. Son derece uzadı gitti bu gece. Hem de ne biçim.” Cılız bir sesle güldü. “Archie Beesonlardaydım. Genç öğretim üyeleriyle ortak seminer düzenlenmesi her zaman fazla içirir insana.”

Gülümsedi Pat.

“Beni anladığını sanmıyorum. Efendimizin neler yapmakta olduğu pek ilgilendirmiyor beni... Tümüyle ilgilendirmiyor da diyemem, tabii. Ama şu anda neden bana yalan söylüyorsun, onu anlayamıyorum... İki saat önce buradaydın. O telefon konuşması da o saatte evde olup olmadığını araştıran bir hırsızın sesi değildi. Sen de biliyorsun bunu.”

“Ama hanımımız bir şeyler araştırıyor. Oysa hiç de onun bölgesi değil burası.”

Matlock kabalık ediyordu. Yalan söylemesi gibi, bu davranışı da apaçık sahteydi. Geçmişte toplumun koşullarına karşı ne denli başkaldırmış çetin bir erkek olursa olsun, gerçekte ince, kibar bir

insandı. Patricia da bunu biliyordu.

“Peki. Özür dilerim. Yalnız bir tek soru daha soracağım. Ondan sonra da çıkıp gideceğim... Omerta ne demek?”

Donakaldı Matlock. “Ne dedin?”

“Telefondaki adam söyledi... Omerta diye bir sözcük söyledi.”

“Nasıl söyledi bunu?”

“Gayet normal bir biçimde. 'Sadece anımsatmak için söylüyorum', dedi.” [93]

8

Federal Büro Ajanı Jason Greenberg kapalı tenis salonunun kapısından girdi. “Bayağı ter döktüğünüz belli, Matlock.”

“Durumumu çözümlemeye kalkışanlardan nefret ederim... Burada buluşmayı sen önerdin. Oysa Kressel'in bürosunda ya da ilçede bir yerlerde buluşsaydık da benim için fark etmezdi.”

“Burası daha uygun... Yine de ayaküstü çarçabuk konuşmamız gerek. Kapalı spor salonu defterine uğraşımı 'sigorta, kontrolörü' olarak yazdım. Koridorlardaki yangın söndürme aygıtlarını kontrol ediyorum sözde.”

“Gerçekten de kontrol edilmeleri gerekli bence.” Matlock kurşuni bir eşofmanın bir havluya sarılı olarak durduğu bir köşeye yürüdü. Eşofmanın üst kısmını havludan çıkardı, başının üzerinden geçirerek sırtına geçirdi.

“Neler öğrenebildin sen? Dün gece biraz hareketli geçti.”

“Kargaşa bir yana, hiçbir şey elde edemedik. Hiç olmazsa parmak basabileceğimiz gibi bir şey... Senin de dün geceyi çok iyi savuşturduğun kanısındayız.”

“Teşekkür ederim. Karmakarışıktı kafam. Olup bitenler hakkında bir varsayımın var mı? Biraz akademik konuşuyorsun, bu tür konuşmalar pek hoşuma gitmez.”

Greenberg'in başı birden boynunun üzerinde oynadı. Sağ; taraftaki

duvarın ötesinden donuk sesler geliyordu. “Bu tarafta da kapalı bir tenis kortu mu var?”

“Evet. Şu tarafta tam altı kapalı tenis kortu var. Hepsi de idman kortları. Seyirci balkonları yoktur. Ama sen nasıl olsa biliyorsun bunları.”

Greenberg yerde duran bir topu alarak tüm gücüyle karşı duvara fırlattı. Matlock durumu kavramıştı, geri dönen topu yakaladı. Sonra karşı duvara attı; Greenberg geri çevirdi topu yeniden. Durdukları yerde bir karıştan fazla oynamadan, kaymadan, ikisi de dönen topları birer birer yakalayıp sırayla atarak ağır ağır antrenmana başladılar.

Greenberg bu arada yumuşak, tekdüze bir sesle, hafif hafif konuşmasını sürdürüyordu.

“Bizce, seni deniyor bu adamlar. Durumun en akla yakın açıklama biçimi bu. Ralph'ı sen buldun. Sonra cinayet yerinden uzaklaşan bir otomobil gördüğüne dair polise ifade verdin. Gecenin o saatinde, cinayet yerinde bulunman için gösterdiğin nedenler hayli zayıf. O denli zayıf ki, sırf o yüzden belki herkesin ifadeni yutacağına inandık. Karşımızdakiler durumundan emin olmak istiyorlar. O nedenle karıştırdılar kızı işe. Son derece dikkatli, son derece titiz davranıyorlar.”

“Peki. Bu bir numaralı varsayım. İki numaralısı ne?” “En akla yakın açıklama biçimi bu dedim... Gerçekte tek varsayım...”

“Peki. Beeson hakkında ne diyeceksin?” “Ne diyebilirim? Evlerine gidip orada kalan sensin.” Matlock topu karşı duvara fırlatmadan önce birkaç saniye avucunda tuttu.

Greenberg'in baktığı duvardan öbür tarafa doğru.

"Acaba Beeson benim sandığımdan daha akıllıca davranarak alarm vermiş olabilir mi?"

"Olabilir. Yine de pek emin değiliz... Yani gecenin geçiş biçimine dair anlattıklarına bakarak."

Ama Matlock tüm geceyi anlatmamıştı ona. Greenberg'e ya da başka birine söz etmemişti Beeson'un mutfaktan ettiği telefondan. Bu davranışının nedenleri de pek akla yakın değildi. Duygusaldı daha çok. Lucas Herron yaşlı bir adamdı. Başı derde girmiş öğrencilere gösterdiği yakınlık efsaneleşmişti; genç, henüz denenmemiş ve çoğu kez küstah genç öğretim üyelerine gösterdiği yakınlık, fakülte bunalımlarında herkesin hoş karşıladığı bir yatıştırıcı gibiydi. Matlock kocamış kurdun umutsuz bir gençle dostluk kurmuş ve ona yardım etmekte olduğuna kendini inandırmıştı. Sırf paniğe kapılmış bir kişinin telefon konuşmasına dayanarak Herron'un adını soruşturma konusu etmeye hakkı yoktu. Beeson'un telefon konuşmasında ondan söz etmesinin birçok nedeni olabilirdi.

Yine de Herron'la belki toplantı salonunda bir fincan kahve içerken ya da beyzbol maçında tribünlerde otururlarken, bu konuyu ona açacaktı. Beyzbolü severdi Herron. Onunla konuşacak, Archer Beeson'dan da uzak durmasını önerecekti.

"... Beeson'dan söz ediyordun."

"Ne dedin?" Greenberg'in sözlerini duymamıştı Matlock.

"Beeson hakkındaki görüşünde ısrar edip etmediğini sordum."

"Hayır. Hayır, o konu üzerinde yeniden düşünmedim. Önemli bir

kimse değil. Doğrusunu söylemek gerekirse, benden yararlanabileceği kanısına varırsa, esrarı ve hesapları bırakabilir.”

“Ben öyle düşünmüyorum.”

“Olabilir... Sadece birkaç saniye birtakım kuşkular geçti kafamdan... Ve senin de tüm olanlar üzerinde düşündükten sonra bir tek varsayıma geldiğine inanamıyorum. Haydi haydi, gizleme. Başka neler düşündün?”

“Peki. Söyleyeceğim. İki varsayımım daha var, ama üzerinde durmaya değmez. İkisi de aynı kaynaktan doğuyor. Birincisi şu: Bu konuda Washington'dan bir şeyler sızmış olabilir karşımızdakilere. İkincisi, Carlyle'den bir sızma olabilir.”

“Neden değmiyor üzerinde bile durmaya?”

“Önce Washington'u ele alalım. Bu gizli soruşturma konusunda bilgi sahibi olanlar topu topu bir düzineyi bulmuyor. Adalet ve Hazine Bakanları mensuplarıyla Beyaz Sarayın başındaki de dâhil bunlara. Sözü geçen adamlar Kremlin’le gizli mesajlar alıp verecek çapta önemli, sorumlu kimseler. Olanağı yok Washington'dan bir sızma olmasının.”

“Ya Carlyle'dan?”

“Soruşturma konusunda burada bilgi sahibi olanlar sadece üç kişi. Sen, Adrian Sealfont ve Samuel Kressel... Bu sızmanın Samuel Kressel'den olmasını ve onu suçlamayı ne isterdim, bilemezsin. Boktan bir herif, ama yine söyleyeyim, ondan bir sızma olasılığı yok. Sealfont gibi herkesin saygı gösterdiği, yüzde yüz bir Amerikalıyı üzerinde durduğu kaideden gümbür gümbür devirmeyi de çok isterdim, ama orada da bir duvar çıkıyor karşımıza. Ondan da bir sızma olanağı yok. Geriye bir tek sen kalıyorsun. Senden mi sızdı acaba?”

“Çok parlak bir zekâ!” Greenberg'in köşeye fırlattığı topu yakalamak için Matlock'un soluk soluğa koşması gerekti. Topu yakaladı, tekrar atmadan Federal Büro ajanına baktı. “Beni yanlış anlama... Şam'ı seviyorum, sevdiğimi sanıyorum daha doğrusu.

Ama neden 'olanaksız' sızmanın ondan olmaması?”

“Sealfont’tan bir sızma olanağı nasıl yoksa ondan da aynı nedenle yok... Bu türden bir operasyonda en başından başlarız. Gerçekten en başından demek istiyorum.

Sözkonusu insanların işgal ettiği mevkilere, toplum gözündeki yerlerine, ya da iyi olsun, kötü olsun, ünlerine hiç aldırış etmez, üzerinde bile durmayız. Birinin günahsız değil de suçlu olduğunu kanıtlamak için ne kadar numara varsa hepsine başvururuz. Adamı temize çıkarmamak için en basit nedenleri bile bulmaya çalışırız. Kressel peygamber kadar temiz çıktı yaptığımız soruşturma sonunda. Hıyarın biri, ama temiz adam. Sealfont ondan da beter temizlikte. Evliya gibi... Pırıl pırıl. Yani geriye yine bir sen kalıyorsun.”

Matlock topa falso verip döndürdü ve yana bir çeyrek turla dönüp geri sol köşeye fırlattı hızla. Greenberg geri geri çekildiği gibi topu havada sertçe keserek sağ duvara gönderdi... Top duvardan geri dönerek kurşun gibi Matlock'un bacaklarının arasından geçti.

Matlock bayağı şaşkın bir sırıtışla, “Bu oyunu daha önce de oynadığın belli,” dedi.

“Brandeis Üniversitesinde. Canavarıydım okulun. Peki, kızdan ne haber? Nerede şimdi?”

“Benim dairemde. Ben dönene kadar dışarı çıkmayacağına söz

verdi. Böylesi hem daha emin, hem de evin temizlenip toparlanması için ideal bir yöntem."

"Onu korumak için birini görevlendiriyorum. Bence gerekli bir önlem değil, ama hiç olmazsa için rahat olur."

Greenberg saatine baktı.

"Evet, öyle. Teşekkür ederim."

"Vakit kaybetmeden elimizi tez tutsak iyi ederiz… Şimdi, dinle. Her şeyi doğal akışına, oluruna bırakıyoruz. Polis haberi açıklayacak, gazeteler yayın yapacak, tüm yayın organlarına bilgi verilecek. Gürültü koparılacak yani. Hiçbir şeyi gizlemeyeceğiz, gerçeğe aykırı hiçbir açıklama falan yapılmayacak. Kimseyi yanıltmaya da kalkışmayacağız. Halkın doğal merakını, ya da senin tepkilerini önleyecek hiçbir davranışta bulunmayacağız. Biri apartmanına girdi, evde ne bulduysa hepsini kırdı, döktü. Tüm bildiğin bundan ibaret. Başka bir şey daha var ayrıca. Belki pek hoşuna gitmeyecek, ama bizce en iyi, aynı zamanda da en emin yol bu."

"Nedir o?"

"Bizce Bayan Patricia Ballantyne'in geceki telefon konuşmasını polise bildirmesi gerekli."

"Hey, dur bakalım! Telefon eden sabahın dördünde beni orada bulacağını umarak telefon etmiş. Böyle şeyler de gizli tutulur, açıklanmaz. Hele aranan bir öğretim üyesi olup da bursla çalışıyor ve bir müze vakfı için çalışacağı günleri bekliyorsa. Bu üniversite öğretim üyelerinden özel hayatlarında hâlâ örnek davranış bekleniyor."

"Bakış açısına göre durum değişir, Dr. Matlock... Kıza geceleyin biri

telefon ederek seni istemiş, kızın cevabı üzerine de Shakespeare'den birkaç satır okumuş, yabancı bir sözcük söylemiş. Bunun üzerine, son derece kızmış genç kız. Gazeteler bir paragraf bile yer vermezler bu habere, ama apartmanına zorla girilip çok şey kırılıp döküldüğü için, Bayan Ballantyne'in bu olayı polise bildirmesi en akla yakın davranış olur.”

Matlock konuşmadı. Susuyordu. Kortun köşesine gidip orada kalan topu aldı. “Ben ve sadece birer sıfırız bu toplumun içinde. Birileri bizi iteleyip kakalamış. Olup bitenlerin nedenleri konusunda hiçbir bildiğimiz yok. Ne var ki, çok sıkıldık olanlara.”

“Tamam! Hah şunu bileydin! Aynen öyle. Başına gelenlere hem üzülmüş, hem de bozulmuş birinin olanları olduğu gibi herkese açıklaması kadar inandırıcı bir tutum yoktur.

Sonra o değerli antika kitaplarını da parçalandığı için sigortaya başvur, gürültü kopar... Artık gitmem gerekli. Bu binadan yeteri kadar yangın söndürme aygıtı yok. Başka bir şey var mı? Ne yapmayı düşünüyorsun şimdi?”

Matlock elindeki topu yere vurarak sektirdi. “Bir rastlantı daveti. Afrika Halkları Derneğine davet ettirdim kendimi. Sağa sola bol bira ısmarlayarak. Mau Mau kabilelerinin gerçek ergenlik ayinlerini canlandıracaklarmış. Bu gece onda Lumumba Binasındaki toplantı salonunun bodrum katında. Bir "zamanlar Alpha Delta Dayanışma Derneğine aitti orası. Şimdi binadaki çalışmaların türü öylesine değişti ki, tutucu Amerikalılar deli divane oluyorlar.”

“Yine ne demeye getirdiğini anlayamıyorum, doktor?”

“Sen de pek gerektiği kadar çalışmıyorsun demek istiyorum.

Lumumba Binasının çok önemli bir yeri var elinizdeki kuşkulular listesinde.”

“Özür dilerim. Sabah telefon edecek misin bana?”

“Evet. Sabah.”

“Bana Jason diye hitap edersen, ben de Jim derim sana.”

“Kabul. Anlaştık.”

“Pekâlâ. Sen biraz daha topla idmana devam et. Bu işi "bağladığımız vakit bir maç yaparız. Ben de seni haklarım.”

“Tamam.”

Greenberg salondan çıktı. Daracık koridordan bir ileri bir geri bakarak etrafı kolaçan etti, sonra kimseleri göremeyince, içeri girip çıkarken görülmemiş olduğunu anlayarak rahatladı. İçerideki kapalı spor salonundan devamlı duvarlara çarpan top sesleri geliyordu. Tüm kortlarda çalışılıyordu. Greenberg koridordan tam ana salona döndüğü sırada, Carlyle’daki jimnasyumun sabahın on birinde neden o kadar dolu olduğunu merak etmekteydi. Brandeis'te hiçbir zaman böyle bir şey görülmezdi. On beş yıl önce, kendi üniversite öğrenciliği sırasında yani. Sabahın on biri sadece ders saatiydi.

Birden kalın tahtalara çarpan bir top sesininkinden farklı, garip bir ses duydu gerisinde. Çabucak geriye döndü.

Kimseler yoktu koridorda.

Ana salona girdi, bir kez daha baktı. Yine kimseler yoktu. Sonra çabucak binadan çıktı.

Kulağına gelmiş olan garip ses tutukluk yapmış bir menteşenin sesiydi. Hemen Matlock'un bulunduğu salonun bitişiğindeki kapıdan gelmişti. Sonra bir adam çıktı o kapıdan koridora. O da, bir dakikadan az zaman önce Greenberg'in yapmış olduğu gibi, daracık koridordan bir aşağı, bir yukarı bakarak etrafı kolaçan etti. Ama kimseleri göremeyince, aksine sevinmedi, canı sıkıldı. Tutukluk yapan kapı bir an açılmamış, o yüzden de bitişik salonda James Matlock ile buluşan adamı göremeyip kaçırmıştı.

Bu kez dört numaralı salonun kapısı açıldı, Matlock'un kendi koridora çıktı. Uç metre ileride duran adam fena yakalanmıştı. Bir an ne yapacağını bilemeyerek şaşaladı, sonra havlusunu yüzüne doğru kaldırdı, tanınmamak için onu yüzüne tutarak ve öksürerek hızla uzaklaştı.

Ama yeterince tez davranamamıştı. Matlock adamı tanımıştı. Sabahın dördünde evine gelmiş olan irikıyım devriye polisiydi bu. Kendisine “Doktor” diye hitap etmiş olan adam.

Üniversite çevresindeki olayların tümünün “Afro başlı hippilerle zenci piçleri” yüzünden olduğunu kesinlikle bilen üniformalı devriye.

Matlock uzaklaşan adama şaşkın gözlerle baktı. [100]

9

Büyük çift kanatlı katedral kapılarının üzerinde Grekçe Alfa Delta Phi[30] harfleri vardı. Dikkatli bakan görebilir ya da güneş belirli bir açıdan vurduğunda seçebilirdi o solmuş harfleri. Üç harf uzun yıllar orada kabartma olarak durmuş, onca zımparaya ve onca öğrenci kazımalarına, yıkımına karşın yine de tümüyle silinememişti. Alfa Delta Phi Dayanışma Evi de Carlyle'daki bu türden tüm yapılar gibi tarihe karışmıştı. Başında bulunan kır saçlı, kutsal yönetmenler, derneğin eninde sonunda basma gelecek akıbeti kabullenecek yiğitliği içlerinde bulamamışlardı. Bunun üzerine, dernek binası sızdıran damıyla birlikte olduğu gibi haraç mezat zencilere satılmıştı.

Zenciler aldıkları hurda binayı çok iyi, son derece ustalıkla onarmışlardı. Yıkılma durumlarına gelmiş salaş yapının içi dışı yepyeni bir biçime sokulmuştu. Binanın eski sahipleriyle geçmişteki bağlarını gösteren tüm belirtiler, olanak bulunduğu oranda kazınmış, yok edilmişti. Geçmişte yapının yetiştirmiş olduğu ünlü kişilere ait çerçeveli fotoğraflar asılı oldukları yerlerden indirilmiş, yerlerine Afrikalı, Latin Amerikalı ve Siyah Panterler gibi yeni devrimcilerin çok orijinal pozlarda resimleri asılmıştı. Eski toplantı ve konferans salonlarının tümü posterlerden ve psikedelik sanat yapıtlarından haykıran yeni emirlerle çınlıyordu: **Domuzlara ölüm! Yok Olsun Beyazlar! Malcolm Yaşıyor! Kara İsa Lumumba!**

Kendilerini tanıtmak için çığlık çığlığa haykıran yeni devrimci resimlerinin ve posterlerin arasına da ilkel Afrika el sanatları ürünleri asılmıştı: Bereket maskları, mızraklar, kalkanlar, kırmızı boyaya

batırılmış hayvan postları ve derileri, yanılmasına olanak bulunmayan biçimde beyazlara ait oldukları belli, saçlarından asılmış, kurutulmuş insan kafaları.

Lumumba Binası kimseyi kandırmaya çalışmıyordu. Öfke fışkırıyordu her yanından.

Siyahların beyazlara karşı duyduğu çılgınlık derecesine varan yoğun öfke.

Kapı rezesinin kenarındaki çirkin demir maskenin içinde bulunan bronz kolu kaldırıp kapıyı çalmasına gerek kalmadı Matlock'un. Yaklaştığı sırada büyük kapı açıldı, bir öğrenci son derece tatlı bir gülüşle karşıladı onu.

“Vaktinde yetişeceğinizi umuyordum. Çok ilginç bir gece olacak bu.”

“Sağol, Johnny. Dünyada kaçırmazdım bu geceyi.” Matlock içeri girdi, giriş holüyle bitişik odalarda yüzlerce mumun yandığını görünce hayli etkilendi.

“Cenaze törenine benziyor. Tabut nerede?”

“Daha sonra gelecek. Hele bekleyin.”

Bir zenci, Matlock'un üniversitedeki aşırı siyasal görüşlülerden biri diye tanıdığı bir öğrenci geldi yanlarına. Adam Williams'ın saçları uzundu. Afrika biçiminde saç uzatmış, en tepede bıraktığı kısmın etrafını da biçimli bir yarım daire şeklinde aldırtmıştı. Yüz çizgileri keskindi; Afrika bozkırlarında karşılaşmış olsalardı, Williams kesinlikle bir kabile reisi olurdu. Öyle bir his duydu Matlock içinde.

Williams dostça bir sırıtışla, “İyi akşamlar,” dedi. “Devrim üssüne

hoşgeldiniz."

"Çok teşekkür ederim." El sıkıştılar. "Ama şu anda bir devrimciden çok bir cenaze kaldırma uzmanına benziyorsun. Az önce tabut nerede diye soruyordum Johnny'ye."

Kahkahayla güldü Williams. Gözlerinde zeki pırıltılar vardı, yüzündeki gülümseme candandı, en ufak bir hilekârlık ya da küstahlık yoktu halinde. Yakından bakılınca, o devrimci zencide hararetli taraftarlarının önünde kürsüye çıktığında dışa vuran son derece ateşli kişiliğinden pek az şey belli oluyordu. Matlock'u şaşırtmamıştı bu.

Williams'ın devam ettiği kurslarda öğretim üyeliği yapan fakülte mensupları onun çoğu zaman uysal, neşeli tutumuna sık sık değinirlerdi. Öğrenci hali üniversite çevresindeki devrimci havasından çok başkaydı. Oysa Williams devrimci bir zenci lideri olarak Amerika çapında ün yapmaktaydı.

"Ulu Tanrım! Demek görünümü adamakıllı bozuyoruz. Mutlu bir gün bu oysa. Tüyler ürpertici bir havası var herhalde, ama gerçekte son derece neşeli."

"Ne demek istediğini anlayamıyorum," dedi Matlock.

"Bir kabile genci gün gelir, erkeklik yaşına, faal, sorumluluk devresine erer. Düpedüz yabanıl ormanların erginlik çağma. Çok sevindirici bir andır bu. Tabutlardan, gözyaşlarıyla yıkanmış kefenlerden uzak bir an."

Johnny denilen çocuk, "Tastamam öyle, tastamam öyle, Adam," dedi heyecanla.

"Neden Bay Matlock'a bir içki getirmiyorsun, kardeş?" Sonra Matlock'a döndü Williams. "Tören bitene dek herkes aynı içkiyi içer...

Svahili puncu derler adına. Kabul mü?”

“Tabii.”

“Tamam.” Johnny punç kâsesinden yana giderek kalabalığa karıştı. Adam gülümseyerek konuşmasını sürdürdü.

“Limonata ve bataklık böğürtleni suyuyla yapılmış hafif bir rom kokteylidir. Kötü de değildir tadı. Geldiğiniz için çok teşekkürler. Gerçekten öyle.”

“Davet edilmem bir sürpriz oldu benim için. Bu tür törenleri ancak kendi aranızda çok az bir davetli kalabalığı içinde düzenlediğinizi sanırdım. Yani kabile üyelerine özgü bir şey... Oysa düşündüğüm gibi çıkmadı.”

Kahkahayla güldü Williams yine. “Sakın alınmayın böyle konuştuğum için, güzel bir şey insanın kabile törelerine göre düşünmesi, konuşması. Kardeşler için iyi bir şey.”

“Evet, öyle umarım...”

“Kollektif, koruyucu bir sosyal grup oluşuyor bu sayede. Kişiliği olan bir grup.”

“Eğer amaç buysa... Yaratıcı çabanızı tüm kalbimle desteklerim.”

“Ah, öyle tabii. Afrika savanlarında yaşayan kabileler her zaman birbirleriyle savaşmazlar, bilirsiniz. Sürekli hırsızlıkla, yağmayla, kadın kaçırmakla geçmez yaşamları her zaman. O romanlarda vardır yalnızca. Kabileler birbirleriyle alışveriş eder, ortaklaşa av partileri düzenler, toprağı birlikte işler, genellikle en uygar uluslardan, hatta siyasal gruplardan bile çok daha güzel bir biçimde barış içinde birlikte

yaşarlar.”

Kahkahayla gülme sırası Matlock'a gelmişti şimdi. “Pekâlâ, profesör. Konferanstan sonra notlarımı tutarım.”

“Özür dilerim. Tehlikeli bir şey olur bu.”

“Mesleki bir tehlike mi, yoksa keyfi mi?”

“Zaman gösterir, öyle değil mi? Bir tek noktayı belirtmem gerek yalnız. Bizi desteklemenize gereksinmem yok.”

Johnny, Matlock'a getirdiği Svahili puncuyla döndü. “Hey, ne biliyor musunuz? Kardeş Bili Davis kendisini sınıfta bırakacağınızı söylediğiniz halde, ikinci dönemde çok yüksek not verip geçirdiğinizi anlattı.”

“Çünkü Davis kardeş koca kıçını kaldırıp biraz çalıştı da ondan.” Adam Williams'a baktı Matlock. “Eh, bu biçim bir desteğe de karşı çıkmazsınız sanırım, değil mi?”

Williams ağzı kulaklarında, elini Matlock'un kolunun üzerine koydu. “Yok, efendi, *Bwana*[31]... O konuda Kral Süleyman'ın Hazineleri tümüyle emrinizde. Davis kardeş de var gücüyle mümkün olduğu kadar sıkı çalışacak. O konuda kimsenin size karşı çıktığı yok.

Tersine sıkıştırın elinizden geldiği kadar kardeşimizi.”

“Gerçekten insanı son derece ürkütüyorsunuz.” Matlock içinden gelmeyen bir hafiflikle söyledi bunu.

“Hiç de değil. Sadece yararcıyım ben, o kadar... ilgilenmem gereken son bazı hazırlıklar var. O işlerin başına gitmem gerek. Sonra görüşürüz.” Williams az ilerde geçen bir öğrenciye el sallayarak

seslendi, sonra kalabalık içinden merdivene yürüdü.

“Benimle gelin, Bay Matlock. Size binada yaptığımız değişiklikleri göstereyim.”

Johnny öne düşerek Matlock'u bir zamanlar Alpha Delta Phi Derneğine ait büyük toplantı salonuna götürdü.

Matlock içeriyi dolduran siyah yüzlerden oluşmuş denizde kendisine ters ters ve düşmanlıkla bakan pek az yüz gördü. Belki kendisini üniversite çevresinde umduğundan daha az hararetle selamlayanlar oldu, ama genellikle onu aralarına kabul ettiler. Matlock şöyle düşünüyordu: Lumumba Binasını dolduranlar, oraya gerçekte ne amaçla geldiğini bilseler kendisine çılgıncasına saldırırdı belki de. Çünkü salonu dolduranlar arasındaki tek beyaz oydu.

Büyük salonda gerçekten köklü değişiklikler yapılmıştı. Koyu ağaçtan geniş kaplama süsler, büyük katedral pencerelerinin altında masif meşeden yapılmış banklar ve koyu kırmızı deri kaplı ağır mobilyalar kaldırılmıştı. Salon eskisinden tümüyle farklı bir biçime sokulmuştu. Salonu çeviren kemerli pencerelerin yerlerinde yeller esiyordu. O eski büyük pencerelerin üst başlarındaki kemerler örülüp düzleştirilmişti. Şimdi üst kenarları dümdüz pencerelerin etraflarına çepeçevre dört, beş santim kalınlığında kömür siyahı boyayla su çekilmişti. O yüzden pencereler şimdi daracık mazgal deliklerini andırıyordu. Pencerelerin yanlarından duvarlara doğru yere paralel olarak verniklenmiş ince bambu şeritleri çekilmişti.

Duvardaki değişiklik aynen salonun tavanında da yinelenmişti, çok parlak binlerce ince bambu şeridi tavanın tam orta noktasında birleşiyordu. Tavanın tam ortasında belki de çapı bir metreyi bulan büyük bir çember vardı. O çemberin içine ondüleli bir cam

yerleştirilmişti. O camın gerisinde de parlak sarımtırak beyaz bir ışık yanıyor, salona dalgalı ışıklar saçılıyordu. O insan selinin içinde Matlock'un görebildiği gerçekte mobilya falan değildi. Kısa bacaklı, çok değişik biçimlerle, kalın ağaçtan ve yere yakın birtakım bloklar vardı. Herhalde bunlar masa olacaktı. İskemlelerin yerine de duvar diplerine düzinelerle çok parlak renklerde iri yastıklar sıra sıra dağıtılmıştı.

Tüm dekorun ne anlama geldiğini Matlock kestirmekte gecikmedi. Büyük Alpha Delta Phi toplantı salonu sazdan yapılmış büyük bir Afrika kulübesinin çok büyütülmüş bir kopyası haline sokulmuştu. Tepede, tam ortadaki ışık bile kavurucu Afrika güneşine tıpatıp benzetilmişti.

“Çok ilginç! Gerçekten ilginç. Aylarca sürmüş olmalı bu değişikliklerin tamamlanması.”

“Hemen hemen bir yıla yakın sürdü,” diye açıkladı Johnny. “Ama son derece rahat, üstelik de insanın sinirlerini yatıştırıyor. Birçok ünlü desinatör ve dekoratör şimdi hep bu tür şeyleri tutuyor, biliyor musunuz? Doğaya dönüş görüşünden esinlenerek. Son derece pratik, üstelik bakımı da çok kolay.”

“Bu sözlerin bana tehlikeli denilecek kadar bir özür dilemeyi andırıyor. Özür dilemene gerek yok hiçbir şey için. Olağanüstü bir şey bu dekor.”

Johnny az önceki açıklamasını geri aldı. “Yok, hayır, özür falan dilemiyorum. Adam ilkellikte gerçekten kesin bir büyüklük olduğunu söylüyor. Çok onur verici bir miras bu bize atalarımızdan.”

“Haklı Adam. Ne var ki, ondan önce de birçokları aynı gözlemde bulundular.”

“Rica ederim, bizi küçük görmeye çalışmayın, Bay Matlock.”

Matlock içtiği Svahili punç kadehinin üzerinden Johnny'yi süzdü. Ulu Tanrım, şu dünyada bir şey ne denli değişirse değişsin, o ölçüde aynı kalıyordu.

Alpha Delta Phi'nin yüksek tavanlı toplantı salonu, yüzyıl başlarında, gizli derneklere ve sosyeteye genç kızları tanıtma törenlerine önem verildiği günlerde, bu işlere büyük paralar harcayan üniversitenin o günkü yöneticileri tarafından yaptırılmıştı. O zamanlar bu tür dernek belli bir yaşam biçimini reklamla yaymaya çalışıyor, ama yine de üyelerini yüksek ve zengin sınıftan seçerek, oldukça gizli bir biçimde faaliyetlerini sürdürüyordu.

Ufak bir kiliseyi andıran salonda sert kolalı gömlekler giymiş binlerce genç, asık suratlı daha büyük öğrenciler tarafından kendilerine açıklanan değişik biçimlerde el sıkmalar öğrenerek, seçtikleri yoldan, inançtan hiçbir zaman geri dönmeyeceklerine gizli yeminler ederek bu salonda gizli derneklere üye alınmışlardı. Onda sonra da sarhoş olup salonun köşelerine kusmuşlardı.

Matlock bunları düşünürken, salonun ortasında bir Mau Mau ayini gözlerinin önünde perde perde sergilenmeye başlamıştı. Bu ayin de aynı salonda çok yıllar önce düzenlenmiş sahnelerden ne daha çocukça, ne de daha az saçmaydı. Belki de fiziksel yanları, daha doğrusu taklit edilen fiziksel yanları ifade ettikleri anlam açısından daha kıyıcıydı; ama zaten bu törenin kökenleri de, ergin çağa gelmiş bir sosyete kızının bale gösterisini andıran zarif davranışlarına değil, ilkel tanrılara hayvanlarınkini andıran kaba dileklerde bulunmaya dayanıyordu. Güçlü olmak ve yaşamı sürdürebilmek için yakarışlardı bunlar. Yoksa dar bir grup seçkinin yaşamlarını aynen, sürdürebilmek için ettikleri dualar değil.

Kabile ayininin aslı, birbirini izleyen ve ne anlama geldikleri anlaşılamayan bir dizi ilahiydi. Her ilahi bir öncekinden daha güçlü, daha sert yakarışla söyleniyordu.

Beton zeminin üzerine uzatılmış siyah bir öğrencinin ki Lumumba'nın en genç öğrencisi olduğu kesindi beliyle bacaklarına dolanmış ve sadece cinsel organlarını örten kırmızı bir bezden başka hiçbir şey yoktu üzerinde. Yerde çıplak yatıyordu. Yine bellerine kadar çıplak, kömür siyahı dans kemerleri takınmış, bacaklarına ham deriden sırımlar sarılı son derece uzun boylu dört öğrenci, her ilahinin bitişiyle onu izleyenin başlangıcını işaret eder gibi, genci yerden alıp kalabalığın başlarında yukarıya kaldırıyorlardı. Oda yüksek ayaklı şamdanlar üzerine oturtulmuş düzinelerle kalın mumla aydınlatılmıştı. Mum alevleri devleşmiş gölgelerin yankılarını duvarlarla tavana vuruyor, gölgeler oralarda dans ediyordu. Töreni sürdüren beş gencin vücutlarının yağlanmış, yüzlerinin şeytanca desenlerle boyanmış olması da insanı etkileyen bu havayı daha yoğunlaştırıyordu. Şarkılar iyiden iyiye çılgınca bir tempo aldıkça, yerde yatan gencin vücudu, onu kaldıran dört uzun boylu genç tarafından gittikçe daha hızla havaya fırlatılmaya başlandı. Sonunda öyle oldu ki, genç şimdi tavana kadar fırlatılıyor, bir saniye sonra da dört gencin ileri uzatılmış kollarının üzerine düşüyordu. Apışı kırmızı bezle örtülmüş zenci gencinin havaya her fırlatılışında, kalabalık gittikçe artan boğuk seslerle haykırıyordu.

Bir süredir bu görünümü ilgisizce izleyen Matlock'un içine birden müthiş bir korku düştü. Çıplak vücudu yağlı ve kaskatı kesilmiş ufak zenci öğrenci yüzündendi duyduğu korku. Çünkü dört uzun boylu genç onu tümüyle kayıtsız biçimde fırlatıyorlardı. Şimdi tıpkı diğerleri gibi giyinmiş iki zenci daha katılmıştı salonun ortasındaki dörtlü gruba. Ne var ki, yeni gelen iki kişi, orada dikdörtgen biçiminde duran dört gencin

aralarında girerek küçük zencinin düştüğü yere çömelmiş, sonra da ellerinde uzun birer bıçak belirmişti. Gence gelince, şimdi tavana kadar fırlatılıyordu. Yeni gelenler yere çömeldikten sonra, bıçakları tutan ellerini alabildiğine öne doğru uzatmışlardı. Bu kolların tuttuğu bıçakların uçları da havaya dönük biçimde duruyordu.

Ufak zenci her fırlatılışından sonra düşerken, dört bıçağın ucu vücudun düştüğü düzeye biraz daha yaklaşıyordu. Ufak bir hata, vücutları, kollan, elleri yağlı dört zencinin minicik bir tahmin hatası, genç öğrencinin bıçakların üzerine düşerek oracıkta ölümüne neden olacaktı. Cinayet işlenecekti düpedüz.

Matlock bu ayinin izin verebileceği kadar ileriye gitmiş olduğuna inanarak bakışlarıyla kalabalığı taradı, Adam Williams'ı aramaya başladı. Sonra onu ön tarafta, ortada boş bırakılmış yerin kenarında gördü. Matlock önündekileri iterek ona doğru ilerlemeye başladı. Etrafını çeviren siyahlar onu durdurdular. Sessizce, ama kesinlikle. Matlock kolunu tutan bir zenciye öfkeyle baktı. Siyah genç onun bakışma hiç aldırmadı; çünkü o anda salonun ortasında sürdürülen hareketle âdeta ipnotize olmuş gibi oraya bakıyordu.

Matlock onun neden büyülenmiş gibi salonun ortasına baktığını bir bakışta anladı.

Çünkü ufak zenci öğrencinin vücudu şimdi uzun boylu dört siyahi tarafından döndürülerek havaya atılmaya başlamıştı. Bir kez yüzü üzerine, ardından sırtı üzerine döndürülerek.

Bir hata olasılığı on kat artmıştı şimdi deminkine oranla. Matlock kolunu tutan eli kavradığı gibi içeri büktü, silkindi ve kendini kurtardı. Sonra bir kez daha Adam Williams'tan yana baktı.

Deminki yerinde yoktu Williams. Hiçbir yerde yoktu. Matlock kararsız, olduğu yerde kıpırdamadan kaldı. Kalabalığın uğultulu haykırışı içinde sesini yükselterek bağıracak olursa, salonun ortasındaki zenci genci fırlatan dört delikanlının dikkatlerini dağıtabilirdi. Göze alamazdı bu tehlikeyi. Ama bu tehlikeli ayinin sürüp gitmesine de izin veremezdi.

Birdenbire Matlock başka bir elin ağırlığım duydu. Bu defaki el omzunun üzerine konmuştu. Dönünce hemen gerisin de Adam Williams'ı gördü. Şaşaladı. Acaba durumu ilkel bir kabile işaretiyle falan mı iletilmişti Williams'a? Zenci devrimci, kalabalık çemberinin dış kenarına doğru kendisini izlemesini Matlock'a başıyla işaret etti. Bu arada kalabalığın ikide bir yükselen uğultusu arasında da konuşuyordu.

“Üzülmüş gibi bir haliniz var. Üzmeyin kendinizi.”

“Buraya bak. Bu oyun yeterince ileri gitti. O çocuk yaşamını kaybedebilir her an.”

“En ufak bir olasılığı bile yok. Kardeşler bu ayinin aylardır provasını yapıp duruyorlar... Gerçekte Mau Mau ayinlerinin en basit olanı bu. Sembolizm önemli burada...

Görmüyor musunuz? Çocuğun gözleri daima açık. Önce göğe yükselip sonra da bıçaklara doğru düşerken. Yaşamının kardeş savaşçıların ellerinde olduğundan haberli her an. Her saniye. Korku eseri gösteremez, göstermemeli. Korkması üstlerine, kabilesine ihanet olur.

Kardeşlerine duyması gerektiği güvene ihanet olur bu... Çünkü bir gün kardeşleri de yaşamlarını onun ellerine teslim edecekler.”

“Çocukça, tehlikeli bir budalalık bu! Sen de biliyorsun bunu,” diye onun sözlerini kesti Matlock. “Sana söylüyorum, Williams, durdur bunu. Ben durduracağım yoksa.”

Zenci devrimci, Matlock hiç konuşmamış gibi, “Tabii” diye sürdürdü sözlerini. “Bu törenin bir bolluk, bereketli üreme töreni olduğunda direnen antropologlar var. Kınından çıkarılmış bıçaklar, kalkmış erkeklik organlarını simgeliyor. Dört koruyucu da gelişme yılları boyunca çocuğu koruyan kimseleri. Açık söyleyeyim, biraz fazlaca ileri gidiyor bu yorum. Üstelik ilkel bir kafa için bile çelişkili geliyor...”

“Allah kahretsin seni!” Matlock, Williams’ın gömleğinin önünü kavradı. Hemen başka zenciler aldı etraflarını.

Birdenbire tüyler ürpertici, kesin bir sessizlik çöktü. Sadece bir an sürdü bu sessizlik. Onu, kalabalığın ortasında bulunan ve genç öğrencinin yaşamım ellerinde tutan dört uzun boylu zencinin kopardığı sinir bozucu bir çığlık izledi. Matlock şimşek gibi döndü. Pırıl pırıl parlayan siyah vücut, uzatılmış ellerin üzerine inanılmayacak kadar yüksekten düşüyordu.

Gerçek olamazdı bu! Hayal görüyordu herhalde! Ama gerçekti işte.

Dört genç zenci birdenbire tek vücut gibi diz çökerek salonun ortasındaki yerlerinden geri çekildiler. Uzanmış kollarını yanlarına indirmişlerdi. Genç öğrenci, yüzü bıçaklara dönük halde hızla aşağı düşüyordu. İki çığlık daha izledi bunları. Bir saniyenin bilmem binde kaçı kadar bir zaman içinde, kocaman palaları tutan öğrenciler ellerindeki bıçakları birbirlerine sürdüler, sonra inanılmaz bir bilek gücüyle, düşen vücudu bıçaklarının kör yanlarıyla karşılayıp tuttular.

Kalabalık çılgına döndü.

Tören sona ermişti.

Williams bir köşede Matlock'la konuşarak, “Şimdi bana inandınız mı?” diye sordu.

“İnanmam ya da inanmamam söylediğim şeyleri değiştirmez. Böyle bir şey yapamazsınız. Çok tehlikeli bu.”

“Abartıyorsunuz. Durun başka bir konuğumuzu tanıştırayım size.” Williams elini kaldırdı, saçları dipten kesilmiş, gözlüklü ve son derece pahalı bir haki rengi elbise giymiş, uzun boylu, zayıf bir zenci yanlarına geldi. “Size Julian Dunois'yı tanıtayım, Bay Matlock, Julian kardeş uzmanımızdır. Bu törenlerin koreografı daha doğrusu.”

“Memnun oldum.” Hafif bir aksanla konuşan Dunois elini uzattı.

“Julian kardeş Haitili. Harvard Hukuk Fakültesi mezunu Haitili bir kardeş. Çok değişik bir yerden, siz de kabul edeceksiniz sanırım.”

“Hiç kuşku yok...”

“Birçok Haitili, hatta oraya hükmeden diktatörün kanlı polisleri Ton Ton Macoute'lar bile onun adını duydukları zaman hâlâ sinirleri bozuluyor.”

Julian Dunois gülümsedi. “Abartıyorsun, Adam.”

“Ben de az önce aynı şeyi söyledim, Bay Matlock'a. O da abartıyor. Törenin tehlikesini demek istiyorum yani.”

“Ah, tehlike var! Tıpkı kalabalık bir caddeyi enine geçen bir yayanın karşılaşacağı kadar. Burada güvenliğin anahtarı şu, Bay Matlock: Bıçakları tutanlar her şeyi çok dikkatle izliyorlar. Antrenmanlar

sırasında bıçakları dimdik tutmak kadar, bir anda ellerinden bırakma talimleri de dikkatle yaptırılıyor.”

Matlock, “Orası öyle olabilir,” diye kabul etti. “Ama bu işte bir hata olasılığının büyüklüğü beni dehşete düşürdü.”

“Sandığınız kadar büyük değil hata olasılığı.” Haitilinin sesinin kıvraklığı, çekici olduğu kadar da güven vericiydi. “Yeri gelmişken söyleyeyim, sizin hayranlarınızdanım. Elizabeth devri yazarları üzerine yazdığınız kitaplardan çok hoşlandım. Sizi hayalimde canlandırdığım gibi bulmadığımı da ekleyebilir miyim sözlerime? Yani benim olası gördüğümden çok, çok daha gençsiniz.”

“İltifat ediyorsunuz. Hukuk fakültelerinde de tanındığıma hiç sanmıyordum.”

“Hukuka girmeden önce İngiliz Edebiyatı üzerine ders gördüm.”

Ama Williams nazikçe kesti onların sözlerini. “Sizler sohbetinizi sürdürün. Birkaç dakikaya kadar yukarıda içkiler hazır olacak, kalabalığı izleyerek çıkın yukarı. Benim görülecek işlerim var... Tanıştığınıza memnun oldum. İkiniz de yabancısınız burada bir bakıma. Yabancılar da hiç alışkın olmadıkları yörelerde tanışmak. Huzur verici bir şey bu.”

Dunois'ya gizemli bir bakışla baktı, sonra kalabalığın içinden çabuk çabuk yürüyerek uzaklaştı.

Matlock, “Neden Adam hep benimle gizemli olduğunu; sandığı biçimde konuşmak zorunda duyuyor kendini?” diye sordu.

“Çok genç de ondan. Hep sözlerini iyice belirtmek çabasıyla çırpmıyor. Çok zeki, ama çok genç henüz.”

“Bağışlayın, ama siz de pek yaşlı sayılmazsınız. Olsun olsun da Adam'dan bir ya da iki yaş büyük olmalısınız.”

Çok pahalı haki elbise giymiş olan zenci Matlock'un gözlerinin içine baktı, sonra kibarca güldü.

“Şimdi de siz bana iltifat ediyorsunuz. Gerçek bilinseydi... Hem neden bilinmesin? Rengim yaşımı son derece ustalıkla gizlemeseydi, sizden bir yıl, dört ay, on altı gün daha büyük olduğumu fark edecektiniz.”

Matlock soluğu kesilmiş, bakakaldı karşısındaki zenciye. Hukukçunun sözleriyle o sözlerin ardındaki anlamı kavrayabilmesi için hemen hemen tam bir dakika geçti. Siyah gözler zerre kadar kırpışmadı; Matlock'un bakışlarına aynı derecede dik bakışlarla karşılık verdi. Sonunda Matlock konuşmayı başardı.

“Bu oyundan hoşlandığımı sanmıyorum.”

“Ah, inat etmeyin, ikimiz de buraya aynı amaçla geldik, öyle değil mi? Siz avantajlı olduğunuz noktadan, ben de kendi açımdan. Haydi, yukarı çıkalım da birer içki alalım... Burbon'la soda içiyorsunuz değil mi? Bildiğim kadarıyla da, hafif buruk olan türünden.”

Dunois kalabalık içinde Matlock'un önüne geçti. Onu izlemekten başka yapacak bir şeyi olmadığı için Matlock da onun ardından yürüdü.

Dunois tuğla duvara yaslandı.

“Pekâlâ,” dedi Matlock, “Tanışma faslı sona erdi. Aşağıdaki gösterinizi herkes beğendi. Beyazlığımla üzerinde etki yapabileceğim başka kimse de kalmadı. Durumu açıklamanız için artık vakit geldi sanırım.”

Şimdi yalnızdılar. Yapının dışındaki terasa çıkmışlardı. İkisinin de ellerinde birer içki vardı.

“Vay, vay, ne denli hızlı profesyonelleriz, öyle değil mi? Bir puro alır mıydınız?

Sizi temin ederim ki, Havana'dır.”

“Puro istemem. Konuşalım sadece. Bu gece buraya geldim, çünkü bu çocuklar dostlarım. Ve böyle bir toplantıya davet edildiğim için de onur duydum... Ama siz konuya bambaşka bir şey karıştırdınız, o da hiç hoşuma gitmedi.”

Dunois kadehini kaldırarak, “Bravo! Bravo!” dedi. “Fevkalade oynuyorsunuz rolünüzü... Üzülmeyin, bizden başka kimsenin bir şey bildiği yok. Kuşkulanıyorlar belki, ama inanın bana, sadece şöyle böyle kuşkuları.”

“Neden söz edip duruyorsunuz, Tanrı aşkına?”

“içkinizi bitirin de şöyle dışarı çıkıp yeşil alanda biraz yürüyelim.”

Dunois kadehindeki romu bitirdi, sonra Matlock da kadehinde kalmış burbonu dikti. İki adam Lumumba Binasının: önündeki merdivenden indiler. Matlock zenciyi izleyerek büyük bir akçaağacın altına yürüdü. Oraya vardıklarında Dunois birden dönüp Matlock'u omuzlarından kavradı.

“Çek şu pis ellerini üzerimden!”

“Beni dinle, o kâğıdı istiyorum! O kâğıdı elde etmem gerekli! Mutlaka. Mutlaka söylemelisin nerede olduğunu onun bana.”

Matlock omuzlarını kavramış ellerden kurtulmak için birden yana açtı kollarını.

Ama kolları kımıldamadı. Verdiği emre uymamışlardı. Birdenbire son derece ağırlaşmıştı kolları. Sonra bir de ıslık duyulmaya başladı. Gittikçe artan, kafasını delen tiz bir ıslık.

“Ne? Ne? Ne kâğıdı? Hangi kâğıt? Kâğıt falan yok bende...”

“Yokuşa sürme beni! Nasıl olsa alacağız o kâğıdı, biliyorsun. Şimdi, efendi efendi söyle bakalım onun yerini!”

Matlock yumuşak hareketlerle yere doğru indirildiğini fark etti. Başının üzerindeki ulu ağacın dış kenarları dönmeye başladı. Beynindeki ıslık da gittikçe tizleşiyor, dayanılmaz hal alıyordu. Aklını başına toplamak için zorladı kendini.

“Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun bana?”

“Kâğıdı istiyorum, Matlock. Nerde o Korsika kâğıdı?”

“Çekil üzerimden!” Bağırmaya çalıştı Matlock. Ama hiçbir ses çıkmadı dudaklarının arasından.

“**O gümüşi kâğıdı! Allahın belası! Gümüşi kâğıdı diyorum**.”

“Kâğıt mağıt yok bende... Yok. Hiçbir kâğıt yok! Yok!”

“Bana bak. Az önce bir içki içtin. Anımsıyor musun onu? Az önce bitirdiğin içkiyi? Şimdi artık cesaret edemezsin yalnız kalmaya.”

“Ne? Ne dedin? Çekil üstümden eziyorsun beni.”

“Sana dokunduğum bile yok. İçki dokunuyor sana. Çünkü içkinle

birlikte üç doz da **liserjik asit** aldın. Başın belada, doktor. Artık söyle bakalım. **Söyle bakalım, o kâğıt nerede?**”

Matlock varlığının derinlerinde bir yerden bir an aydınlığa çıkıyormuş gibi oldu.

Beynini darmadağın eden, ekseni etrafında fırıl fırıl, anaforlar yaparak dönen renklerin arasından üzerine eğilmiş birinin gölgesini görür gibi oldu. Ve tüm gücüyle saldırdı ona. Ceketin simsiyah yakaları arasından gördüğü beyaz gömleği kavradı, sonra toparlayabildiği kadar gücüyle kendine çekti onu. Yumruğunu vurabildiği kadar güçle kendisine doğru inen o yüzün ortasına indirdi. Bir kez önündeki surat dağıldıktan sonra da o yüzün altındaki gırtlağa canavarcasına yumruklar indirmeye başladı aralıksız. Adamın gözlüklerinin parçalandığını, yumruğunun gözleri bulduğunu ve kırılan gözlük camlarını da sallanan kafanın içine gömdüğünü anladı.

Her şey kestiremediği bir zaman biriminin içinde olup bitti. Şimdi Dunois baygın, yanı başında yatıyordu.

Oradan kaçması gerekiyordu. Hem de deli gibi koşarak. Ne demişti Dunois? Yalnız kalmaya cesaret edemezsin... Cesaret edemezsin... Pat'ı bulmalıydı. Ne yapmak gerektiğini bilirdi Pat. Onu bulması gerekliydi kesinlikle. Vücuduna girip damarlarında, beyninde dolaşmaya başlamış kimyasal madde tüm etkisini göstermeye başlayacaktı az sonra. Biliyordu bunu. **Koş, kaç buradan. Tanrı aşkına!**

Ama nereye? Ne tarafa? **Yolu** bilmiyordu! **Yere batası, bok yol!** Sokak kıyısındaydı.

Yol boyunca koştu, ama doğru yolda mıydı acaba, kaçması gereken sokakta mı koşuyordu?

Bir araba sesi duydu sonra. Bir arabaydı gelen, üstelik de yaya kaldırımım hemen sıyırarak geliyordu. Şoför de ona bakıyordu. Matlock ona bakınca, daha hızla koşmaya başladı, sonra bir keresinde yaya kaldırım kenarına takılarak yolun ortasına düştü yüzükoyun. Kalktı, yeniden koşmaya başladı. Koşuyor, Tanrı aşkına koşuyor, ciğerlerindeki hava son zerresine dek tükenene kadar koşuyordu. Artık ayaklarının hareketlerini de kontrol edemez hale gelmişti. İki yana yalpaladığını, kendini durduramadığını, yolun geniş çukuruna doğru daldığım gördü. Sonra sokak geniş bir nehre, kendini boğacak pis kokulu simsiyah bir nehre dönüşüverdi birdenbire.

Hayal meyal duydu fren gıcırtılarını. Işıklar gözlerini aldı, bir adam karaltısı yürüyerek başucuna geldi, parmağını gözlerine soktu. Hiçbir şey umurunda değildi artık.

Üstelik güldü kahkahayla. Ağzına dolan ve yüzünden akan kanlara karşın güldü.

Jason Greenberg onu kucaklayıp kaldırarak arabaya taşırken, isterik kahkahalarım sürdürüyordu Matlock.

Sonra yer, gök, dünya, gezegen, galaksi ve tüm güneş sistemi patladı ansızın. [115]

10

Bir can çekişmesiydi gece.

Sabah gerçek biraz belirir gibi oldu. Matlock'tan çok, karyolasının iki yanında, başucuna yakın oturan iki kişi için. İri, üzgün gözleri kapanan, ellerini sessizce kucağında kavuşturmuş olan Jason Greenberg, öne doğru eğildi. Patricia Ballantyne serin bir bezi Matlock'un alnında gezdirdi.

“Hergeleler şerefine olağanüstü bir parti verdiler, dostum.”

“Şısss!” diye fısıldadı kız. “Rahat bırakın onu!”

Matlock'un bakışları elinden geldiği kadar odanın içinde gezindi. Pat'ın dairesinde, onun yatak odasında ve yatağında yatıyordu.

“Asit verdiler bana.”

“Bize mi söylüyorsun? Bir doktor getirttik... Gerçek bir doktor...

Lichtfield'den. Gözlerini oymaya çalıştığın kibar adam oydu... Üzülme yalnız, federal bürodan doktor. İsim falan da sorma.”

“Pat? Nasıl oluyor da ben...”

“Sen çok, çok tatlı bir asitçisin, Jamie. Durmadan adımı bağırıp duruyorsun.”

Greenberg, “Aynı zamanda da çok akıllıca bir hareketti,” dedi.

“Seni herhangi bir hastaneye götürmek zorunda kalmadık. Böylece hiçbir hastanenin taburcu defterine de geçmedi adın. Sessiz sedasız hallettik işi. Çok iyi ettin Pat'ın ismini boyuna tekrarlamakla. Üstelik çıldırdığın zaman da çok inandırıcı oluyorsun. Çok, ama çok daha güçlüymüşsün benim sandığımdan. O denli kötü bir eltopu oyuncusunun böylesine güçlü olacağı dünyada aklıma gelmezdi.”

“Buraya getirmemeliydiniz beni. Biçimsiz bir iş bu yaptığın, Greenberg. Buraya getirmemeliydin beni.”

“Buraya gelmeyi kendin istedin. Bir an unuttun bunu galiba.”

“Uyuşturucu madde içirdiler bana.”

“Yine de iyi fikirdi. Başka bir yeri mi tercih ederdin yoksa? Acil durumlar kliniğine mi kaldırmalıydık? Sormayacaklar mıydı orada, 'Şu sandalyenin üzerinde yatan da kim, Doktor?' diye... 'Şu çığlık çığlığa bağırıp duran...' diye? 'Ah, bu Doçent Matlock, hemşire. Asidi çekip kafayı bulmuş da', diye mi yanıtlayacaktık?”

“Ne demek istediğimi anlıyorsunuz pekâlâ. Evime götürebilirdiniz beni. Bir yerlere falan bağlayarak götürebilirdiniz oraya.”

“Asit hakkında fazla bilginin olmaması yüreğime biraz olsun su serpti,” dedi Greenberg.

“Greenberg'in demek istediği şu, Jamie...” Pat elini tuttu. “Çok kötü durumlarda, asit almış kimsenin yanında kesinlikle çok iyi tanıdığı birinin bulunması gerekli. Çünkü asit almış kimseye güvenlik gerek tedavi için.”

Kıza baktı Matlock. Sonra da Greenberg'e, “Neler söyledin ona?” diye sordu.

“Gönüllü olarak bize yardımı kabul ettiğini. Ve de sana bu nedenle minnet dolu olduğumuzu. Çok ciddi bir durumu çok daha kötüleşmeden önleyebileceğimizi söyledim ona.”

Greenberg tekdüze bir sesle konuşuyordu. O konuyu fazlaca deşmek istemediği de belliydi.

“Çok kapalı, gizemli bir açıklama bu,” dedi Pat. “Kendisini tehdit etmemiş olsaydım, bu kadarını da söylemeyecekti bana.”

“Polise telefon etmeye kalkıştı, Pat.” Greenberg dertli bakışları daha da dertlenerek iç çekti. “Sana uyuşturucu madde verdim diye polise ihbarda bulunup beni içeri tıktıracaktı. Başka çarem kalmamıştı.”

Gülümsedi Matlock.

“Neden yapıyorsun bunu, Jamie?” Pat, Matlock'un gönüllü olduğu işin hiç de hoş bir yanını bulamamıştı.

“Söylemiş işte Jason, durum ciddi.”

“Ama neden başka biri değil de, sen aldın bu işi üstüne?”

“Çünkü ben bu işi kıvırabilirim.”

“Ne dedin? Yani uyuşturucu maddeler kullanıyorlar diye çocukları yakalayıp polise mi teslim edeceksin?”

Jason, “Size söyledim,” dedi. “Öğrencilerle ilgimiz yok bizim.”

“Lumumba Binası kimlerin öyleyse? General Motors'un şubesi mi?”

“Lumumba Binası sadece kontak noktalarından biri; başka temas noktalan da var, açık söyleyeyim. Ben şahsen o Lumumba'dakilere

bulaşmamayı yeğlerdim. Çünkü durum biraz nazik. Ne yazık ki, bu işte seçeneğimiz yok."

"Saldırgan bir tutum bu."

"Size ne söylesem saldırganlık oluyor anlaşılan. Sizinle anlaşamayacağız, Bayan Ballantyne."

"Belki öyle. Çünkü ben FBI'ın zenci gençleriyle uğraşmaktan daha önemli işleri olduğunu sanırdım. Ama gerçeğin öyle olmadığı apaçık."

"Hey, bırak bunları!" Matlock kızın elini sıktı.

Patricia elini onun avucundan çekti.

"Hayır, ben laf olsun diye konuşmuyorum, Jamie. Şaka falan ettiğim yok, devrimci görüş sahibi olduğum için falan da değil. Bu üniversitenin uyuşturucu maddeler kullanılmayan pek az yeri var. Bazıları gerçekten çirkin sahnelere neden oluyor, ama çoğu sıradan şeyler. İkimiz de biliyoruz bunu. Öyleyse neden onca grup içinden sadece Lumumba Binasındaki çocuklar seçildi birdenbire?"

"O çocuklara dokunacak değiliz. Sadece yardım edeceğiz onlara."

Uzun geceden bezgindi Greenberg. Sinirlerinin hayli bozulmuş olduğu anlaşılıyordu.

"Sizin ona buna yardım ediş biçimimiz hiç hoşuma gitmiyor ve Jamie'nin başına gelenler de hiç hoşuma gitmedi. Neden gönderdiniz Lumumba Binasına onu?"

"Beni oraya o göndermedi. Ben bir manevrayla karıştım aralarına."

"Ama neden?"

“Bunun açıklaması hiç de kolay değil. Üstelik şu anda hiçbir şey açıklayamayacak kadar da bitkinim.”

“Ah, Bay Greenberg anlattı. Açık seçik anlattı her şeyi. Sana bir detektif arması da verdiler, değil mi? Bu işi kendileri beceremeyecekleri için kestaneyi ateşten onlar için çıkarasın diye iyi kalpli, nazik, kendi halinde bir insanı seçtiler. Şu anda tüm tehlikeleri sen göze alıyorsun, ama bu iş sona erdiğinde, artık bu üniversite çevresinde hiç kimse, hiçbir zaman sana güvenmeyecek. Jamie. Burası senin evin, işin burası senin, Tanrı aşkına.”

Matlock bakışlarını kızın gözlerinden ayırmadan onu elinden geldiğince yatıştırmaya çalıştı. “Ben senden çok daha iyi biliyorum bunu. Ama evimin yardıma gereksinmesi var... Bu da oyun değil, Pat. Göze aldığım tehlikeler de değer bu amaca.”

“Ne demek istediğini anladığımı söyleyemem.”

“Siz bunu anlayamazsınız, Bayan Ballantyne, çünkü akla yakın bir tutum içinde olduğumuzu size anlatacak kadar ayrıntılı bir açıklama yapmamızın olanağı yok. Bunu da kabul etmeniz gerek.”

“Öyle mi?”

Matlock, “Ben istiyorum bunu senden,” dedi. “Çünkü Greenberg yaşamımı kurtardı benim.”

“Biraz abartıyorsunuz yaptığımı, doktor.”

Konuşurken omuz silkmişti Greenberg.

Pat kalktı. “Bana kalırsa önce seni güverteden denize attı, sonra da

aklı başına gelmiş gibi sana bir can yeleğiyle ip attı. Artık iyice misin?"

"Evet," diye yanıtladı Matlock.

"Benim gitmem gerek ama istersen gitmem."

"Yok, sen git, işini gör. Telefon ederim ben sana. Her türlü yardımına teşekkür ederim."

Kız Greenberg'e kısaca baktı. Hiç de hoş bir bakış değildi bu. Sonra tuvalet masasına yürüdü. Oradan bir fırça alarak çabuk çabuk saçlarını taradı, sonra portakal rengi bir bağ geçirdi saçlarının üzerine. Bu arada aynadan Greenberg'i gözlüyordu.

Greenberg dimdik karşılıyordu onun bakışlarını.

"Peşimde biri var. Beni izliyorlar, Bay Greenberg. Adamlarınızdan mı?"

"Evet."

"Hiç hoş değil."

"Özür dilerim."

Döndü Pat. "Lütfen o adamı benden uzaklaştırın, olmaz mı?"

"Bunu yapamam. Yalnız biraz daha ustaca gizlenmesini söyleyebilirim."

"Ya!" Patricia Ballantyne tuvalet masasının üzerinden ufak torbasını aldı, sonra yere eğilerek oraya bıraktığı dosya çantasını da aldı. Başkaca tek sözcük söylemeden yatak odasından çıktı. Saniyeler sonra iki adam dairenin ön kapısının açıldığını, sonra sertçe

kapandığını duydular.

“İradesi çok sağlam bir genç bayan...” dedi Jason Greenberg.

“Üstelik de böyle davranması için neden var.”

“Ne demek bu?”

“Ben de işbirliği yaptığınız kimseleri çok daha yakından tanıdığınızı sanırdım.”

“Ben bu iş konusunda tam bilgi almış değilim. Bu işte ikinci kademede bir ajandım.

Hatırlıyorsun sanırım.”

“Öyleyse durumu ben sana kısaca özetleyeyim! Pat'ın babası bin dokuz yüz ellilerin sonlarına doğru tutucu McCarthy taraftarlarınca Dışişleri Bakanlığındaki görevinden uzaklaştırıldı. Tabii, çok tehlikeli bir adamdı faşistlere göre. Çünkü bir yabancı diller danışmanıydı. Gazetelerden alınan yazıları çevirdiği için attılar işinden kendisini.”

“Boktan iş!”

“Ha şunu bileydin, ahbap. Bir daha da işine dönmedi adamcağız. Pat tüm yaşamı boyunca dişini sıkıp çalışarak aldığı burslarla okudu. Üstelik son derece de parasız. Senin tipindekilere karşı biraz fazlaca duygusaldır.”

“Böyle kızları da nereden bulursun bilmem?”

“Unutma, beni de bulan sizsiniz.”

Matlock dairesinin kapısını açarak hole girdi. Pat odaları karınca

kararınca düzene sokmak için gerçekten büyük çaba harcamıştı. Onun böyle yapacağını Matlock da biliyordu. Perdeler bile yeniden yerlerine asılmıştı. Öğleden sonra üçü birkaç dakika geçiyordu. Günün büyük bölümü boşa gitmişti. Greenberg, Matlock'un gece getirdikleri doktor tarafından bir kez daha muayene edilmesi için birlikte Litchfield'e gitmelerinde ayak diremişti. Arabayla oraya gitmişler ve Matlock bir kez daha doktorun kontrolünden geçmişti. “Biraz sarsılmış, ama iş görebilir,” olmuştu doktorun hükmü.

Dönüşte öğle yemeği için Cheshire Kedisi'nde mola vermişlerdi. Matlock'un gözleri yemek boyunca hep dört gün önce Ralph Loring'in elinde gazetesiyle oturmuş olduğu ufak masaya kayıp durmuştu. Yemek sessiz geçmişti. Ama gerginlik içinde değil, çünkü iki adam birlikte olmaktan huzur duyuyorlardı. İkisi de kendilerine özgü düşüncelere dalmışlardı.

Carlyle'a dönerlerken, Greenberg ona, tekrar arayacağı ana kadar evinde kalıp beklemesini söyledi. Washington'dan yeni bir talimat gelmemişti. Ele geçen yeni bilgileri değerlendiriyorlardı. Herhangi bir yeni atılıma girişme kararını verecekleri ana kadar Matlock'un SD[32] kalması gerekiyordu.

Matlock bir İngilizce profesörü olarak bu terimi biraz çocukça buldu.

Böyle olması benim için daha iyi olurdu, diye düşünüyordu. Çünkü düşünülecek kendi stratejik sorunları vardı. Lucas Herron sorunu. Daha doğrusu 'Eski kurt', üniversitenin yaşlı büyüğü Lucas Herron sorunu. Onu uyarmanın vakti zamanı gelmişti artık. Yaşlı adam yabancısı olduğu bir alana girmişti. O alandan ne denli tez çekilirse, herkes için o kadar iyi olacaktı. Carlyle Üniversitesi için de. Yine de Matlock telefonla uyarmak istemiyordu onu. Onunla resmi bir buluşma düzenlemeyi de

istemiyordu. Daha olgun, daha ağırbaşlı bir biçimde düzenlemeliydi bu buluşmayı. Sırf yoldan çıkmış insanlarla konuştu diye yaşlı Lucas'ı telaşa vermek gereksizdi.

Herron'a karşı onu koruyan bir insan tutumuna girmiş olduğunu düşündü bir an. Onu korumaya kalkışması herhangi bir kirli işle ciddi biçimde ilgili olmadığını varsayması yüzündendi. Ama onu günahsız, suçsuz saymaya da hakkı var mıydı acaba? Öte yandan uygar ölçülerle başka bir biçimde düşünmeye de hakkı yoktu.

Telefon çaldı. Arayan Greenberg olamazdı. Çünkü az önce evinin önündeki yaya kaldırımda ayrılmıştı Matlock ondan. Telefon edenin Pat da olmasını istemiyordu; onunla konuşmaya henüz hazırlıklı değildi çünkü. İstemeye istemeye alıcıyı kaldırarak kulağına götürdü.

“Alo?”

“Jim! Nerelerdeydin? Sabahın sekizinden beri telefon edip duruyorum. O kadar merak ettim ki, iki kez evine kadar gelip aradım seni. Kapıcıdan aldım anahtarını.”

Sam Kressel'di telefon eden. Ve üniversitenin basma bir dert gelmiş gibi bir hal vardı sesinde.

“Şimdi sana telefonda anlatamayacağım kadar karışık işler geldi başıma, Sam. Daha geç bir saatte buluşalım. Akşam yemeğinden sonra evine gelirim.”

“O zamana kadar bekleyebilir miyim, bilmiyorum. Tanrım! Neden yaptın o işleri?”

“Anlayamadım”

“Dün gece Lumumba'da olanları demek istiyorum.”

“Neden söz ediyorsun, Tanrı aşkına? Neler duydun ki?”

“O kara puşt, Adam Williams, bu sabah büroma bir rapor getirdi. Köleliği savunma dışında ne kadar suç varsa tümüyle suçluyor seni o raporda! Sırf her şeyi körkütük sarhoş olduğun bir sırada yaptığın için polisin başvurmadığını da iddia ediyor! Tabii, alkol, davranışlarının ardına gizlediğin gerçek kimliğini de dışarı vurmuş, ne kadar koyu bir zenci düşmanı, ırkçı olduğun da açıkça meydana çıkmış.”

“Ne dedin, ne dedin?”

“Mobilyaları parçalamış, birkaç çocuğu tokatlayarak dövmüş, camları kırmışsın...”

“Hepsi uydurma, çok iyi biliyorsun.”

“Anladım o kadarını tabii.” Kressel sesini hafifletti. Yatışmaya başlamıştı yavaş yavaş. “Ama benim gerçek durumu bilmemin bir yararı yok, anlamıyor musun? Bizim kaçınmamız, buluşmamamız gerekli tek şey varsa, o da bu türden olaylar. Kutuplaşma yani!

Ne zaman hükümet üniversite çevrelerine burnunu soksa, hemen bir kutuplaşma başlar beyazlarla siyahlar arasında.”

“Beni dinle, Sam. Williams'ın bildirisi bir aldatmaca... Sözcüğü yerinde kullandım mı, bilmiyorum. Gizleme bu! Dün gece içkime uyuşturucu madde koydular. Greenberg imdadıma yetişmeseydi, şu anda nerede olurdum, hiç bilemiyorum.”

“Ah, ulu Tanrım! Elindeki şüpheliler listesinde isme var değil mi Lumumba'nın?

Bir bu eksikti. Zenci öğrenciler kendilerine baskı yapıldığı için büyük patırtı koparacaklar. Ondan sonra da neler olacak, Tanrı bilir.”

Matlock elinden geldiğince sakin konuşmaya çalıştı. “Yedi sularında geleceğim sana. Sakın o zamana kadar bir şey yapayım deme. Kimselere de bir şeyler söyleme. Telefonu kapatmam gerekli artık. Çünkü Greenberg'den telefon bekliyorum.”

“Dur bir dakika, Jim! Bir nokta daha var. Bu Greenberg demlen adama... Güvenim yok benim. Hiçbirine güvenim vole aslına bakarsan. Çıkarma bunu hatırından. Her şeyden önce üniversite gelmeli senin için.” Kressel durdu, fakat sözlerini tamamlamamıştı. Onun meramını ifade için sözcükler aradığını ama bulamadığını anladı Matlock.

“Çok garip bir söz bu!”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Emin değilim bildiğimden. Galiba birlikte çalışmayı kararlaştırmıştık bu işin başında...”

“Ama bu üniversitenin altını üstüne getirmek için değil.” Hemen hemen isteri derecesine varırcasına konuşuyordu.

“Üzme kendini,” dedi Matlock. “Üniversitenin altı üstüne gelmez. Sonra görüşürüz.”

Kressel tekrar konuşmaya başlamadan da kapattı telefonu. Kafasının kısa bir dinlenmeye gereksinmesi vardı. Kressel de kimseye dinlenme fırsatı vermezdi, işiyle ilgili bir konu oldu mu. Sam Kressel kendine özgü davranışlarıyla, bir aşırı uçtaki kadar eylemci, belki de “Bu işte dalavere var!” diye bağırmakta onlardan bile aceleciydi.

Bu düşünceler başka bir düşünceye götürdü Matlock'u. Daha doğrusu, başka iki düşünceye. Dört gün önce Carlyle Üniversitesinin nisan sonundaki kısa on günlük tatilinde St. Thomas'a gitme konusundaki planlarını değiştirmediğini söylemişti Pat'a. Cumartesi derslerinden üç gün sonra başlayacaktı sömestr tatili. St. Thomas'a gitmeleri sözkonusu olamazdı bu koşullar altında... ola ki, Washington kendisini emekliye ayırmaya karar vermiş olsun. Bunu da hiç ummuyordu. Bir bahane olarak da annesiyle babasının tatilini yanlarında geçirmesi için direnmelerini ileri sürecekti. Pat durumu anlayacak, hatta belki hoşgörüyle karşılayacaktı. Kafasına giren öteki düşünceyse sınıflarıydı. Derslerinde vakit kaybetmiş, onları gereken tempoyla yürütememiş, geri kalmıştı. Masasının üzeri kâğıtlarla doluydu. Tezler ve sınav kâğıtlarıydı çoğu. Ayrıca o sabahki iki dersini de kaçırmıştı. Kaygısı ve üzüntüsü öğrencileri için değildi. Genellikle sonbaharda ve kışları dersleri hızlandırır, ilkbaharda da gevşetirdi, ama "Williams'ın uydurma şikâyeti gibi şeylerle ateşe gazyağı dökmek istemiyordu. Derslerine gelmeyen doçent dedikodu konusu olurdu üniversite çevresinde. Önündeki üç gün içinde dersleri pek sıkı değildi.

Birinci gün üç, ikinci ve üçüncü günler de ikişer saat dersi vardı. İşleri daha sonra düzenleyecekti. Bu arada saat yediye kadar Lucas Herron'u bulması gerekliydi. Greenberg telefon ettiği saatte evinde olmazsa, son sınıf öğrencilerinin bir toplantısını unutmuş, hatırlayınca ona gitmiş olduğunu söyleyerek durumu idare edebilirdi.

Bir duş yapıp tıraş olarak elbise değiştirmeye karar verdi. Bir kez banyoya girince de oradaki çöp tenekesini kontrol etti. Korsika kâğıdı gizlediği yerde duruyordu...

Umduğu gibi.

Tıraş ve banyo faslı da tamamlandıktan sonra, Matlock yatak

odasına geçerek oradan giyeceği elbiseleri seçti. Bu arada nasıl hareket edeceğini de düşündü. Herron gündüzleri nasıl geçiriyordu, bilmiyordu. Yine de onun öğleden sonra geç saatte dersi ya da semineri olup olmadığını öğrenmek kolaydı. Herron'un geç saatte dersi ya da semineri yoksa Matlock onun evini biliyordu. Arabayla oraya kadar gidiş on beş dakikasını alacaktı.

Herron üniversiteden on üç kilometre uzakta, bir zamanlar eski Carlyle aile çiftliğinin bir bölümünü oluşturan bir yörede, üzerinden çok ender olarak insan ya da araç geçen bir yol kenarında oturuyordu. Herron'un evi bir zamanlar atlı arabayla gidilip gelinen bir yerdeydi. Yolların uzağında bir evdi, ama Herron'un sık sık yinelediği gibi, uzak ama bir kez de insan oraya vardı mı, zahmetine değiyordu.

Kapı tokmağının hızlı hızlı çalmışı düşüncelerinden ayırdı Matlock'u. Aynı anda da korku düşürmüştü içine. Birden heyecanla soluduğunu fark etti ki, can sıkıcı bir şeydi bu.

Başından beyaz spor bir tişörtü aşırarak, “Geliyorum!” diye bağırdı. Ön kapıya kadar yalınayak gitti. Açtığı anda geçirdiği şoku gizleyebilmesi olanaksızdı. Kapının hemen önünde Adam Williams duruyordu. Tek başına.

“İyi günler.”

“Hay Allah! Şuracıkta ağzına bir yumruk mu patlatayım, yoksa önce polise mi telefon edeyim, bilemiyorum! Ne halt etmeye geldin buraya? Kressel'in durumu bana bildirip bildirmediğini anlamaya geldiysen, söyleyeyim bildirdi.”

“İzin verirseniz sizinle görüşmek istiyorum. Kısa keseceğim.”

Zenci genç telaşla konuşuyor ve o anda duymakta olduğu korkuyu gizlemeye çalışıyordu. Matlock bunu fark etmişti.

“Gel öyleyse içeri. Fazla da uzatma diyeceklerini.” Williams yanından geçerek hole girerken, Matlock kapıyı hızla çarparak kapadı. Zenci genç ondan yana dönerek gülümsemeye çalıştı, ama gözlerindeki bakışlarda en ufak bir gülümseme yoktu.

“Sözkonusu rapordan ötürü sizden özür dilerim. Gerçekten üzgünüm, bunu bildirmek isterim. Hiç de hoş olmayan bir gereksinme sonucu.”

“Ben böyle şeylere inanmam! Sen de yutturamazsın! Neye zorlamak istedin Sam Kressel'i? Beni üniversiteyi yaşatanların önüne çıkararak başıma bin bela sarıp buradan kovdurtmak için mi? Sen o naneleri yerken benim boş boş oturup armut toplayacağımı mı sandın? Manyağın tekisin sen!”

“Şikâyetimiz üzerine size karşı herhangi bir önlem alınmayacağını biliyorduk. Zaten sırf o nedenle yaptık o işi. Nereye gitmiş olduğunuzdan da emin değildik o olaydan sonra biliyorsunuz, kaşla göz arasında kayboldunuz. Biz de onun üzerine saldırıya geçmek zorunda kaldık. Ama sonradan olayın, çirkin bir anlaşmazlıktan başka bir şey olmadığından da anlaş: tık... Yeni bir taktik değil bu. Kressel'e ikinci bir rapor yollayarak ilk rapordaki suçlamalarımdan vazgeçeceğim… Tümünden değil ama. Bir iki haftaya kadar da her şey unutulur, gider.”

Matlock sinirden deli oluyordu. Bu siniri, Williams’ın davranışı kadar onun bilinçsiz yararcılığından ileri geliyordu. Ama konuştuğu zaman yine de sesinin tonunu yükseltmedi. “Defol, burdan. Tiksindiriyorsun beni!”

“Rica ederim, böyle yapmayın. Oldum olası tiksindirmedik mi bizler sizi?”

Matlock onu en duygulu, en zayıf yerinden vurmuş, o da, aşağı yukarı aynı biçimde karşılık veriyordu. Ama hemen hemen ayni anda kendine hâkim oldu Williams. “Bırakalım bu tartışmayı şimdi. İzin verin de asıl soruna değineyim, sonra da çıkıp gideyim.”

“Meydan senin.”

“Pekâlâ. Şimdi beni dinleyin. Dunois sizden ne istiyorsa, verin o şeyi kendisine! Yani o şeyi bana verin, ben de ona; yollayayım. Bakın, acı bir dille falan konuşmuyorum. Son kez konuşuyorum böylesine.”

“Pek dolambaçlı bir cümle. İş yok. Neden Julian kardeşin istediği şey bende olsun?

Kendi mi öyle dedi? Hem neden kendi kalkıp gelmiyor buraya?”

“Julian kardeş hiçbir zaman, hiçbir yerde uzun boylu kalmaz. Çok yetenekli bir insan olduğu için tüm üniversitelerden istiyorlar onu.”

“Her üniversitede Mau Mau erginlik ayinleri düzenlemek, için mi?”

“Gerçekten ayinleri o düzenliyor, siz de biliyorsunuz. Merakı bu.”

“Yolla onu bana.”

Matlock, Williams'ın önünden geçerek kahve masasına gitti. Uzanıp' masanın üzerinde duran yarısı boşalmış bir sigara paketim aldı. “Onunla birlikte bağlantılı vücut hareketleri üzerine notlarımızı karşılaştırırız. Son derece ilginç bir kolleksiyon var elimde on altıncı yüzyıl halk dansları konusunda.

“Lütfen ciddi konuşun benimle. Hiç vakit kalmadı.”

Bir sigara yaktı Matlock. “Oysa benim yıllarca vaktim var. Bir kez

daha görmek istiyorum Julian kardeşi. Çünkü içeri tıktıracağım onu!”

“Olanak yok! Hiç olanak yok buna! Sizin iyiliğiniz için geldim ben buraya. Onu almadan buradan çıkacak olursam, artık hiçbir şeyi önleyemem!”

“Aynı şeyi mi, yoksa farklı şeyleri mi kastederek söyledin bu son cümleyi?”

“Oh, sizinle de konuşmak olanak dışı. Gerçekten çok terssiniz! Julian Dunois kim, biliyor musunuz?”

“Borgia soyundan mı? Herhalde Etiyopya bölümünden olsa gerek Borgiaların?”

“Bırak artık bu faslı, Matlock! Dunois ne diyorsa yerine getir! Yoksa bir sürü insanın canı yanabilir. Oysa kimse böyle bir şey istemiyor!”

“Dunois kimdir, neyin nesidir, beni ilgilendirmiyor. Bildiğim tek şey, Dunois'nın önce içkimin içine uyuşturucu madde koyup sonra da bana saldırdığıdır. Ayrıca bir sürü çocuğun üzerinde de tehlikeli bir etkisi var. Üstelik daireme girip kişisel eşyalarımı da paramparça etmiş olduğunu sanıyorum. İçeri tıktırmak istiyorum o keratayı! Seni ve kendimi kurtarmak için.”

“Biraz makul olun, rica ederim.”

Matlock çabucak caddeye bakan pencereye gidip perdeyi gösterişli bir hareketle çekerek açtı, parçalanmış camlar ve kıvrım kıvrım bükülmüş kurşun çerçeveler ortaya çıktı.

“Julian kardeşinizin kartvizitlerinden biri mi bu?”

Adam Williams gördüklerine bakakalmıştı. Pencerede yapılan yıkımdan gerçekten şaşkına dönmüş olduğu belliydi.

“Yok, ahbap! Kesinlikle, hayır! Julian böyle çalışmaz! Onun yöntemi değil bu! Benim bile yöntemim değil. Başka birinin işi bu.” [127]

11

Kışın oluşmuş bir sürü delikle, çukurla doluydu Herron'un evinin yolu yer yer. Carlyle ilçesinin o yolu onaracağını sanmıyordu Matlock; ayrıca çok dondurucu geçmiş kışın izlerini taşıyan bir sürü işlek yol vardı hâlâ etrafta. Herron'un oturduğu eski eve yaklaşırken Triumph'unun hızını on beş kilometreye kadar düşürmüştü. Yoldaki çukurlarla tepecikler arabayı adamakıllı sarsıyordu.

Jason Greenberg'in belki de kendisini izletebileceğim düşünerek, Lucas Herron'un evine yolu çok uzatarak, dolana dolana gelmişti. Önce paralel bir yoldan kuzeye doğru altı kilometre kadar araba sürmüş, sonra Herron'un yolunun üzerinden bir o kadar geri dönmüştü. Kimseler yoktu peşinde Herron'un evine en yakın binalar yüzlerce metre uzakta ve iki yanlardaydı. Ön taraftaysa hiç ev falan yoktu. Carlyle Üniversitesini büyütmekten söz edildiği gibi o yörenin de geniş bir oturma bölgesi haline getirilmesinden söz edilmişti, ama iki projeden de bir ses çıkmamıştı. Gerçekte üniversitesinin büyütülebilmesi için ikinci projenin gerçekleşebilmesi gerekliydi ve Carlyle'da köklü yapısal değişiklikler yapılmasına karşı nüfuzlu eski mezunlardan gelen çok sert tepkiler vardı. Eski mezunlar da Adrian Sealfont'a cephe almışlardı.

Lucas Herron'un evinin sessizliği ve ağırbaşlılığı oldum olası bayağı etkilerdi Matlock'u. Daha önceleri hiç alıcı gözüyle bakmamıştı o yapıya. Üniversitedeki fakülte toplantılarından sonra belki on, on beş kez arabasıyla Herron'u buraya getirmişti ama her defasında telaşlıydı. Herron'un içki içmesi için yapmış olduğu çağrıları bir kez olsun kabul etmemiş, bu nedenle de, evin içine bir defacık olsun girmek nasip

olmamıştı, Arabadan inip eski tuğla yapıya yürüdü. Uzun dar bir yapıydı bu. Üzeri kıvrım kıvrım binlerce sarmaşık dalıyla örtülmüş soluk taşlar yapının ıssız halini daha da vurguluyordu. Evin ön tarafında, geniş yeşil alan üzerinde iki büyük salkım söğüt vardı.

İlkbaharın en tatlı günleriydi ve ağaçların mor mor baharlarıyla bezenmiş dalları büyük kemerler halinde çimenlerin üzerine dalga dalga cavlan gibi dökülüyordu. Çimenler biçilmiş, şimşirler budanmış, yeşil alandaki ufak patikaların taşlan da pırıl pırıldı.

Ev de, bahçesi de sevilen, bakılan bir yer olduğunu gösteriyordu. Yine de insan onlara bakınca, içinde bir yalnızlık duygusu uyanıyordu. İki kişinin ya da bir ailenin değil, sadece bir tek kişinin yapıtıydı ve bir tek kişi için yapılmıştı sanki. Sonra Matlock, onun yaşamı boyunca hiç evlenmemiş olduğunu anımsadı. Böyle durumlarda her vakit olduğu gibi, ölmüş bir sevgiliden, acı bir ölümden, hatta evlenmek üzere olduğu gelinin başkasına kaçmış olduğundan dem vuran birtakım söylentiler de çıkarılmıştı. Ama böyle çocukça, romantik öyküler kulağına geldiğinde, Lucas Herron, hep kıkır kıkır güler ve çok bencil bir erkek olduğu için hiçbir zaman evlenmeye kalkışmamış olduğunu söylerdi.

Matlock kapıya çıkan kısa basamakları tırmanıp zili çaldı. Kapı açılınca dudaklarına tatlı bir gülümseme vermek için bir deneme yaptı, ama gerçek değildi bu. Sürdüremeyecekti onu. İçindeki duyguları açığa vurmaktan korkuyordu çünkü.

Kapı içeri doğru açıldı, uzun boylu, beyaz saçlı Lucas Herron göründü. Ayağında kırışmış bir pantolon, sırtında da yarısı düğmelenmiş, Oxford mavisi bir gömlek olan Herron onu görünce şaşaladı âdeta.

Yaşlı adam geleni gördüğünde bir saniye kadar duralamıştı. Ama o

kısacık an içinde, Matlock onun hakkında yanılmış olduğunu anlamıştı. Oraya neden gelmiş olduğunu Lucas Herron biliyordu.

“Ah, hoşgeldin, Jim. Buyur, gel içeri bakayım, oğlum. Çok tatlı bir sürpriz bu!”

“Teşekkür ederim, Lucas. Umarım, seni herhangi bir işten alıkoymuyorum.”

“Ne münasebet! Aslına bakarsan, tam zamanında geldin. Simya ilmiyle meşguldüm. Taze meyve suyuyla cini karıştırıp bir Collins kokteyli yapıyordum kendime. O kimyasal deneyi tek başıma yapmam gerekmeyecek artık.”

“Hiç de fena bir deney gibi gelmedi bana.”

Herron'un evinin içi de tıpkı Matlock'un hayal etmiş olduğu gibiydi. Ömrü yeterse, otuz yıl sonra kendi evinin içi de böyle olacaktı belki. Karmakarışık bir düzeni vardı evin. Aşağı yukarı yarım yüzyıllık bir dönem boyunca birbirleriyle ilgisi olmayan yüzlerce yerden toplanmış, yine birbirleriyle ilgisi olmayan yüzlerce parça eşya bir araya toplanmıştı. Bu evde egemen olan tek şey huzur ve rahatlıktı; eve şu ya da bu biçimi, falanca ya da filanca devrin havasını ya da mobilya biçimini vermek için en ufak bir çaba harcamamıştı. Duvarlar tıklım tıklım dolu kitap raflarıyla kaplıydı, içleri dolu olmayan kitap raflarına da Amerika dışında gezilmiş yerlerden çekilip büyütülmüş dizi dizi fotoğraflar konmuştu. Koltuklar geniş ve yumuşak, masalar bir kol boyu uzaklıktaydı.

Tecrübeli bir bekâr yaşamının sonucuydu bu da herhalde.

“Buraya geldiğini ama evin içine hiç girmediğini anımsıyorum, öyle

değil mi?”

“Evet, girmedim. Çok çekici bir yer ama. Çok da rahat üstelik.”

“Belki öyle. Rahattır. Eh, buyur, otur şöyle. Ben de kimya formüllerini uygulamayı bitirip içkilerimizi getireyim.” Herron oturma odasından Matlock'un mutfağa açıldığım tahmin ettiği bir kapıya doğru yürüdü, sonra döndü. “Bunca yolu sırf yaşlı bir adamın kokteyl saatini neşelendirmek için tepmediğini çok iyi biliyorum. Yine de, evimde bir prensibim vardır. Herhangi ciddi bir konuşmadan önce tabii dinsel ya da çok sağlam prensipler izin veriyorsa en az bir içki sunarım.” Gülümseyince, gözleriyle şakaklarının etrafını çeviren incecik sayısız çizgi daha da belirginleşti. Yaşlı, çok yaşlı bir adamdı Lucas Herron. “Hem sonra, son derece ciddi bir bakış var yüzünde. Kokteyller biraz gevşetir seni, eminim bundan.”

Matlock'un yanıtlamasına olanak kalmadan, Herron çabucak o kapıdan girdi. O gidince, Matlock oturmak yerine, kendine en yakın duvara yürüdü. Duvarın önünde ufak bir yazı masasıyla üst tarafındaki duvara rasgele asılmış yarım düzine kadar fotoğraf vardı.

Stonehenge'de çekilmişti fotoğrafların çoğu. Orada güneşin batışı, birçok değişik, dramatik açılardan çekilmişti. Bir diğeri kayalık bir kıyıyı, uzaktan dağları, kıyıdan açıklardan demirlemiş balıkçı teknelerini gösteriyordu. Akdeniz'de çekilmişe benziyordu bu resimler. Büyük bir olasılıkla Yunan adalarında ya da Trakya'nın güneyindeki Ege Denizinde. Sonra bir sürprizle karşılaştı. Duvarın sağ alt tarafında, masadan birkaç santimetre yukarıda bir fotoğraf vardı. Bir ağaç gövdesinin yanında ayakta poz vermiş, uzun boylu, ince yapılı bir karacı subayın resmiydi bu. Resimdeki adamın gerisinde yeşillik çok gür, âdeta balta girmemiş bir orman gibiydi. Subayın iki yanında başka subayların gölgeleri vardı. Subay miğfersizdi, gömleği ter içindeydi, iri

sağ eli de bir hafif makinelinin kabzasını kavramıştı. Subayın sol elinde katlı bir kâğıt parçası vardı. Bir haritayı andırıyordu bu. Subayın az önce bir karar vermiş olduğu da belliydi. Yukarıya, sanki yüksekçe bir yaylaya bakıyordu. Yüzündeki ifade gergin, ama heyecanlı değildi. Güzel bir yüzdü bu. İfadesi güçlü bir yüz. Saçlarının siyah olduğu orta yaşlı günlerinde çekilmiş bir resmiydi bu Lucas Herron'un.

“Zamanın her dem bu denli yıkıcı olmadığını bana anımsatsın diye saklıyorum o eski fotoğrafı.”

Matlock irkildi.

Lucas tekrar içeri girmiş, onu boş bulunduğu bir anda yakalamıştı.

“Güzel bir fotoğraf, savaşı gerçekten kimin kazanmış olduğunu biliyorum artık.”

“Hiç kuşkusuz. Ne yazık ki, o adanın ismini savaştan önce hiç duymamıştım. Savaştan bu yana da hiç duymadım. Solomon takımadalarından olduğunu söylemişti biri. Bin dokuz yüz ellilerde bir hidrojen bombası denemesi sırasında havaya uçurdular. Zaten uçurmak o kadar güç bir iş değildi onu. Birkaç kestane fişeğiyle bile havaya uçurulabilirdi. Buyur.”

Herron salonu geçerek Matlock'a içkisini verdi.

“Teşekkür ederim. Çok alçakgönüllüsünüz. Çünkü birtakım öyküler dinlemiştim hakkınızda.”

“Ben de duydum. Müthiş etkiledi beni hakkımda anlatılanlar. Yaşlandıkça öyküler daha da güzelleşiyor... Arka avluda otursak ne dersin? Hava o kadar güzel ki, içeride oturmak yazık.”

Herron ondan bir yanıt beklemeden yürümeye başladı, Matlock da izledi onu.

Evin arkası da önü gibi gayet bakımlıydı. Kayağan taşlarıyla döşeli bir düzlüğe çok rahat görünüşlü, kauçuk şilteli şezlonglar konulmuştu. Her şezlongun yanı başında da ufak bir sehpa vardı. Kayağan taşlarıyla döşeli yerin tam ortasına güneş şemsiyeli, burma demirden büyük bir masa yerleştirilmişti. O yerin ötesindeki yeşil alanın çimleri çok daha dikkatle kırpılmıştı. Orada burada kızılcık ağaçları görünüyordu, hepsinin de dipleri bellenmişti ve yüz otuz metre kadar ileride, yeşil alanın bitiminde enlemesine iki sıra çiçek ekiliydi. Yine de yeşil alanın bitiminde o tatlı kırsal görünüm birden sona eriyor, dev yapılı ağaçlar boy gösteriyordu. O ağaçların alt kısmı, çalılar, sarmaşıklar ve böğürtlenlerle için için büyüyen balta girmemiş bir ormanı andırmaktaydı. Yeşil alanın iki yanındaki sınırlar da aynıydı. Gayet dikkatle biçilmiş bakımlı yeşil alanı çepeçevre, başıboş, kıyasıya büyüyen balta girmemiş orman kuşatıyordu.

Lucas Herron içine girilmez, aşılmaz bir yeşil duvarla çevrilmişti.

“İyi bir içkidir, itiraz etmeyeceksin herhalde.” iki adam karşılıklı oturdular.

“Kesinlikle. Beni ayartıp cin içirmeye başlayacaksınız.”

“Sadece ilkbaharda ve yazın. Yılın geri kalan aylarında hoş değildir cin içmek.

Eh, delikanlı, ben evin kurallarına çok dikkat ederim. İçkiler onun için. Şimdi, seni Herron'un İni'ne getiren nedir, onu anlat bakalım.”

“Tahmin ettiniz, sanıyorum.”

“Acaba?”

“Gelişimin nedeni Archie Beeson.” Matlock yaşlı adamı dikkatli süzüyordu, ama Herron başını kaldırmadan ve gözlerini içki bardağının içine dikmiş olarak konuşuyordu. Hiçbir tepki de göstermemişti Matlock'un sözleri üzerine.

“Şu genç tarihçi mi?”

“Evet.”

“İyi bir öğretim üyesi olacak bir gün. Çok güzel, kısrak gibi bir de karısı var.”

“Evet, güzel... Ve de hayli ateşli herhalde!

“Görünüşe göre öyle, Jim!” Herron kıkır kıkır güldü. “Böyle konularda tutucu bir erkek olduğunu hiç sanmazdım... İnsan yaşlandıkça cinsel iştah konusunda alabildiğine hoşgörülü oluyor. Hele hele bu iştahı günahsız dişiler kabartıyorsa özellikle; zamanla sen de anlayacaksın.”

“Ölçü bu mu? Yani cinsel iştah, hoşgörüsü mü?”

“Neyin Ölçüsü?”

“Daha açık konuşalım, Tanrı aşkına. İnkâra kalkışma. Geçen gece sana telefon edip daha yakın bir ilişki kurmaya çalışıyordu zavallı.”

“Evet, biliyorum. Sen de oradaymışsın o sırada. Oradaki davranışlarında da biraz ölçüyü kaçırmışsın galiba.”

“Evet, ama sırf o izlenimi vermek için bile öyle davrandım.” Herron'un yüzünde ilk kez konuyla ilgilendiğini gösterir bir ifade belirdi. Ama belli

belirsiz bir ilgiydi bu.

Gözleri hızla birkaç kez kırpışmıştı.

“Hoş görülecek bir davranış biçimi değil.” Herron yumuşak bir sesle, başını kaldırıp o aşılmaz yeşil duvara bakarak konuşmuştu. Güneş uzun ağaçlardan oluşmuş çizginin ardında batıp kayboluyordu. Gölgeler düşmeye başlamıştı yeşil alanla verandaya.

“Gerekliydi öyle davranmam.” Birden yaşlı adamın yüzünün acıyla kırıştığım gördü Matlock. Sonra Adam Williams Lumumba Binasında yaptıklarına dair Sam Kressel'e yollanan uydurma raporun “hoş olmayan bir gereklilik” nedeniyle gönderildiğini anlattığı zaman, ona göstermiş olduğu tepkiyi anımsadı. İkisi arasındaki benzerlik hayli incitti kendisini.

“Beeson’un başı dertte. Hasta. Bir hastalık onunki ve kendini tedavi etmeye çalışıyor... Bu da cesaret ister... Üniversite çevresinde Gestapo taktikleriyle düzen kurmanın zamanı değil.” Herron serbest olan eliyle şezlongun kolunu kavrarken içkisinden iri bir yudum aldı.

“Nereden biliyorsun bunu?” diye sordu Matlock.

“Diyelim ki, özel bir kaynaktan. Diyelim ki, onun durumunu güvenilir, saygın bir öğretim üyesi arkadaşımızdan... tip alanında çalışan bir arkadaşımızdan duydum. Ondaki hastalığın belirtilerini fark edip durumla yakından ilgilenmiş birinden. Kimden, nerden öğrenmiş olmamın ne önemi var? Ona yardım etmeye çalıştım, gerekirse yine de ederim.”

“Bu söylediklerine inanmak isterdim. İnanmak istediğim bir şey bu.”

“Neden o kadar güç bir iş bu senin için?”

“Bilmiyorum... Birkaç dakika önce evin ön kapısından geçen bir şey... Belki de bu ev. Kesin olarak parmak basamıyorum nedenine... Tüm içtenliğimle, apaçık konuştuğuma inanmanı isterim.”

Herron bir kahkaha attı, ama gözlerini hâlâ Matlock'un gözlerinden kaçırmayı sürdürüyordu. “Elizabeth devri yazarlarının fazlaca etkisinde kalmışsın sen. Örneğin, o İspanyol Trajedisinin bin bir kirli oyunları ve karşı oyunları... Siz genç fakülte öğretim üyeleri amatör Scotland Yard detektifliğinden, yirminci yüzyıl haçlı seferleri düzenlemeye girişmekten kaçınmalısınız. Daha düne kadar sabah kahvaltılarında bile komünist avcılığı yapmak modaydı buralarda. Oysa bugün durumu alabildiğine abartıyor, gerektirmediği kadar büyütüyorsunuz.”

“Doğru değil bu. Ben fakülte içinde haçlı seferlerine kalkışmış bir insan değilim.

O grupla hiçbir ilişkim yok. Sen de çok iyi biliyorsun bunu pekâlâ.”

“İlginin nedeni neydi öyleyse? Kişisel bir ilgi mi? Beeson'la? Ya da karısıyla?

Özür dilerim, deminki sözü söylememeliydim.”

“Öyle konuşmana memnun oldum. Virginia Beeson'la hiçbir ilgim yok. Onunla ilgilenmiyorum... Cinsel olarak ya da başka bir biçimde... Hoş, onunla cinsel açı dışında başka ne biçimde ilgilenebilir insan, onu da hayal edemiyorum ya...”

“Öyleyse fevkalade ustaca rol yaptın, öyle mi?”

“Tabii, rol yaptım. Oraya ne amaçla gittiğimi Beeson anlamasın diye her türlü önleme başvurdum. O derece önemliydi sorun.”

“Kimin için?” Herron içki bardağını sağ eliyle yavaş yavaş masanın üzerine koydu, sol eli hâlâ şezlongun kolunu sıkı sıkı tutuyordu.

“Bu üniversitenin dışındaki birtakım kimseler için. Washington'daki yöneticiler için. Federal soruşturma daireleri için...”

Lucas Herron birdenbire burnundan hızlı hızlı soludu. Sonra Matlock'un gözleri önünde Herron'un yüzünün tüm kanı çekilmeye başladı. Sonunda konuşmayı başardığında bir fısıltıdan farksızdı sesi.

“Neler diyorsun Tanrı aşkına?”

“Şunu: Adalet Bakanlığından biri geldi bana. Üniversite hakkında korkunç bilgiler verdi. O bilgiler içinde asılsız olan, uydurma ya da şişirilmiş tek kırıntı yoktu. Her şey tüm açıklığıyla, abartılmadan ortadaydı. Kendileriyle o konuda işbirliği yapıp yapmamakta tümüyle serbest bıraktılar beni.”

“Ve sen de kabul ettin öyle mi?”

Herron bu soruyu çok hafifçe, duyduklarına zerre kadar inanmayan bir insan ifadesiyle sormuştu.

“Başka çıkar yol göremedim. Küçük kardeşim yıllarca önce...”

“Başka çıkar yol göremedin ha?” Herron şezlongundan kalktı, elleri titremeye başlamış, sesinin tonu alabildiğine yükselmişti. “Başka çıkar yol göremedin, öyle mi?”

“Hayır, göremedim.” Matlock soğukkanlılığını koruyordu. “Ve buraya da o nedenle geldim. Sizi uyarmak için, aziz dostum. Bu iş çok daha derin... Çok daha tehlikeli...”

“Beni uyarmak için geldin buraya ha? Ne yaptığının farkında mısın? Kutsal olan her şey üzerine de diyeyim, ne yaptığının farkında mısın? Tanrı aşkına... Şimdi, sen dinle beni. Benim diyeceklerimi dinle!” Herron geri geri çekilmeye başladı, çekilirken de şezlongunun yanı başındaki ufak sehpaya çarptı, sehpa çatırtıyla kayağan taşlarının üzerine devrildi. “Bu işten vazgeçeceksin, anlıyor musun? Bu işten vazgeçeceksin, dinliyor musun? Hemen onlara gideceksin ve tek bir sözcük bile söylemeyeceksin. Hiçbir şey yok burada. Hepsi bu kadar... Her şeyi hayal ediyorlar. Hayal tüm düşündükleri, söyledikleri. Sakın dokunayım deme bu konuya! Bırak kendi haline!”

Matlock nezaketle, “Yapamam bunu,” dedi. Birdenbire yaşlı adam hesabına korkmuştu.

“Sealfont'un bile bu soruşturmaya boyun eğmekten başka seçeneği yok. Daha fazla karşı koyamaz soruşturmaya. Çünkü gerçek ortada, Lucas...”

“Adrian bile mi? Ona da söylendi mi bu iş? Oh, Tanrım, farkında mısın ne yapmakta olduğunun? O kadar çok şeyi yıkacaksın ki! O kadar çok, o kadar çok insanın canım yakacaksın ki! Çık buradan! Çek git buradan! Defol! Seni tanımıyorum! Oh, Tanrım, oh!”

“Lucas, neyin var senin?” Matlock kalkarak ihtiyar adama doğru beş, altı adım attı. Herron paniğe kapılmış, hâlâ geri geri çekilmesini sürdürüyordu.

“Yaklaşma bana! Yakınıma gelme benim! Dokunayım deme bana!”

Herron birden döndü, kocamış bacaklarının tüm gücüyle yeşil alanda ileri doğru koşmaya başladı. Sendeleyip düştü, tekrar toparlanarak kalktı. Bir kerecik olsun dönüp ardına bakmamıştı koşarken. Tüm

gücüyle yeşil alanın gerisinde, kendini çepeçevre kuşatan balta girmemiş ormana doğru koşuyordu. Sonra o dev gibi yeşil duvarın içinde bir yerlere dalıp kayboldu.

“Lucas! Allahını seversen dur, Lucas!”

Matlock yaşlı adamın peşinden koştu, kovaladığı adamdan birkaç saniye sonra da ormanın eşiğine vardı. Ama görünürlerde yoktu Lucas Herron. Kaybolmuştu! Matlock kollarım kırbaç gibi kullanarak önündeki çalılar içinden kendine yol açtı. Birbirlerine dolanıp düğümlenmiş yeşil duvardan içeri girdi. Dallar boşanarak onu kırbaçladı. Matlock yoğunlaşmış ormanın içine doğru kendine yol açarken, dev sarmaşıkların dikenli bitki örgüsü bacaklarına dolandı.

Herron kaybolmuştu!

“Lucas! Nerdesin?”

Yanıt yoktu. Sadece peşinde bıraktığı aralanmış yeşilliklerin hışırtısından başka.

Matlock ormanın derinliklerine doğru biraz daha ilerledi. Önündeki yeşil engeli aşabilmek için kâh başını kolluyor, kâh çömeliyor, kâh eğiliyor, kâh emekliyordu. En ufak bir belirti yoktu Lucas Herron'dan.

“Lucas! Tanrı aşkına, Lucas, yanıt ver bana!”

Matlock etrafına bakınmaya çalıştı, çalılar arasında bir aralık görür gibi oldu, o yolu izledi. Ama kimseleri göremiyordu. Sanki Lucas bir an maddeydi, bir an sonra da buhar olup uçmuştu.

Sonra birden duydu! Ne taraftan geldiği belli olmayan garip bir sesti bu. İnsan boğazının derinlerinden gelen bir inleme, tiz bir sızlanma...

Yakında, ama yine de çok uzaktaydı. Sonra o tiz feryat kayboldu, sonu gelmeyen dertli bir hıçkırığa dönüştü...

Tek bir hıçkırık, tek bir sözcükle, ama çok açık ve kinle söylenmiş bir sözcükle noktalanmıştı.

“Nemrut”tu bu sözcük. [137]

12

“Allah belanı versin senin, Matlock. Seninle temas kurana kadar bir yere kıpırdamayıp bekle demedim mi sana?”

“Senin de Allah belanı versin, Greenberg! Nasıl girdin benim daireme?”

“Pencerem tamir ettirmemişsin.”

“Onu tamir için gerekli parayı verdin mi ki?”

“Ödeştik öyleyse. Neredeydin?”

Matlock arabasının anahtarlarını kahve masasının üzerine fırlattı, sonra köşede duran kırık stereo setine baktı. “Bizim işle karışık bir öykü ve sanırım... çok hazin üstelik. Bir içki aldıktan sonra anlatacağım sana tüm öyküyü. Son içkim yarıda kaldı çünkü.”

“Bir bardak içki de bana getir. Benim de sana anlatılacak bir öyküm var. Benimki kesinlikle hazin.”

“Ne içersin?”

“Çok az içerim, onun için evinde hangi içki varsa olur.” Matlock ön pencereden dışarı baktı. Adam Williams’ın önünde öfkeyle çekip söktüğü perdeler yerde duruyordu. Güneş batmıştı artık. İlkbahar günü sona ermişti.

“Biraz limon sıkıp taze bir Tom Collins meyve kokteyli

hazırlayacağım.”

“Oysa burbon içtiğin yazılıydı hakkında düzenlenmiş dosyada.”

Matlock federal ajana baktı. “Öyle mi?”

Greenberg, Matlock'un peşinden mutfağa girdi, sonra genç adam içkileri hazırlarken sessiz sedasız onu seyretti.

Matlock federal ajana içkisini sundu. “Kim anlatacak önce hazin öyküsünü?”

“Önce seninkini dinlemek isterim tabii, ama var olan koşullarda benimki öncelik taşıyor.”

“Çok kötü haberlerin var gibi.”

“Hayır, kötü değil, sadece hazin... Sözlerime önce senden ayrıldığım andan beri nerede olduğumu bilmek isteyip istemediğini sorarak başlayacağım.”

“Pek meraklı değilim, ama olmasam da nasıl olsa anlatacaksın.”

Greenberg ayakta bankoya yaslandı. “Evet, anlatacağım. Çünkü senin için bir dönüm noktası olabilir. Sizin yerel havaalanınızdaydım. Bradley Havaalanında yani. Birkaç saat önce Adalet Bakanlığının Dallas'tan yolladığı bir jet uçağını bekliyordum. Uçakla gelen adam bana mühürlü bir zarf getirdi. İmzayla teslim almak gerekiyordu onları. İşte zarflar.” Greenberg elini ceketinin cebine atarak iki uzun evrak zarfı çıkardı. Zarflardan birini bankonun üzerine bıraktı, ikinciyi açmaya başladı.

Matlock, “Çok resmi bir görünüşleri var,” dedi. Bu arada hemen

lavabonun yanı başında bankoya oturmuş, uzun bacakları mutfak dolaplarının üzerine sarkıyordu.

“Daha resmi olamaz! Bu zarfta bize daha doğrusu bana verdiğin bilgilere dayanılarak varılmış sonuçların bir özeti var. Özel bir öneriyle sona eriyor. Buradaki bilgileri, tüm gerçekleri dilimin döndüğünce eksiksiz sana iletmem için bana yetki veriliyor...”

“öğrencim olsaydın, bu cümlenden ötürü ancak iki numara alabilirdin.”

Federal ajan, Matlock'un sözlerini kesmesinin hiç farkında olmamış gibi, “Yine de,” diye devam etti. “İkinci zarfın içindekileri kendin okuman gerekiyor. İkinci mektubu başından sonuna kadar okuyacaksın, gerekirse ve kabule uygunsa, onu okumuş olduğunu da altını imzalayarak belirtmen gerekecek.”

“Bu iş gittikçe daha ciddileşiyor. Senatoya adaylığımı falan mı koyuyorlar yoksa?”

“Hayır, öyle bir şey yaptıkları yok... Aldığım talimata göre konuşmaya başlayacağım.” Greenberg elindeki katı açılmış sayfaya bir göz attı, sonra karşısında oturan Matlock'a baktı. “Lumumba Binasında karşılaştığın adamdan başlayacağım. Julian Dunois adındaki adamdan. Birçok takma ad kullanıyormuş. Jacques Devereaux, Jesus Dambert gibi.

Ve daha bilmediğimiz kim bilir kaç takma adı var. Dunois, zenci militanların hukuk strateji uzmanıymış. Hukuk uzmanlığı, mahkemelerde yasa boşluklarından yararlanarak dümenler çevirmekten kışkırtıcı ajanlığa kadar her olanağı içeren bir terim. Yasal dalavereler çevirdiği zamanlarda Dunois adını, kışkırtıcı ajanlık yaptığı zamanlar da diğer

takma adları ve daha kim bilir hangi isimleri kullanıyor. Coğrafya açısından pek alışılmamış yerlerdeki üslerde çalışıyor. Cezayir, Marsilya, Karayipler Küba dâhil gibi yerlerde. Bu arada Kuzey Vietnam'ın başkenti Hanoi ile Moskova'da da üslenmekte olmasından kuşkulanıyoruz. Hatta belki Pekin'de bile üssü var. Birleşik Amerika'da yukarı Harlem'de açık ve yasalara saygılı olarak iş yürüttüğü bir bürosu bulunuyor. Ayrıca o büronun San Francisco'da da bir Batı Sahilleri şubesi var. Genellikle arka planda kalıp üzerine dikkati çekmemek için çaba harcıyor, ama ne zaman bir yerde boy gösterse, mutlaka çok geçmeden oradan kötü haberler gelmeye başlıyor. Ayrıca, Adalet Bakanlığının düzenlediği istenmeyen kişiler listesinde de adı geçiyor. O listede ismi olmak da şu günlerde pek hayırlı bir şey değil...”

Matlock, “Ona bakarsan, şu günlerde Amerika'nın en sağcı kapitalist şirketinin solundaki herkesin adı var o listede.”

“Bu sözlerine diyeceğim yok. Devam edelim. Bu harekâtta Dunois’nın burada boy göstermesi duruma beklenmedik bir öğe katıyor. Daha önceleri düşünülmemiş bir etken. Bu nedenle soruşturma, kanuna karşı faaliyetler alanına yabancı kimseleri de sokuyor ve uluslararası bir suç ya da yeraltı faaliyetleri havasına bürünüyor. Ya da hem iç, hem de dış kirli faaliyetler alanına. Sana gizlice uyuşturucu madde verilmesi, dairene girilerek her şeyin tahrip edilmesi, arkadaşın Bayan Ballantyne’in dolayısıyla tehdit edilmesi ki sakın kendini aldatayım deme, bizce ciddi bir tehdit bu tüm bu olayların ışığında, sana şu öneride bulunuluyor. Bu soruşturmayla bundan sonra hiçbir ilgin olmayacak, görevinden çekileceksin. Çünkü bu soruşturmada durumun gerçekten göze alınamayacak kadar tehlikeli bir hal aldı.” Greenberg elindeki kâğıdı bankonun üzerine bıraktı, sonra içkisinden üst üste iki yudum aldı.

Matlock bu sırada ayaklarını altındaki mutfak dolabının önünde ileri geri sallamaya devam ediyordu.

Greenberg, “Bu öneriye karşı ne diyeceksin bakalım?” diye sordu.

“Ne diyeceğimden pek emin değilim. Anlatacakların daha bitmedi gibi geliyor bana.”

“Bitmiş olsun isterdim. Soruşturmayla ilgili özet doğru, hatasız. Bana kalırsa, yaptıkları öneriye kulak vermelisin. Çekil bu işten, Jim.”

“Önce anlatacaklarını bitir. Öteki mektupta neler var? Başından sonuna kadar okumam gerekli olduğunu söylediğin o mektupta?”

“Ancak sana bu işten çekilmen için yapılan öneriyi reddettiğin takdirde o ikinci mektubu okuman gerekli. Reddetme bu öneriyi. Sana bu konuda herhangi bir öneride bulunmam ya da baskı yapmam söylenmedi bana. Onun için aramızda, kendi fikrim olarak söylüyorum bunu.”

“İşten çekilmeyeceğimi çok iyi biliyorsun. Onun için neden boş yere vakit kaybediyorsun?”

“Hayır, bilmiyorum. Böyle yapacağına da inanmak istemiyorum.”

“Başka bir çıkış yolu yok bu işten.”

“Biçimsel açıdan var. İstersen bir saat içinde tüm karşı güçleri harekete geçirebilirim. Seni bıçağın ucundan, enseni de kancadan kurtarabilirim. Bu işle ilgini kesebilirim istersen. Dilediğin anda.”

“Artık olanağı yok bunun.”

“Ne dedin? Neden yokmuş?”

“Benim hazin öyküm de bu işte. Onun için anlatmana devam etsen daha iyi edersin.”

Greenberg bir açıklamada bulunmasını bekleyerek bakışlarıyla Matlock'un gözlerindeki ifadeyi araştırdı. Hiçbir şeyi bulamayınca da ikinci zarfı alıp açtı.

“Bu işten çekilip ortadan kaybolman için yaptığımız öneriyi reddetmek gibi hatalı bir davranış yolunu seçtiğin takdirde, bunu Adalet Bakanlığının açık arzularına karşı gelerek yaptığını da bilmen gerekiyor. Evet, sana elimizden gelen yardımı yapmaya devam edeceğiz, her vatandaşa yapacağımız gibi, ama o andan itibaren tümüyle kendi sorumluluğun altında hareket etmekte olacaksın. Ne biçimde olursa olsun, başına gelebilecek bir iş nedeniyle hiçbir şekilde sorumlu olmayacağız.”

“O ikinci mektupta bunlar mı yazılı?”

“Tam olarak bu söylediklerim değil, ama bu anlama geliyor.” Greenberg bunları söyleyerek mektubun katlarını açtı. “Çok daha basit bir dille ve çok daha ayrıntılı bir biçimde anlatıyor bu dediklerimi. Al da oku.”

Federal ajan mektubu Matlock'a verdi.

Bu mektup, Adalet Bakanı yardımcılarından biri tarafından imzalanmış bir açıklamaydı. En altında, sol tarafında da Matlock'un imzalaması için ayrılmış bir yer vardı.

Adalet Bakanlığının soruşturmalarla ilgili bir bürosu, Carlyle Üniversitesi çevrelerinde geçtiği iddia olunan bazı yasadışı faaliyetler konusunda soruşturma yapmak üzere James B. Matlock tarafından

sunulan bir öneriyi kabul etmişti. Bununla birlikte Adalet Bakanlığı şu aşamada bu soruşturmanın meslekten yetişmiş elemanlar tarafından yürütülmesi gerektiğine inanmaktadır... Bu nedenle, sözkonusu alanda Dr. Matlock tarafından oynanacak bir rolün artık kalmadığı ve bundan böyle araştırmaya devamının Adalet Bakanlığının siyasetine karşı olacağı kanısındadır. Bu yüzden Adalet Bakanlığı bugüne kadar gösterdiği işbirliğinden dolayı Dr. Matlock'a şükranlarını sunar. Ancak can güvenliği nedeniyle, soruşturma konusundaki yeni gelişmelere artık karışmamasını, bu tür hareketlerden tümüyle çekilmesini rica eder. Adalet Bakanlığı bu konuda Dr. Matlock'un bundan böyle kalkışacağı her girişimin Carlyle yöresindeki soruşturmanın amaçlarını engelleyeceği kanısındadır. Bay Matlock bu mektubun orijinalini alıp okumuştur, bunu da aşağıdaki imzasıyla doğrular.

“Ne demek bu Tanrı aşkına? Bu soruşturmadan el çekmeyi kabul ettiğim yazılı burada.”

“Avukat olsan metelik etmezdin. Sakın bir daha bana sormadan bisiklet bile almaya kalkışma.”

“Ne demek o?”

“Biraz daha iyi düşün. Bu Tanrının belası resmi yazının hiçbir yerinde senin bu soruşturmadan çekilmeyi kabul ettiğine dair bir cümle ya da sözcük yok. Bu mektubun altını imzalasan bile, mektupta sadece Bakanlığın bu işten çekilmeni rica ettiği yazılı.”

“Öyleyse neden imza etmem gerekiyor onu?”

“Çok yerinde bir soru. Şimdi izin veriyorum, bana danışmadan taksitle bir bisiklet alabilirsin. Bu mektubu, dediğin gibi, bu işten çekilmeyi reddetmiş gibi davranarak imzalayacaksın.”

“Öff, bırak Allahını seversen.” Matlock bulaşık küvetinin yanma ilişmiş olduğu yerden inerek kâğıdı bankonun üstünden öbür tarafta bulunan Greenberg'e fırlattı. “Belki kanun adamı filan değilim ama dili bilirim. Söylediğin şeylerin hepsi de çelişki içinde.

Hiçbiri bir diğerini tutmuyor.”

“Yüzeyde öyle sadece... izin ver de bir soru sorayım. De ki, bu belgeyi imzaladıktan sonra da gizli ajan olarak yeraltı faaliyetlerine karşı çalışmalarını sürdürdün. Bu durumda bir an gelip de yardım isteme olasılığın var mı? Acil bir durumda falan, örneğin?”

“Tabii. Er geç isteyebilirim.”

“O zaman şu mektubun altını imzalamadan geri gönderirsen kimseden en ufak bir yardım bekleyemezsin... Öyle ters ters bakma bana. Birkaç güne kadar beni görevimden çekip yerime başka birini yollayacaklar. Gereğinden fazla kaldım bu yörede.”

“Çok düzenbazca bir şey bu, değil mi? Herhangi bir kimseden en ufak bir yardım bekleyebilmem için de yardıma gereksinmem olmadığına dair bir belge imzalamam gerekiyor.”

“Şu iş beni Federal Bürodan istifa edip tekrar hukukçuluk mesleğine döndürmeye yeter... Şu günlerde büronun bu tür oyunları için yepyeni bir deyim kullanılıyor. 'Tehlikesiz ilerleme' deniyor buna. Neyi, kimi kullanabilirsen kullan soruşturmada.' Ama yürüttüğün planlardan biri fiyaskoyla sonuçlandı mı, kesinlikle hiçbir suçu kabullenme.

Sorumlu duruma düşmemek için yapıyor Federal Büro bunu.”

“Bu kâğıdı imzalamadığım takdirde de paraşütsüz atlama yapmış olacağım. Öyle mi?”

“Sana dedim. Benden bedava bir öneri... İyi bir hukukçuyumdur. Vazgeç bu işten.

Ayrıl. Unut bu işi. Ama gerçekten unut.”

“Ben de sana söyledim... olanağı yok.”

Greenberg içkisine uzanarak daha yumuşak bir tonda konuşmasını sürdürdü. “Unut, unutma. Ne yaparsan yap, hiçbir şey ölmüş kardeşini geri getirmeyecek.”

“Biliyorum.” Matlock'un ince yerine dokunmuştu.

“Başkalarının küçük kardeşlerinin de aynı biçimde ölmelerini belki önleyebilirsin.

Ama bu iş için yerine bu meslekte yetişmiş profesyonel ajanlardan biri konulabilir. Bunu kabul etmeyi hiç istemiyorum, ama Kressel haklıydı. Ve şu haftaya kadar toplanacak olan uyuşturucu madde satıcıları ve dağıtıcıları toplantısını basamazsak, çok geçmeden daha başka toplantılar yapılacak. Onları basabiliriz.”

“Bütün dediklerinde seninle aynı biçimde düşünüyorum.”

“Öyleyse neden duraksıyorsun? Çekil bu işten.”

“Ben sana kendi hazin öykümü anlatmadım. O yüzden çekilemem. Hatırladın mı? Önce sen anlatacaktın öykünü, ama benim sıram da geldi artık.”

“Anlat öyleyse.”

Ve Matlock anlattı ona. Lucas Herron hakkında, o dev, efsane adam, Carlyle'ın “kocamış kurt”u hakkında tüm bildiklerini bir bir anlattı. Kendi

özel ormanının derinliklerine kaçıp kaybolan o dehşete kapılmış iskeletin öyküsünü anlattı. Tek bir sözcükle hıçkıran adam, Nemrut sözcüğüyle hıçkıran adamı. Greenberg dinlerken gözlerindeki bakış giderek hüzünlü bir ifade alıyordu. Matlock öyküsünü bitirdiğinde, federal ajan bardağının dibindeki son içkiyi yuttu, sonra huysuz bir ifadeyle salladı başını ağır ağır.

"Gittin, her şeyi bir bir açıkladın ona, değil mi? Bana gelemezdin de, ona gittin.

Dirseklerine kadar kana bulanmış üniversite evliyasına gittin... Loring haklıymış. Milyonlar içinde bula bula kendimize vicdan budalası birini bulmuşuz... Önümüz, arkamız, sağımız solumuz, amatörlerle dolu. Yalnız lehine olan bir şeyi de söylemek isterim. Hiç olmazsa vicdan sahibisin. Oysa iki yanımızdakiler için kesinlikle bunu söyleyemem."

"Ne yapmam gerekiyor şimdi?"

"İmzala şu paçavrayı." Greenberg Adalet Bakanlığının mektubunu bankonun üzerinden alarak Matlock'a verdi. "Senin çok yardıma ihtiyacın olacak."

Patricia Ballantyne, Matlock'un önünden yürüyerek Cheshire Kedisi'nin en dip tarafındaki küçük yan masaya doğru ilerledi. Carlyle'dan oraya kadar kırlarda yaptıkları otomobil yolculuğu hayli gergin bir hava içinde geçmişti. Patricia hükümetin adamlarıyla, özellikle Federal Soruşturma Bürosuyla işbirliği yaptığı için yol boyunca hiç durmadan sakin sakin, ama çok acı bir dille Matlock'un başının etini yemişti. Önceden koşullanmış bir liberal kafasıyla konuşmadığını iddia ediyor, ama halka yardım amacıyla kurulmuş federal büro türünden örgütlerin ülkeyi bir polis devletinin eşiğine kadar getirmiş olduklarına dair insanın aklını akılları durduracak kadar kesin kanıtlar bulunduğunu

tekrarlayıp duruyordu.

Kendi başından geçenler öğretmişti bunu ona. Bir tek FBI olayının dümen suyunda kalmış, o acıya tanık olmuştu. Büronun böyle binlerce işe sabah akşam burnunu soktuğunu da biliyordu.

Genç kız otururken, Matlock onun iskemlesini tuttu ve bu arada hafifçe omuzlarına dokundu. Bu dokunma, bu yaklaşma aralarındaki gerginliği hafifletti. Masa ufaktı, bir pencerenin dibinde, terastan birkaç adım uzaktaydı. Yakında, mayıs sonlarında dışarıda yemek yemek isteyenler orada ağırlanırlardı. Matlock genç kızın tam karşısına oturarak onun elini avuçları içine aldı,

“Yaptığım şeyden ötürü senden af dileyecek değilim. Bu işin gereğine inanıyorum. Kahraman falan değilim. Aklı başından bir karış yukarıda bir insan da değilim. Kimse benden kahramanlığa kalkışmamı da beklemiyor. Ve sonuç olarak elde etmek istedikleri bilgi pek çok insana yardımcı olacak. Yardıma, gerçekten umutsuzcasına yardıma ihtiyacı olan insana yardımcı olacak.”

“Acaba o dediğin insanlar yardım görecekler mi? Yoksa hepsi birer birer mahkemelere mi sürüklenecek? Hastanelere, kliniklere götürülerek tedavi edilmek yerine... sonunda hepsi de kendilerini cezaevlerinde bulmayacaklar mı acaba?”

“Resmi makamlar o hasta çocukların peşinde değil. Onları hasta edenleri ele geçirmek istiyorlar. Ben de.”

“Ama bu arada bir sürü çocuğun canı yanacak.” Kesin söylemişti bunu.

“Birkaçının belki. Ne var ki, mümkün olduğu kadar az sayıda

çocuğun.”

“Orasını Allah bilir. Suç bu.” Kız elini Matlock'un ellerinin arasından çekti. “O kadar tatlı geliyor ki, dinlerken... Hem sonra kim yeriyor bu kararları? Sen mi?”

“Bozuk plak gibi hep aynı şeyleri tekrarlayıp duruyorsun.”

“Ben yaşadım aynı şeyi çünkü. Hiç de hoş bir şey değil.”

“Bu bambaşka bir şey. Bugüne kadar sadece iki insanla karşılaştım. Biri... ayrıldı aramızdan. Öteki de Greenberg. İkisi de kafana bin dokuz yüz ellilerden yerleşmiş polis devleti tipleri değil. Seni temin ederim.”

“Çok isterdim inanmak sana.”

Cheshire Kedisi'nin müdürü masalarına yaklaştı. “Sizi telefondan istiyorlar, Bay Matlock.”

Matlock'un bir an midesi acıyla burkuldu. Sadece korku eseri bir sinir burkulmasıydı bu. O anda bulunduğu yeri bilen bir tek kişi vardı: Jason Greenberg.

“Teşekkür ederim, Harry.”

“İsterseniz rezervasyon masasının yanından konuşabilirsiniz. Telefon açık.”

Matlock iskemlesinden kalkarak Pat'a baktı. Kısa bir an. Birlikte yaşadıkları aylar boyunca, partilerden partilere, lokantalardan lokantalara, akşam davetlerine gittikleri aylar, ama aylar boyunca bir kerecik olsun kimse kendisine telefon etmemiş, baş başa yedikleri bir yemeği bu biçimde yarıda kesmemişti. Pat’ın gözlerinden okunuyordu

bu gerçek.

Matlock çabuk adımlarla rezervasyon masasındaki telefona yürüdü.

“Alo?”

“Jim, sen misin?” Arayan Greenberg'di tabii.

“Jason?”

“Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Gerekmeseydi kesinlikle rahatsız etmezdim.”

“Ne var, ne oldu, Tanrı aşkına?”

“Lucas Herron öldü. Canına kıymış bir saat kadar önce.”

Matlock'un az önce midesini burkan acı geri döndü. Geçici bir kıvranma değil, tersine soluğunu kesecek kadar ağır bir sancıydı bu kez. Çok düzenle biçilmiş bir çimenliği geçip arazisini çevreleyen balta girmemiş ormana dalarak kaybolan bir adamın hayalinden başka bir şey göremiyordu şimdi gözlerinin önünde. Bir de inim inim inlerken hıçkıran bir adamın sesiyle kinle fısıldanan o Nemrut sözcüğü.

“Bir şeyin yok ya?”

“Hayır, yok. Yok! Bir şeyim yok.” Matlock'un belleğini, nedendir bilinmez, ufak, siyah çerçeveli bir fotoğrafın hayali doldurmuştu. Bir elinde silahı, ötekinde de harita olan siyah saçlı, orta yaşlı bir piyade subayını gösteren büyütülmüş bir fotoğraf... Yüzü ince ve kaslı, çizgileri güçlü, yüksek yaylalara bakarak poz vermiş bir subay...

Çeyrek yüzyıl önce çekilmiş bir fotoğraf...

“Bir an önce dairene dönsen iyi edersin...”

Bir öneri değil, düpedüz bir emirdi, ama Allahtan Greenberg bunu nezaketle bildirecek kadar akıllılık etmişti.

“Kim bulmuş Herron'un ölüsünü?”

“Adamım. Henüz üçümüzden başka kimse bilmiyor.”

“Adamın mı dedin?”

“Seninle konuşmamızdan sonra Lucas Herron'un peşine bir adam taktırdım. Devamlı onu izliyordu. Böyle durumlarda çok temkinli olması gereklidir. Nitekim bazı şeyler adamımın dikkatini çekmiş. Bunun üzerine zor kullanarak eve girmiş, orada Herron'un cesedini bulmuş.

“Nasıl intihar etmiş Herron?”

“Banyoda bileklerini keserek.”

“Oh, Ulu Tanrım! Ne yaptım ben!”

“Kes bunları şimdi. Hemen dön buraya. Kendileriyle ilişki kurmamız, görüşmemiz gereken kimseler var... Haydi gel, Jim.”

“Pat'a ne diyeceğim?” Matlock kafasını, düşüncelerini toplamaya çalışıyordu, ama düşünceleri hep dağılarak o çaresiz, zavallı, korkmuş ihtiyara gidip duruyordu.

“Mümkün olduğu kadar az şey söyle. Yalnız tez tut elini.”

Matlock alıcıyı yerine yerleştirdi, sonra birkaç kez derin derin nefes aldı. Bir sigara yakmak için ceplerini araştırdı, sonra sigara paketini masanın üzerinde bırakmış olduğunu hatırladı.

Masa. Pat. Hemen masaya dönüp ona söyleyecek bir şeyler düşünmesi gerekliydi.

Ama ne? Gerçeği. Allah belasını versin. Gerçeği söylemeliydi.

Salonda pencere dibindeki ufak masaya yürürken iki eski sütunun etrafından dolandı, içinde birdenbire başkaldırmış paniğe karşın, bir dereceye kadar rahatlamıştı. Paftan hiçbir şey gizlemeyip ona her şeyin doğrusunu söylemeye karar vermiş ve o yüzden rahatlamıştı. Çünkü Tanrı biliyordu ya, kendisine egemen olan duyguları Greenberg'le Kressel'den başka biriyle konuşması gerekiyordu.

Hah, Kressel! Yedide Kressel'in evine gitmesi gerekiyordu. Birden anımsamıştı. Aklından çıkıp gitmişti o randevu oysa.

Fakat bir saniye sonra Sam Kressel'e ait tüm düşünceler kafasından çıkıp gitti.

Pencerenin dibindeki ufak masayı görmüştü. Masa boştu.

Pat kayıplara karışmıştı. [148]

13

“Kimse görmemiş mi kendisini lokantadan çıkarken?”

Greenberg, ne yapacağını bilemeyen, çaresiz durumda olan Matlock'un peşinden oturma odasına yürüdü. Sam Kressel'in sesi yatak odasından geliyor, telefonda biriyle heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. Matlock ona hiç aldırmadı. Dikkati aynı anda binbir yere dağılmıştı.

“İçerde konuşan Sam, değil mi?” diye sordu. “Herron'un intihar ettiğinden haberi var mı?”

“Evet, seninle konuştuktan sonra telefon ettim ona... Peki, ya lokantada servis yapan kadın garsonlar? Onlara sormadın mı Pat'ı çıkarken görmüş olup olmadıklarını?”

“Sormaz olur muyum? Tabii, sordum. Ama içlerinden hiçbiri kesinlikle bir şey bilmiyordu. Biri Pat’ın kadınlar tuvaletine gitmiş olabileceği yanıtını verdi. Bir diğeri bana yardım edebileceğini ima etti, sonra öteki masalardan birinde oturan iki kişiyle birlikte lokantadan çıkmış olan kadın olabileceğini söyledi.

“İyi ama lokantadan çıkacak olanların o sırada senin yanından geçmeleri gerekmez miydi? Sen telefonda konuşurken görmez miydin yanından geçenleri?”

“Mutlaka görmem gerekmezdi. Çünkü lokantaya girdiğimizde salonun en arka tarafında bir masaya oturmuştuk. Salonun ana kapısından başka terasa açılan iki, üç kapısı daha var. Yazları, özellikle lokanta

kalabalık olduğu vakit terasa da masa koyarlar.”

“Lokantaya senin arabanla mı gitmiştiniz?”

“Tabii.”

“Ve onu lokantanın dışında, açıkta ya da lokanta etrafında dolaşırken falan da görmedin, öyle mi?”

“Hayır, görmedim.”

“Lokantada bulunduğun sırada içeride tanıdık başka kimseler var mıydı?”

“Doğrusu etrafıma pek bakmadım... Kafam... Meşguldü.” Bir sigara yaktı Matlock.

Kibriti sigarasının ucuna tutarken eli fena halde titriyordu.

“Benim fikrimi sorarsan, Pat orada tanıdığı birini görmüş ve ondan kendisini evine kadar bırakıvermesini söylemiş olmalı. Biri onun gibi bir kızı zorla bir yere götürmeye kalkışsa, boğuşmadan razı olmazdı buna.”

“Biliyorum. Benim de hatırıma geldi o olasılık.”

“Kavga falan etmiş miydiniz telefondan önce?”

“Etmiştik, ama aramızdaki kırgınlık geçmeye başlamıştı. Tam anlamıyla geçmişti diyemem. Herhalde kafasını tekrar bozmuş olmalı o telefon. Çünkü yaşlı İngilizce öğretmenlerine lokantada telefon eden çok ender olur.”

“Özür dilerim.”

“Senin hatan yüzünden değil ki. Sana söyledim, sinirleri çok gergindi Pat’ın Durmadan babasını düşünüyor. Sam konuşmasını bitirince bir kez de evinden arayacağım onu.”

“Çok tuhaf bir insan bu Sam! Ona Herron'un intihar etmiş olduğunu bildirdim, birden tüm dünya başına yıkılmış gibi davranmaya başladı. Sealfont'la özel olarak görüşmesi gerektiğini söyleyerek doğru yatak odasına gitti ve telefonda öylesine bağırmaya başladı ki, sesi Amerika'nın öbür ucundan duyulabilirdi.”

Çabucak Herron'a gitti Matlock'un düşünceleri yeniden.

“Herron'un ölümü... intiharı daha doğrusu... yirmi yıldır bu üniversitenin geçirdiği en büyük şok olacak. Lucas Herron gibileri ölümsüzdür çünkü. Hele hele böylesine ölmezler hiçbir zaman. Sam biliyor mu benim gidip onunla konuşmuş olduğumu?”

“Biliyor, saklayamazdım onu. Aşağı yukarı aynen bana anlatmış olduklarını söyledim ona. Çok daha kısa olarak, tabii. Kesinlikle inanmıyor duyduklarına. Yani Herron'un gizli yaşamı hakkında anlattıklarına.”

“Onu haksız bulmuyorum. Ne yapacağız şimdi?”

“Bekleyeceğiz. Bir rapor hazırladım. Hartford'daki Federal Bürodan iki adli tıp uzmanı şu anda Herron'un evinde. Yerel polise de bildirildi durum.”

Polisin sözü geçer geçmez, Matlock birden kortların bulunduğu binadaki üniformasız polisi ve onu tanır tanımaz adamın nasıl hızla yürüyerek uzaklaşmış olduğunu Greenberg'e nakletti. Bu öyküyü daha önce de Greenberg'e anlatmış ama Greenberg o durumu açıklamak

için kendisine hiçbir şey söylememişti. Söylenecek bir şey varsa tabii. Tekrar sordu.

“Peki, ya o spor salonundaki polis?”

“Durumda ters bir şey yok bence. Hiç olmazsa şu ana kadar bildiklerimizde. Spor salonlarından kısmen yararlanması için, Üniversite, Carlyle Polis Örgütüne haftanın üç günü sabahları bir olanak tanımış. Üniversite polis arasındaki karşılıklı yardım faslı gibi yani. Bir rastlantı olmalı herhalde.”

“Bu kadarcıkla yetiniyorsun demek?”

“Şu ana kadar, dedim. Adamın hakkında soruşturma yapıyoruz. Elde ettiğimiz bilgilerden çok parlak bir sicili olduğundan başka bir şey öğrenemedik şimdilik.”

“İtin biri! Son derece adi bir herif!”

“Belki sözlerim seni şaşırtacak, ama it olmak, adi herif olmak kanun önünde suç değildir. Amerikan Anayasası her Amerikan vatandaşına dilediği gibi olma hakkını veriyor. Yasaları çiğnemediği sürece tabii.”

Sam Kressel o sırada yatak odasının kapısından oturma odasına girdi. Matlock onun yüzündeki kadar saf bir korkuyu yaşamı süresinde başka kimsede görmemişti. Şam'ın yüzünün o andaki ifadesiyle, ormanın derinliklerine kaçmadan önceki Lucas Herron'un yüzünün ifadesi arasında sinir bozacak kadar büyük bir benzerlik vardı.

“İçeri girdiğinizi duydum,” dedi Sam Kressel. “Ne yapacağız şimdi? Söyleyin bana, ne halt edeceğiz şimdi? Adrian da bana anlattığınız o saçma hikâyenin tek sözcüğüne inanmıyor. Lucas Herron bu işlere karışmış olsun ha! Dünyada olamaz! Delice bir şey bu!”

“Belki öyle. Ama gerçek.”

“Siz öyle dediniz diye mi? Nasıl emin olabilirsiniz? Matlock bu meslekten yetişmiş bir profesyonel değil ki... Anladığıma göre, Lucas sadece uyuşturucu madde kullanan bir öğrenciye yardım ettiğini kabul etmiş. O kadar.”

“Konumuz olan kimse Lucas Herron'un kendi... Öğrenciler değil.”

“Anlıyorum.” Kressel kısaca duraladı, gözleri Matlock ile Greenberg arasında gidip geldi. “Bu koşullar altında, sözkonusu kimselerin kimliklerini bilmek isterim. Bunu istiyorum sizden!”

Greenberg sakin bir sesle, “Hepsinin kimliklerini öğreneceksiniz”, dedi. “Devam edin. Matlock'un anlattığı öykünün neden yanlış, neden o kadar saçma olduğunu anlamak istiyorum.”

“Çünkü Lucas Herron söylediğiniz gibi biri kesinlikle olamaz. Kaldı ki, aramızda böyle sorunları olan öğrencilere yardım eden, yardım için elinden geleni yapmaya çalışan en az bir düzine öğretim üyesi var.”

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum.” Greenberg, Kressel'e baktı. “Anladık, öğrencilere yardım ediyordu. Ama fakülte öğretim üyelerinden biri bunu öğrenip açıkladığı zaman suçsuz bir adam kalkıp kendini öldürmez.”

Sam Kressel gözlüğünü çıkararak bir an derin düşüncelere gömüldü. Dertli dertli,

“Sonra ikinizin de bilmediği başka bir şey var,” dedi. “Ben bu sorun hakkında bir süredir bilgi sahibiyim, ama Sealfont kadar iyi bilmiyorum meseleyi... Son derece hasta bir adamdı Lucas Herron. Bir böbreği geçen yaz alındı... Ötekinde de kanser vardı. Ve kendi de biliyordu

bunu. İlletinin acısına dayanamayarak canına kıymış olmalı. Çünkü zaten fazla bir ömrü kalmamıştı.”

Kressel gözlüğünü tekrar takarken Greenberg dikkatle onu gözledi. Matlock eğilip sigarasını kahve masasının üzerindeki bir kül tablasında ezdi. Sonunda Greenberg konuştu. “Yani Herron'un intiharıyla Matlock'un bugün öğleden sonra onu ziyareti arasında herhangi bir ilişki olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?”

“Öyle bir şey falan söylemek istediğim yok. İkisi arasında bir ilişki olmalı, eminim... Ama siz Lucas Herron'u tanımıyordunuz. Savaş yılları dışında, hemen hemen tüm yaşamı Carlyle Üniversitesiydi. Üniversite onun varı yoğu tüm yaşamıydı. Bu yeri bir erkeğin bir kadını, bir babanın evladını sevebileceğinden de fazla severdi. Jim size söz etmiş olmalı bundan herhalde. Üniversitenin allak bullak olacağını, tanınmaz hale geleceğini bir an bile düşünmüş olsa, bedenindeki illetten çok daha büyük acı verecek bir şey olurdu bu onun için. Eh, canına kıyması için daha ideal bir fırsat olur mu?”

Matlock, “Bırak Allahını seversen, Sam!” diye gürledi. “Onu benim öldürmüş olduğumu söylüyorsun düpedüz.”

Kressel sakin sakin, “Belki öyle diyorum,” diye yanıtladı. “Ben olaya aslında bu gözle bakmış değilim. Adrian Sealfont'un da öyle düşünmediğinden eminim.”

“Ama açık açık onu söylemek istiyorsun. Kendime hâkim olamayarak onu ben öldürmüşüm gibi konuşuyorsun. Düpedüz onun bileklerini ben kesmişim gibi...”

Kressel nezaketle konuştu. “Kendini kaybederek bu işe neden olduğunu söylemedim.

Sadece bir amatör olduğunu söyledim. Çok iyi niyetli bir amatör... Ne demek istediğimi de Greenberg çok daha iyi anlıyor sanırım."

Jason Greenberg, Matlock'a baktı, "Çok eski bir Slovak atasözü vardır: 'Yaşlılar canlarına kıymaya başladı mı, kentler de can çekişiyor demektir', derler."

Telefonun zili birden üç adam için de bir şok oldu âdeta. Matlock yanıtladı telefonu, sonra Greenberg'e döndü.

"Seni istiyorlar."

"Teşekkür ederim." Federal ajan kulaklığı Matlock'un elinden aldı. "Greenberg...

Peki. Anlaşıldı. Ne zaman öğreneceksiniz? O sırada ben yolda olacağım herhalde. Size telefon ederim. Sonra konuşuruz."

Greenberg alıcıyı yerine yerleştirdi, sonra sırtı Matlock ile Kressel'e dönük olarak bir süre masa başında kımıldamadan kaldı.

Dekan kendini daha fazla tutamadı. "Ne var? Ne olmuş?"

Greenberg dönüp iki adama baktı. Matlock onun gözlerindeki bakışın her zamankinden daha dertli ve üzgün olduğunu sezer gibi oldu. Başı belada olduğu zamanlar Greenberg'in gözlerinde bu ifadenin belirdiğini öğrenmişti artık.

"Bir istekte bulunuyoruz polisten... Mahkemeler adına... Ölünün üzerinde otopsi yapılması için."

"Ama neden?" Kressel ajana yaklaşırken bağırarak sormuştu bu soruyu. "Tanrı aşkına söyleyin, neden? Kendisini öldürdü işte Lucas.

Çok acı çekiyordu... Dünyada yapamazsınız böyle bir şeyi. Bu haber etrafa yayılacak olursa...”

“Sessiz sedasız halledeceğiz biz işi.”

“Olanak yok buna, siz de pekâlâ biliyorsunuz olmadığını. Mutlaka haber bir yerlerden sızıp etrafa yayılacak. İzin vermeyeceğim buna.”

“Engel olamazsınız. Ben bile engel olamam artık. Lucas Herron'un kendini öldürmemiş olduğunu açıkça kanıtlamaya yetecek kadar delil var elde. Lucas Herron öldürülmüş!”

Greenberg çarpık bir gülümsemeyle baktı Matlock'a. “Hem lafla falan da değil.”

Kressel onlarla tartıştı, ikisini de tehdit etti, Sealfont'a bir kez daha telefon etti, sonunda, hiçbir girişiminin sonuç vermeyeceğini açıkça anlayınca da müthiş bir öfkeyle Matlock'un dairesinden çıkıp gitti.

Kressel binanın ön kapısını ardından hızla kapar kapamaz yeniden çaldı telefon.

Greenberg bu kez telefon sesinin Matlock'u çok rahatsız etmiş olduğunu fark etti.

“Özür dilerim... Korkarım bu ev bir süre için bir devriye üssü olarak iş görecek... Uzun sürmez... Belki de Bayan Ballantyne'dir arayan.”

Matlock telefonu alıp dinledi ama hiçbir şey demedi. Greenberg'e dönüp yalnızca tek bir sözcük söyledi.

“Sana.”

“Greenberg almacı aldı, hafifçe öbür uçtakine adını söyledi, sonra

onu izleyen dakikayı sadece gözlerini ileri dikerek telefonu dinlemekle geçirdi. Geçen zamanın yarısında Matlock, Greenberg'i gözledi, sonra ağır ağır mutfağa yürüdü. Federal ajan üstünden gelen emirleri dinlerken, bir kenarda aptal aptal durup beklemek istememişti.

Hattın öbür ucundaki ses ilk başta, “Washington arıyor,” diyerek kimliğini bildirmişti.

Mutfaktaki tezgâhın üzerinde Adalet Bakanlığının o son derece düzmece evrakını içeren zarf açık olarak duruyordu. En kötü hayallerin ve olasılıkların gerçekleşmeye başlamış olduğuna bir kanıttı bu. Matlock beyninin hiçbir zaman akla gelmeyecek şeylerle meşgul olan minicik bölümünden gelen bir işaretle, içinde büyümüş olduğu ülkenin hızla çirkin ve yıkıcı bir yer halini almaya başlamış olduğunu anladı. Siyasi bir gösteriden çok daha farklı bir şeydi bu. Ağır tempolu bir stratejiyle her şeyi saran yeni bir atmosferdi. İyi niyetlerin bozulup kokuşmasıyla güçlü duyguların yerini yüzeysel öfkeler, ödünler, uzlaşmalar alıyordu. Gerçeğin iksiriyle dolu küpler boşalmış, içlerine sırf ilaçlı oldukları için insanı etkileyen bir şarap doldurulmuştu.

“Şimdi Bayan Ballantyne ile ilişki kurmak için girişimlerde bulunur musun?”

Matlock başını kaldırdı, mutfak kapısının ağzında duran Greenberg'e baktı. Uğruna başını tehlikeye attığı yöntemden alabildiğine kuşkulanan, atasözlerine meraklı Greenberg'e.

“Evet... Tabii bulunmak isterim.” Greenberg geçmesi için yana çekildiği sırada, Matlock oturma odasına yürüdü. Odanın tam ortasına gelince de durdu. “Çok sinir bozucu bir atasözüydü o demin söylediğin. Neydi o? Yaşlılar canlarına kıymaya başladı mı, kentler de can çekişiyor demektir.” Dönüp ajana baktı. “Bu kadar hüzün verici bir

atasözü duymadım tüm yaşamım boyunca.”

“Sen sofu Musevilerden değilsin. Ben de değilim tabii, ama sofu Museviler için hiç de hüzünlü bir şey değil bu. Dahası var, hiçbir filozof bu atasözünü hüzünlü bulmazdı.”

“Neden? Düpedüz hüzünlü bir şey.”

“Gerçeğin ifadesi de ondan. Gerçekse ne neşeli, ne üzücü, ne iyi, ne kötüdür. Düpedüz gerçektir.”

“Bir gün uygun bir saatimizde bu konuyu tartışalım, Jason.” Matlock alıcıyı kaldırdı, Pat’ın numarasını çevirdi. Öbür uçta zil on iki kez çalana kadar bekledi. Yanıt gelmiyordu. Matlock'un aklına Pat'ın gitmiş olabileceği birçok arkadaşı geldi.

Bir bir hepsinin üzerinde durdu. Acaba onlara telefon etse miydi? Öfkeli ya da sinirleri çok bozuk olduğu zaman, Pat iki şeyden birini yapardı. Ya bir iki saat kadar orada burada kendi başına dolaşır ya da bir, iki arkadaşını arar, olmazsa arabasına atlayıp Hartford'da bir film seyretmeye ya da kentlerden uzak bir barda içmeye giderdi.

Pat gideli bir saati geçmişti.

Bir on beş dakika daha bekleyip ona yeniden telefon edecekti. Pat’ın zorla kaçırılarak bir yerlere götürülmüş olması düşüncesi de tabii aklından geçmedi değil. İlk anda düşünmüş olduğu gibi. Ama akla yakın bir olasılık değildi bu. Pat kaybolduğunda

'Cheshire Kedisi tıklım tıklım doluydu. Masalar da âdeta birbirlerine bitişikti. Haklıydı Greenberg. Pat nereye giderse gitsin, ancak kendi isteğiyle giderdi. Onu arzusuna aykırı biçimde bir yere götürebilmek olanaksızdı.

Mutfak kapısının ağzında duruyordu Greenberg. Hiç kımıldamamıştı. Dikkatle Matlock'u gözlüyordu.

“Bir çeyrek sonra yeniden arayacağım. Yine bir yanıt alamazsam, o zaman yakın arkadaşlarına telefon edeceğim. Dediğin gibi, iradesi çok güçlü bir kızdır.”

“Umarım ikiniz de aynı kumaştan yapılmamışsınızdır.”

“Ne demek bu?”

Greenberg birkaç adım atarak oturma odasına girdi. Gözlerini Matlock'un gözlerine dikerek konuştu.

“Sen artık bu işte yoksun. İşin bitti. Mektubu unut, Loring'i de, beni de unut...

Zaten er geç böyle bitecekti bu iş. Cumartesi günü St. Thomas'a gidecek Pan Am uçağında ikiniz için yer ayırtmışsın. Öğrendik. Gidin, tatilinizin keyfini çıkar ' maya bakın.

Çünkü nasıl olsa gideceksiniz. Böylesi çok daha iyi.”

Matlock hükümet ajanının bakışlarına aynı açıklık ve dikkatli karşılık verdi. “Öyle bir karar gerekirse, onu sadece ben veririm. Yaşlı bir adamın ölümü yüzünden vicdanım sızlıyor. Sonra o pis paçavra da cebinde. Altına istediğin imzayı atmıştım, hatırlıyorsun herhalde?”

“Paçavranın önemi kalmadı artık. Washington bu işten çekilmeni istiyor. Onlar da bunu istedi mi, sana yol göründü demektir.”

“Neden ama?”

“O kibar, yaşlı adam yüzünden. Herron intihar etmedi de

öldürüldüyse, aynı iş senin de başına gelebilir. Böyle bir şey olduğu takdirde, bazı kayıtların resmi yollardan istenmeleri gerekebilir. O zaman senin bu işle görevlendirilmeni istememiş olan kimseler, başlangıçta senin görevlendirilmene neden karşı çıkmış olduklarını basma açıklayabilirler. Açık konuşalım, seni bir manevrayla köşeye sıkıştırdılar. Bunu söylememe de gerek yok herhalde.” “Yani?”

“Adalet Bakanlığı yöneticilerinin seni bu işe gözleri kapalı sürerek ilerde cellatlıkla suçlanmaya hiç mi hiç niyetleri yok.” “Anlıyorum,” Matlock bakışlarını Greenberg'den uzaklaştırdı, kahve sehpasına doğru yürüdü. “Ya reddedecek olursam?” “O zaman seni zorla bu işten uzaklaştırmaya zorunlu kalacağım.”

“Nasıl yapacaksın bunu?” “Seni cinayetle suçlayarak tutuklatacağım.” “Ne?”

“Lucas Herron'u hayatta son olarak gören kimse sendin. Kendin de açıkça kabul ettin bunu. Onu tehdit için evine gitmiş olduğunu da söyledin.”

“Tehdit etmeye değil, uyarmaya gittim.” “Artık orası işin yorumuna kalmış bir şey.

Öyle değil mi?” Gök gürültüsünden farksız patlamayla birlikte iki adam da kendilerini yerde buldular. Binanın bir yanı olduğu gibi çökerek her yer toz duman içinde kalmıştı.

Mobilyalar devrilmiş, camlar tuzla buz olmuş, havada tahta, boya parçaları uçuşuyordu.

Odaya korkunç bir yanıcı kükürt kokusu çöktü. Matlock o tür bombaların kokusunu bilirdi.

Refleksleri de öyle bir patlamada nasıl davranılacağını biliyordu. Divanın alt tarafına sıkı sıkı tutunarak ikinci patlamayı bekledi. İkinci ve gecikmeli fünye ilk patlama geçince telaşla ayağa kalkan herkesi öldürürdü. Toz bulutlan içinden, Greenberg'in sendeleyerek kalkmaya çalıştığını görünce, fırladığı gibi dizlerinden kavrayarak ajanı yere devirdi.

“Yat yere! Kımıldama!”

İkinci patlama! Tavanın bir bölümü karardı. Ama Matlock bu ikincisinin öldürücü bir patlama olmadığım anlamıştı. Bambaşka bir şeydi bu.

O anda ne anlama geldiği anlaşılamadı, insanın dikkatini dağıtan, düpedüz gizleme amacıyla düzenlenmiş bir patlamaydı bu. Öldürmek için değil. Çok büyük bir kestane fişeği.

Yapının her tarafından çığlık çığlığa bağrışanların sesleri gelmeye başlamıştı.

Matlock'un dairesinin üzerindeki kattan hızla koşuşanların ayak sesleri duyuluyordu.

Dehşet dolu bir tek çığlık duyuldu sonra... Matlock'un ön kapısının dışından. Dinmek bilmeyen bir çığlıktı bu. Bu ses Matlock'un kanını öylesine dondurdu ki, bir an yerinden kıpırdayamadı, sonra Greenberg'le birlikte güçlükle ayağa kalkarak çığlığın geldiği tarafa koştular. Matlock ön kapıyı çektiği gibi ardına kadar açtı. Ve artık yaşamak istiyorsa, hiçbir insanın ömrü boyunca bir kezden fazla görmemesi gereken bir sahneyle karşılaştı.

Patricia Ballantyne evin önündeki merdivende kanlı bir çarşafa

sarılmış halde yatıyordu. Çarşafın çıplak memelerinin hizasına gelen kısımlarında makasla delikler açılmış, meme uçlarının altlarındaki derin bıçak yaralarından şırıl şırıl kan akıyordu. Genç kadının başının ön kısmı tıraş edilmişti; bir zamanlar yumuşacık kumral saçların bezediği yerlerin üzerindeki kesiklerden şimdi oluk gibi kan akıyordu. Morarmış, yarılmış, bereli dudaklarıyla yarı açık ağzından da kan geliyordu. Gözleri çiğ yaralardan oluşmuş derin oyuklar içinde simsiyahtı... Ama yine de oynuyordu o gözler...

Patricia'nın gözleri kımıldıyordu.

Genç kızın kanlı dudaklarının köşelerinde salyalar birikmeye başlamıştı. Yarı ölü insan yığını konuşmaya çalışıyordu.

“Jamie...”

Genç kız söyleyebildiği tek sözcük bu oldu. Sonra başı yan tarafa kayıverdi.

Greenberg tüm ağırlığım Matlock'un üzerine vererek onu evin önünde birikmeye başlamış meraklı kalabalığının içine devirdi. Yüzükoyun. Sonra “Polis çağırın! Ambulans!” diye gürleyen bir sesle etrafa emirler yağdırmaya başladı. Çok geçmeden emirlerini yerine getirmeye yetecek kadar insanın koşarak etrafa dağıldıklarını gördü.

Sonra ağzını genç kızın ağzına yapıştırdı, onun göçen akciğerlerine zorla hava vermek için olanca gücüyle soluğunu üflemeye başladı. Ama daha ilk anda buna gerek olmadığım da anladı. Çünkü Patricia Ballantyne “can çekişiyordu, yalnızca işkence görmüştü. Ve işkenceyi yapan kimseler de gerçekten işlerinin ustasıydılar. Genç kızın vücudunu tepeden tırnağa kadar örten her kesik, her yara, bere ve çürük ona en korkunç acıları vermek amacıyla yapılmıştı. Ama kızı o hale koyanlar

kendisini öldürmek istememişlerdi.

Greenberg eğilerek Patricia'yı yerden kaldırmaya başladı, ama Matlock onu engelledi. Genç adamın gözleri kin yaşlarıyla dolmuştu. Greenberg'in ellerini kızdan nazikçe uzaklaştırarak Pat'ı kaldırdı, kollarına aldı. Onu içeri taşıyarak yarı çökmüş divanın üzerine uzattı. Greenberg hemen yatak odasına geçti, oradan aldığı bir battaniyeyle geri döndü. Sonra mutfaktan bir kâse ılık suyla beş, altı da havlu getirdi. Battaniyeyi kaldırıp genç kızın kanayan iki memesinin altına birer havlu yerleştirdi. Matlock genç kızın hayvancasına dövülerek dağıtılmış yüzüne dehşetle bakıyordu, sonra başka bir havluyu kenarından tuttu, genç kızın tıraş edilmiş başıyla ağzının etrafından sızan kanları silmeye başladı.

“Hiç merak etme, iyileşecek, Jim. Ben daha önce de gördüm böyle şeyleri. İyi olacak, hiçbir şeyi kalmayacak.”

Greenberg gittikçe yaklaşan siren sesleri kulağına gelince bir an merakla düşündü.

Gerçekten iyi olacak, eski haline dönebilecek miydi bu kız acaba?

Çaresiz halde olan Matlock genç kızın yüzündeki kanları silerek temizlemeye devam ediyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı iki sıra halinde süzülüyor, gözleri hiç kırpışmıyordu. Güçlükle tutabildiği hıçkırıklarının arasından konuştu.

“Bu ne demek, anlıyorsun değil mi, Jason? Artık kimse uzaklaştıramaz beni bu işten. Bir denesinler isterlerse! Gebertirim denemeye kalkışanı!”

“Kimsenin seni bu işten uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim.”

Greenberg bu sözleri çok yalın bir biçimde söylemişti.

Dışarıdan frenlerin gıcırtısı geldi. Evin dışında daire biçiminde park eden polis arabalarının dönen tavan ışıkları pencereden görülüyordu.

Matlock'un başı kendinden geçmiş genç kızın yanı başındaki bir yastığın üzerine düştü ve bu kez hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. [160]

14

Bir hastane odasının antiseptik beyazlığı içinde uyandı Matlock. Perdeler yukarı çekilmiş, güneş görebildiği üç duvara tüm aydınlığıyla vuruyordu. Alt uçta bir hemşire işini bilen bir insanın becerisiyle karyolanın ayakucuna ince bir zincirle bağlanmış bir tabelanın üzerindeki kâğıda dikkatle, sözcüklerin üzerinde dura dura, harıl harıl bir şeyler yazıyordu. Matlock kollarını uzatarak gerdi, sonra bileğinin yukarısında keskin bir acının farkına vararak hızla sol kolunu geri çekti.

Hemşire üzerine not almakta olduğu tabeladan başını kaldırmadan, “Olayın ertesi sabahı insan öyle acılar duyar, Bay Matlock,” dedi. “Damardan verilen yüksek dozda yatıştırıcı ilaçları felakettir. Kesinlikle söyleyebilirim. Öyle bir acıyı çektim diyemem, ama o ilaçlardan sonra ertesi sabah uyanan sayısız hasta gördüm.”

“Pat... Bayan Ballantyne bur da mı?”

“Evet ama aynı odada değil, tabii. Ah, siz üniversiteliler yok musunuz?”

“Burada mı?”

“Tabii. Bitişik odada. Bir süre için de odasını kilitli tutmaya kararlıyız. Ah, siz şu tepedeki yerin öğretim üyeleri... İşte, şimdi oldu. Kartınızın tüm notları tamam.” Hemşire elindeki tabelayı gürültüyle bıraktı, tabela bağlı olduğu zincirin ucunda iki yana sallandı. “Şimdi, bir bakalım. Özel bazı ayrıcalıklarınız var. Kahvaltı etmenize izin var... Vakit kahvaltı saatini geçmiş olduğu halde. Hem de hayli geçmiş olduğu halde.

Herhalde kahvaltı bedelini sizin ödemenizi bekledikleri için izin verdiler buna... Öğleden itibaren dilediğiniz saatte taburcu edilebilirsiniz.”

“Saat kaç acaba? Saatimi almışlar.”

Hemşire bileğine hızla bir göz atarak, “Dokuza sekiz var,” dedi. “Saatinizi falan da kimse almış değil. Buraya getirildiğiniz zaman üzerinizde bulunan tüm değerli şeyler hep birlikte idarece alındı.”

“Bayan Ballantyne nasıl?”

“Hastalarımızla başka hastaların durumlarını konuşmayız biz, Bay Matlock.”

“Peki doktoru nerde?”

“Yanılmıyorsam, ona da size bakan doktor bakıyor. Bizimkilerden değil.”

Hastabakıcı bu sözleri hiç de bir iltifat anlamında söylemiş değildi. “Tabelanıza bakılırsa, doktorunuz dokuz buçukta tekrar gelecek. Tabii, acil bir durum olur da daha önce kendisini telefonla çağırmazsak.”

“Çağırın onu. Mümkün olduğu kadar çabuk gelmesini istiyorum.”

“Yok canım! Sahi mi? Acil bir durum falan yok ki.”

“Bırakın çeneyi, çağırın onu buraya.”

Matlock sesini yükselttiği anda odasının kapısı açıldı. Jason Greenberg hemen içeri girdi. “Sesin ta koridordan duyuluyor. Eh, bu da iyiye işaret olmalı.”

“Pat nasıl?”

“Bir dakika, efendim,” diye hastabakıcı araya girdi. “Ziyaret bizim birtakım kurallarımıza bağlı olarak yapılır.”

Greenberg cebinden FBI kimliğini çıkarıp hastabakıcıya gösterdi. “Bu bay benim gözetimim altında, bayan. İsterseniz durumu müracaattan da soruşturabilirsiniz, ama bizi yalnız bırakın.”

Mesleğine fazlaca düşkün hastabakıcı Greenberg'in kimlik kartını dikkatle inceledi, sonra çabuk çabuk kapıya yürüdü.

“Pat nasıl?”

“Berbat halde, ama atlattı. Çok kötü bir gece geçirdi... ayna isteyecek olursa, sabahı geceden de kötü olacak.”

“Bırak şimdi aynaya falan. Durumu nasıl?”

“Yirmi yedi dikiş atıldı yaralarına... Vücudundaki, başındaki, ağzındaki ve değişiklik olsun diye sol ayağındaki bir kesik dikildi, iyileşecek. Hiçbir şeyi kalmayacak.

Röntgen muayenesinde kırık falan da görülmedi. Sadece bereler var bazı kemiklerinde.

Hiçbir kırık, çıkık, iç kanama yok. Hergeleler çok ustaca yapmışlar...”

“Konuşabildi mi?”

“Konuştu diyemem. Doktor da konuşmamasını özellikle belirtti. Şimdi her şeyden çok uykuya gereksinmesi var... Senin de biraz dinlenmen gerekiyor. Zaten o yüzden yatırdık dün gece seni de buraya.”

“Apartmanda yaralanan falan olmuş mu patlama sırasında?”

“Hayır. Çılgınca bir bombalama düpedüz. Herhangi bir kimseyi öldürmek amacım güttüklerini de sanmıyoruz. İki pencerenin dış tarafına, aşağıya banda yapıştırılmış beş santim boyunda ufak bir dinamit lokumu. Birincinin patlaması üzerine ateşlenen ikinciyse bayramlarda patlatılan kestane fişeklerinden pek farklı değil. İkinci bir bombanın daha patlamasını bekledin, değil mi?”

“Evet, bekledim galiba... Korku salmak için yaptılar, değil mi?”

“Tahminlerimiz o merkezde.”

“Pat'ı görebilir miyim?”

“Beklesen daha iyi edersin. Doktor onun ikindiye kadar uyuyacağını umuyor. İçinde elinde buz torbaları ve yerel acılardan rahatsız olduğu takdirde kullanılacak iğnelerle hazır durumda bir hemşire bekliyor. Bırak da dinlensin zavallı.”

Matlock dikkatle doğrularak karyolanın kenarından ayaklarını aşağı saldı. Orada oturdu bir an. Sonra bacaklarını, boynunu, ellerini gerip gevşetmeye başladı. Aşağı yukarı formundaydı.

“Akşamdan kalma insanın hali var üstümde.” “Doktor seni uyutmak için oldukça yüklü bir doz verdi Çok normal olarak... son derece heyecanlı durumdaydın.”

“Her şeyi bir bir anımsıyorum. Şimdi daha sakinim, ama sözlerimin tek kelimesini bile geri alacak değilim... Bugün iki sınıfa dersim var. Biri onda, öteki de ikide. Her iki dersime de gitmek istiyorum.”

“Mutlaka gitmen gerekmez. Sealfont görüşmek istiyor seninle.”

“Son dersimden sonra gidip kendisiyle görüşürüm... Ondan sonra da Pat'ı göreceğim.”

Matlock ayağa kalkıp bir an durdu, sonra ağır ağır geniş hastane penceresine yürüdü. Dışarıda parlak, güneşli bir sabah vardı. Connecticut haylidir aralıksız çok güzel günler yaşıyordu. Matlock pencereden dışarı bakarken, Jason Greenberg'le ilk tanışmış olduğu gün, yani beş gün önce de bir pencereden o andaki gibi dışarıya bakmış olduğunu anımsadı. O sırada nasıl bir karar vermişse, şimdi de aynı biçimde bir başka karar veriyordu. “Dün gece şeflerinin beni bu işten uzaklaştırmalarına izin vermeyeceğini söyledin. Bu arada fikrini değiştirmemiş olduğunu umarım. Yarın St. Thomas'a giden Pan Am uçağına binmeyeceğim.”

“Kimse seni tutuklamayacak. Söz verdim bunun için sana.”

“Ama ne kadar bir süre için engel olabilirsin? Çünkü çok yakında bu işten alınacağını ve yerine başka birini yollayacaklarım da söylemiştin o arada.”

“Her zaman için engel olabilirim... Moral olarak öyle bir karara karşı çıkabilirim. Bu sözüm de biraz bilmecemsi. Yani bu işi yukarıdan yönetenleri güç durumlara düşürebilirim demek istiyorum. Yine de seni yanlış bir yöne sürüklemek istemem. Başkalarına dert açacak olursan seni bir süre için korumak amacıyla gözaltına alabilirler.”

“Alabilirler tabii. Bulabilirlerse...”

“Bak, bu koşul hiç hoşuma gitmedi.”

“Duymadın varsay. Elbiselerim nerde?” Matlock odadaki tek dolabın kapısına gidip açtı. Pantolonu, ceketi ve gömleği askılarda asılıydı.

Mokasenleri dolabın dibinde duruyordu, çorapları da özenle içlerine sokulmuştu. Dolabın içindeki tek çekmecede iç çamaşırlarıyla hastane tarafından verilmiş bir diş fırçası vardı. "Lütfen aşağı kadar inip beni buradan taburcu ederek olan kimseyi görür müsün? Ayrıca cüzdanımı, para ve saatimi de alıver. Hatırım için bunları yapar mısın, lütfen?"

"Ne demek istedin az önce öyle? Bulabilirlerse diyerek? Ne yapmaya niyetin var?"

Greenberg bu soruyu sorduktan sonra odadan çıkmak için en ufak bir hareket bile yapmamıştı.

"Öyle patırtıya neden olacak bir şey yapacak değilim. Sadece ufak çapta birtakım soruşturmaları sürdüreceğim. Şeflerin de soruşturma için ilk başında böyle bir deyim kullanmışlardı, değil mi? Loring söylemişti bana. Dışarıda bir yerlerde o kâğıdın öbür yarısı bekliyor. Onu da bulacağım."

"Önce beni dinle. Soruşturma hakkını yadsıyacak değilim, ama..."

"Yadsıyacak değil misin?" Matlock federal ajandan yana döndü. Sesine hâkimdi, ama yılan tıslamasını andıran bir tonla konuştu. "Bu kadarı yeterli değil bana. Olumsuz bir onaylama bu. Kocaman kocaman sayısız haklarım var benim. Bir yelkenli teknede ölüsü bulunan gencecik bir kardeşim, Dunois ya da ne isim verirseniz verin o orospu çocuğu, Lucas Herron adında bir adam ve bir de şu bitişik odadaki kız da bu haklarımın arasında.

Sen ve doktor dün gece o kızın başına gelenleri çok iyi biliyorsunuz sanırım. Ben de tahmin edebiliyorum o kadarını. Kalkıp da haktan falan söz etmeye kalkışma bana."

“Prensip olarak, aynı görüşü paylaşıyoruz. Yalnız 'haklarım' dediğin şeylerin seni de kardeşinin gittiği yere götürmesini istemiyorum. Bu iş tümüyle profesyonel ajanların işi. Bir amatörün değil. Yine de bildiğini okuyacaksın, sana yerime gelecek olan kimseyle işbirliği yaparak çalışmam öneririm. Önemli bu. Bana söz vermelisin bu konuda.”

Matlock pijamasının üst kısmını çıkardı, Greenberg'e kısa, şaşkın bir gülümsemeyle baktı. “Söz veriyorum. Kendime yalnız başına çalışmaya kararlı, tek kişilik bir ekip gözüyle bakıyor değilim. Yerine gelecek kimseyi tanıyor musun?”

“Henüz bilmiyorum. Herhalde Washington'dan yollanacak biri. Hartford'da ya da New Haven'de üslenmiş birini kullanmaya kalkışacaklarını sanmıyorum. Gerçek şu ki... Adalet Bakanlığı karşımızdaki adamların bu" yöredeki emniyet örgütleri içinden kimleri satın almış olduklarım bilmiyor. Yerime gelecek kimse benimle ilişki kuracak. Bu işin brifingini ona benim yapmam gerekli. Benden başka kimse yapamaz bunu. Kendisini sana tanıtabilmesi için ona vereceğim talimata göre... nasıl tanıtsın kendini istersin?”

“Söyle ona, bana senin söylediğin atasözünü söylesin. Parola olarak. Şu 'Yaşlılar canlarına kıymaya başladı mı, kentler de ölüyor demektir.' sözünü.”

“Çok beğendin o sözü, değil mi?”

“Beğendim de diyemem, beğenmedim de. Sadece gerçeğin ifadesi. Zaten öyle de olması gerekmez mi?”

“Ve çok uygun bir yöntem. Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Hem de çok iyi.”

“Jim, bugün öğleden sonra gitmeden önce sana bırakmak için bir telefon numarası yazacağım. New York'un Bronx semtine ait bir numara. Annemle babamın numaraları. Ne zaman, nerede olduğumu bilmezler, ama her gün onlarla ilişki kurup beni arayıp aramadığını soracağım. Gerekirse o numaradan haber sal bana.”

“Teşekkür ederim, gerekirse arayacağım.”

“Ama söz ver bu konuda.”

“Veriyorum.” Matlock minnetle gülümsedi.

“Tabii, koşullara göre, sen telefon ettiğinde, ben hattın öbür ucunda da olabilirim belki. Bilinmez.”

“Tekrar avukatlığa mı döneceksin?”

“O olasılık sandığından çok daha uzak.” [166]

15

Matlock iki ders arasında, arabasını Carlyle ilçesindeki ufak bir borsa simsarının bürosuna sürdü, sonra oradan elinde 7312 dolarlık bir çekle çıktı. Hisse senetleriyle tahvillere yaptığı yatırımların tümüydü bu ve tahvillerinin çoğunu da kitaplarından gelen yazar haklarıyla satın almıştı. Komisyoncusu tahvilleriyle hisse senetlerini elden çıkmaması için çok çalışmış, gerek tahvillerin, gerek hisse senetlerinin değerleri her gün hızla yükselirken onları satmanın zamanı olmadığını söyleyerek onu niyetinden caydırmak için çok dil dökmüştü, ama Matlock kararını vermişti bir kez. Bunun üzerine, komisyoncunun veznedarı istemeye istemeye çeki yazmıştı.

Matlock oradan çıktıktan sonra doğru bankasına gitti, birikmiş tüm parasını bir çek hesabına geçirtti. Sonra elindeki toplama 7312 doları da ekledi, o andaki kesin parasal değerine bir göz attı.

Sonuç 11501 dolar 72 sentti.

Dakikalarca baktı durdu o rakama. Karmakarışık duygular doldurmuştu içini. Bir yandan tüm tasarrufları aynı kaynakta' toplanmıştı; öte yandan, otuz üç yıllık bir yaşamdan sonra şu dünya üzerinde net parasal değerini son meteliğine kadar hatasız hesaplayabilmek biraz ürküntü verici bir şeydi. Bir evi, arazisi, herhangi bir yerde ya gizli bir hesapta parası falan yoktu. Topu topu bir arabayla pek bir değeri olmayan birkaç parça eşyası, hiçbir zaman dişe dokunur bir gelir getirmeyecek özel bir konuda yazılmış birkaç da kitabı vardı.

Yine de birçok bakımdan, o toplam hayli bir para sayılırdı.

Ne var ki, yine de kesinlikle gereksinmesine yetecek bir miktar değildi. Bunu da biliyordu. [167] Onun için değil midir ki, bugünkü programında New York'un Scarsdale ilçesi vardı.

Sealfont'la buluşması sinir bozucu bir olay olmuştu. Matlock zaten bozuk olan sinirlerinin daha ne kadar paralanmaya dayanabileceğini bilmiyordu. Carlyle Üniversitesi rektörünün buz gibi öfkesi, içini dolduran kederle hemen hemen başa baştı.

O şaşırtıcı şiddetin, kokuşmuşluğun gölgeler içindeki dünyası hiçbir zaman uzlaşabileceği bir dünya değildi, çünkü o dünyayı bir türlü aklı almıyordu. Oturma salonunda Carlyle Üniversite yöresinin en güzel yeşil alanına kuşbakışı bakarken, Sealfont'un istifa edecek olursa, belki de daha iyi edeceğini söylediğini duyduğunda şaşakalmıştı.

“Bu iğrenç, bu çirkin, bu inanılmaz iş gerçekten doğruysa ki artık bu işin kuşku götürecek yanı kalmadı bu koltukta oturmaya zerre kadar hakkım yok.”

“Hiç de öyle değil,” diye yanıtlamıştı Matlock. “Bu iş gerçekse, bu yerin size her zamankinden daha çok gereksinmesi var demektir.”

“Kör bir adama mı? Kör bir adama kimsenin gereksinmesi yoktur. Bu büroda hele.”

“Siz kör değilsiniz. Sadece olaylardan uzak kalmışsınız.”

O zaman Sealfont birden döner koltuğunda dönmüş, korkunç bir güç gösterisiyle yumruğunu masasının üzerine indirmişti.

“Ama neden burada? Neden burada oldu bu işler?”

Sealfont'un masasının önünde oturan Matlock, Carlyle Üniversitesi

rektörünün acıyla burkulmuş yüzüne bakmıştı. Ve bir an karşısındaki adam neredeyse ağlamaya başlayacak gibi gelmişti ona.

Merritt Park yoluna yaptığı yolculuk son derece hızlı geçmişti. Çok hızla yol alması gerekmişti, başka çaresi yoktu. Arabayı hızla sürmek birkaç dakika önce görmüş olduğu Pat Ballantyne'in belleğinde kalmış halini düşüncelerinden uzak tutmasına yardımcı oluyordu. Sealfont'un yanından çıktıktan sonra hemen hastaneye koşmuş ama Pat'la konuşmayı başaramamıştı. Başka kimse de onunla konuşamamıştı.

Öğleüzeri uyanmıştı Pat. Öyle demişlerdi kendisine. [168] Çok ağır isteri krizleri geçirmişti. Lichtfield'den gelen doktor ona yeniden yatıştırıcı ilaçlar vermişti. Doktor üzüntülüydü. Onu endişelendiren, gördüğü işkencelerin Pat'ın beyninde kötü bir iz bırakmış olması olasılığıydı. Çünkü o dehşet karabasanının beyninde iz bırakmamış olması olasılığı çok zayıftı.

Matlock'un Scarsdale'deki muazzam malikânede annesiyle babasının yanında geçirdiği ilk dakikalar hayli güç olmuştu. Babası, Jonathan Munro Matlock piyasanın ve borsanın en yüksek çevrelerinde bir ömür geçirmişti ve biri çaresiz kalıp kendisine geldiği zaman bunu içgüdüleriyle hemen anlardı. Matlock büyük bir miktar parayı borç olarak almak istediğini elinden geldiğince basit, heyecansız bir biçimde anlatmıştı babasına. O parayı ilerde ödeyebilip ödeyemeyeceği de kesin değildi. Bu para ölmüş kardeşi gibi gençlere yardım için sonunda yardım için kullanılacaktı.

Ölmüş olan oğlu için.

“Ne biçimde?” diye hafifçe sordu Jonathan Munro Matlock.

“Söyleyemem bunu.” Babasının gözlerinin içine baktı. Oğlunun

sözlerinin kesin bir gerçek olduğunu baba o anda anladı.

“Pekâlâ. Bu işin altından kalkabileceğinden emin misin?”

“Evet. Eminim.”

“Daha başka kimseler de var mı bu işin içinde?”

“Gerektiği için var.”

“Güvenin var mı o kimselere?”

“Evet.”

“Bu parayı onlar mı istediler?”

“Hayır. Bu paradan hiç haberleri yok.”

“Onlara mı devredilecek bu para?”

“Hayır. Hatta bu paranın varlığını öğrenmeleri bile hatalı olur.”

“Hiçbir hareketini kısıtlıyor değilim, sadece soruyorum.”

“Benim de yanıtım bu.”

“Ve yapmakta olduğun şeyle de kardeşin David gibi gençlere, bir bakıma, yardım edeceğine inanıyorsun, öyle mi? Hayali bir yardım değil de, pratik bir yardım olacak, değil mi? [169]

Hayır işi gibi değil de doğrudan doğruya yardım, öyle mi?”

“Evet. Öyle olması gerek.”

“Ne kadar istiyorsun?”

Matlock sessizce derin bir soluk aldı. “On beş bin dolar.”

“Bekle biraz.”

Dakikalar sonra babası çalışma odasından çıkıp geldi, oğluna bir zarf uzattı.

Matlock o zarfı o anda orada açmayacak kadar düşünceliydi.

Zarfın bir elden ötekine geçmesinden on dakika sonra arabasını çalıştırıp oradan uzaklaşırken, büyük evin önündeki muazzam merdivenin başında durmuş olan annesiyle babasının gözlerini üzerinde hissediyordu.

Matlock arabayı apartmanın otoyoluna sokup frene bastı, ışıkları söndürdü, motoru durdurdu, yorgun argın arabadan indi. Eski Tudor stili evden çıktığı sırada kapatmış olduğu tüm ışıkları yanıyordu. Jason Greenberg hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Matlock, Greenberg'in o sessiz, görünmeyen ordusunun her taraftan, değişik mesafelerden evini gözetlemekte olduğunu ve hiçbir ajanın uzakta olmadığını kestiriyordu.

Kapının kilidini açıp kanadı itti. Kimseler yoktu içeride. Görünürlerde hiç olmazsa. Kedisi bile ortalarda yoktu.

“Jason? Kimse yok mu içeride? Benim, Matlock.”

Hiçbir yanıt gelmedi, Matlock birden rahatladı. O anda yatağına girip büzülerek uyumaktan başkaca dileği yoktu. Dönerken hastanede durup Pat'ı görmek istemiş ama bu isteği kabul edilmemişti. Hiç olmazsa onun dinlenmekte ve durumunun memnunluk verici olduğunu öğrenmişti. Eh, bu da iyi bir haberdi. O gün öğleden sonra durumu hâlâ kritikti.

Ertesi sabah dokuzda görebileceğini söylemişlerdi Pat'ı.

Şimdi kendi uyku zamanı gelmişti. Mümkünse huzur içinde... Ne pahasına olursa olsun uyuması gerekiyordu. Çünkü ertesi sabah görülecek çok işi vardı.

Duvarın ve pencerenin hâlâ onarılmamış kısımlarının önünden geçerek yatak odasına gitti. Evi tamire gelen marangozla badanacının aletleri oda köşelerine düzgün biçimde istif edilmişti. [170]

Matlock ceketini çıkardı, çabucak yatak odasından geçip banyoya girdi. Banyonun kapısını kapatır kapatmaz da eğilip çöp sepetine uzandı, dibindeki brandanın altına koymuş olduğu gazete kâğıdını yokladı. Korsika kâğıdı gizlemiş olduğu yerde duruyor, gümüşlü kâğıt parçası yukarıdan gelen ışığı yansıtıyordu.

Yatak odasına dönünce, cüzdanını, bozukluk paralarını, araba anahtarlarını ceplerinden çıkarıp yazı masasının üzerine bıraktı. Bunu yaparken de birden babasının zarfını anımsadı.

Oyun oynanmamıştı kendisine. Babasını tanırdı, belki onun sandığından bile çok daha iyi tanırdı. Babasının çekin yanma bir pusula koyacağım, o pusulada paranın borç değil, bir hediye olduğunu ve hiçbir zaman da ödenmesinin beklenmediğini yazacağını tahmin ediyordu.

Gerçekten de tahmin ettiği pusula orada, zarfın içindeydi, ama üzerinde yazılı satırlar Matlock'un ummuş olduğu sözleri içermiyordu.

Sana inanıyorum. Daima da inandım.

Sevgilerle

Baban

Pusulanın üst başına da, ters taraftan, bir klipsle çek tutturulmuştu. Matlock çeki pusuladan ayırarak çevirdi, üzerindeki rakamı okudu.

Elli bin dolar. [171]

16

Genç kızın yüzüyle gözlerinin çevresindeki şişliklerin büyük bölümü inmişti.

Matlock onun elini tuttu, avuçları içinde sıkı sıkı kavradı, bir kez daha yüzünü onunkine yaklaştırdı.

O anda dile getirmeyi başarabildiği sözler, "Hiçbir şeyin kalmayacak, çok iyi olacaksın," oldu. İçini dolduran kin ve suçluluk duygusuyla çığlık çığlığa bağırmamak için kendini güçlükle tuttu. Bir kimsenin başka birine bu denli canavarca kötülük edebilmesi insan aklının alacağı şey değildi. Üstelik kendisinin yüzünden olmuştu bu.

Pat konuştuğu zaman, sesi belli belirsiz duyulabilecek kadar hafifti. Ufak bir çocuğunkinden farksızdı. Sözcükler de hiç oynamayan dudaklarının arasından yarım yamalak çıkıyordu.

"'Jamie... Jamie?"

"Şışşş... Canın acıyorsa konuşma."

"Ama neden? Neden yaptılar bunu?"

"Bilmiyorum. Öğreneceğiz."

"Hayır! Hayır, istemez! O adamlar! Onlar!" Sözlerinin burasında yutkunmak zorunda kaldı, ama hemen hemen olanaksızdı bu onun için. Karyolasının başucundaki gece masasında duran bir bardak suyu işaret etti. Matlock hemen ona uzandı, omuzlarına destek olarak genç

kızı hafifçe yattığı yerden doğrulttu, bardağı dudaklarına dayadı.

“Nasıl oldu? Anlatabilir misin bana?”

“Dediler ki... Bir adamla bir kadın... masaya geldiler... sen telefonla konuşurken... senin dışarıda... beklediğini söylediler.”

“Yorma kendini, yavaş yavaş anlat.”

“Kendimi... daha iyi... hissediyorum. Çok acılarım var... [172]

Ama daha iyiyim... Ger... gerçekten... daha iyiceyim. İyi olacak mıyım?”

“Ne demek, tabii olacaksın. Doktorla konuştum. Yara bere, çürük içindesin. Ama vücudunda hiçbir kırık ya da ciddi bir durum yok. Birkaç güne kadar ayağa kalkıp taburcu edileceğini söyledi doktor. O kadar.”

Patricia Ballantyne’in gözleri parladı, o zaman Matlock onun dikilmiş dudakları üzerinde korkunç bir gülümseme gölgesi gördü. “Boğuştum. Boğuştum, savundum kendimi...

Ta... Ta ki, artık hiçbir şey hissetmeyene kadar.”

O anda hıçkıra hıçkıra ağlamamak için Matlock tüm gücünü kullandı.

“Boğuştuğunu biliyorum. Şimdi, daha fazla konuşmak yok bakayım. Dinlenmene bak, hiçbir şey için de kafanı yorma. Ben burada yanı başında oturacağım. Birbirimizle gözlerimizle konuşuruz. Unuttun mu? Başkalarının yanında hep gözlerimizle konuştuğumuzu söylerdin bana. Açık saçık bir fıkra anlatacağım sana.”

Pat sonunda gülümsemeyi başarabildiğinde, bunu dudaklarıyla değil de gözleriyle yapmıştı.

Matlock bir hemşire gelip de orada daha fazla kalamayacağını söyleyene kadar Pat'ın yanında oturdu. Sonra hafifçe onu dudaklarından öptü, odadan çıktı. Artık rahatlamıştı, öfkeli ama içi rahattı.

"Bay Matlock?"

Yüzü az önce dikkatle yıkanıp arınmış genç bir asistan asansörden çıkarak ona yaklaştı.

"Buyrun?"

"Sizi telefondan arıyorlar. Arkamdan gelirseniz, ikinci, kattaki müracaattan konuşabilirsiniz arayan kimseyle."

Telefondaki ses yabancıydı. Hiç duymamıştı onu Matlock. "Bay Matlock adım Houston.

Jason Greenberg'in arkadaşıyım. Sizinle temasa geçmem istendi."

"Ya? Jason nasıl?"

"Çok iyi. Mümkün olur olmaz hemen sizinle buluşmak isterim."

Matlock ilk dersinden sonra adamla buluşmak için ona bir yer, bir saat söylemek üzereydi. [173] Ama birden durdu.

"Jason size herhangi bir haber bıraktı mı? Şu anda nerede olduğuna dair? Ya da başka bir şey?"

"Hayır, efendim. Sadece vakit kaybetmeden sizinle bağlantı kurmamı bildirdi. O kadar."

“Anlıyorum.” Adam neden vermemişti parolayı? Neden parolayı bildirerek tanıtmamıştı kendini Houston? “Bay Houston, Greenberg bir haber yollayacağına dair kesinlikle söz vermişti... Bir haber yollayacaktı... Nerede olacağı konusunda. Öyle bir vaatte bulunduğundan kesinlikle eminim.”

“O konuda bir şey bildirmek büromuzun kurallarına aykırıdır, Bay Matlock... böyle bir şey bildirilmesine izin verilmez.”

“Ya? Demek hiçbir mesaj falan bırakmadı size?”

Telefonun öbür ucundaki ses bir an duraksama geçirir gibi oldu. “Unutmuş olabilir... Doğrusunu söylemek gerekirse, ben kendisiyle görüşmüş değilim. Emirlerimi doğrudan Washington'dan aldım. Nerede buluşuyoruz?”

Matlock adamın sesindeki kuşkuyu fark etmişti; Washington'dan söz ederken sesi sinirli bir heyecanla yükselmişti, “izin verin de sizi daha sonra arayayım. Telefon numaranız kaç?”

“Beni dinleyin, Matlock. Şu anda bir genel telefon kulübesinden telefon ediyorum.

Ve sizinle kesinlikle buluşmam gerekli. Çünkü emir aldım.”

“Evet, emir almış olduğunuz kesin...”

“Ne dediniz?”

“Önemi yok. Şu anda kentin iş semtinde misiniz?”

Tekrar duraksadı adam. “O civardayım.”

“Söyler misiniz bana, Bay Houston? Kentler ölüyor mu?”

“Ne dediniz? Anlayamadım, neden söz ettiğinizi!”

“Bağışlayın, sınıfıma geç kalacağım. Tekrar arayın beni. Ararsanız bulursunuz, eminim.” Matlock alıcıyı yerine koydu. Sol eli titriyordu, alnının üzerinde iri ter tanecikleri belirmişti.

Bay Houston düşmanın tam kendisiydi.

Düşman çok yaklaşmıştı. [174]

Cumartesi ilk dersi on birdeydi. Matlock'un o yüzden para konusunda en akla yakın düzeni ayarlaması için sadece bir saat kadar vakti kalıyordu. Pazartesi sabahı Carlyle Bankasında olması gerektiğini düşünmek istemiyordu. Bunun mümkün olabileceğinden emin değildi. Pazartesi nerede olacağını kendi de bilmiyordu.

Carlyle, hiç olmazsa yüzeyde, tipik bir New England üniversite ilçesi olduğu için, bu gibi tüm yerlerde rastlanan tipte bir yaşam biçimi vardı. Örneğin, insan böyle ilçelerde, görevleri günlük yaşamı dertsiz duruma getirmek olan kimseleri göbek adlarıyla tanırdı. Garajdaki tamirci ya “Joe” ya da “Mac”tı. J. Presse'teki yönetici “Al,” dişçi “John” ya da “Warren”, kuru temizlemedeki tezgâhtar kız “Edith”di. Bankacı da “Alex”ti.

Matlock için kırk yaşında bir Carlyle mezunu olan Alex Anderson, kırsal kesimde yetiştiği halde bir sıçrayışta bankacı giysilerine bürünmüş, sonra da kırla kenti kişiliğinde birleştirivermişti. Alex'in evine telefon etti Matlock, sonra telefona çıkan adama sorununu anlattı. Üzerinde babasından gelmiş yüklü bir çek taşıyordu. Kendi adına bazı özel aile yatırımları yapmak üzereydi ve bunları da kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Apartmanına hırsız girmiş olduğu için, yanında taşıdığı

çekten bir an önce kurtulmak istiyordu.

Alex bu konuda kendisine herhangi bir öneride bulunabilir miydi acaba? Postayla mı yollamalıydı çeki?

O gün pazar olduğu, ertesi pazartesi günü de Carlyle'da bulunacağından kesinkes emin olmadığı için çeki bozdurmak, parayı da kullanmak istiyordu. Alex Anderson en açık öneriyi yaptı. Matlock çeki bozdurmak üzere imzalamalı, Anderson'a verilmesi için üzerine not düşülmüş bir zarfa koyarak bankanın gece kasasının deliğinden içeri atmalıydı.

Geri kalan işlemi Alex pazartesi sabahı işbaşı yapar yapmaz halledecekti.

Sonra Alex kendisine çekin miktarını sordu, Matlock da söyledi.

O hesap işi çözümlendikten sonra, Matlock tüm dikkatini çıkış noktası olarak düşündüğü şeyin üzerine topladı. O işi tanımlamak için hiçbir deyim bulamamıştı, aslında bir cümleye gereksinmesi vardı. Bir anlatımın disiplinine gereksinme duyuyordu. [175] İşe en uygun adımla, en yerinde çıkışla başlamalıydı, çünkü onu izleyecek dönemin tümüyle disiplinsiz olabileceğini, kesinlikle plansız yürütülmesini, bambaşka, çok değişik yöntemlerle sürdürülmesinin gerekebileceğini biliyordu. Kararını vermişti bir kez.

Nemrut'un dünyasına girecekti. Babil'in ve Ninova'nın kurucusu, yabanıl hayvanlar avcısı, çocukları ve yaşlıları öldüren, kadınları döven Nemrut'un dünyasına girecekti.

Arayıp bulacaktı Nemrut'u.

Ergin çağdaki insanların çoğu, zevk verici şeylerin ahlakdışı oldukları

inancım taşımadıkları için, Matlock, Connecticut eyaletinin de ülkenin dört bir yanındaki kardeş eyaletler gibi, din adamlarının ve mahkemelerin hoş görmediği birtakım yasak zevkleri günün yirmi dört saati sağlamaya hazır örgütlenmiş binlerce insanla dolu olduğunun çok iyi farkındaydı. New Britain Bulvarındaki “Antikacı Dükkânları”nın para karşılığında körpecik genç kızları sattıklarını bilmeyen Hartford'lu bir tek tanınmış sigorta müdürü var mıydı acaba? Green Farms'ın kuzeyindeki büyük çiftliklerde ve malikânelerde Las Vegas'ı bile kıskandıracak kadar büyük kumar partilerinin döndüğünü bilmeyen bir tek Eski Greenwich'li bulunabilir miydi? Hamden'deki ve Fairfield'deki “Refakat Servisleri”nin gerçekte ne tür işler gördüğünü New Haven'li ya da Westport'lu yorgun işadamlarının karıları arasında bilmeyen kaç kişi vardı? Ya ötede, “eski memleket” Norfolk'da? Artık salaş hale gelmeye başlamış büyük çiftlikler, malikâneler “gerçek parayı” temsil etmekten uzak düştükleri günlerden beri, eski soylu aileler yeni zenginlerden uzaklaşmak için biraz daha batıya göçmüyorlar mıydı? Göçtükleri Norfolk'da “Eski memleketsin çok değişik eğlence kaynakları ve konuları vardı. Öyle söylentiler dolaşıyordu dillerde. Gölgeler içinde gizlenmiş mumlarla aydınlatılmış, can sıkıntısından patlayan kimselerin gelip binbir şeyi seyrederek tahrik oldukları evler vardı. En çirkin görünümlerden zevk alan kimselere hizmet için düzenlenmiş evler vardı. Her tipte grupların, her tipte ikili, üçlü gruplar halinde en sapık zevkleri filizlendirdiği evler vardı. [176]

Nemrut işte o dünya içinde bulunabilirdi. Matlock biliyordu bunu. Uyuşturucu maddeler bu örgütlü şebekece sunulan, hizmetlerden sadece bir teki olmasına karşın, insan her türlüsünü dilediği yerde bulabiliyordu. Aradığı diğer tüm yasak şeyler gibi.

Ve tüm bu zevk sefa oyunları içinde, hiçbiri, kaçak çalışan kumarhaneler kadar çekici ve hareketli değildi. San Juan'a, Londra'ya

ya da Cennet Adasına kadar şöyle kaçamak uzanarak gönül eğlendirmeye vakit bulamayan binlerce insan için de evinin hemen yüz adım ötesinde günlük sıkıntılarım unutturabilecek türden karanlık yerler hazır edilmişti. Kumarhanelerin yeşil keçe masaları üstünde bir anda büyük ünler yapılıyor, bir çift zar atımıyla ya da bir tek kâğıt açısıyla insanlar büyük paraların sahibi oluyorlardı.

Matlock işte çıkış noktasını o kumarhanelerden birinde bulacaktı. Buna inanıyordu. Otuz üç yaşında genç bir erkek işte bu yerlerden birinde binlerce dolar kaybetmeye kalkana dek.

Matlock öğleüzeri tam yarımda apartmanının bulunduğu dört köşeli alanı geçti. İlk hamlesini yapmanın zamanı gelmişti. Belli belirsiz bir planın ana hatları yavaş yavaş kafasında biçimlenmeye başlıyordu.

Ardından yaklaşan ayak seslerini duyması gerekirdi, ama duymadı. Sadece birinin hafifçe öksürdüğünü işitti. O kadar. Sigara içen bir kimsenin, az önce koşmuş ya da hızlı hızlı yürümüş birinin öksürüğüydü bu.

“Bay Matlock?”

Matlock döndü, kendi gibi otuz beş yaşlarında, belki biraz daha irikıyım birini gördü. Yaklaşan adam gerçekten soluk soluğaydı.

“Evet?”

“Özür dilerim, sizi nerede ararsam bulamıyorum. Önce hastaneye gittim, az önce çıkmış olduğunuzu söylediler. Dersinizden sonra sizi görmek için bekledim, ama o Allahın belası üniversite binasında yanlış sınıfa gitmişim. İsmi tıpkı sizinkine benzeyen ne idüğü belirsiz bir biyoloji hocası var. [177, F: 12] Hatta vücutça bile biraz sizi andırıyor.

Aynı boyda, aynı yapıda, saçlarının rengi bile aynı...”

“Murdock olmalı. Elliott Murdock. Ne istiyorsunuz?”

“Adamın yolunu kesip de kendisine tekrar tekrar, 'Yaşlılar canlarına kıymaya başladı mı kentler de can çekişir', dedikçe bir türlü ne demek istediğimi anlayamadı.”

“Greenberg’den mi geliyorsunuz?”

“Evet ondan. Kusuruma bakmayın, ama biraz tüyler ürpertici bir parola bu. Yürümenize devam edin. Patikanın sonunda ayrılacağız. Yirmi dakika sonra istasyon yakınındaki yükleme antrepolarının yanındaki Bill'in Birahanesinde bekleyeceğim sizi. Tren istasyonundan tam altı blok güneyde. Tamam mı?”

“Hiç duymadım o birahanenin adını.”

“Ayrıca gelirken kravatınızı çıkarıp öyle gelin. Ben de oraya sırtımda bir deri ceketle geleceğim.”

“Çok lüks yerler seçiyorsunuz buluşmak için.”

“Eski huyumdur. Masraf hesabımı kabartmak için ne mümkünse yaparım.”

“Greenberg sizinle işbirliği yaparak çalışacağımı söylemişti.”

“Buna uyarsanız iyi edersiniz. Gece gündüz tek düşüncesi sizsiniz Greenberg'in.

Yanılmıyorsam şu anda kendisini en kısa yoldan Kahire'deki bir işe postalıyorlar... Çok mert adamdır. Biz faal ajanlar çok severiz onu. İsmini sakın lekelemeye kalkışmayın onun.”

“Benim bir tek istediğim var, o da adınızı öğrenmek. Vaaz dinleyeceğimi bilmiyordum sizden.”

“Houston ismim. Fred Houston. Yirmi dakika sonra görüşürüz. Gelirken kravatınızı çıkarmayı da unutmayın.” [178]

17

Matlock'un, Carlyle'ın o güne dek hiç görmemiş olduğu bir yerindeydi Bill'in Birahanesi. Müşterilerinin çoğu demiryolu ameleleriyle marşandiz vagonlarını yükleme boşaltma işlerinde çalışan kimselerdi. Matlock bakışlarıyla pis salonu taradı. Houston en arkadaki bir bölmede oturuyordu.

“Şimdi buranın kokteyl saati, Matlock. Üniversite ölçülerine göre, biraz erken sayılır, ama sonuç aynı. Şimdi artık kokteyle gelirken kılık kıyafete bile dikkat edilmiyor.”

“Çok ilginç bir yer.”

“Amacına uygun. Git bara da kendine bir içki al gel. Çünkü buranın tavşan kızları servise başlamıyorlar.”

Matlock, Houston'un dediklerini yaptı, bara gittikten sonra orada bulabildiği en iyi viskiyle bir bardak doldurup tekrar döndü. Bardağına koydurduğu, para kazanmaya başladığı gün içmeyi bırakmış olduğu ucuz bir viskiydi.

“Bir noktayı hemen söylemem gerekli. Adını kullanan biri bana hastaneye telefon etti.”

Houston bu sözleri duyunca âdeta midesine okkalı bir yumruk yemiş gibi oldu. Usulca, “Vay canına!” dedi. “Peki, ne dedi? Nasıl idare ettin durumu?”

“Kimliğini bildirmesini. Greenberg'in atasözünü parola olarak

tekrarlamasını bekledim. O nedenle parolayı hatırlayıp söylemesi için bir, iki fırsat verdim, ama veremedi parolayı... Onun üzerine beni daha sonra aramasını söyleyerek kapattım telefonu.”

“Benim adımı kullandı ha? Houston dedi ha? Emin misin bundan?”

“Kesinlikle.” [179]

“Akıl alır bir şey değil. Mümkün değil bu.”

“İnan bana, aynen öyle dedi.”

“Greenberg'in yerine atanmış olduğumu bilen yoktu... Ben kendim bile bilmiyordum bunu. Dün gece yarısında sonra saat üçte öğrendim.”

“Biri haber almış olmalı.”

Houston birasından üst üste birkaç yudum aldı. “Dediğin doğruysa, bir iki saat içinde buradan uzaklaşmam gerek. Hatırıma gelmişken söyleyeyim, çok güzel düşünmüşsün o parola işini... Yalnız sana ek bir öneride bulunayım izin ver de. Bir ajanla hiçbir zaman telefon aracılığıyla bağlantı kurayım deme.”

“Neden?”

“Telefon eden kimse ben olsaydım... telefonda konuşmakta olduğum kimsenin sen olduğunu nereden bilebilecektim?”

“Anlıyorum...”

“Sağduyu bu. Yaptığımız şeylerin çoğu sağduyu eseridir... Aynı parolaya devam edelim'. 'Yaşlılar', ve 'kentler' parolasına. Yerime gelecek ajanla ilk ilişkiyi bu gece kuracaksın.”

“Bu işten ayrılmakta olduğundan emin misin?”

“Kimliğim öğrenilmiş bir kez. Bu durumda buralarda oyalanamam gerekir kesinlikle.

Ralph Loring'in başına gelenleri unuttun belki, allak bullak oldu Federal Büro o yüzden.”

“Pekâlâ. Jason'la konuştun mu bari gelmeden önce? Durumu özetledi mi sana?”

“Tam iki saat. Aralıksız. Dün gece saat dörtten bu sabahın altısına kadar. Bu arada on üç fincan kahve içmiş. Karım söyledi.”

“Pat hakkında bana neler söyleyebilirsin? Patricia Ballantyne hakkında verecek bilgin var mı bana? Ne olmuş? Ne yapmışlar ona?”

“Doktorların muayenesinden sonra düzenlenen raporda yazılanları herhalde biliyorsun...”

“Hepsini değil.”

“Bende bilmiyorum raporun tümünü.”

“Yalan söylüyorsun!”

Houston hiç incinmeden baktı Matlock'a. [180] Yanıt verdiği zaman da bunu sırf genç bilim adamına acıdığı için yaptı. “Peki. Anlatayım. Kıza tecavüz edilmiş. Buna dair kanıtlar var. Öğrenmek istediğin de buydu, değil mi?”

Matlock sımsıkı kavradı bardağını. Hafifçe, “Evet,” dedi.

“Yine de şu noktayı da bilmende yarar var. Kendisine tecavüz edilmiş

olunduğunu bilmiyor kız. İyileşme devresinin şu anında bilmiyor. Anladığım kadarına göre, bellek bazen insana oyun oynar. Bazı şeyleri düşünene ya da biri hatırlatana kadar reddeder insan zihni. Bellek bile düzenlenebilir istenirse."

"Psikoloji dersine teşekkür ederim... Hayvan herifler. İt oğlu itler!"

Matlock içki bardağını itti. İçkinin bir yudumuna bile dayanabilecek hali kalmamıştı. İçkiyle duygularını körletme arzusu biraz tiksinti verici bir şey gibi geliyordu şimdi kendisine.

"Bu konuda tüm bilgilerim kulaktan dolma. O nedenle tutumunu yanlış anlarsam, senden özür dileyebilirim... Kız başına gelenleri anımsamaya başladığı zaman onun yanında bulun. Her şeyi hatırlayınca sana gereksinmesi olacak çünkü.", Matlock masa başında oturduğu yerden başını kaldırarak baktı. O ana kadar hep gerilmiş ellerine dikmişti bakışlarım. Âdeta duyulamayacak kadar hafif bir sesle, "O denli kötü bir tecavüze uğramış demek?" diye sordu.

"İlk laboratuvar sonuçları, tırnak altları, saçları ve daha ne varsa, hepsi üzerinde yapılan ilk denemeler kızın birden fazla kişinin tecavüzüne uğramış olduğunu gösteriyor."

Matlock'un duyduğu kin ve öfke o anda ancak bir tek biçimde ifadesini bulabilirdi.

Gözlerini yumarak elini olanca gücüyle bardağına vurdu. Bardak masadan fırladığı gibi yere düştü, barın önünde parçalandı. Barmen elindeki kirli paçavrayı bıraktığı gibi bardağı fırlatan adama bakarak bankonun sonundaki tezgâh kapağına yürüdü. Sonra dikilip kaldı Matlock'un başucunda. Houston onu defetmek için çabucak kırılan bardağa karşılık bir banknot uzattı, sonra da el işaretiyle yanlarından

uzaklaşmasını söyledi.

“Kendine gel, Matlock,” dedi Houston. “Böyle davranışlarla kimseye bir hayrın olamaz. Etrafın dikkatini çekmekten başka üzerimize… Dinle beni şimdi. [181] Soruşturmaya devam etmen için gerekli izin çıktı, ama iki koşulla. İlki, herhangi bir kimseye yaklaşmaya kalkışmadan önce adamımızla görüşüp konuşman gerekiyor. Bu adam ben olacaktım tabii.

Kimliğim meydana çıkmış olmasaydı. İkinci koşul da şu: Soruşturmalarını öğrencilerin, sadece öğrencilerin, arasında sürdüreceksin. Fakülte içinde, öğretim üyeleri arasında ya da üniversite çevresi dışında kesinlikle bir soruşturmaya kalkışmayacaksın... Her gece onla on bir arasında o günkü çalışmalarına ilişkin raporunu vereceksin. Raporunu alacak federal ajan seninle nerede mümkün olursa orada temas sağlayacak. İyice anlaşıldı mı?”

Matlock duyduklarına inanamayan bir insanın ifadesiyle baktı ajana. Adamın neler söylemekte olduğunu anlıyordu... Hatta o şeyleri ne amaçlar söylediğini de... Yine de Jason Greenberg tarafından kendisine durum değerlendirilmesi yapılmış olan bir kimsenin böylesine saçma sapan talimatlar verebileceğine inanamıyordu.

“Ciddi mi konuşuyorsun?” diye sordu.

“Verilen emirler açık seçik. Bunun dışına kesinlikle çıkılmayacak. Kutsal bir emir say bunu.”

Matlock'a karşı o şey yine başkaldırmıştı. Bir başka işaret, bir başka uzlaşma yolu... Görünmeyen esnek liderlerin yeni bir esnek emri...

“Yani burada çalışabileceğim de, örneğin şurada çalışamayacağım. Bunu mu demek istiyorlar? Soruşturma alanının sadece dış kenarında çalışacağım yani? Aramızdaki pazarlık da bundan ibaret kalacak, öyle mi?”

“Aynen öyle.”

Matlock sesini çıkarmadan gözlerini yukarıya doğru kaldırdı. Hiçbir şeyi görmediği belliydi. Kendini tutabilmek için birkaç saniye vakit kazanmaya çalışıyordu. “Ben böyle emirden falan anlamam.”

“Sen kafadan kontaksın,” dedi ajan. “Bu işten sıyrıldığıma, buradan uzaklaşacağıma şimdi hiç de üzgün değilim... Bak buraya, herkes için en iyi yol bu. Sözüme kulak ver.

Son bir şey daha söyleyeyim sana. Loring'in verdiği o kâğıt parçasını da geri almam gerekiyor. Bu da kesin.” [182]

“Sahi mi?” Matlock pis bankonun üzerinden kayarak kalkmaya hazırlandı. “Ben hiç de öyle düşünmüyorum. Doğru Washington'a dön ve onlara şunu söyle : Dedikleri gibi bir şey yapmayacağım kesinlikle. Sen de kendini kolla, kuş beyinli.”

“Tutuklanmak için kaşınıyorsun.”

Matlock masanın kenarına dayanıp ajanı oturduğu yerden dışarı çıkamaması için iterken, “Kimin kaşındığı daha sonra belli olacak,” dedi ve fırladığı gibi lokantanın ön kapısına doğru yürümeye başladı. Houston kalkmak için masayı ittiği sırada ayakların çıkardığı gıcırtıyı duydu Matlock. Houston'un ardında hafifçe seslendiğini duydu.

Houston ne yapacağına karar verememiş, Matlock'un geri dönmesini istiyormuş, ama yine de onun kimliğinin bilinmesini istemiyormuş gibi,

hafifçe ama çok sinirli bir sesle seslenmişti ardından.

Matlock peşinden seslenen ajana aldırmadan birahanenin kapısına vardı. Dışarı çıkınca yaya kaldırımdan hemen sağa saptı, sonra var gücüyle koşmaya başladı. Yaya kaldırımın kenarında daracık bir geçit gördü. Hiç olmazsa o daracık geçit aradığı yönde uzanıyordu. Hızla o sokağa daldı, sonra sokaktaki bir kapı ağzına sığınıp sıkı sıkıya duvara yaslanarak gizlendi. Dar geçidin sonunda, marşandiz vagonlarının yükleme yeri olan alanda Houston'un öğle paydosunda yemeğe giden tıknefes demiryolu işçileri arasından hızla yürüdüğünü gördü. Perişan bir hali vardı. Paniğe kapılmıştı âdeta...

Artık dairesine dönemeyeceğini anlamıştı Matlock.

Bill'in Birahanesindeki bir bölümde otururken, bu davranışının hayli garip olduğunu düşündü. Yirmi dakika önce kaçmak için can attığı yere dönmüştü. Ama böylesine bir davranış yarım yamalak da olsa akla yakın bir hareket gibi gelmişti kendisine. Zaten o anda her şey yarım yamalaktı. Tek başına bir yere oturup düşünmesi gerekiyordu.

Greenberg Houston ekibinin gizli ordusuna görünmemek için sokaklarda dolaşmaya kalkışmak tehlikesini göze alamazdı. Ne gariptir, şimdi o birahane kendisine Carlyle’ın en emin yeri görünüyordu.

Canından bezmiş barmene gitmiş, bardağı kırmış olduğu için özür dilemiş, kırık bardağın parasını ödemek istemişti. [183] Deminki konuşma sırasında yanında bulunan adamın beş parasız biri olduğunu, kendisine kucakla para borcu olmasına karşın bir kuruşunu ödeyecek durumu bulunmadığını ima etmiş, o yüzden analarında tartışma çıktığını ve sinirlendiğini anlatmıştı. Şimdi deminkine kıyasla çok daha sükûnet bulmuş olan müşterinin bu açıklamasını barmen sadece kabullenmekle kalmamış, aynı zamanda Matlock onun gözünde

birahane müşterilerinin belki de en yüksek düzeyine çıkmıştı.

Artık tüm düşüncelerini toparlaması gerekiyordu. Kendisini Nemrut'a götürecek yolculuğa çıkmadan önce geçmesi gereken kontrol noktalarım kafasından bir bir hesaplamıştı.

Şimdi aşması gereken bir kontrol noktası daha çıkmıştı önüne. Belki kendi hiçbir zaman bilmeyecekti, ama o kontrol noktasını da önüne Houston çıkarmıştı. Her şeyden önce Pat'ın yüzde yüz güvencede olması gerekiyordu. Bir kez yola çıktı mı, artık onunla ilgili hiçbir üzüntü bulunmamalıydı kafasında. Bir de onun için kaygılanmaması gerekirdi. Kafasındaki listede var olan tüm diğer öğeler daha sonra geliyordu. Elbiseler, hazır para, yabancı bir araba... Bunların sağlanması işi bir süre bekleyebilirdi. Şimdi belki stratejisini de değiştirmesi gerekecekti. Nemrut'un işbirliği yaptığı kimseler gözetlenecek, kendi apartmanı gözetlenecek, Adalet Bakanlığının listesinde yazılı tüm isimler gözaltına alınacaktı.

Ama önce Pat geliyordu; onu geceli gündüzlü, yirmi dört saat, o yirmi dört saatin her dakikası boyunca koruyacaktı. Açık açık, gizliliğe zerre kadar girişmeden gözaltında bulundurtacaktı onu. Onu öyle bir biçimde güven altına aldırtmalıydı ki, her iki gizli ordu da onun artık bu taraklarda bezi kalmamış, bu oyunun dışına çıkmış olduğuna inanmalıydılar. Ve bu onlara bir uyarı da olmalıydı aynı zamanda. Şimdi artık para diye bir sorunu yoktu. Hem de hiç. Hartford'da mesleki özellikleri tam istediği biçimde olan kimseler vardı. Biliyordu bunu. Büyük sigorta şirketleri sık sık yararlanıyorlardı o adamlardan. Eski fakülte öğretim üyelerinden birini tanıyordu onlardan. Sözkonusu kimse fakültedeki kürsüsünü bırakarak o bereketli sigortacılık faaliyetlerine atılmıştı. Aetna Ortaklığında çalışıyordu. Pis ve loş lokanta içinde bir telefon rehberi aramaya başladı Matlock. [184]

On bir dakika sonra tekrar eski bölmesine döndü. Hartford'un Bond Sokağındaki Blackstone Güvenlik işleri Şirketiyle anlaşmıştı. Blackstone Şirketinin üç adamı sekizer saatlik vardiyalarla Pat'ı koruyacaklar, buna karşılık da Matlock her yirmi dört saat için üç yüz dolar koruma parası ödeyecekti. Tabii, bu arada yapılması gerekli bazı masraflar ve ayrıca kullanılması gerektiğinde bir “Tel elektronik” sistemi için de ek bazı ödemelerde bulunacaktı. Ufak bir araçtı Tel elektronik. Bu araç, ilgili kimsenin önceden belirlenmiş telefonunun zili çaldığında, o aygıtı taşıyan kimseyi sinyalle haberdar ediyordu. Blackstone tabii Matlock'a evindeki telefondan farklı bir telefon numarası aracılığıyla ilişki kurmalarını istemişti. Bu telefon on iki saat içinde kurdurulabilirdi. Matlock onun için de ayrıca bir ek ücret ödeyecekti.

Her şeye “Eyvallah” demişti Matlock. Ve her şeyden dolayı da minnet duygularıyla doluydu. Ayrıca yapılan anlaşmayla ilgili belgeleri imzalaması için o gün öğleden sonra Hartford'da olacağını söylemişti. Bay Blackstone ile tanışmak istiyordu... şimdi bambaşka bir neden çıkmıştı bu tanışma için. Bununla birlikte Blackstone bu iş için eski bir fakülte üyesi olan bir dostunun kendisine kefil olmak üzere telefon etmiş olduğunu, o kefilliğin yeterli bulunduğunu ve bu nedenle sırf imza için hemen Hartford'a gelmesinin gerekmediğini söylemişti. Bir saate kadar muhafız ekibini Carlyle Hastanesine yollayacaktı. Hem sırası gelmişken bir noktayı da öğrenmek istiyordu: Acaba Bay Matlock'la Jonathan Munro Matlock arasında bir akrabalık falan var mıydı? Blackstone Güvenlik İşleri Örgütünün başı bu soruyu soru vermişti...

Şimdi rahatlamıştı. Matlock. Blackstone kendisine gerçekten yararlı olabilirdi.

Aetna Ortaklığında çalışan eski fakülte üyesi, güvenlik alanında Blackstone Firmasından daha iyisinin bulunmadığına dair Matlock'a

güvence vermişti. Pahalı çalışırdı Blackstone, ama en iyisiydi. Blackstone'un adamları genellikle eski komando subaylarıyla deniz piyadeleri haberalma ekiplerinin mensuplarıydı. Görevliler kurnaz, işbilir ve gözlerini budaktan esirgemeyen kimselerdi. [185] Ayrıca hepsinin silah taşıma ruhsatı bulunduğu gibi gerek eyalet, gerekse yerel polis tarafından da sayılan kimselerdi.

Matlock'un listesindeki ikinci sorun giysilerdi. Dairesine gidip bir valiz hazırlamak, bir düzine pantolonla bir iki de ceket almak istemişti. Ama artık buna olanak yoktu. Hiç olmazsa şimdilik. İş boyunca gerektikçe kendine giysiler alacaktı. Gereken öteki şeyleri de öyle. Yanındaki hazır para başına dert açabilirdi. Çünkü istediği para ufak bir miktar değildi. Günlerden cumartesiydi. Bir cumartesi sabahını da boşu boşuna geçirecek değildi. Bankalar kapalıydı, bolca para sağlama olanağı yoktu.

O sorunu da Alex Anderson çözsündü. Alex Anderson'a bir yalan kıvıracak, bankacı o cumartesi öğleden sonra kendisine yüklü bir para sağladığı takdirde, babası Jonathan Munro Matlock'un parasal sorunlarda o bankaya çok daha yakınlık göstereceğine dair bir şey uyduracaktı. Bu işin iki tarafça da gizli tutulması gerekiyordu tabii. Alex Anderson'un bir cumartesi öğleden sonra gösterdiği baba dostluğu karşılıksız kalmayacak, ödülünü görecekti.

Matlock oturduğu yer yer yırtılmış, lekeli, pis kanepeden kalktı, telefonun başına döndü.

Jonathan Munro Matlock'un oğlu hakkında Anderson'un kafasında birtakım kuşkular belirmişse bile, bunlar gelip geçiciydi ve bu kuşkular da olayla değil, olayın gizlilikle yürütülmesiyle ilgiliydi. Bir kere o konudaki kuşku yok edildikten sonra, bankacılığın en köklü geleneklerine dayanarak bir yardımda bulunuyordu. Bir banka için de

Matlock'tan iyi bir müşteriye yardımda bulunmanın olanağı yoktu. Banka müşterilerinden biri de minnet duygularını özel bir biçimde ifadeyi arzularsa... eh, bu da müşterinin kendi bileceği işti.

Alex Anderson o gün öğleden sonra James Matlock'a beş bin dolar nakit para sağlayacaktı. Parayı getirip tam üçte “Sudaki Bıçak” filmini bir kez daha gösteren Plaza sinemasının önünde Matlock'a eliyle teslim edecekti.

Sorunları içinde Matlock için en önemlisi araba kiralama işiydi. Kentte araba kiralayan iki ayrı büro vardı. [186] Biri Ulusal Bütçe, öteki de Luxor Seçkin ortaklıklarıydı. İlk ortaklık öğrencilere hizmet ederdi. İkincisi de öğrencilerin paralı ailelerine. Matlock, Luxor'dan bir Cadillac ya da Lincoln kiralayıp atladığı gibi Hartford'a yollanacak, arabayı orada Luxor'un başka bir acentesinde bir diğeriyle değiştirecekti. Hartford'dan da doğruca New Haven'deki bir diğer Luxor acentesine gidecek, aynı değiştirme işini bir kez daha orada yineleyecekti.

Cebi para dolu olduğu için kimse kendisine fazla soru sormayacaktı. Gereken yerlerde bolca bahşiş verirse büyük yardım bile görürdü.

Çıkış noktasına gelmişti.

“Hey, bayım. Adınız Matlock mu?”

Kıllı barmen kirli temizlik bezi sağ elinde, yanma geldi, masanın üzerine eğildi.

Matlock bir an kısa, heyecan dolu bir soluk alarak, “Evet,” diye yanıtladı.

“Az önce biri geldi. Dışarıda bir şey unutmuşsunuz. Size söylememi istedi. Unuttuğunuz şey yaya kaldırımındaymış. Elinizi tez tutmanızı da

söyledi ayrıca.”

Matlock adama bakakalmıştı. Midesindeki panik sancısı bir kez daha başkaldırdı.

Ansızın bir ürküntü tüm varlığını kavradı. Elini cebine atıp oradan bir deste banknot çıkardı. İçinden bir beş dolarlık ayırarak onu barmene doğru kaldırdı. “Kapıya kadar benimle gel bakayım. Sadece pencereye kadar. Bak bakalım, demin gelip benim için haber bırakan adam dışarıda mı?”

“Tabii... pencereye kadar.”

Kıllı barmen elindeki kirli bezi sol eline geçirdi, sağ eliyle parayı aldı.

Matlock oturduğu yerden çıkıp doğruldu, adamın yanında lokantanın caddeye bakan yarı yarıya perdeyle örtülü kirli camına gitti.

“Hayır. Adam dışarıda yok. Kimseler yok... Sadece ölü bir...”

Matlock adamın sözlerini keserek, “Anlaşıldı,” dedi. Dışarı çıkmasına gerek kalmamıştı. [187]

Yaya kaldırımının kenarında, gövdesi yola sarkmış durumda Matlock'un kendisinin leşi yatıyordu.

Kedinin başını kesmişlerdi. Kesik baş, gövdeye sadece ufak bir et parçasıyla bağlı kalmıştı. Kesik başın yerinden şarıl şarıl kan akıyor ve akan kan yaya kaldırımı lekeliyordu. [188]

18

Batı Hartford'un ilçe sınırına yaklaşırken, Matlock'un düşünceleri hep kedisinin öldürülmesiyle meşguldü. Yeni bir tehdit miydi bu, yoksa gerçekten evinde gizlediği o Korsika kâğıdını bulmuşlar mıydı? Kâğıdı buldularsa, bu sadece bir tehdit anlamına gelmiyor, ayrıca tehdidi güçlendiriyordu. Bir an düşündü: Acaba Blackstone'un adamlarından biriyle evini kontrol ettirerek tuvaletteki çöp sepetinin dibine gizlediği şeyin yerinde durup durmadığını sorsa mıydı? Neden Blackstone'un adamlarından biriyle araştırmasındı bunu? Günde üç yüz dolar, üstüne de bir sürü ek masraf öderken, bu kadarcık bir istekte bulunabilirdi. Blackstone Firmasından çok daha fazlasını isteyecekti, ama karşısındakiler henüz bundan haberdar değillerdi. Yine de o konudaki kararını ikide bir geciktirip duruyordu. Kâğıt hâlâ gizlediği yerde duruyorsa, bir kontrol onun yerini açığa vurabilirdi.

Tam işi şansa bırakıp denemeye karar vermişti ki, birden dikiz aynasından o haki renkli, tek kapılı arabayı bir kez daha gördü. Yarım saat kadar önce 72. Karayoluna girdi gireli peşindeydi. Bir görünüp bir kayboluyordu. Ardındaki arabaların tümü yanından geçip gittikleri ya da çok gerilerde kayboldukları halde, bu haki araba hiç kaybolmamıştı. Önündeki arabaları sollayıp geçerek, arada bir gerilerde kalarak, daima kendisini üç, dört araba arkadan izliyordu. Bu işin bir rastlantı olup olmadığını, gerçekten peşinde birinin bulunup bulunmadığını anlamak için bir çare vardı. Batı Hartford'a giren yolun açığında, sokağa falan benzemeyen, evlere öteberi getiren taşıt araçlarının kullandığı kaldırım döşeli daracık bir yol vardı. Yolların anababa gününe döndüğü bir öğleden sonra Pat'la birlikteyken kestirme sayarak

oraya sapmışlar, beş dakika arabaların arasında sıkışıp kalmış, anlayıp oflamışlardı. [189]

Matlock direksiyon kırıp kente giren yoldan çıktı, anayoldan o daracık sokağa saptı. Sola doğru keskin bir dönüş yaparak daracık kaldırım döşeli yola dalmıştı. Cumartesi öğleden sonrası olduğu için sokakta kamyon falan yoktu, yol tümüyle açıktı. Matlock dar yolu rüzgâr hızıyla geçti, kalabalık bir büyük mağazanın park yerine çıktı. Park yeri de öbür taraftan paralel bir yola açılıyordu.

Matlock duraksamadan arabayı boş bir park yerine sürüp kontağı kapattı, oturduğu koltuktan aşağı kayarak kendini gizledi. Dikiz aynasını o biçimde ayarlamıştı ki, kaydığı yerden dar sokağın girişini görebiliyordu. Otuz saniye geçmiş geçmemişti ki, haki araba dikiz aynasında göründü. .

Haki renkli araba şoförünün ne yapacağını şaşırmış olduğu belliydi. Hızını kesmişti, etraftaki düzinelerle arabayı gözden geçiriyordu. Birden haki arabanın arkasında beliriveren ikinci bir araba klakson çalmaya başladı. Bu ikinci arabanın şoförü sabırsızlanıyor, haki renkli tek kapılı da onun yolunu kapatıyordu. Haki arabanın şoförü istemeye istemeye yeniden arabasını sürmeye başladı arabayı sürmeye başlamadan önce de yüzünü döndürdü. Adam boynunu çevirerek sağ omzunun üzerinden bir an ardındaki arabaya şöyle bir bakmıştı. Aynadan o arabayı gözleyen Matlock'un onu tanımasına yetti bu.

Ö devriye polisiydi sürücü. Beeson faslından sonra dairesine gelen, iki gün önce de tenis kortunun koridorunda önüne çıkıp bir havluyla yüzünü gizlemiş olan devriye polisi.

Greenberg'in “rastlantı”sı.”

Şaşmıştı Matlock. Üstelik korkmuştu da.

Sivil giyinmiş devriye polisi haki arabayı ikide bir yavaşlatarak park alanının çıkış kapısına sürdü. Hâlâ arandığı açıktı. Matlock haki arabanın park alanından çıkarak yol üzerindeki kalabalığına karıştığını, sonra yoluna "devamla gözden kaybolduğunu gördü.

Blackstone Güvenlik Ortak Firmasının Hartford'un Bond Caddesindeki bürosu bir detektif ajansından çok, zengin bir sigorta şirketinin merkez bürosunu andırıyordu. [190] Mobilyalar kolonyal devri biçiminde ağır, duvar kâğıtları soluk tonlu, erkekçe hava taşıyan deseni de çizgiliydi. Bronz masa lambaları pırıl pırıldı, duvarlarda pahalı av sahnelerini gösteren tablolar asılıydı.

Tüm hava güçlü, erkekçe ve parasal bakımdan sağlam bir kuruluş olduğu izlenimini veriyordu ilk anda insana. Matlock dış bürodaki antik Amerikan üslubunda iki kişilik kanepeye otururken, ama neden olmasın, diye geçirdi içinden. Günde üç yüz dolara adam kiralayan Blackstone Güvenlik Ajansı herhalde Amerika'nın en zengin sigorta şirketiyle aşık atacak kadar para kazanıyordu.

Matlock başkanın bürosuna alındığında, Michael Blackstone koltuğundan kalkıp kiraz ağacından yazıhanesini dolanarak ona doğru geldi. Kısa boylu, derli toplu, şık giyimli bir adamdı. Elli iki, elli üç yaşlarında, çok sağlam yapılı, son derece faal, büyük bir olasılıkla da çok çetin bir cevizdi.

“İyi günler,” dedi. “Ta buralara kadar sırf evraklar için gelmediniz umarım. Çünkü imza işi bekleyebilirdi. Haftanın yedi günü çalışıyoruz diye herkesin de aynı biçimde çalışmasını umuyoruz sanılmasın.”

“Nasıl olsa Hartford'a gelmem gerekliydi. Onun için dert olmadı.”

“Oturun, oturun, rica ederim. Size bir şeyler sunabilir miyim? Bir içki? Ya da bir kahve?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Matlock gayet geniş bir siyah deri koltuğa oturdu. Genellikle en eski, en saygın kişilerin üye oldukları türden kulüplerde bulunurdu böyle mükellef koltuklar.

Blackstone masasına döndü.

' “Aslını söylemek gerekirse, biraz acelem var. Anlaşmamızı imzalayıp borcumu ödemem, sonra da hemen kalkıp gitmem gerekiyor.”

“Emredersiniz. Dosyanız hemen şurada.” Blackstone masasının üzerindeki bir dosyayı alarak gülümsedi. “Daha önce telefonda da işaret ettiğim gibi, bizden istediğiniz işlerin ötesinde bazı sorular sormak istiyorum. Böylece emirlerinizi yerine getirmemiz daha kolay olur. [191] Şöyle bir iki dakika kadar vakit alacak.”

Matlock kendinden böyle bir istekte bulunacaklarını umuyordu. Zaten planının bir evresini oluşturuyordu bu... O nedenle görmeye gelmişti Blackstone'u. Öyle umuyordu ki, bir kez işin içine girdi mi Blackstone, bu işi daha kestirmeden yürütebilmesi için kendisine fikirler verebilirdi. Belki istemeye istemeye yapacaktı bunu, ama bu yardım için de “Ek bir ödeme” alacağına göre... İşte sırf bu yüzden Matlock, Blackstone ile yüz yüze gelip konuşmak istemişti. Onu parayla satın ala: bilirse, zamandan büyük ölçüde tasarruf sağlamış olacaktı.

“Mümkün olanlara yanıt vereceğim. Herhalde soruşturmuş, olmalısınız, eminim.

Korunulmasını istemiş olduğum kız feci bir şekilde dövüldü.”

“Biliyoruz. Bizi asıl şaşırtan bu kızın neden dövülmüş olduğuna dair kimsenin bir şey söylemek istememesi. Çünkü kimseyi nedensiz yere o denli vahşicesine dövmezler.

Ah, mümkün bu tabii, ama genellikle bu tür olayları polis hızla izler ve yapılması gerekeni de ustaca yapar. Öyle şeyler için bize başvurmaya gerek yok... O konuda herhalde polisin bilmediği bir şeyleri bilmekte olmalısınız...”

“Doğru. Biliyorum.”

“Bildiklerinizi neden polise anlatmadığınızı sorabilir miyim? Neden polise gitmediniz de bizden yardım istediniz? Yeterli bir neden varsa, yerel polis memnuniyetle vatandaşları, korur. Hem de üstelik çok daha ucuza.”

“İşte doymuş gibi konuşuyorsunuz?”

“Genellikle öyleyiz.” Blackstone gülümsedi. “Hiçbir zaman, seve seve yapılmaz bu işler. Açıkça söyleyebilirim bunu.”

“Öyleyse neden?”

“Çünkü müşteri olarak sizi son derece özellikle önerdiler de ondan,” diyerek sözlerini kesti Blackstone. “Çok tanınmış bir kimsenin oğlusunuz. Bu işleri başka biçimlerde de sürdürebileceğinizden haberdar etmek istiyoruz sizi. Nedenimiz bu sadece, ya sizinki?”

“Çok açık konuştunuz, Bay Blackstone. Bunu takdir ediyorum. Ve sanıyorum ki, ününüze leke getirmek istemediğinizi söylemek istiyorsunuz.” [192]

“Fena bir olasılık değil.”

“Mükemmel. Benim de nedenim bu işte. Ne var ki, benimkinde söz konusu olan ünüm değil. Bir bayanın, Bayan Ballantyne’in ünü... En basit biçimde ifade edeyim, Bayan Ballantyne kendine dost seçerken hiç de düşünceli bir biçimde hareket etmemiş. Yarım son derece parlak, çok zeki bir kızdır gerçekte. Ne yazık ki, zekâ bazen her alanda aynı güçle göstermiyor kendini.” Matlock bile bile durdu, cebinden bir paket sigara çıkarıp yavaş hareketlerle paketten bir sigara alarak yaktı. Bu duraklama gereken etkiyi yapmıştı. Blackstone konuştu.

“Bayan Ballantyne arkadaşlık kurduğu kimselerden paraca herhangi bir yarar görmüş mü?”

“Ne gezer. Anladığım kadarına göre, kullanmışlar kendisini. Ama o soruyu neden sorduğunuzu da biliyorum. Şu günlerde üniversite çevrelerinde bol para kazanmak işten değil, öyle değil mi?”

“Bilmem. Üniversite çevreleriyle ilgili değiliz.” Tekrar gülümsedi Blackstone.

Matlock onun yalan söylediğini anlamıştı. Meslek açısından tabii.

“Ben o kanıda değilim.”

“Pekâlâ, Bay Matlock. Neden dövdüler bu kızı? Ve siz de ne yapmak niyetindesiniz bu konuda?”

“Kanımca, bu kızı bazı bildiklerini söyletmek için dövdüler. Ama gerçekte öyle bir şey bildiği yoktu kızın. Onu dövenleri bulmaya ve kızın hiçbir şey bilmediğini o kimselere anlatmaya kararlıyım. Onu rahat bırakmalarını söyleyeceğim.”

“Yani polise başvurduğunuz takdirde, kızın ilişkileri daha doğrusu geçmişteki ilişkileri polis kayıtlarına geçecek. Bu da onun parlak

geleceğini lekeleyebilir? Öyle mi?"

"Hah, şunu hileydiniz!"

"Çok çetrefil bir hikâye bu... Kim bu kızın ilişkili olduğu kimseler?"

"İsmen tanımıyorum... Yine de ne işlerle uğraştıklarını biliyorum. Asıl işleri, yanılmıyorsam, kumar. O konuda belki bana bir yardımınız olabilir diye düşündüm. [193, F: 13]

Bu hizmetinizin karşılığında da size ek ödemede bulunmaya hazırım ayrıca."

"Anlıyorum." Blackstone kalkıp masasının etrafını dolandı. Hiçbir nedeni olmadan, çalışmayan havalandırma aygıtının kadranlarıyla oynadı. "Birçok varsayıma kapılıyorsunuz sanırım."

"Sizden bana birtakım isimler falan vermenizi beklemiyorum. Verseniz hoşuma gider, tabii. Ve bu yardımınız için de size çok dolgun ücretler öderdim. Öyle yerlerin adreslerini bildirin bana, yine de yeterli. Üst tarafını ben kendim sürdürüp onları bulabilirim. Ve bulabileceğimi de biliyorsunuz. Ama yardımınızla hayli zaman kazanabilirim."

"Bana kalırsa siz... Özel kulüplerle ilgileniyorsunuz. Üyelerin bir araya gelip diledikleri biçimde faaliyetlerini sürdürebildikleri türden özel sosyal örgütleri istiyorsunuz..."

"Evet. Ama bu faaliyetlerini yasadışı yoldan sürdüren özel kulüpleri. Öyle yerlerden başlamak istiyorum soruşturmaya."

"Sizi bu kararınızdan vazgeçirebilir miyim? Bu soruşturmayı kendi başınıza sürdürmeniz yerine polise başvurmanız mümkün mü acaba? Bunun daha doğru olacağına inandırabilir miyim sizi?"

“Hayır.”

Blackstone sol duvarın önündeki bir dosya dolabına gitti, bir anahtar çıkararak o çelik dolabı açtı. “Daha önce de söyledim, çok karışık bir olay bu. Birçok noktası da karanlık. Ve anlattığınız hikâyeninse bir tek sözcüğüne bile inanmıyorum. Yine de kararlı olduğunuz kesin. Beni de ilgilendiren o sadece.”

Blackstone dosya dolabından ince bir madeni kutu çıkarıp getirdi, masanın üzerine koydu. Sonra zincirinden bir başka anahtar çekerek kutuyu açtı, içinden bir tabaka kâğıt çıkardı. Köşedeki büyük bir makineyi göstererek, “Şurada bir fotokopi aygıtı var,” dedi.

“Kullanmak için kâğıdı madeni kapağın altına, sayfayı alta doğru dönük olarak yerleştirmek, sonra da istenildiği kadar kopya çıkarmak için kadranı ayarlama yeterli. Kaç kopya çıkarılmış olduğunu not ederiz tabii. Birden fazla kopya çıkarmak için bir neden yoktur genellikle. [194]

Bana iki dakika kadar izin verirseniz, başka bir bürodan bir telefon etmem gerekiyor. Bay Matlock.”

Blackstone o tek yaprağı kaldırdı, sonra onu Matlock'un dosyasının üzerine, yüzüne koydu. Kalkıp dimdik durdu ve daima pahalı giyinmeye meraklı insanlar gibi iki elinin parmak uçlarıyla ceketinin eteklerini bir kez çekiştirdi. Gülümseyerek masasının etrafından dolandı, bürosunun kapısına yürüdü. Sonra kapıyı açarak geriye baktı.

“Belki aradığınız şey odur, ama olmayabilir de. Bilmiyorum. Bilemeyeceğim. Ben sadece masamın üzerine “gizli bir bilgi” bıraktım. Bu hizmetin bedelini hesabınıza “Ek gözetleme” bedeli olarak ekleyeceğiz.”

Sonra kapıdan çıktı, ardından sıkıca çekip kapadı.

Matlock hemen siyah deri koltuktan kalktı, masanın başına geçti. Sonra kâğıdı çevirerek üzerindeki daktiloyla yazılmış başlığı okudu:

GÖZETİM İÇİN: HARTFORD, NEW HAVEN YÖRESİ

ÖZEL KULÜPLER: YERLER VE GÖRÜŞÜLECEK

KİMSELER (YÖNETİCİLER) 315 ARASI.

BU BELGENİN BÜRO DIŞINA

ÇIKARILMASI YASAKTIR.

O kısa ve iri harflerle yazılmış başlığın altında yirmi kadar adres ve isim vardı.

Nemrut biraz daha yakına gelmişti. [195]

19

Hartford'un Asylum Caddesindeki Luxor Seçkin Kiralık Ota Acentesi hayli yardımcı olmuştu. Matlock şimdi spor bir Cadillac sürüyordu. Acenteye gidip Lincoln'ün cenaze arabasını andırdığını söylemiş, müdür de onun bu yakınmasını kabul ederek, evrakları da düzgün olduğu için, genç adamın kullandığı Lincoln’u alıp yerine bir Cadillac verme işlemine karşı çıkmamıştı.

Yirmi dolarlık bahşişe de öyle.

Matlock, Blackstone’un verdiği listeyi dikkatle inceleyip birtakım kararlara varmıştı. Sırf Carlyle yöresine daha yakın olmaları nedeniyle önce Hartford'un kuzeybatısındaki özel kulüpler üzerinde durmayı kararlaştırmıştı. Bununla birlikte ilk seçtikleri, kente en yakın kulüpler değildi. Kulüplerden ikisi Carlyle yöresine, ayrı ayrı yönlerden sekizle on birer kilometre uzaktaydılar. Ama Matlock onları bir, iki gün sonraya atmayı kararlaştırdı. Sıra o kulüpleri ziyarete geldiğinde tabii fırsat olursa her ikisinin de yöneticilerinin, kumar masalarında bol para harcayan biri olduğunu kesinlikle öğrenmiş bulunmalarını istiyordu. Öyle dikkati çeken biri değil, ama cebi dolu, rahat para harcayan biri olduğunu öğrenmiş bulunmaları daha iyi olacaktı. Kumarhaneler arasında vızır vızır çalışan dedikodu şebekesi kendisine bu ünü sağlardı. Tabii, işi ustalıkla yürütebilirse. İlk seçtiği kulüp hakkındaki bilgiyi inceledi, Avon'un batısında özel bir yüzme kulübüydü bu. Kulübe girebilmek için Jacopo Bartolozzi adında biriyle ilişki kurmak gerekiyordu.

Matlock gece dokuz buçukta arabasını dolambaçlı bir yoldan yukarı

sürdü. [196] Yol, Avon Yüzme Kulübünün girişinden dışarı doğru uzatılmış bir gölgeliğin altında son buldu. Üniformalı bir kapıcı, arabaları parkeden, birdenbire yerden bitiveren bir park kâhyasına işaret etti. Matlock arabadan yaya kaldırıma indiği anda, kâhya onun yerine direksiyon başına kaydı. Bu kulüpte üyelere park bileti falan verilmediği belliydi.

Matlock girişe doğru yürürken, kulübün dış görünüşüne baktı. Ana yapı oldukça geniş bir alana yayılmış, tek katlı, beyaz boyalı ve tuğladandı; etrafı da, her iki yönde karanlıklar içinden gelip kulübü tümüyle kuşattığı anlaşılan yüksek bir tel çitle çevriliydi. Sağ tarafta, çitin hayli ötesinde, yeşilimtırak mavi bir ışık tatlı tatlı parlıyor, sulara dalanların şıpırtıları geliyordu. Sol tarafta sirk çadırı gibi muazzam bir tente, onun altında da düzinelerle bahçe meşalesinin pırıl pırıl ışıkları görülüyordu.

İlk gördüğü, anlaşılan, çok büyük bir yüzme havuzu, ikincisi de herhalde bir tür Açıkhava lokantasıydı. Uzaktan uzağa tatlı bir müzik sesi geliyordu.

Avon Yüzme Kulübü anlaşılan çok lüks, komple bir yerdi.

Kulübün içi de dışından farksızdı. Fuaye çok kalın halılarla döşeliydi, ipekli kumaşlarla kaplı duvarların dibinde de çeşit çeşit koltuklar, iskemleler ve değişik biçimde sehpalar görülüyordu. Koltuklarla sehpaların gerçekten antika oldukları kesindi. Sol tarafta geniş bir vestiyer, onun ötesinde, sağ tarafta öyle otellerin müracaat masalarına hiç benzemeyen beyaz mermer bir banko vardı. Dar koridorun bitiminde bir kapı, gözü tırmalayan tek şey görünüyordu. Siyah, işlemeli, burma demir bir kapıydı bu. Kapı kapalı, büyük bir olasılıkla da kilitliydi. O demir parmaklıklı kapının ötesindeki üstü açık bir koridor hafifçe aydınlatılmıştı. Sıra sıra ince İyon sütunları arasından görünen bu

koridorun üstünde geniş bir tente vardı.

Smokin giysili irikıyım bir adam demir kapının ardında esas duruşta bekliyordu.

Matlock demir kapıya yaklaştı.

“Üye kartınızı görebilir miyim, bayım?”

“Korkarım, üye kartım yok.”

“Öyleyse özür dilerim, beyefendi, burası özel bir yüzme kulübüdür. Sadece üyeler girebilir...”

“Buraya geldiğimde Bay Bartolozzi'yi görmemi söylemişlerdi.”

[197]

Demir kapının ardındaki adam Matlock'a dimdik baktı, sonra üzerinde silah olup olmadığını anlamak için Matlock'u tepeden tırnağa taradı bakışlarıyla.

“Ön taraftaki masaya başvursanız daha iyi olur, efendim. Hemen şuradaki masaya.”

Matlock geri dönerek bankoya yürüdü, ilk gelişinde görünmeyen orta yaşlı, hafifçe göbek salmış bir müracaat memuru karşıladı kendisini.

“Size bir yardımım dokunabilir mi acaba?”

“Evet. Ben bu yörenin hemen hemen tümüyle yabancısıyım. Kulübünüze üye olmak istiyorum.”

“Özür dileriz. Kulüpte hiç boş üyeliğimiz yok. Tümü dolu şu anda.

Yine de üyelik başvuru kartını dolduracak olursanız, bir yer açılır açılmaz hemen sizi haberdar etmekten memnun kalırız. Aile olarak mı yoksa tek başınıza mı üye olmak istiyorsunuz, efendim?” Memur işini çok iyi bilen birinin tavrıyla bankonun arkasında, alt tarafa uzanarak oradan iki başvuru formu çıkardı.

“Tek başıma. Evli değilim. Buraya gelecek olursam, Bay Bartolozzi'yi görmemi söylemişlerdi. Bay Jacopo Bartolozzi'yi görüp kendisiyle konuşmamı özellikle belirtmişlerdi.”

Memur o ismi şöyle böyle tanıyormuş gibi bir hareket yaptı. “Şunları alın. Lütfen bir başvuru formu doldurun, onu Bay Bartolozzi'nin masasına koyarım. Sabah gelince görür. Belki sizi kendi arar, ama bu durumda ne yapabilir, bilemiyorum. Çünkü bir tek üyelik bile olsun açık değil. Ayrıca üyelik için bekleyenler de bir listeyi doldurmuş durumda.”

“Şu anda burada değil mi, Bay Bartolozzi? Böylesine dolu bir gecede nasıl olur da burada bulunmaz?”

Matlock bu soruyu bir dereceye kadar duyduklarına inanamayan bir insanın haliyle sormuştu.

“Hiç sanmam, efendim.”

“Neden bir soruşturup emin olmuyorsunuz? San Juan'da ortak dostlarımız olduğunu da söyleyiverin kendisine.” Matlock cebinden para kıskacını çıkardı, destenin içinden bir elli dolarlık çekti. Banknotu memuru önüne yerleştirdi. Memur elli dolarlığa keskin bir bakışla baktı, sonra ağır ağır aldı parayı. [198]

“San Juan'da mı?”

“Evet.”

Matlock beyaz mermer bankoya yaslanıp etrafına bakındı. Demir kapının ardındaki adam dikkatle kendisini gözetliyordu. San Juan hikâyesini yutturabilir ve o kapıdan öteye geçebilirse, hayli yüklü ikinci bir banknota daha veda etmesi gerekecekti. Bu San Juan masalını yutmaları gerekirdi. Çok masum, akla yakın bir hikâyeydi çünkü. İki yıl önce Puerto Rico'da kışın bir tatil geçirmişti ve hiç kumar oynamadığı halde, kalabalık bir grupla ve bir de kızla geziye katılmıştı, grupları tatil boyunca her gece kumarhaneleri dolaşıp durmuştu. O gezi sırasında San Juan'da Hartford yöresinden pek çok kişiyle tanışmıştı. Ama tanıştığı kimselerin bir tekinin ismini bile hatırlamıyordu.

Demir kapının ardından dörtlü bir grup göründü, kapıdan geçip geldiler. Kızlar fıkır fıkır, erkeklerse tevekkülle gülüyorlardı. Matlock bir tahminde bulundu: Kadınlar yirmişer otuzar dolar kazanmış, erkeklerse herhalde yüzlerce dolar kaybetmişlerdi. Eh, bir gece için de fena bir alışveriş değildi bu. Kapı dörtlü grubun ardından kapandı.

Matlock kapının elektrikli bir çıtırtıyla kilitlendiğini duydu. Çok sıkı korunuyordu demir kapı.

“Bağışlayın, bayım.” Göbekli müracaat memuruydu bunu söyleyen.

Matlock arkasına döndü.

“Buyurun?”

“Lütfen içeri buyurursanız, Bay Bartolozzi sizinle görüşecek.”

“Nerede? Nasıl?”

Çünkü etrafta o burma demir kapıdan başka kapı yoktu. Memursa sol eliyle kapıdan uzak bir tarafı göstermişti.

“Bu taraftan, efendim.”

Birdenbire bankonun sağ tarafında tokmağı bulunmayan, rezesiz bir bölme ekseni üzerinde dönerek açıldı. Kapı görevi yapan panel yerine oturduğunda ipek kaplı duvarda gizli bir kapı olduğunu gösteren en ufak bir iz bile kalmamıştı. [199]

Matlock o kapıdan girdi. Müracaat memuru onu Jacopo Bartolozzi'nin bürosuna götürdü.

“Ortak dostlarımız mı var dediniz?”

Bu soruyu soran obur İtalyan, masasının gerisindeki koltuğunda arkasına yaslanmış, kalkmak için en ufak bir girişimde bulunmamış, ona hoşgeldin anlamında da bir jest yapmamıştı.

Jacopo Bartolozzi kısa boylu, tıknaz bir karikatürüydü kendinin. Matlock yüzde yüz emin değildi, ama o koltukta otururken masasının altında ayaklarının yere değdiğini sanmıyordu.

“Sonuç olarak öyle, Bay Bartolozzi.”

“Ne sonucu olarak? Kimmiş ortak dostlarımız San Juan'daki?”

“Bazı kimseler. Bir tanesi Batı Hartford'lu bir dişçi. Bir diğerinin de yine Hartford'da Anayasa Alanında bir muhasebe bürosu vardır.”

“Öyle ha? Öyle ha?” Bartolozzi, Matlock'un verdiği mesleklerle adresler ve tanışları arasında bağlar kurmaya çalışıyordu. “İsimleri ne bu adamların? Üyesi mi bizim kulübün bunlar?”

“Sanırım. Onlar verdiler bana isminizi?”

“Burası bir yüzme kulübüdür. Özel üyelere aittir. Kim bu sözünü

ettiğin ortak dostlar?”

“Bana bakın, Bay Bartolozzi, onlarla tanıştığım gece çılgın bir geceydi. Condado Gazinosundaydık. Su gibi içki içmiştik, zilzurna sarhoş olmuştuk. Üstelik de...”

“Puerto Rico kumarhanelerinde içki içilmez. Kanunen yasaktır.”

İtalyan çok keskin bir tonla konuşmuştu. Bu ince bilgisinden dolayı gururlandığı da belliydi. Kalın, tombul parmağını suçlarcasına Matlock'a sallıyordu.

“Yasalara karşı geldikleri için çok daha keyifliydiler, inanın bana.”

“Ne demek o?”

“Hem de nasıl içtik? İnanın sözüme. Sırf o ortak dostların isimlerini neden hatırlayamadığımı anlatmak için söylüyorum size... [200] Bana bakın, pazartesi günü kente iner ve bütün gün alanın ortasında nöbet tutup beklersem, o muhasebeciyi görüp ismini de, adresini de öğrenebilirim. Ayrıca Batı Hartford'a gidip her dişçinin kapısını çalarak bana isminizle kulübünüzün adresini veren dişçiyi de bulabilirim. Ama ikisini de bulup isimlerini öğrensem ne fark eder? Kumar oynamayı severim, cebim de para dolu.”

Gülümsedi Bartolozzi. “Burası yüzme kulübü. Neler sayıklayıp duruyorsunuz anlamıyorum.”

Matlock, sesine canı sıkılmış bir adamın sinirli tonunu vererek, “Pekâlâ,” dedi.

“Burası yolumun üzerindeydi, bana uygun geldi. Ama sen hâlâ aynı havaları okuyacaksan diyeceğim çok. Bu yörede başka kumarhaneler

de var. San Juan'lı dostlarım bana Middletown'daki Jimmi Lacata'nın yerinden de söz ettiler, Windsor Sığlıklarındaki Sammy Sharpe'ın yerinden de... Fişlerin senin olsun, enayi!”

Matlock kapıdan tarafa döndü.

“Dur bakayım! Dur bir dakika!”

Matlock şişko İtalyanın koltuğundan kalkarak ayaklarını yere basışını izledi. Tahmininde yanılmamıştı. Koltuğunda otururken Bartolozzi'nin ayakları dünyada yere erişemezdi.

“Ne diye bekleyeyim? Anlaşılan ancak çurçur kumarı oynanıyor burada?”

“Lacata'yı tanıyor musun? Sharpe'ı da?”

“Tanıyor muyum? Az önce söylemedim mi... Buraya bak, vazgeç. İş işten geçti. Haklısın, insan temkinli olmalı. Dikkatli olmalı. Sözünü ettiğim muhasebeciyi pazartesi günü bulurum. Belki başka bir sefere ikimiz birlikte geliriz o muhasebeciyle... Ne var ki, canım bu gece kumar oynamak istemişti. O kadar.”

“Peki, peki. Dedin ya, temkinli olmak gerek bu işlerde.”

Bartolozzi masasının en üst çekmecesini çekti, içinden bazı kâğıtlar çıkardı. “Gel buraya, imzala şunları. Kaşınıyorsun anlaşılan. Belki param alırım bu gece. Beki de sen beni çarparsın.”

Masaya yanaştı Matlock. “Nedir o imzalamamı istediğin şey?”

[201]

“Sadece bir iki form. Beş yüz dolardır giriş ücreti. Nakit olarak. Var

mı nakit paran? Çek, kredi kartı falan kabul etmeyiz.”

“Nakit param var. Nedir bu formlar?”

“Birinci form bu kulübün kâr için kurulmuş olmadığına, burada hiçbir şans oyununun oynanmadığına dair imzanızı gerektiren bir form... Neye gülüyorsunuz öyle? Hamden'deki Kutsal Bakire Meryem Kilisesini ben yaptırdım.”

“Şu öteki form neyin nesi? Bayağı da uzun.”

“O da bizim dosyalarımıza konulmak için. Genel ortaklık sertifikası. Beş yüz dolar üyeliğe giriş ücretine karşılık pırıl pırıl bir sosyete unvanına kavuşuyorsunuz. Artık ortağısınız kulübümüzün. Tüm üyeler ortaktır bu kulübe... Ne olur ne olmaz diye alıyoruz bu imzayı.”

“Ne olur ne olmaz diye mi?”

“Yani başımıza bir talih kuşu konarsa diye. Bizim gibi sizin de başınıza konacak o talih kuşu. Özellikle gazetelerde.”

Avon Yüzme Kulübü gerçekten ideal bir su sporları kulübüydü. Kuşku yoktu buna. Muazzam yüzme havuzu hemen hemen yetmiş beş metre boyunca bir kıvrım yapıyordu ve düzinelerle ufak, çok zarif kulübe havuzun ötesinde belirli aralıklarla sıralanmıştı. Plaj şezlonglarıyla masalar havuzun fayans döşeli çevresi dışına serpiştirilmişti. Havuz içindeki sualtı ışıkları çevreye daha da hoş bir görünüm veriyordu. Bütün bunlar üstü açık koridorun sağında kalıyordu. Sol taraftaysa, Matlock'un daha önce varlığını şöyle böyle kestirebildiği şey şimdi tüm azametiyle görünmekteydi. Düzinelerle masanın üzerinde yeşil beyaz çizgili dev bir çadır yükseliyordu. Her masanın ortasında içleri mumlarla dolu zarif birer fener vardı ve

masaların bulunduğu yerin çevresi de veranda meşaleleriyle doluydu. Uzun masanın hemen yanı başında bir bar vardı; düzinelerle çift barın çevresinde karıncalar gibi kaynaşıyordu.

Avon Yüzme Kulübü insanın gerçekten ailesini getirebileceği çok hoş bir yerdi. [202]

Koridor bu tesislerin en arkasına gidiyordu, onun sonunda merkez binaya çok benzeyen, geniş bir alana yayılmış beyaz tuğladan, ikinci bir büyük beyaz yapı yükseliyordu. Çift kanatlı, büyük ve siyah mine kaplı kapının üzerindeki tahta bir tabelada klasik İngiliz yazısıyla yazılmış iki sözcük bulunuyordu.

Avon Kaplıcaları

Avon Yüzme Kulübünün bu bölümü insanın öyle ailesini getirebileceği türden hoş bir yer değildi.

Matlock bir an kendini San Juan kumarhanelerinden birinde sandı. Zaten topu topu gördüğü birkaç kumarhane de yalnızca oradakilerdi. Duvardan duvara uzanan halı her türlü sesi hemen hemen tümüyle boğacak kadar kalındı. İçeride sadece fiş şıkırtılarıyla oyuncuların hafiften ama sinirli mırıltılarından başka hiçbir ses duyulmuyordu. Zar oyunları oynanan masalar duvar dibinde sıralıydı, blackjack (21)[33] masalarıysa ortadaydı. İki sıra masaların arasında, dolaşanların hareketlerine engel olmamak için yerleri dikkatle hesaplanmış rulet masaları görülüyordu. Büyük salonun tam ortasında, yerden hafifçe yükseltilmiş bir setin üzerinde veznedarın yuvası bulunuyordu. Avon Kaplıcalarının tüm memurlarıyla personeli smokinli, gayet şık giyimli ve emre hazırdılar. Oyuncularsa onlarla kıyaslanamayacak kadar resmiyetten uzaktı.

Matlock'un verdiği gıcır gıcır yeni elli dolarlık banknotla keyfi yerine gelmiş olan kapıcı, onu doğru vezne setinin karşısındaki yarım daire biçiminde bir bankoya götürdü. Orada birtakım kâğıt şeritlerini sayan bir adamla konuştu.

"Sana Bay Matlock'u tanıtayım. Kendisine iyi muamele et, özel dostumdur."

"Başka biçimde muamele mümkün mü?" diyerek öteki adam gülümsedi.

Koridor başındaki burma demir kapıda bekleyen kapıcı, "Kusura bakmayın, Bay Matlock," diye fısıldadı. "İlk kez gelen müşteri masa oyunları oynamaz."

"Tabii... Buraya bak, ben şöyle bir etrafı dolaşacağım."

"Keyfinize bakın. Biraz oyun havasını alın... Size şunu söylemek isterim: Burası Las Vegas değildir. [203]

Aramızda çoğu zaman fındık fıstık parasına oynanır. Yani sizin gibi biri için demek istiyorum.

Ne dediğimi anlıyorsunuz herhalde."

Matlock kapıcının ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Çünkü Connecticut'un Avon ilçesinde de bahşiş olarak elli dolarlık banknot verilmesi sık görülen olaylardan değildi.

4175 dolar kaybetmek Matlock'un tam üç saat on dakikasını aldı. Bu zaman boyunca sadece bir kez içinde bir panik duygusu belirdi. O da barbutla aralıksız devamlı zar gelerek kazandığı paranın miktarı 5000 dolara yaklaşmış olduğu zamandı. Geceye tam amacına uygun biçimde

başlamıştı. Veznedara o kadar sık gidip gelmişti ki, artık normal olarak bir oyuncunun her seferinde aldığı fiş miktarının ortalama 200 ile 300 dolarlık olduğunu öğrenmişti. Kendi ölçülerine göre, hiç de “fındık fıstık parası” değildi bu. O nedenle ilk kez 1500 dolarlık fiş almıştı. İkinci gidişinde 1000, üçüncü gidişindeyse 2000 dolarlık.

Sabahın biri olduğunda yeşil beyaz çizgili dev tentenin altındaki barda Jacopo Bartolozzi ile kahkahalarla gülerek sohbet ediyordu.

“Gerçekten iyi oynuyorsunuz. Sizin kaybettiğiniz kadar para kaybetselerdi nice zavallı şimdi kahrından çığlık çığlığa bağırmaya başlardı. O yüzden de ben şimdi kendilerini büroma davet etmiş, kulüpte böyle rezaletler çıkarmayacaklarına dair daha önce imzalamış oldukları kâğıtları onlara göstermekte olurdum.”

“Üzmeyin kendinizi. Kaybettiğim parayı geri alacağım. Her vakit alırım... Demin siz de söylemiştiniz ya. Fena halde kaşınıyorum. Belki yarın yine gelirim.”

“Pazartesi olsun. Yarın sadece yüzme günüdür.”

“O neden?”

“Yarın pazar. Kutsal gün.”

“Laf! Londra'dan bir arkadaşım geliyor yarın. Pazartesi de burada olmayacak. Büyük oyuncudur.”

“Şimdi dinle beni. Windsor Sığlıklarındaki Sharpe'a telefon edeceğim. Yahudi’dir Sharpe. Metelik vermez öyle pazara, kutsal günlere falan.” [204]

“Çok memnun olurum.”

“Hatta belki ben bile gelirim oyununuza. Nasıl olsa yarın karımın Meryem'in Anaları Derneğinde toplantısı var.”

Saatine baktı Matlock; gece çıkış noktası gayet iyi geçmişti. Acaba biraz daha zorlasa mıydı şansını? “İnsanın bilmediği bir yere gelmesinin tek kötü tarafı var. O da gerekli kaynakları bulmak zaman alıyor.”

“Bir derdiniz mi var?”

“Motelde bıraktığım bir kız arkadaşım var. Şu anda uykuda. Bugün vaktin çoğunu yolculukta geçirdik. Yolda nefesi tükendi. Öyle sert şeyler falan kullanmaz. Sadece biraz ot kullanır. Ona biraz mal bulup getireceğime söz vermiştim.”

“Size yardım edemem, Matlock. Burada hiç uyuşturucu madde bulundurmam. Çünkü bütün gün yüzlerce çocuk dolaşıyor ortada. Kulübün ismine leke gelir. Hah, üç, beş hap isterseniz, var. Ama iğneyle kullanılanlardan bulundurmam hiç. Birkaç hap ister miydiniz?”

“Hayır. Sadece esrar isterim. Başka şey kullanmasına izin vermem çünkü.”

“Çok akıllıca hareket ediyorsunuz... Buradan çıkınca ne tarafa yolunuz?”

“Hartford'a döneceğim.”

Bartolozzi birden parmaklarını şaklattı. Kaşla göz arasında dev yapılı bir barmen belirdi yanlarında. Matlock bir an ufacık tefecik, tıknaz yapılı İtalyanın, o dev yapılı adama emirler yağdırmasını bayağı gülünç buldu. Bartolozzi adamdan kâğıt kalem istedi.

“Al bakalım. Al sana bir adres. Ben de daha önce telefon ederim

oraya. Hemen caddeye açılan sokaklardan birindedir. Biçimsiz saatlerde daima açık bir yerdir. G. Fox'tan sonra doğruca caddeden ilerde. İkinci kat. Rocco'yu iste. Ne ararsan bulunur orada.”

“Sen harikasın, Jacopo!” Matlock onun elinden adresin yazılı olduğu kâğıdı alırken, gerçekten de o kanıdaydı.

“Daha ilk gecesinde dört bin dolar kaybeden adamın birtakım ayrıcalıkları vardır... Hey, ne var, biliyor musun? [205]

Sen üyelik başvuru formu falan da doldurmadın! Ne matrak, değil mi?”

“Sana kredimin yüksek olduğunu kanıtlamak için referans göstermeme gerek yok.

Nakit parayla oynuyorum.”

“Nerede saklıyorsun o kadar parayı?”

“Buradan Los Angeles'e kadar uzanan otuz yeni bankada.”

Matlock içki bardağını bir kenara bıraktı, sonra veda için elini Bartolozzi'ye uzattı. “Gerçekten çok hoştu bu gece. Yarın görecek miyim seni?”

“Tabii, tabii. Seni kapıya kadar geçireyim. Yalnız dediklerimi unutma. Tüm heyecanını Sammy'nin yerinde tüketeyim demeyesin. Yine gel buraya.”

“Söz.” iki adam geri dönüp açık koridora yürüdüler. Kısa boylu, şişman İtalyan yeni dostluğa bir jest olarak elini Matlock un sırtına koymuştu. Koridordan daracık geçide ayak attıkları sırada, iki adamın

da farkına varamadıkları bir şey oldu. Yakın masalardan birinde oturan ve elindeki manyetik çakmağı durmadan yakmaya çalışan şık giyimli bir adam ikisini de gözlüyordu. Bartolozzi ile Matlock adamın masasının önünden geçtikleri sırada adam çakmağını cebine koydu. Hemen adamın karşısında oturan kadınsa erkeğin sigarasını bir kibritle yaktı.

Kadın gülümseyen dudaklarını hemen hemen hiç kıpırdatmadan konuştu.

“Çekebildin mi resimlerini?”

Adam hafiften güldü. “Fotoğrafçılar kralı olsa daha iyisini çekemezdi. Yakın plan resimlerini bile çektim.” [206]

20

Avon Yüzme Kulübü iyi bir çıkış noktasıysa, Rocco Aiello'nun titizlikle yönettiği Hartford Av Kulübü de kıskanılacak bir ilk aşamaydı. Çünkü Matlock artık kendini Nemrut'a ulaştıracak yolculuğu bir yarış biçiminde değerlendiriyordu. Nemrut'un güçleriyle Mafyanın güçleri arasında Carlyle yöresinde yapılacak toplantı sonunda bitecekti yarış.

Onun için biri, bir yerlerde, ikinci bir gümüşlü Korsika kâğıdı çıkardığı anda bitecekti bu yarışma.

Bartolozzi'nin telefonu çok etkili olmuştu. Matlock o eski kırmızı taştan binaya girince, önce yanlış adrese geldiğini sanmıştı, çünkü yapının pencerelerinden dışarı hiç ışık sızmıyordu. Etrafa da en ufak bir hareket falan yoktu. Sonra Matlock koridorun bitiminde bir yük asansörü bulmuştu. Kapısının önünde tek başına oturan bir zenci çalıştırıyordu asansörü. Matlock binaya girdiği anda zenci kalkmış, asansöre binmesi için ona bir işaret yapmıştı.

Üst kattaki holde biri karşıladı kendini. “Tanıştığımıza son derece memnun oldum.

İsmim Rocco Aiello.” Adam elini uzattı, Matlock onu sıktı.

“Teşekkür ederim... Bayağı şaşaladım, biliyor musunuz? Çünkü çıt gelmiyordu hiçbir taraftan. Belki yanlış yere geldim, dedim kendi kendime ilk anda.”

“Bir ses duymuş olsaydınız, bu yapıyı yapan ustalar hayatımı

kaydırırlardı. Duvarlar yetmiş santim kalınlığında, iki yüzden de ses geçirmez malzemeyle kaplıdır. Pencereler kördür. Dışarıdan pencere gibi görünür ama içeriden örülüdür. Çok emindir yerimiz."

"Gerçekten hayli ilginç." [207]

Rocco cebine el attı, ufak tahta bir sigara kutusu çıkardı. "Hazır bir kutu esrarlı sigaram var. Ücret gerekmez. Size etrafı gezdirmek isterim. Fakat Jacopo belki aceleniz olabileceğini söyledi."

"Yanılmış. Bir şeyler içmek isterdim."

"Güzel. Şöyle buyurun... Yalnız bir nokta var, Bay Matlock. Burada çok soylu bir müşteri topluluğum vardır. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde. Çok zengin, çok soylu bir müşteri kitlesi. İçlerinden bazıları Jacopo'nun kulübünü bilirler, ama çoğunun haberi yoktur. Ne demek istediğimi herhalde anlamışsınızdır."

"Tabii. Zaten şahsen hiçbir zaman fazla sevmem yüzmeyi."

"Güzel, güzel... Hartford'un en seçkinlerinin kulübüne hoşgeldiniz." Kalın bir çelik kapıyı açtı. "Duyduğuma göre, bu akşam yüklü bir deste kaybetmişsiniz."

Matlock içleri masalarla, müşterilerle dolu loş ışıklı odalardan birine adımını attığı sırada kahkahayla güldü. "Burada böyle deniyor demek?"

"Connecticut'ta fazlaca para kaybedildiği zaman 'yüklü deste' derler... Gördünüz mü? Benim burası iki kattır... dubleks gibi. Her katta beş büyük salon vardır. Her salonda da birer bar. Çok kapalı, çok özel bir kulüptür. Kimse görgü kurallarının dışına çıkmaz. İnsanın eşini... ya da bilirsiniz canım, başka birini göğsünü gere gere getirebileceği bir

yerdir.”

“Anlıyorum. Gerçekten fevkalade bir yer.”

“Garsonların çoğu üniversite öğrencileridir. Öğrenimlerini sürdürebilmeleri için üç, beş dolar kazanmalarına yardımcı oluyorum. Severim bunu. Burada zenciler, fedailer, güneyliler her türden adam bulunur. Irk ayrımına da kulak vermem. Bir tek şeye karşıyım

: Saça. Uzun saçtan hazzetmem. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz sanırım.”

“Üniversite öğrencileri dediniz! Tehlikeli değil mi öğrenci çalıştırmak? Çocuklar boşboğaz olurlar.”

“Hey, siz ne diyorsunuz? Bu bina ilk kez bir üniversiteli tarafından çalıştırılmış. Üniversitelerdeki öğrenci dayanışma kulüpleri gibi bir yerdir benim burası. [208] Buraya gelenlerin hepsi de sözlerine güvenilir, aidatlarını düzgün biçimde ödeyen bir özel örgütün üyeleridir. Başka yerde bulamazlar benimki gibi yeri.”

“Anlıyorum. Ya öteki mesele?”

“Hangi öteki mesele?”

“Buraya gelişimin nedeni... şey Rocco... seni biraz daha iyi tanısaydım, belki senden biraz mal almak isterdim... Neyse, bırakalım bunu şimdi. Çok yorgunum. Sadece bir içki içip gideceğim. Kız da nerelerde kaldığımı düşünerek bayağı meraklanacak.”

“Çok fazla konuşuyor bazen şu Bartolozzi.”

“Haklısın. Ha aklıma gelmişken söyleyeyim, yarın gece Windsor

Sığlıklarında Sharpe'ın yerindeki oyunumuza o da gelecek. Londra'dan uçakla bir arkadaşım geliyor da.

Bize katılmak ister miydin?”

Ailelo'nun etkilendiği belliydi. Londralı kumarbazlar Las Vegas'lı, Karayipli kumarbazlardan daha çok görünmeye başlamışlardı ortalarda. Üstelik Sammy Sharpe’ın yeri de öyle pek adı çıkmış bir yer değildi.

“Belki ben de gelirim... Buraya bakın, bir şeye ihtiyacınız olursa, çekinmeden isteyin. Anlaşıldı mı?”

“Çekinmem, isterim. Yalnız bir tek şeyi söylemeden geçmeyeceğim. Şu çocuklar beni sinirlendiriyor.”

Aiello sol eliyle Matlock'un dirseğinden tutarak onunla birlikte bara yürüdü.

“Yanlış anladın sen! Bu çocuklar... çocuk değil bunlar, ne demek istediğimi anlıyorsun, herhalde?”

“Hayır, anlamıyorum. Çocuk çocuktur. Ben bir yerde kumar oynayacaksam, oranın daha sessiz sedasız olmasını isterim. Dertsiz, belasız.” Matlock başını kaldırıp barmene baktı, banknot destesinden bir yirmi dolarlık çekerek barın üzerine koydu. “Viski soda, lütfen.”

Rocco, “Koy şu paranı cebine,” dedi.

“Bay Aiello?” Garson ceketli bir genç yaklaştı yanlarına. Matlock gence bakarak bir tahmin yürüttü. Olsun olsun da yirmi iki, yirmi üç yaşlarında vardı genç.

“Ne var?”

“Lütfen şu faturayı imzalar mısınız? On birinci masa. [209, F: 14]

Johnson'lar. Canton'lu. Makbul kimselerdir.”

Aiello garsonun getirdiği bloknotu aldı, sayfanın altını paraf etti. Delikanlı dönüp tekrar kumar masalarına yürüdü.

“Şu çocuğu gördünüz mü? Sözünü ettiğim gençler bunlar işte. Bu Yale Üniversitesinden. Altı ay önce döndü Vietnam'dan.”

“Yani?”

“Teğmendi Vietnam Savaşında. Subay yani. Şimdiyse iş idaresi öğrencisi... Garson boşluğumuzu haftada iki kez dolduruyor. Üniversiteden mezun olduğunda, bir araba yükü para yapmış olacak. Kendi başına iş tutacak.”

“Ne demek?”

“Mal buluyor... Bu çocukların hepsi demek istiyorum yani. Maceralarını bir dinlemenizi isterdim. Saygon, Da Nang, hatta Hong Kong. Gerçek anlamda sürücü bunlar. Satıcı.

Hey, günümüzün çocukları gerçekten müthiş şeyler. Dünyanın halinden anlıyorlar. Dönen dolapları biliyorlar. Üstelik şeytan gibi zeki hepsi. İnsana hiç dert olmuyorlar.

İnanın bana.”

“İnanıyorum.” Matlock içki bardağını aldı, çabucak bir yudum içti. Susamış olduğundan ya da cam gerçekten içki istediğinden değil. Aiello'nun itirafları üzerine geçirdiği şoku gerçekten gizlemek için. Çin

Hindi savaşlarından diplomalı gençler, II. Dünya Savaşının Armentieres, Anzio ya da hatta Panmunjom savaşlarının heyecan dolu, pembe yanaklı çocukları değildi. Bambaşka birer varlık, daha hızlı, daha dertli ve son derece bilgiç birtakım gençlerdi. Vietnam savaşlarının kahramanı demek rıhtımlarda, antrepolarda adamları olan bir asker demekti. Vietnam mezunları kendi yaşıtları arasında birer devdiler. Ve böylesine kocamış savaş mezunlarının hemen hepsi geri dönmüştü.

Matlock viskisinin geri kalanını içti, sonra Rocco'nun kendisine üçüncü kattaki bütün diğer salonları gezdirmesini izledi. Aiello'nun kendinden beklediği gibi duygularına hâkim olarak zaman zaman gördüklerini takdirden geri kalmadı, sonunda yine oraya uğrayacağına söz verdi. Sammy Sharpe'ın Windsor Sığlıklarındaki oyun konusunda da başka bir söz etmedi. [210]

Biliyordu buna gerek olmadığım. Aiello'nun iştahı kabarmıştı çünkü.

Arabasına atlayıp oradan uzaklaşırken, Matlock'un kafası iki düşünceyle meşguldü.

Pazar günü öğleden sonrası sona ermeden iki hedefe varması gerekiyordu. Kafasını kurcalayan düşüncelerin birincisi şuydu: Bir İngiliz bulması gerekiyordu. İkincisiyse, yine bolca para bulmalıydı. İki şeyi de eksiksiz çözümlemesi ve ertesi gece Windsor Sığlıklarındaki Sharpe'ın yerinde bulunması şarttı.

Kafasındaki İngiliz, Webster'de oturan Madison Üniversitesinde öğretim görevlisi bir matematik doçentiydi. Amerika'ya geleli hemen hemen iki yıl oluyordu. Matlock onunla Saybrook'daki bir deniz araçları sergisinde tanışmıştı. İngiliz tüm yaşamını Cornwall sahillerinde geçirmişti ve yelkenli teknelere de gerçekten çok meraklıydı. Matlock ile Pat ondan ilk anda hoşlanmışlardı. John Holden'in kumar konusunda

bir şeyler bildiğini umuyordu Matlock.

Para daha da ciddi bir sorundu. Yeniden Alex Anderson'a başvurması gerekecekti.

Hafta sonunda ondan yeniden para çekmek için yeterince mazeret bulabileceğine inanıyordu. Anderson temkinli ve kolayca ürken bir adamdı. Öte yandan da her yaptığı yardımın karşılığında bir ödül uman tiplerdendi; onun bu zaafı üzerinde biraz oynamak gerekecekti.

Matlock'un telefonu Holden'i şaşırtmış gibiydi, ama kızmamıştı. Gayet kibarca konuşmasının yanında biraz da meraklanmıştı. Adresini Matlock'a iki kez ayrıntılı olarak tarif etti. Matlock tarif etmiş olduğu yolu hatırlayacağına onu temin ederek teşekkür etti.

Holden, dış kapıyı açarak Matlock'u üç odalı, çok düzenli dairesine alırken, “Çok açık konuşacağım, Jim,” dedi. “Meraktan çatlayacağım neredeyse. Bir şey mi oldu?

Patricia’nın bir şeyi yok ya?”

“Sorularını hem evet, hem de hayır diye yanıtlayacağım. Sana elimden geldiği kadar yanıt vereceğim, ama yine de fazla bir şey söylemiş olmayacağım... Yalnız peşinen şunu söyleyeceğim [211]: Bana bir yardımda bulunmam istiyorum. Gerçekte iki kez yardımda bulunmanı.

Önce sorayım, burada kalabilir miyim bu gece?”

“Tabii kalabilirsin... sormana gerek yok. Son derece yorgun bir halin var. Gel, otur şöyle. Bir içki verebilir miyim sana?”

“Hayır, hayır teşekkür ederim.”

Matlock, Holden'in divanına oturdu. O divanın istenirse yatak haline gelebilen, çok rahat bir yer olduğunu anımsamıştı. Aylarca önce, Pat'la o yatakta çok mutlu, sarhoş bir gece geçirmişlerdi. Yıllarca önce sanki.

“İkinci konu ne? Birincisini seve seve yaparım. Zevk verir bana. İstediğin şey paraysa, bin dolardan fazla param var. Dilediğin gibi kullanabilirsin.”

“Hayır, sorun para değil. Yine de teşekkür ederim... Benim için bir İngiliz rolü oynamanı isteyeceğim.”

Bir kahkaha attı Holden. Kırk yaşında, ufak kemikli bir adamdı ama daha yaşlı, daha göbekli insanlar gibi gülerdi.

“Benim için pek zor bir iş olmasa gerek, öyle değil mi? İki yıldır Amerikancanın etkisindeydim, ama hâlâ dilimde bir parça Cornwall havası kalmış olmalı. Pek fark edilir gibi değil, tabii.”

“Evet, öyle. Biraz gayret edersen dilindeki o Amerikan gevrekliğini bile yok edebilirsin... Bambaşka bir şey daha var, tabii. O da pek kolay bir iş olmayabilir. Hiç kumar oynar mısın?”

“Kumar mı? Yani at yarışları, futbol maçları üzerine ikili, bahis falan mı?”

“Hayır. Zarla, ruletle, kâğıtla?”

“Doğru dürüst oynadım diyemem. Aklı başında, hayal gücü işlek bir matematikçi olarak, aritmetik prensiplerini logaritma ortalamalarını kumarda kazanma yüzdelerini uygulamayı istedim bir ara. O ara bir devre geçirmiştim türlü kumar oyunlarında.”

“Bir işe yaradı mı bari?”

“'Öyle bir devre geçirdim,' dedim, ama fazla uzatmadım. Kumarın insana para kazandıran bir matematik yöntemi varsa bile ben kavrayamadım. [212] Hâlâ da kavrayabilmiş değilim.”

“Kumar oynadın ama, değil mi? Kumar oynamayı biliyorsun?”

“İşin o tarafını sorarsan, iyi bilirim kumarın her türlüsünü. Laboratuvar çalışmaları sırasında öğrendim diyelim. Neden sordun?”

Matlock daha önce Blackstone'a söylemiş olduğu martavalı arkadaşına da yineledi.

Yine de Pat'ın yara berelerini fazla büyütmedi, ona saldıranların saldırı nedenlerini daha hafif tertip anlattı. Hikâyesini bitirdiğinde, o arada piposunu yakmış olan İngiliz, piposunun küllerini büyük bir cam kül tablasının içine silkti.

“Tıpkı filmlerdeki gibi, değil mi? Patricia'nın yara bereleri ciddi değil diyorsun, öyle mi? Biraz korkmuş ama hepsi hepsi o kadar yani?”

“Evet. Polise başvuracak olursam, Pat’ın bursunu kesebilirler.”

. “Anlıyorum... Eh, pek hevesli değilim, ama bir deneyelim. Yarın akşamki oyunda kaybetmemi istiyorsun herhalde, öyle değil mi?”

“Orası önemli değil. Sadece büyük oyna. Yeter de artar bana.”

“Ama büyük paralar kaybetmeye hazırsın değil mi?”

“Hazırım.”

Ayağa kalktı Holden, “Bu işte istediğin yere kadar seve seve gitmeye, dediklerini yapmaya gönüllüyüm. Her halde hayli şenlikli olacak. Yine de benden çok şeyi gizlediğin kesin. Her şeyi bana olduğu

gibi anlatmam isterdim. Ama ısrar etmeyeceğim bunun için.

Bana anlattığın hikâyede matematik kurallarına taban tabana zıt düşen çelişkiler var.”

“Ne gibi?”

“Anladığıma göre, yarın akşamki oyunda kaybetmeye hazırlandığın para Patricia’nın kaybetmesini korktuğun burs parasından çok daha fazla. O nedenle, akla en yakın gelen nokta şu: Bu işte polise başvurmak istemiyorsun. Ya da başvurman olanaksız belki.”

Matlock başını kaldırarak İngiliz'e baktı ve kendi budalalığına şaştı. [213] Güç durumda kalmıştı ve kendini son derece yeteneksiz buluyordu.

“Özür dilerim... Sana bile bile yalan söylemiş değilim. Bu işe de mutlaka evet demen şart değil. Belki senden hiç böyle bir ricada bulunmasam daha iyi olurdum

“Sana yalan söyledin diye bir imada bulunmadım hiç... hoş söylemiş olsan da ne yazar? Ne var ki, bana söylediklerin fazla bir şey değil. Benden istediğini yapacağım tabii. Sadece şunu bilmeni isterim: Bir gün gelir de bana her şeyi anlatmaya karar verirsen, seni can kulağıyla dinleyecek birini bulacaksın... Eh, artık vakit hayli geç oldu, sen de adamakıllı yorgunsun. Neden benim odamda yatmıyorsun?”

“Hayır,' teşekkür ederim. Buraya kıvrılıvereceğim. Çok tatlı anıları var buranın benim için. Bir battaniyeden başka şeye de gereksinmem yok. Ayrıca bir de telefon etmem gerek.”

“Nasıl arzu edersen. Bir battaniye getireyim, telefonun yerini de biliyorsun.”

Holden odadan çıkınca, Matlock telefona gitti. Kiralamayı kabul etmiş olduğu Tel elektronik aygıtı ancak pazartesi sabahı hazır olacaktı.

“Blackstone Ajansı.”

“Ben James Matlock. Bana gelmiş bir haber varsa bu numaraya telefon etmemi istediler.”

“Evet, Bay Matlock. Size bir haber var. Bir dakika bekleyin de fişi alayım... Hah, şurada. Carlyle'daki ekipten geliyor. Her şey yolunda. Hastanız yapılan tedaviye çok olumlu cevap veriyor. Hastanızı bugün üç kişi ziyarete geldi. Bay Sam Kressel, Bay Adrian Sealfont ve bir de Bayan Lois Meyers. Hastamızı iki kişi telefonla aradı, fakat doktorlar her iki telefonda da hastamızın konuşmasına izin vermediler. İki seferinde de aynı şahıs telefon etti. Jason Greenberg adında bir bay. Bay Greenberg, Batı Virgina'nın Wheeling kentinden aradı, Hastamız, bir saniye bile Carlyle Ekibimizden ayrı düşmedi... içiniz rahat olsun.”

“Teşekkür ederim. İçim rahat olacak. Çok titiz çalışıyorsunuz. Geceniz hayırlı olsun.” Matlock ferahlayarak, biraz da bitkinlikten derin derin soludu. [214] Lois Meyers üniversitenin son sınıfında olan Pat'ın oturduğu üniversite lojmanında oda komşusuydu. Greenberg'in telefonla aramış olması da yüreğine bayağı su serpmişti. Özlüyordu Greenberg'i.

Uzanıp divanın yanı başındaki sehpada duran gece lambasını söndürdü. Nisan ayının ışıl ışıl parlaklığı pencereden içeri vurdu. Blackstone servisinin gece nöbetçisinin dediği doğruydu... İçi rahat edebilirdi.

Rahat olmayan tek şey yarma ait düşünceleriydi. Yarına ve ondan

sonraki günlere ait düşünceleri... Her şeyin aynı tempoyla, aynı hızla sürdürülmesi gerekiyordu. Bir gün iyi iş çıkarıldıysa, ertesi gün de aynen öyle gitmeliydi. Bu işte hiç bir gevşeme olamazdı. Hatta başardıklarından bir anlık memnunluk duyması bile hoş bir şey değildi. Bu duygu onu gevşetebilir, hızını kesebilirdi. Ya yarından sonra? Sammy Sharpe'ın Windsor Sığlıklarındaki kumarhanesinde oynanacak oyundan sonra ne olacaktı? Her şey yaptığı hesaplara uygun gelişirse, Carlyle yöresine hamle etmenin zamanı gelecekti.

Matlock gözlerini yumdu, sonra Blackstone'un kendisine verdiği daktiloyla yazılı sayfa gözünün önüne geldi.

CARMOUNT KIR KULÜBÜ

Müracaat: HOWARD STOCKTON

BATI CARLYLE YELKEN VE KAYAK YERİ

Müracaat: ALAN CANTOR

Carmount, Carlyle'ın doğusunda Holly Dağının sınırına yakın bir yerdeydi. Yelken ve Kayak Yeri ise batıda, yaz kış dinlenme yeri olan Derron Gölü kıyılarındaydı.

Oraya giderken Bartolozzi'nin, Aiello'nun ya da belki Sammy Sharpe'ın kanalıyla kendini o kulüplere takdim ettirmek için bir yolunu bulacaktı. Bir kere de, Carlyle yöresine sızdı mı, sağa sola göreviyle ilgili birtakım şeyleri ima etmeye başlayacaktı.

Belki sadece imalarda bulunmaktan da ileri gidecek, birtakım komutlar verecek, isteklerde bulunacak, ihtiyaçları olduğunu bildirecekti. Böylesine bir pervasızlıkla girişimlerde bulunması, atılımlar yapması gerekecekti. Çünkü Nemrut'a giden yoldu bu.

Gözleri yumulu halde kaldı, adaleleri gevşedi, çok yorgunlara özgü bir uykunun zifiri karanlığı çarşaf gibi örtüldü üstüne. Ama uykuya dalmadan önce kâğıdı hatırladı.

Artık onu yerinden alması gerekecekti. O gümüş rengi kâğıda ihtiyacı olacaktı. O davetiye elinde bir haritaydı. Kendisini Nemrut'a götürecek o davetiyeye ihtiyacı olacaktı.

Şimdi artık davetiyesiydi o. Kendi davetiyesi.

Matlock davetiyesi. [216]

21

Windsor Sığlıkları Kilisesinin ileri gelenleri, kilisenin parasal işlerini yöneten tilki gibi kurnaz Yahudi avukatın, Massachusetts'in Kuzey Hartford ve Güney Spring yöresinde oturanların çoğu tarafından “Kaçakçı Sammy” diye bilinen, binbir kirli işte parmağı bulunan biri olduğunu bilselerdi, belki de bir ay süreyle kilisede dua edilmesini bile yasaklarlardı. Bereket versin, kimse onlara bu sırrı açıklamamıştı ve kilise ileri gelenleri de Samuel Sharpe'ı oldum olası beğenirlerdi. Kilisenin kasasını doldurmak için şaşılacak atılımlarda ve para toplandığı sıralarda kendi de kasaya bir hayli yardımda bulunmuştu. Windsor Sığlıkları Kilisesi, gerçekte kentin çoğunluğu gibi Samuel Sharpe'a iyi bir insan gözüyle bakıyordu.

Matlock bunların tümünü Windsor Vadisi Motelinde bulunan Sharpe’ın bürosunda öğrendi. Duvara asılı çerçevelenmiş takdirnameler bu hikâyenin sadece yarısını açıklıyordu. Geri kalan bölümünü da Jacopo Bartolozzi anlatmıştı tatlı tatlı. Gerçekte Jacopo, Matlock ile İngiliz dostuna, Sharpe’ın faaliyetlerinin, aslında Sharpe’ın kendisinin, Avon Yüzme Kulübünün zarif ve soylu geleneklerinden çok uzak olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Holden, Matlock'un umduğundan çok daha usta çıkmıştı. Holden'in yüz dolarlık banknotları ki perişan, sinirli Alex Anderson bir kuryeyle yıldırım hızıyla Webster'e yollamıştı o banknotları alıp krupiyeye doğru fiskeleyişini, bir kerecik olsun fişleri saymaya kalkmamasını, yine de attığı banknotlara karşılık verilen fişlerin miktarını son dolarına kadar bildiğini etraftakilere devamlı sezdirişini gördükçe, Matlock neredeyse

kahkahalarla gülecekti. [217] Holden çok zekice oynuyor, temkini elden bırakmıyordu. Bir ara kazandığı paranın miktarı dokuz bin doları bulmuştu. Gecenin sonunda kazandığı para birkaç yüz dolara inmiş ve Windsor Vadisinin kumarbazları minnetle rahat nefes alabilmişlerdi.

James Matlock şansının ters gittiği o ikinci gecede iki bin yüz dolarlık kaybın kendi için hiçbir şey ifade etmediğini etrafındakilere umursamaz bir tavırla söylemişti.

Sabahın dördüne geldiğinde, Matlock ve Holden, iki yanlarında Aiello, Bartolozzi ve Sharpe ile adamlarından ikisi kolonyal biçiminde döşenmiş yemek salonundaki çok büyük bir meşe masanın etrafında oturuyorlardı. Yalnızdılar. Onlardan başka kimse yoktu yemek salonunda. Bir garsonla iki komi salonu temizliyorlardı, motelin üçüncü katındaki kumar salonları da kapanmıştı.

İrikıyım, boğuk sesli Aiello ile kısa boylu, şişko Bartolozzi müşterileri hakkında karşılıklı fikirler yürütüyor, müşterilerinin sosyal durumları hakkındaki görüşleriyle kendi üyelerinin düzeyinin öbürününkünden daha yüksek olduğunu imaya çalışıyorlardı.

İkisi de, Canton'lu Bay ve Bayan falancayla filanca Bay Wadsworth'u tanımalarını karşılıklı birbirlerine önerip duruyorlardı. Sharpe ise Holden'le ve İngiltere'de oynanan kumarla daha çok ilgileniyordu. Londra kumarhanelerini gezerken başına gelen birçok olayla ilgili hayli komik hikâyeler, kumar heyecanı içinde İngiliz parasını hesaplayabilmekte çektiği o içinden çıkılmaz güçlükleri tatlı tatlı anlattı.

Matlock, Sammy Sharpe'ı gözetlerken, onun çok cana yakın bir insan olduğunu fark etti. Connecticut'ın "Windsor Sığlıkları ilçesinin onu neden gerçekten saygıdeğer bir kişi gördüğünü anlamak güç değildi. Matlock, Sharpe’ı Jason Greenberg'le kıyaslamaktan da kendini

alamadı. Bu karşılaştırma sırasında da ikisi arasında önemli bir fark buldu.

Bu fark da bakışlarındaydı her iki adamın. Greenberg'in bakışları yumuşak, hatta sevecendi. Öfkeli olduğu zamanlar bile. Sarper’inkilere soğuk, katı ve durmadan etrafı tarayan bir insanın bakışlarıydı. Ve yüzünün rahat olan ifadesiyle bakışları garip bir biçimde çelişiyordu.

Matlock bir ara Bartolozzi'nin Holden'e daha sonra nereye gideceğini sorduğunu duydu. [218] Holden'in rasgele yanıtı kendisine deminden beri aramakta olduğu fırsatı verdi. En uygun anı bekledi.

“Korkarım, yol programımı konuşmak konusunda serbest değilim,” demişti Holden.

“Yani nereye gideceğini konuşmak konusunda serbest olmadığını söylüyor,” diye lafa girdi Rocco Aiello.

Bartolozzi çok ters bir bakışla baktı Aiello'ya. “Ben de bizim Avon Kulübüne de bir uğraşanız diyecektim. Çok hoş bir yerim var, beğeneceğinizden eminim.”

“Ben de, ama belki bir başka sefere.” Matlock, “Johnny haftaya benimle temas kuracak,” dedi. “Buluşacağız.” Bir kül tablasına uzanarak sigarasını ezdi. “Benim...

Carlyle’da bulunmam gerekecek. Yanılmadım yerin adında, değil mi?”

“Şu üniversite kentinde mi?” diye sordu kısa boylu İtalyan.

“Hah, orada!” diye yanıtladı Matlock. “Herhalde Carmount'ta ya da Yelken ve Kayak'ta kalacağım. Biliyor olmalısınız o yerleri.

“Biliyor sayılırız.” diye tatlı tatlı güldü Aiello.

“Ne işiniz var Carlyle'da?” Kimliği bilinmeyen adam daha doğrusu kimse onu takdim zahmetine katlanmamıştı bu soruyu sorarken purosundan derin derin birkaç nefes çekti.

“Bir iş işte,” diye tatlı tatlı yanıtladı Matlock.

“Sadece sordum. Yoksa incitmek değil amacım...”

“İncinmiş değilim. Hey, Tanrının belası saat neredeyse dört buçuk oluyor. Gerçekten son derece konukseversiniz, baylar.” Matlock iskemlesini geriye iterek kalkmaya hazırlandı.

Purolu adam ikinci bir soru daha sormaktan kendini alamadı. “Arkadaşınız da sizinle beraber Carlyle'a mı gidiyor?”

Holden şaka edercesine el kaldırdı havaya. “Özür dilerim, nereye gideceğimi hiçbir zaman söylemem. Sadece güzel kıyılarınızı görmeye gelmiş, kafası turist hayalleriyle dolu bir ziyaretçiyim... Artık gitme zamanımız geldi gerçekten.”

İki adam masadan kalktılar. Sharpe da kalktı. Ötekilerin yerlerinden kalkmalarına fırsat vermeden Sharpe konuştu. [219]

“Ben çocukları arabalarına kadar götüreyim ve gidiş yollarını göstereyim. Sizler de burada bekleyin... Hesaplarımızı kapatalım. Sana borcum var, Rocco. Frank'ın da bana borcu var. Belki başabaş çıkacağım bu işten.”

İsminin Frank olduğu artık iyice anlaşılmış olan purolu adam güldü. Aiello bir an şaşalamış gibi bakakaldı. Aman Sharpe'ın ne demek istediğini kaşla göz arasında kavrayıvermişti. Masadaki adamlara

yerlerinden kıpırdamamalarını bildirmişti Sharpe.

Matlock durumu lehine idare etmiş olup olmadığını bilmiyordu.

Carlyle konusundaki konuşmayı o biçimde koymuştu ki, masadakilerden birinin Carmount'a ya da Yelken ve Kayak Kulübüne onun adına telefon etmeyi önermesini beklemişti. Ondan önce de Holden yol programı hakkında bir şey açıklayamayacağını söylemişti.

Matlock bir an Holden'in o sözünün ters anlaşılmasından korktu. Çünkü Holden'in sözünü, karşılarındaki adamlar, “Biz ikimiz o kadar önemli kişileriz ki, bilmediğimiz bir yer de olsa o kulüplere takdim edilmemize gerek yok,” anlamına alırlarsa iyi olmazdı. Ayrıca yolu uzadıkça, Loring'in söylediği bir söze daha çok bağlanıyordu. Loring, Carlyle'daki esrarlı konferansa davetli kimselerden hiçbirinin, diğer davetlilerle ilgili konularda aralarında ya da başkalarıyla tek kelime olsun konuşmayacaklarını söylemişti. Anlaşılan Omerta'ya bağlılık, delegeler arasında o denli güçlüydü ki, o suskunluğu kimse bozamazdı. Ve Sharpe az önce masadakilere yerlerinden kıpırdamamalarını emretmişti.

Matlock bir an düşündü: Belki de tecrübesi çok az olduğu halde fazla ileri gitmişti. Artık Greenberg'i aramanın vakti gelmişti belki de. Böyle bir şeye karar vermeden önce elinde daha sağlam bilgiler bulunmalıydı. O ana kadar beklemeye kararlı olmasına karşın, Greenberg'le o anda temas kuracak olursa, ajan kendisini SD neydi o aptalca cümle strateji dışı kalmaya zorlayabilirdi. Oysa Matlock henüz o sorunla karşı karşıya gelmeye hazır değildi.

Sharpe park alanının kenarına kadar geçirdi onları. Oto park hemen hemen boşalmıştı. Windsor Vadi Motelinde geceleri kalanların fazla olmadığı anlaşılıyordu. [220]

“Müşterilerimizin motelde kalmalarını arzu etmiyoruz,” diye açıkladı Sharpe durumu. “Çevrede daha çok iyi bir lokanta olarak ün yapmış bulunuyoruz.”

“Anlayabiliyorum nedenini,” dedi Matlock. Sharpe kekelercesine, “Baylar,” diye söze başladı. “Size belki kabaca gelecek bir ricada bulunabilir miyim?”

“Ne münasebet! Buyrun.”

“Sizinle bir iki kelime görüşebilir miyim, Bay Matlock? Özel olarak yani?”

Holden, “Ah, siz işinize bakın,” diyerek yanlarından uzaklaştı. “Çok iyi anlıyorum. Ben şöyle bir dolaşayım.”

“Çok kibar bir insan şu İngiliz dostunuz,” dedi Sharpe, Matlock'a yalnız kaldıkları zaman.

“Benzeri yoktur. Derdin ne, Sammy?”

“Yargıç huzurunda dediğimiz gibi, bilgi edinmek. Birçok noktada.”

“Nedir o noktalar?”

“Ben temkinli bir insanım, Bay Matlock. Aynı zamanda çok meraklıyımdır. Gördüğünüz gibi, çok güzel bir örgüt kurdum burada.”

“Görülüyor.”

“İşimi temkinle, ama yine de çok güzel bir biçimde genişletiyorum.”

“Hiç kuşku yok ona.”

“Hata da yapmam. Tecrübeli, eğitilmiş bir hukukçu kafası taşırım. Ve hiç hata yapmadığım için de bayağı gururlanırım kendimle.”

“Nereye getirmek istiyorsun sözü?”

“Bana öyle geldi ki... sizinle açık konuşmak isterim, ortağım Frank ile Rocco Aiello'ya da öyle gelmiş... bu yöreye birtakım gözlemlerde bulunmak amacıyla gönderilmiş bulunuyorsunuz.”

“Nereden çıkarıyorsunuz bunu?”

“Nereden mi? Sizin gibi bir kumarcı gelmez buraya öyle kolay kolay. Güçlü dostlarınız var San Juan'da. Sonra avucunuzun içi gibi biliyorsunuz bizim kumarhaneleri. [221] Üstelik de çok zengin, çok kibar bir iş arkadaşınız var Londralı. Tüm bunlar bir araya gelince... Ama en önemlisi... siz de biliyorsunuz her halde, Carlyle'daki o işten söz etmeniz. Açık konuşalım. Yalnız o sözünüz bile çok şey anlatıyor, öyle değil mi?”

“Öyle mi?”

Ben aklı başında bir adamım, Bay Matlock. Az önce de size söyledim. Çok temkinliyimdir. Her şeyin kuralım bilir, gereği olmayan hiçbir soru da sormam. Bilmemem gerekli konularda da hiç ağzımı açmam. Yine de örgütte kafalı, hatta hırslı bazı subaylarının bulunduğunu da generallerin bilmesini isterim. Kime sorsanız söyler bunu size. Lafı dolaştırmıyorum, hiçbir şeyi saklamıyorum.”

“Hakkınızda iyi bir rapor vermemi mi istiyorsunuz benden?”

“Aşağı yukarı. Ben önemliyim örgüt için. Bu çevrede saygın bir avukatım. Ortağım da işinde çok başarılı bir sigorta simsarıdır. Tam bu iş için biçilmiş kaftanlarız.”

“Peki, ya Aiello? Bana çok iyi arkadaşsınız gibi geldi...”

“Rocco iyi çocuktur. Belki zekâsı fazlaca keskin değildir ama güvenilir insandır.

Üstelik de naziktir. Yine de bizim çapımızda olduğunu sanmıyorum.”

“Peki, ya Bartolozzi?”

“Söylenecek hiçbir sözüm yok onun için, kendiniz verin onun hakkındaki kararı.”

“Hiçbir şey söylememekle, çok şeyler söylüyorsun, değil mi?”

“Benim kanımca, fazla konuşuyor Bartolozzi. Ama kişiliği gereği de olabilir bu.

Sık sık da nasırıma basıyor. Ama Rocco öyle değildir.”

Matlock sabahın şafak öncesi aydınlığında Sharpe’ı dikkatle süzerken olup bitenleri kavramaya başlamıştı. Akla yakın bir şeydi bu, çünkü kendi planlamıştı bunu, ama planladığı şey gerçekleşmeye başlayınca da şaşılacak kadar tarafsız düşünmeye başlamıştı. Bir yandan kendini gözlüyor öte yandan da atılımlarına karşı kuklaların tepkilerini izliyordu.

Nemrut'un dünyasına bir yabancı, belki de kuşku uyandıran bir şeytan gibi girmişti. [222]

Ama birdenbire o kuşku, o şeytanlık kötü görülen değil saygın bir şey oluvermişti.

Kuşku uyandıran kişi şeytanlığı yüzünden saygı görüyordu, onurluydu... Çünkü bu şeytanlığın ondan değil, daha yüksek bir

makamdan geldiği kesindi. Şimdi çok daha yüksek kademelerden gelen bir elçi gözüyle bakıyorlardı kendisine. Korkuyorlardı ondan.

Ne demişti Greenberg ondan söz ederken? Gölgeli dünya. Birliklerini karanlıkta mevzilendiren, yabancı devriyelere, düşman tarafın öncülerine görünmemek için hep tetikte bekleyen, görünmeyen ordular.

Üzerinde manevra yapması gereken ince çizgi çok tehlikeliydi. Ama kendine aitti o hat şimdi.

“Sen iyi bir adamsın, Sharpe. Çok da zekisin üstelik... Ne biliyorsun Carlyle hakkında?” “Hiç! Kesinlikle hiçbir şey.”

“Şimdi de yalan söylemeye başladın. Akıllıca bir hareket değil bu da.”

“Doğru diyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Söylentiler duydum birtakım. Ama bir şeyi bilmekle söylentiler duymuş olmak ayrı ayrı şeylerdir.”

Sharpe iki orta parmağı birbirlerinden ayrılmış olarak sağ elini havaya kaldırmıştı.

“Ne gibi söylentiler? Açık açık söyle bana. Kendi iyiliğin için.”

“Sadece söylentiler işte. Kabilenin bir toplantısına dair belki. En üst düzeydekilerin toplanacakları söylentisi. Belirli bazı kimseler arasında bu toplantıda bir anlaşmaya varılacağına ilişkin söylentiler.” “Nemrut'la mı?”

Sammy Sharpe üç saniye kadar gözlerini yumdu. Gözleri yumuluyken konuştu. “Şimdi de siz benim kulaklarımı tıkamak istediğim bir dille konuşmaya başladınız.”

“Öyleyse hiçbir şey duymadın, işitmedin, değil mi?” “Zihnimden tümüyle sildim o sözleri. Emin olabilirsiniz.” “Peki. Şimdi beğendim tutumunu. İçeriye arkadaşlarının yanma döndüğün zaman kulağına gelen söylentileri onlarla tartışman herhalde doğru olmaz. Yoksa budala bir ast gibi davranmak olur, öyle değil mi?”

“Sadece budalaca değil, üstelik de çılgınca olur.” “Güzel. Sana inanıyorum. Geleceğin, parlak. Şimdi içeri dönsen iyi olur... Ah, son bir şey daha. İstediğim... İstediğimiz şu: Carmount'a Stockton'a ve Yelken Kayak'taki Cantor'a telefon et. Sadece şahsi dostun olduğumu ve yakında yerine geleceğimi söyle. O kadar. Bize karşı ters bir tavır takınılmasını istemiyoruz. Benim için önemli bu, Sammy.”

“Memnuniyetle. Siz de sevgilerimi, saygılarımı gereken yerlere iletmeyi unutmazsınız sanırım.”

“Elimden geleni yapıyorum. Bir insan elinden geleni de...” Tam o anda şafak öncesinin derin sessizliği gür bir silah sesiyle darmadağın oldu. Camlar kırıldı. Motelin içinden koşuşan, çığlık çığlığa bağrışan insanların sesleriyle devrilen mobilyaların gürültüleri geldi. Matlock kendini yere attı. “John! John!”

“Buradayım! Arabanın yanında! Bir şeyin yok yo?” “Yok! Olduğun yerde kal!”

Sharpe karanlığın içinden binanın dibine koşmuştu. Bir köşeye sığınarak tuğla duvara yapıştı. Matlock onun gölgesini hayal meyal görebiliyordu. Ama Sharpe’ın ceketinin içinden bir tabanca çektiğini de az çok görebilmişti.

Yapının arka tarafından tekrar bir dizi silah sesi geldi, sonra daha başka korku çığlıkları izledi o silah seslerini. Komilerden biri yan

kapıların birinden deli gibi fırlayarak kendini yere attı, elleriyle dizleri üzerinde emekleyerek oto parkın kenarına doğru ilerledi. Matlock'un anlayamadığı bir dille de isterik isterik bağırıyordu bu arada.

Birkaç saniye sonra, beyaz ceketli motel personelinden biri daha aynı kapıdan dışarı fırladı. Ardından da ikinci bir adamı çekerek geliyordu. Sürüklediği adamın yaralı olduğu belliydi. Yerdeki adamın sağ kolu hareketsiz bir halde yan tarafından sarkıyor, omzundan da kan fışkırıyordu.

Bir silah daha atıldı bir yerlerde ve deminden beri çığlık çığlığa bağıran garson yere yıkıldı. [224] Onun çekip sürüklediği adam da çakılların içine yüzüstü gömüldü. Binanın içinde de bir sürü adam bağrışıyordu.

“Gidelim! Çıkalım! Arabalarımıza gidelim!”

Matlock her an bir sürü adamın yan kapıdan boşalarak oto parka fırlamasını bekliyordu. Ama kimse çıkmadı dışarı. Yerine, kulübün başka bir tarafında bir arabanın gürültüyle çalıştırıldığını duydu. Bir saniye sonra da, keskin viraj alan bir otomobilin lastik gıcırtılarını duydu. Sonra da sol yanından, elli metre kadar ileride bir yerden siyah bir araba kuzey yolundan anayola doğru yıldırım hızıyla yollandı. Arabanın o yol üstünde caddedeki ışıklardan birinin altından geçmesi gerekiyordu.

Matlock o anda açık seçik gördü arabayı.

Ralph Loring'in öldürülmesinden birkaç saniye sonra karanlıkların içinden fırlayıp uzaklaşmış olan arabaydı bu. Uzun siyah araba.

Her şey tekrar derin bir sessizliğe gömüldü. Şafağın grileşen

aydınlığı her an biraz daha ağarıyordu.

"Jim! Jim, gel buraya! Gittiler herhalde!"

Holden'di seslenen. Arabanın içinde sığındığı yerden çıkmış, yerde yatan beyaz ceketli adamın üzerine eğilmişti.

Matlock kalkarak, "Geliyorum," diye seslendi.

"Ölmüş bu adam! Kürek kemiklerinin arasından bir kurşun yemiş. Ama şuradaki hâlâ nefes alıyor. Bir an önce bir ambulans getirtsek iyi ederiz." Holden kan içinde ve kolu kımıldamayan baygın kominin yattığı yere yürümüştü.

"Sharpe nerede?"

"Az önce içeri girdi. Şu kapıdan. Bir silah vardı elinde."

İki adam dikkatle motelin yan kapısına doğru ilerlediler. Matlock kapıyı ağır ağır açtı, sonra Holden'in önünden fuayeye girdi. Mobilyalar devrilmiş, iskemlelerle masalar yan yatmıştı, parkelerin üzerinde de kan ışıl ısıldı.

"Sharpe? Neredesin?"

Matlock çok az yükseltmişti sesini. Yanıt ancak saniyeler sonra geldi. Geldiği zaman da, çok hafif duydular Sharpe'ın sesini. "Buradayım. Yemek salonunda."

Matlock'la Holden meşe kaplı kemerden geçtiler.

[225, F: 15]

Sonra yaşamları boyunca görmeye hazır olmadıkları bir görünümle

karşılaştılar.

Onları dehşet içinde bırakan kan revan içindeki cesetlerin görünümüydü. Rocco Aiello'dan geri kalan kan emmiş masa örtüsünün üzerindeki ölüydü. Yüzünün yarısından fazlası darmadağın olmuştu, Sharpe'ın ortağı olan, o Frank diye takdim edilmiş adamsa dizleri üzerine çökmüş, belden yukarısı bir koltuğun arkalığından bükülerek kaymış, boynundan şarıl şarıl kan akıyordu. Ölümün gerçeğiyle alabildiğine açılmıştı gözleri.

Jacopo Bartolozzi yerde, semiz vücudu bir masa ayağının etrafında bükülmüş, gömleğinin önü göbeğine kadar açılmış, kocaman midesi dışarı fırlamış, eti düzinelerle mermi deliğiyle kalbura dönmüştü; karnını örten sert, siyah kılların üzerinden oluk gibi kan akıyordu. Bartolozzi gömleğini delik deşik olmuş göğsünün üzerinden çekerek yırtmış, gömleğin bir parçası hâlâ ölümle katılaşmış yumruğunun içindeydi. Dördüncü adamsa Bartolozzi'nin arkasında yatıyordu. Başı Bartolozzi'nin sağ ayağının üzerine inmiş, kollarıyla bacakları alabildiğine açılıp uzanmış, sırtı kalın bir kan tabakasıyla kaplı, barsaklarından bir kısmı da dışarı fırlamıştı.

“Gördüklerine inanamayan Matlock, “Oh, Ulu Tanrım!” diye mırıldandı. John Holden her an kusmaya başlayacakmış gibiydi.

Sharpe hafifçe, çabuk çabuk ve bezgin bir tonla konuştu.

“Siz gitseniz iyi olur... Siz ve İngiliz arkadaşınız bir an önce buradan uzaklaşsanız iyi edersiniz.”

Matlock, “Polise bildirmeniz gerekli bunu,” dedi.

“Dışarıda biri var. Bir oğlan. Hâlâ hayatta,” diye kekeledi Holden

konuşurken.

Sharpe keskin bir bakışla iki adama baktı. Elindeki toplu tabanca yan tarafında, gözlerinde de hafif tertip bir kuşkunun pırıltıları vardı.

“Telefon tellerini kesmişlerdir. En yakın evlerse buradan yedi, sekiz yüz metre uzaktaki çiftlikler. Ben her şeyle meşgul olurum. Siz bir an önce uzaklaşmaya bakın buradan."

Holden, Matlock'a bakarak, “Gitmeli miyiz?” diye sordu.

Sharpe yanıtladı, “Buraya bak, İngiliz, şahsen ikiniz de ne yaparsanız yapın umurumda değil! [226]

Çünkü zaten düşünülmesi gereken yeterince dert açıldı başıma! Kendi kafam yeter bu pisliği temizlemek için. Ama siz canınızı düşünüyorsanız, gidin buradan... Dert daha az olur, tehlike de öyle. Değil mi?”

“Evet. Haklısın,” dedi Matlock.

“Polis yolda sizi yakalayacak olursa, yarım saat önce çıkmış olduğunuzu söyleyin buradan. İkiniz Bartolozzi'nin dostlarısınız. Tüm bildiklerim bundan ibaret.”

“

“Oldu.”

Sharpe öldürülmüş adamların hallerini görmemek için öte yana çevirmeye zorunlu kaldı başını. Matlock bir an Windsor Sığlıkları avukatının ağlamak üzere olduğunu anladı. Yine de Sharpe derin bir soluk aldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı.

“Ben tecrübeli, eğitilmiş bir kanun adamıyım, Bay Matlock. Değerliyim. Bunu söyleyin onlara.”

“Söyleyeceğim.”

“Ayrıca bir şeyi daha söyleyin onlara. Korunmaya gereksinmem var. Değerim gerektiriyor korunmamı. Bunu da söyleyin onlara.”

“Söyleyeceğim tabii.”

Birdenbire Sharpe tiksintiyle attı elindeki tabancayı yere. Sonra da gözleri yaşlarla dolarken avazı çıktığı kadar bağırdı onlara.

“Çıkın, gidin buradan! Tanrı aşkına! Çıkın, gidin diyorum!” [227]

22

Matlock Holden'i apartmanına bıraktı, sonra da güneye, Fairfield'e doğru yollandı.

Windsor Sığlıklarından içindeki panik duygusunun dağılacağı kadar uzak bir yerde, karayolu kenarında bir motelde kalmak istiyordu. Ama kalacağı motel de ertesi gün öğleden sonra ikide Blackstone'a gidebilecek kadar yakın olmalıydı Hartford'a.

Düşünemeyecek kadar bitkin, bir o kadar da korkmuştu. Stratford'un hemen batısında üçüncü sınıf bir motel buldu, yanında kadın olmadığı için de motelin müracaatındaki adamı bayağı şaşırttı.

Motelin defterine kaydını yaptırırken, Westport'taki karısının son derece kuşkulu bir kimse olduğunu söyleyerek hoş olmayan şeyler mırıldandı, bir on dolarlık bahşişle de motel kâtibinin deftere oraya gece yarısından sonra ikide gelmiş olduğunu yazmasını sağladı. Sabahın yedisinde yatağa girip uyuyakalmadan önce de saat yarımda uyandırılmasını istedi. Beş saat uyuyabilse işler biraz daha aydınlanacaktı.

Matlock beş saat yirmi dakika uyudu, ama uyandığında değişen pek bir şey yoktu.

Karanlık noktalardan pek azı aydınlanmıştı kendi için. Herhangi bir olağanüstü durum varsa, o da Windsor Sığlıklarındaki katliam şimdi her zamankinden olağanüstü bir görünüm kazanmıştı. Acaba tüm o katliam kendisini yok etmek için mi yapılmıştı? Mümkün müydü bu?

Yoksa katiller idamlara başlamadan önce kendini mi bekliyorlardı sessiz sedasız dışarıda?

Bir hata mı yapılmıştı? Yoksa düpedüz kendisini mi uyarıyorlardı? [228]

Saat biri çeyrek geçe Merritt Park yolundaydı. Bir buçukta Berlin Yonca Yaprağına girmiş, arka yoldan Hartford'a yollanıyordu. İkiyi beş geçe de Blackstone'un bürosuna girdi.

Michael Blackstone masanın üzerine yaslanıp Matlock'a bakarak, “Bana bakın,” dedi,

“Size mümkün olduğu kadar az soru sormak istiyoruz, ama bunun müşterilerimizi diledikleri gibi harekette serbest oldukları anlamına gelmediğini de bilmeniz gerek!”

“Oysa, tam bunun tersine hareket etmek isterdiniz.”

“Öyleyse paranızı alıp başka kapıya gidin. Biz başımızın çaresine nasıl olsa bakarız.”

“Durun bir dakika. Ben sizi bir kızı korumanız için tuttum, o kadar! Günde üç yüz doları da sadece onun için ödüyorum! Bunun dışında hiçbir şey ilgilendirmiyor beni. Ama bazı ek şeyler için de para ödüyorum.”

“Hiçbir ek ödemede bulunmanızı istemiyoruz. Neden söz ettiğinizi de anlamıyorum.”

Birden Blackstone dirseklerini bükerek öne doğru eğildi. Kısık bir sesle fısıldadı.

“Allahını seversen, Matlock... iki ölü! O Tanrının belası listedeki adamlardan ikisi öldürüldü dün gece! İyice oynattıysanız hiçbir şekilde çalışmak istemiyorum sizinle! Aramızdaki anlaşmada öyle bir şey yok kesinlikle! Babanız falancaymış ya da şu kadar parası varmış. Zerre kadar umurumda değil!”

“İyi ama siz neden söz ediyorsunuz, anlamıyorum. Ben dün gece Fairfield'de bir motelde kaldım. Gece yarısından sonra ikide vardım otele. Gazetelere bakarsanız, sözünü ettiğiniz cinayetler saat beş sularında işlenmiş.”

Blackstone masasına dayanarak ayağa kalktı. Kuşkuyla baktı Matlock'a.

“Kanıtlayabilir misiniz bu, dediğinizi?”

“İster misiniz motelin adını ve telefon numarasını? Bir telefon rehberi verin bana, bulup size söyleyeyim,”

“İstemez! Yok. Hiçbir şey bilmek istemiyorum. Fairfield'de miydiniz dün gece?”

“Telefon rehberini verin bana.”

“Peki. Peki, unutun. Hiçbir şey söylemedim varsayın. [229]

Bana kalırsa yalan söylüyorsunuz. Ama gereken önlemi de almışsınız kendinizi temize çıkarmak için. Dediğiniz gibi, biz sadece o kızı korumak için anlaşma yaptık sizinle.”

“Pazartesi günü öğleden sonrasından beri herhangi bir değişiklik var mı durumda?

Her şey yolunda mı?”

“Evet... Evet.” Blackstone'un düşünceli bir hali vardı. “Tel elektronik'inizi aldım. Çalışıyor. Ayrıca günde yirmi dolar daha ek para alacağım onun için.”

“Anlıyorum. Toptan fiyat herhalde?”

“Hiçbir zaman söylemedik ucuza çalıştığımızı.”

“Söyleyemezdiniz.”

“Söylemeyiz.” Blackstone ayakta kaldı, iç haberleşmeden bir düğmeye bastı, sonra bir şeyler konuştu ve, “Bay Matlock'un Tel Elektronik'ini getirin lütfen,” dedi.

Birkaç saniye sonra güzel bir kız büroya girdi. Elinde sigara paketi kadar madensel bir aygıt vardı. Kız aygıtı Blackstone'un masasının üzerine koydu, ayrıca onun yanma bir de indeks kartı yerleştirdi. Sonra geldiği hızla çıktı dışarı.

“İşte geldi,” dedi Blackstone. “Çağrı işaretiniz Süvari Üç Sıfır. Yani... Carlyle yöresi, üç kişilik ekip. Telefon edeceğiniz numara beş, beş, beş, altı, sekiz, altı, sekiz, insanın belleğinde kolayca kalacak bir dizi yedek telefon numarası bulunduruyoruz hazır durumda. Tel elektronik çok kısa sinyallerle sizi uyaracak. Şuradaki düğmeye basarak sinyali kesebilirsiniz. Aygıtın sinyalini duyduğunuz anda verdiğim numaraya telefon etmelisiniz. O numaradaki telefona bağlı kayıt aygıtı size ekibin verdiği haberi iletecek. Çoğu zaman ekiple doğrudan doğruya bağlantı kurabilmeniz için kayıt aygıtı size başka bir telefon numarası verecek. Her şey anlaşıldı mı? Gerçekte son derece basittir kullanılışı...”

Matlock, ufak madensel aygıtı alarak, “Anlıyorum,” dedi. “Beni

şaşırtan şu: Neden ekibinizin büronuza telefon etmelerini, ondan sonra da benimle temasa geçmelerini sağlamıyorsunuz? İşin kâr tarafım bir yana bırakalım, çok daha kolay olmaz mıydı böylesi?”

“Hayır. O biçimde hata payı büyük olur. Çünkü bir hayli müşterimiz var. Müşterilerimizin uğrunda para ödedikleri işlerle ilgili kimselerle doğrudan doğruya bağlantı kurmalarını isteriz.” [230]

“Anlıyorum.”

“Ayrıca, müşterilerimizin sırlarına da saygımız vardır. Gerçekte gizli olan birtakım bilgilerin, üçüncü, dördüncü kişilerden geçerek size ulaşmaları doğru olmaz. Sırası gelmişken söyleyeyim, siz de aynı yoldan dilediğiniz anda ekiple bağlantı kurabilirsiniz. Ekip mensuplarının her birinde birer aygıt var. Sadece sözünü ettiğimiz telefonu arayın, onlara iletmek istediğiniz mesajı okuyun telefona. Yeterli.”

“Çok pratik bir yöntem.”

“Meslek gereği.” Sonra Blackstone, Matlock büroya gireli beri ilk kez koltuğuna oturarak arkasına yaslandı. “Şimdi size söyleyeceğim şeyleri tehdit sayarsanız, haksızsınız diyemem. Ayrıca söyleyeceğim sözler yüzünden bizimle anlaşmanıza son vermek isterseniz, o da kabul... Adalet Bakanlığının ajanları tarafından vızır vızır arandığınızı öğrendik. Yine de aleyhinizde hiçbir suçlamada bulunulduğu yok, ayrıca tutuklanmanız için resmi bir belge de düzenlenmiş değil. Federal Büro ajanları çoğu zaman gayretkeşlik ederler, onların üzerinde durmadıkları birtakım haklarınız var... Zaten bu işi sürdürmemizin nedenlerinden biri de bu. Ama yine de şunu bilmenizi istiyoruz: Durum değiştiği, yani aleyhinizde bir suçlamada bulunulduğu ya da tutuklanmanız için resmi bir belge düzenlendiği anda, aramızdaki anlaşma hemen sona erecektir. O andan itibaren de bulunduğunuz yeri saptamak için resmi

makamlarla bağlantı kurmakta bir an duraksamayacağız. Sonra elimizde sizinle ilgili ne kadar bilgi varsa, onları avukatlarınıza vermek üzere saklayacağız... O bilgiler sizin adınıza saklanacaktır. Yalnızca bulunduğunuz yere dair bilgileri resmi makamlara ileteceğiz. Anlaşıldı mı?”

“Anladım. Bir diyeceğim yok.”

“Size gereğinden fazla anlayış gösteriyoruz. Onun içindir ki, sizden on günlük ücretimizi peşin isteyeceğim... Kullanmadığımız miktarı iade edeceğiz. Ama durum değişir de federal makamlar tutuklanmanız için mahkemeden karar alırsa, telefon kayıt aygıtınızdan sadece şu mesajı, o da bir kez alacaksınız.” [231]

Blackstone sözlerini gereğince belirtmek için duraladı.

“Neymiş o mesaj?”

“**Süvari Üç Sıfır iptal edilmiştir**.”

Bond Caddesine çıktığında, Matlock bu yarış bitene kadar kurtulamayacağı bir duyguya kapıldı. Etrafta kim varsa hepsi de kendisine bakıyormuş gibiydi. Tanımadığı birtakım kimselerin kendisini gözetlediklerini düşünmeye başlamıştı. Elinde olmadan ikide bir dönüp ardına bakıyor, o gözleri bulmaya çalışıyordu. Oysa kendisini gözleyen hiçbir yabancı göz yoktu.

Fark edebildiği, seçebildiği kadarıyla yani.

Şimdi Korsika kâğıdının evinde gizli olduğu yerden alınıp çıkarılması gerekiyordu.

Blackstone'un söylediklerine bakılırsa, o kâğıdı kendisinin gidip

gizlediği yerden alması kesinlikle sözkonusu olamazdı. Çünkü apartman mutlaka gözaltına alınmış olmalıydı.

Hem de iki taraftan birden. Kendini arayanlar ve de tuzağa düşürmek isteyenler tarafından.

O iş için Blackstone'un ekibini, daha doğrusu ekipten birini kullanacaktı.

Blackstone'un kendisiyle ilgili her türlü bilginin son derece gizli tutulacağına dair verdiği kesin garantiyi denemenin zamanı gelmişti. Ekibi arayacaktı. Şahsen. Ama daha önce önemli bir telefon ettikten sonra. Gümüş rengi Korsika davetiyesinin gerekli olup olmadığım açıkça belirtecek bir telefon konuşmasından sonra. Connecticut'un Windsor Sığlıklarında oturan Samuel Sharpe'a edecekti o telefonu.

Matlock, Yahudi avukata geçici olarak büründüğü kimliğin daha duygulu bir yanını göstermeye karar verdi. Sharpe o kanlı olay sırasında bir ara iradesine hâkim olamamıştı. Matlock kendi gibi San Juan'da ve Londra'da nüfuzlu dostları bulunan bir insanın bile kişisel sağlığından da öte bazı şeyleri düşündüğünü gösterme anının gelmiş olduğu kanısındaydı.

Americana Otelinin holüne girerek ona telefon etti. Sharpe'ın sekreteri çıktı karşısına.

Sekreterin yanıtı bir başka oldu. “Acaba bulunduğunuz yere Bay Sharpe bir dakika sonra telefon edebilir mi?” [232]

“Hayır. Büromda değilim. Bir telefon kulübesinden arıyorum. Ayrıca hiç vaktim de yok.”

Öbür uçta bir sessizlik oldu, o sessizlikten önce de bir düğme

çıtırtısı geldi.

Bekleyiş on saniye sürmedi.

“Bize telefon ettiğiniz yerin numarasını verebilir misiniz, Bay Matlock? Bay Sharpe beş dakika içinde arayacak sizi.”

Matlock kıza numarayı verip alıcıyı yerine koydu.

Telefon kulübesinin plastik taburesinde oturup beklerken anıları başka bir yerdeki bir telefon kulübesine ve başka bir plastik tabureye gitti. Sonra o telefon kulübesinde, o plastik taburenin üzerinde, alnında bir kurşun deliğiyle çökmüş birinin açığından geçen siyah bir lüks araba süzüldü hayalinden.

Zili çaldı telefonun, Matlock alıcıyı kaldırdı.

“Matlock?”

“Sharpe.”

“Büroma telefon etmemeliydin. Böyle bir hata yapmayacak kadar bilirsin bu işleri.

Sana telefon etmek için binanın holüne indim, orada bulunan genel bir telefondan arıyorum seni.”

“Herkesin saydığı bir avukatın numarasına telefon etmenin bir tehlikesi olacağını sanmazdım. Özür dilerim.”

Hattın öbür ucunda bir duraklama oldu. Sharpe’ın Matlock'tan özür dilemesini hiç beklemediği belliydi. “Ben temkinli bir adamım demiştim size. Ne var?”

“Sadece nasılsın, onu sormak için aradım. Nasıl gelişti durum? Çok korkunç bir şeydi, dün gece olanlar.”

“Henüz vaktim olmadı çevreden gelen tepkileri değerlendirecek. Yapılması gerekli o kadar çok şey var ki. Polis, cenaze hazırlıkları, gazeteciler.”

“Peki, ne diyorsun gelenlere? Nasıl idare ediyorsun durumu?”

“Hiçbir ciddi hata yapmayacağımdan emin olabilirsiniz. Özetle sırası geldiği zaman yani bu işte günahsız bir kurban olduğumu savunacağım. Frank da kurban bu işte. Ne var ki, Frank öldü... Onu, arayacağım. Çok iyi bir dosttu. Üst katı kapatacağım bir süre, tabii. Eyalet polisine gereken sus payı ödendi. [233] Sizinkiler ödedi galiba. Gazeteler ne yazıyorsa, o biçime bürünecek iş. Bir grup İtalyan gangsteri özel bir kır lokantasını basmış...”

“Çok soğukkanlı bir işadamısın.”

Sharpe üzgün üzgün, “Söylemiştim size,” diye yanıtladı. “Ben temkinli adamım. Her duruma karşı hazırlıklıyımdır.”

“Kimin işi bu?”

Sharpe yanıtlamadı soruyu.

“Sana sordum. Kimin işi bu?”

“Sizler herhalde bunu benden daha çabuk öğreneceksiniz. Bartolozzi'nin bir sürü düşmanı vardı, hoş bir adam değildi çünkü. Rocco da öyle, sanırım... Ama Frank'ı neye öldürdüler? Siz söyleyin bana?”

“Bilmiyorum. Kimseyle temasa geçmedim.”

“Benim hatırım için olsun öğrenin bunu. Rica ederim. Doğru bir şey değildi bu.”

“Çalışacağım. Söz. Hem, Sammy, Stockton ile Cantor'a da sözünü ettiğim telefonları et, unutma.”

“Unutmam. Öğleden sonra telefon için not almıştım takvime. Söyledim size. Düzenli adamımdır.”

“Teşekkür ederim. Frank'ın ölümü için başsağlığı dilerim. İyi bir insana benziyordu.”

“Kraldı, kral.”

“Hiç kuşkum yok ondan... Arayacağım yine, Sammy. Senin için yapacağımı söylediğim şeyleri de unutmadım. Gerçekten etkiledin beni. Senin için...”

Telefonun öbür ucunda, Windsor Sığlıklarında konuşmayı sürdürebilmek için telefon deliğine atılan bozuk paraların şıngırtıları kesti Matlock'un sözlerini. Zaman dolmuştu, konuşmayı uzatmak için de bir neden yoktu artık. Matlock öğrenmek istediklerini öğrenmişti. Şimdi o Korsika davetiyesine ihtiyacı vardı. Şafaktaki katliamın dehşeti titiz Sharpe'a yapmayı söz verdiği telefon konuşmaları unutturmamıştı. Nasıl olmuştu da unutturamamıştı, bir mucizeydi orası. Son derece soğukkanlıydı anlaşılan.

Telefon kulübesinin içindeki hava sıcak ve boğucuydu, üstelik de dumanla dolmuştu. [234] Matlock kapıyı açtı, caddeye çıkınca uygun bir lokanta arayarak Asylum Caddesinin köşesini döndü. Süvari Üç Sıfırdan sinyal beklerken rahatça öğle yemeğini yiyebileceği bir yer

arıyordu.

Blackstone aranması için bir numara bırakmasını istemişti. Daha ideal numara olabilir miydi o telefon numarasından?

Tabelayı gördü: İstakoz Lokantası! İşadamlarının sık sık gittikleri türden bir yerdi burası.

Kendisine ayrı bir bölme verdiler. Bir masa değil. Saat hemen hemen üç olmak üzereydi. Öğle kalabalığı hayli azalmıştı. Matlock oturup buzlu viski istedi, sonra da en yakın telefonun nerede olduğunu sordu ortada gezen kadın garsona. Tam 555-6868'e telefon etmek için oturduğu bölmeden ayrılmak üzereydi ki, boğuk, tiz, insanın tüylerini diken diken eden bir sinyal geldi cebindeki Tel elektronik aygıtından. İlk anda eli ayağı tutuldu. Sanki kimliğinin bir parçası, belki de isterik bir organı çıldırmış da derdini haykırıyordu. Elini ceketinin cebine atıp da ufak madensel aygıtı çıkarırken elleri titriyordu. Aygıtın kapatma düğmesini buldu, elinden geldiği kadar güçle bastı ona. Sesin herhangi bir kimsenin dikkatini çekip çekmediğini anlamak için de bir göz attı çevresine.

Kimseler yanıt vermedi soran bakışlarına. Bir şeycik duyulmamıştı.

Kalktı, çabuk çabuk telefona yürüdü. Tek düşüncesi Pat'tı. Ciddi bir şeyler olmuştu ki, Süvari Üç Sıfır kendisini telaşa veren o müthiş, o sinsi aygıtı harekete geçirmişti.

Telefon kulübesinin kapısını çekip kapattı Matlock. Sonra da 555-6868'i çevirdi.

“Süvari Üç Sıfır bildiriyor.” Banddan okunduğunu belirten bir tonu vardı sesin.

“Lütfen beş, beş, beş, bir, dokuz, beş, bire telefon ediniz. Bir saat süreyle bu numarada olacağız. Numarayı tekrar ediyorum: Beş, beş, beş, bir, dokuz, beş, bir. Tamam!”

Matlock, Süvari Üç Sıfır'ın belki de Tel elektronik aygının ilk denemesi olduğu için, içindeki kuşkuları hemen yok etmiş olduğunu fark etti. Carlyle kenti bir nükleer duman içinde yok olsa bile Süvari Üç Sıfır'ın yine de olayı kayıtsız bir sesle bildireceği kesindi. İkinci neden de şuydu: Belki de in san içinde korku olmadığı zaman daha düzgün düşünüyordu. Ne olursa olsun, Matlock bu yöntemin işe yaradığını anlamıştı şimdi. Sinirleri biraz daha yatışmıştı. Elini cebine atıp biraz bozukluk çıkardı. İleride kullanmak üzere bir dolar bozdurarak devamlı cebinde taşımayı unutmamalıydı. Parayla çalışan telefonlar artık önemli bir parçası haline gelmişti yaşamının.

“Beş, beş, beş bir, dokuz, beş birle mi konuşuyorum?”

Az önce bandda dinlemiş olduğu ses, “Evet,” dedi. “Bay Matlock mu konuşuyor?”

“Evet. Bayan Ballantyne iyi mi?”

“Durumu hızla düzeliyor. Çok iyi, efendim. Çok iyi bir doktorunuz varmış. Bu sabah yatağında doğrulup oturdu Bayan Ballantyne. Şişlerinin çoğu indi. Doktor hastanın durumundan son derece memnun. Defalarca sizi sordu Bayan Ballantyne.”

“Ne diyorsunuz beni sorduğu zamanlar?”

“Gerçeği. Bir daha rahatsız edilmemesi için bizi özel olarak tutmuş olduğunuzu.”

“Nerede olduğuma dair soru sorunca ne yanıt veriyorsunuz?”

“Beş, altı günlüğüne uzaklarda bulunacağınızı söyledik. Yine de kendisine bir telefon etseniz iyi olur herhalde. Bugün ikindiden beri telefonla konuşmasına izin verdiler. Tabii, sadece konuşması gerekli kimselerle konuşturuyoruz.”

“Tabii. Onun için mi aradınız beni?”

“Kısmen onun için. İkinci neden de Greenberg. Jason Greenberg. Devamlı sizi arıyor, sizinle mutlaka konuşmak istiyor. Kendisiyle kesinlikle bağlantı kurmanızı istiyor.”

“Ne dedi telefonda? Kim konuştu onunla?”

“Ben konuştum. Vakit geçirmeden söyleyeyim, adım Cliff.”

“Peki, Cliff. Ne dedi Greenberg?”

“Sizinle bağlantı kurduğum anda kendisini aramanızı, efendim. Çok zorunlu, nazik bir durum söz konusuymuş. Bir de numara bıraktı. Batı Virginia’da Wheeling'te bir numara.”

“Verin onu bana.” [236]

Matlock tükenmez kalemini çıkarıp Cliff'in verdiği numarayı telefonun tam altına gelen yere, tahtanın üzerine yazdı.

“Bay Matlock?”

“Ne var?”

“Greenberg ayrıca size şunu da söylememi istedi: 'Kentler can çekişmiyor, öldü bile', dedi. Aynen böyle dedi. 'Kentler öldü bile', dedi.” [237]

23

Cliff, Korsika kâğıdını hiçbir fikir yürütmeden Matlock'un dairesine gidip almaya razı oldu. Matlock'un kâğıdı ondan alabilmesi için de daha sonra telefonla bir randevu kararlaştırılacaktı. Kâğıt yerinden alınmış ya da kaybolmuşsa, Süvari Üç Sıfır hemen onu uyaracaktı.

Matlock bir tek içkiyle yetindi. Yemeğinden üç beş lokma alarak oyalandı, üç buçukta da İstakoz Lokantasını terketti. Birliklerini toplamanın, cephanesini tazelemenin vakti gelmişti artık. Cadillac'ı Blackstone'un Bond Caddesindeki bürosunun güneyinde, birkaç blok aşağıda bir yere park etmişti. Arabayı bıraktığı yer kent yönetimine ait otoparklardan biriydi ve her arabanın başında da kendi parkmetresi bulunuyordu. 'Otoparka yaklaşırken, Blackstone'un bürosuna gideli beri arabanın başındaki parkmetreye para atmamış olduğu geldi hatırına. Parkmetrelere para atıldığı zaman bir saat çalışırdı; oysa iki saate yakın bir zaman kalmıştı kentte. Acaba araba kiralayan şirketler gelip geçici müşterilerin çiğnediği trafik kuralları yüzünden kesilen para cezalarıyla nasıl baş edebiliyorlardı?

Otoparka girdi ve bir an arabayı bırakmış olduğu dar yolda olup olmadığını düşündü. Sonra birden yanlış şeride girmiş olduğunu anladı. Cadillac iki sıra yukarıda, dördüncü şerit üzerindeydi. Çok yakın park edilmiş arabaların arasından geçerek kendi arabasına doğru yanlamasına geçmeye başladı, sonra birden duraladı.

Otomobillerin arasında Hartford polisine ait mavi beyaz çizgili bir devriye arabası duruyordu; tam Cadillac'ın gerisine park edilmişti araba. [238] Üniformalı polis Cadillac'ın kapı tokmağını çevirmeye

çalışıyor, ikinci bir devriyeyse polis arabasına yaslanmış, bir telsiz telefonla konuşuyordu.

Arabayı bulmuşlardı. Bir korku düştü içine Matlock'un. Ama nedense şaşırtmadı bu onu.

Kendini gördükleri anda var gücüyle koşmaya hazır durumda, sezdirmeden yavaş yavaş geri geri çekildi. Bir yandan, da kafası bu yeni karışık durumun ortaya çıkardığı sorunları çözmek için çareler aramaya başlamıştı. Şimdi ilk ve en önemli sorunu bir otomobil bulmaktı. İkinci sorun da, kendisinin Hartford yöresinde bulunduğu polisin saptamış olmasıydı. O nedenle bir otomobilden başka taşıt aracından yararlanabilmesine olanak yoktu. Tren istasyonları, otobüs terminalleri, hatta taksi büroları bile polisçe gözaltına alınmış olmalıydı. Tekrar düşünceleri bir başka araba kiralama sorununa döndü.

Yine de düşünüyordu... Hakkında resmen hiçbir suçlama olmadığını, hiçbir tutuklama emri çıkarılmamış olduğunu Blackstone açıkça söylemişti kendisine. Böyle bir şey olduğu, takdirde, 555-6868'den hemen bir sinyal alacaktı. O sinyal üzerine telefon ettiğinde hattın öbür ucunda kendisini şu haber bekleyecekti:

Süvari Üç Sıfır iptal edilmiştir.

Oysa böyle bir şey olmamıştı. En ufak bir imada bile bulunulmamıştı bir suçlamaya ya da resmi bir tutuklamaya dair. Bir an parkmetre saatinin vaktini geçirmiş olduğunu söyleyerek farkı ödeyip bir cezalı bilet almak üzere devriye arabasının beklediği yere dönmeyi düşündü.

Sonra o düşünceyi çıkarıp attı kafasından. İşleri park saatlerini okumaktan ibaret genç kızlar değildi bu polisler. Dar geçidin ötesinde, “A ve P” büyük mağazasının arkasında başka bir park yeri vardı.

Orada da başka bir polis bu seferki sivil giyimli bekliyordu. Pek bir şey çıkaramamıştı bundan, ama yavaş yavaş polisin kendisini yakalamak için o çevreyi: sarmış olduğunu anlamaya başlıyordu.

Matlock kente ait otoparkından çıkarak Bond Caddesinden hızla ileri yürüdü. Önüne çıkan ilk yan sokağa saptı, az sonra da farkında olmadan koşmaya başlamış olduğunu gördü. Bir saniye sonra yavaşladı. Kalabalık bir caddede koşan bir insan kadar dikkati çeken şey yoktu. [239] Koşan kadın olsa kimse aldırmazdı. Caddeyi dolduran ve öğleden sonra alışverişe çıkmış kimselerin adımlarına ayak uydurarak insan selinin içine karışıp kaybolmak için elinden ne gelebilirse yaptı. Arıda bir durup mağaza vitrinlerine boş gözlerle bakmayı bile ihmal etmiyor, ama bu sıralarda gözleri hiçbir şey görmüyordu. Sonra kendine hâkim olan ruh halini düşünmeye başladı. Peşine düşülerek avlanılan bir insanın ilkel içgüdüleri birdenbire egemen oluvermişti beynine. Tuzağa düşürülecek hayvanın koruyucu antenleri yavaş yavaş yükseliyor, çevresiyle boğuşmaya başlıyor ve vücut bir bukalemun gibi kendini çevresine uydurmak için tüm hünerini gösteriyordu.

Ama kimsenin avladığı, kovaladığı yoktu kendisini! Tersine, avcı olan, avlanmaya çıkmış olan kendisiydi. Allah belasını versin, kendiydi avcı!

“Merhaba, Jim! Ne âlemlerdesin bakalım? Ne arıyorsun bu büyük kentte?”

Bu beklenmedik selamın yarattığı şaşkınlıkla Matlock dengesini kaybediverdi. Yaya kaldırıma düştü, sonra kalkıp üstünü başını silkeledi. Jeff Kramer'den başka daha kimlerin kendisini gördüğünü merak ederek etrafa bir göz gezdirdi.

“Oh! Ah, merhaba, Jeff! Hay Allah, şaşırttın beni birden! İyiyim,

teşekkür ederim.”

“Seninle şöyle uzun, saltanatlı bir yemek yiyelim mi dostum?” Kramer kahkahayla güldü. Carlyle Üniversitesinin sivri tiplerinden olan adam psikoloji öğrenimi yapmış ve çok iyi dereceyle mezun olunca da ünlü bir halkla ilişkiler kuruluşu tarafından işe alınmıştı.

“Yok canım, istemez. Kafamda bambaşka bir şey var şu anda. Şu sersem profesör kafam!” Sonra Jeff Kramer'e baktı Matlock. Kramer sadece çok pahalı bir kuruluşta çalışmakla kalmıyordu, aynı zamanda çok pahalı bir de karısı ve çok pahalı anaokullarında okuyan iki de çok pahalı çocuğu vardı. Matlock az önce söylediği sözleri biraz daha açıklama zorunluğu duydu “Aslına bakarsan, az önce yarım bıraktım bir bardak viskiyi.”

Kramer caddenin karşı tarafındaki Domuzkafası Meyhanesini işaretle, “öyleyse neden telafi etmiyoruz onu?” diye sordu [240] “Aylar oldu seni görmeyeli. Evine hırsız girmiş ha! Geçen gün *Courant*[34] gazetesinde okudum.”

“Allah belasını versin, hırsız girdi! Hırsızlığa bir diyeceğim yok, ama daireyi ne hale koymuşlar bir bilsen! Üstelik arabayı da!” Matlock, Kramer'le birlikte Domuzkafası Meyhanesine doğru caddeyi geçmeye başladı. “Zaten buraya da onun için geldim ya. Benim Triumph'u tamir için burada bir garaja getirdim. Şu anda bir tek derdim varsa, o da araba derdi.”

Kovalanan hayvan sadece düşmanlarını meydana çıkaracak antenlerini çıkarıp çalıştırmaya başlamakla kalmamış, aynı zamanda aleyhindeki durumları bile lehine çevirmek konusunda geçici bile olsa akıllara durgunluk verecek bir yeteneği ortaya koymuştu. Kuşkulu zararları keskin kâra çeviriyordu o yeteneği sayesinde.

Kramer birbirini izleyen yudumlarla viskisini gövdeye indirirken, Matlock da viski sodasından ufak yudumlar aldı. “Buradan bir otobüse atlayarak Scarsdale'e kadar gitmek, üstelik de hem New Haven'de, hem de Brigdeport'ta aktarma yapmak öldürüyor beni. Dünyada kıvıramayacağım bunu.”

“Bir araba kiralasana yahu!”

“Az önce denedim iki yeri. Biri bu gece yarısına kadar araba kiralamak istemedi bana. İkinciyse elinde arabası olmadığını, ancak yarın araba kiralayabileceğini bildirdi.”

“Öyleyse bekle bu akşama kadar.”

“Olanağı yok. Bekleyemem. Ailemle ilgili işlerim var. Mali danışmanlar kurulunu toplantıya çağırdı babam. Akşam yemeğine de davetli hepsi... altımda arabam olmadan Scarsdale'e gideceğimi sanıyorsan, boşuna nefes tüketiyorsun!”

Matlock bir kahkaha atarak birer içki daha ısmarladı. Eline cebini atarak bankonun üzerine elli dolarlık bir banknot bıraktı. Çok pahalı bir karısı olan Jeff Kramer'in mutlaka dikkatini çekecekti banknot.

“Sen, bırak mali danışmanlığı, çek defterinin hesabını bile doğru dürüst yapamazsın.”

“Ah, öyle ama unutma ki, ben kraliyet ailesinin tek prensiyim. Veliahtım. Onu da unutmaya olanak yok, değil mi?” [241, F: 16]

“Ben de onu unutamam işte. Talihin varmış hergele.”

“Hey! Müthiş bir fikir geldi aklıma birden, Kentte mi senin araba?”

“Hey, dur bir dakika bakalım, babalık...”

“Yok, sen dinle beni.” Matlock banknotları çıkardı. “Benim moruk öder masrafları... Senin arabayı kirala bana. Dört, beş günlüğüne... Al. Sana iki, üç yüz dolar vereyim.”

“Oynatmışsın sen!”

“Hayır, hiç oynatmış falan değilim. Babam özellikle bulunmamı istiyor toplantıda.

O öder arabanın kirasını.”

Kramer'in kafasının çalışmaya başladığını biliyordu Matlock. Ucuz bir kiralık arabanın bir haftalık kirasının ne kadar tutacağını bulmaya çalışıyordu belli etmeden.

Kramer'in çok pahalıya mal olan bir karısı, yine çok pahalı hazırlık okullarında okuyan son derece pahalı iki de çocuğu vardı.

“Senden böyle bir para almak istemezdim.”

“Benden mi? Yok canım, benden değil. Babamdan.”

“Eh, öyleyse...”

“Dur bakayım, sana bir fatura yazayım. Eve vardığım anda da toka edeceğim pederin avucuna onu.”

Matlock hemen masanın üzerinden bir kokteyl peçetesi aldı, yazısız olan arka tarafını çevirdi. Sonra tükenmez kalemini çıkarıp yazmaya başladı.

“Anlaşma... Ben, James B. Matlock... markası, tipi ne arabanın?”

“Ford Steyşın. Beyaz bir Squire modeli. Geçen yılki.” Kramer'in gözleri bir peçeteye, bir banknot destesine gidiyordu. Matlock onu kasten barın üzerine, Kramer'in dirseği dibine bırakmıştı.

“Squire modeli beyaz Ford Steyşın arabasını... bir haftalığına diyelim mi, ne dersin?”

“Mükemmel.” Kramer ikinci viskisinden geri kalanını da dikti.

“... Bir haftalığına kiralama karşılığında Jeffrey Kramer'e üç yüz... aman ne olacak, benim değil ya babamın parası sonuçta... [242] dört yüz dolar kira bedeli ödemeyi taahhüt ediyorum.”

“Sağol.”

“Bu iş tamamdır... imza, James B. Matlock! Al bakalım, dostum. Şu imzamın karşısına at bakayım sen de imzanı. Şu dört yüz doları da al bakayım. Jonathan Munro Matlock ta” rafından. Nerde araba?”

Kramer banknotları 'cebine yerleştirip boncuk boncuk teklemeye başlamış çenesini silerken Matlock düşünüyordu: Aylanan hayvanın içgüdüleri hiç hata yapmıyordu.

Kramer cebinden iki araba anahtarıyla bir otopark bileti çıkardı. Matlock düşüncelerinde yanılmamıştı. Jeff Kramer bir an önce oradan ayrılmak istiyordu. Dört yüz dolarıyla...

Matlock bir haftayı bulmadan Kramer'e telefon edip arabasını iade edeceğini söyledi. Kramer içkilerin parasını ödemek için ısrar etti, sonra da alelacele çıkıp gitti.

Domuzkafası Meyhanesinden. Matlock yalnız kalınca içkisini bitirdi, ondan sonra da atacağı adımı düşündü.

Avlananla avcı şimdi aynı insan olmuştu. [243]

24

Matlock, Kramer'in küçük beyaz steyşınla 72. Yoldan hızla Holly Dağına doğru yol alıyordu. Bir saat geçmeden başka bir genel telefon bulacağını ve o telefona bir mangır daha atarak bir kez daha telefon edeceğini biliyordu. Bu kez Carmount Eyalet Kulübü sahibi Howard Stockton'u arayacaktı. Saatine baktı: Sekiz buçuğa gelmek üzereydi. Avukat Samuel Sharpe, Stockton'la saatlerce önce konuşmuş olmalıydı.

Stockton nasıl bir tepki göstermişti Sharpe'ın telefonuna? Acaba nasıl bir adamdı?

Steyşının farları yol kenarındaki ışıklı bir yol işaretinde yansıdı.

HOLLY DAĞI, KURULUŞU 1896

Ve hemen onun ötesinde de ikinci bir yansıma belirdi far ışıklarında.

HOLLY DAĞI ROTARY KULÜBÜ

HARPER DİNLENME EVİ

SALI ÖĞLELELİ

BİR BUÇUK KİLOMETRE

Neden olmasın, diye düşündü Matlock. Kaybedecek nesi vardı ki? Ve kim bilir belki de kazanacak, hatta öğrenecek bir şey olabilirdi.

Avcı rolünde...

Binanın beyaz boyalı cephesi ve pencerelerindeki beyaz kırmızı neon ışıkları Harper Lokantası hakkında ne bilmek gerekiyorsa tümünü söylüyordu. [244] Matlock arabayı bir pikabın yanına park etti, inip kapıyı kilitledi. İçini yeni almış olduğu giysilerle ağzına kadar doldurduğu yeni valizi arka kanepenin üzerinde yatıyordu. O valizle içindekiler için Hartford'da yüzlerce dolar harcamıştı. En ufak bir şeyi bile şansa bırakmaya niyeti yoktu.

İri çakıl yoldan yürüyerek Harper Lokantasının bar kısmına girdi.

İçkisinin ücretini yirmi dolarlık bir banknotla ödeyen Matlock, "Carmount'a gidiyorum," dedi. "Ne cehennemin dibindedir şu yer söyler misiniz acaba bana?"

"Batı yönünde dört kilometre kadar burdan. Yolun ilerisindeki kavşağa geldin mi, sağa sap. Daha ufak bir paranız yok mu yirmi dolarlıktan? Sadece iki beşlikle birkaç da tekliğim var kasada. Teklikler de lazım oluyor bana."

"Beşlikleri ver bana, üst tarafı için yazı tura atalım. Tura gelirse paranın üstü senin olsun, yazı gelirse ben bir viski daha alırım, üstü yine senin olur."

Matlock cebinden bir bozukluk para çıkardı, formika barın üstüne havada döndürerek attı, sonra da para düştüğü anda eliyle örttü onu. Sonra barmene göstermeden açtı üstünü. "Şansın yok bu gece. Bir içki borcun var bana... Onluk da senin..."

Matlock'un sözleri havaya gitmemişti. Çekme bira içen öteki üç müşteri kulak kabartmışlardı her sözüne. Telefon aramak için etrafına göz gezdirirken Matlock, dinlemeleri de çok iyi, diye düşündü.

Damalı bir ceket giymiş, başında da beyzbol kepi bulunan, yıllanmış bir alkolik,

“Hemen şu köşeyi döndün mü erkekler tuvaleti orada,” dedi.

“Sağol. Telefon da var mı buralarda acaba?”

“Erkekler tuvaletinin hemen orada.”

“Tekrar teşekkür ederim.”

Matlock cebinden bir kâğıt parçası çakardı. Kâğıdın üzerinde, “Howard Stockton, Carmount, Connecticut. Tel: 203-421-1100” yazılıydı. Matlock barmene bir işaret yaptı.

Barmen mermi hızıyla geldi hemen karşısına. “Şu adama telefon etmem gerekiyor,” dedi Matlock hafifçe. “Ama ismi yanlış yazdım galiba. [245] Stockton muydu, yoksa Stockton mu, emin değilim. Tanıyor musun bunu?”

Barmen kâğıda baktı. Okuduğu adresle adı hemen tanımış olduğu yüzündeki ifadeden belliydi. “Tanımaz olur muyum? Doğru yazmışsınız ismini. Stockton. Bay Stockton. Rotary Kulübünün ikinci başkanıdır. Başkandı geçen devrede. Tamam, değil mi, çocuklar?”

Barmen bu soruyu diğer müşterilerine dönerek sormuştu. .

“Tamam!”

“Tamamdır. Stockton.”

“Hoş adamdır.”

Damalı ceketli, kepli adam daha ayrıntılı bilgi vermek gereğini duydu.

“Eyalet Kulübünü yönetiyor. Çok hoş bir yerdir eyalet kulübü de.”

“Eyalet kulübü ha?” Matlock biraz da alaycı bir tavırla sormuştu bu soruyu.

“Tamam. Eyalet Kulübü. Yüzme havuzu var, golf alanı var, hafta sonlarında da danslı partiler düzenlenir. Çok hoş yerdir.” Bu kez barmendi daha ayrıntılı bilgi veren.

“Şu kadarım söyleyeyim: Önemli bir adamdır. Stockton yani, demek istiyorum.”

Matlock bardağında son kalan içkiyi de dikti, sonra barın arkasına doğru baktı.

“Telefon şu taraftaydı demiştiniz, değil mi?”

“Tamam, bayım. Köşeyi dönünce.”

Matlock telefonla konuşmak için bozuk para çıkarmak üzere elini cebine attı, sonra tuvaletlerle telefonun bulunduğu daracık koridordan ileri yürüdü. Köşeyi aldığı anda da hemen durup duvara yaslandı. Ardından konuşulacağından yüzde yüz emindi. Kulak kabarttı.

“Hovarda adam, değil mi?” dedi biri. Barmendi konuşan.

“Hepsi öyledir. Söylemedim mi, sana? Oğlum o kulüpte golf oynayanların sopalarını taşımış iki, üç hafta önce... Herifin biri bir kız tavlamış orada, elli dolar vermiş keyfinden bizim oğlana. Hay Allah. Elli dolar.”

“Benim kocakarı da oraya giden şık hanımların tümü için orospu diyor. Gerçek orospuymuşlar. [246] Bazen oradaki partilere yardım

etmeye gider benim karı. Sık sık gider oraya... gerçek orospuymuşlar.”

“Bir, ikisini geçirsem elime o karıların. Hey ulu İsa. Anam avradım olsun, kalıbımı basarım o karıların çoğu sutyen takmıyordur.”

“Gerçek orospuymuşlar...”

“Kimin umurunda? Stockton dersen, tamam. Harbi adamdır. Bana sorarsan. Ne yaptı, biliyor musun? Şu King'ler. Biliyorsun, Artie King bir kalp krizi geçirmiş orada. Golf alanında düştüğü gibi cavlağı çekmiş. Stockton yalnız King'in ailesine bir çuval para vermekle kalmadı... Ayrıca ailenin her zaman bedava alışveriş edebilmesi için 2—P büyük mağazalarında bir de özel hesap açtırmış. Laf değil! Harbi adam.”

“Gerçek orospuymuşlar. Parayla yatıyorlar.”

“İlkokulun büyütülmesi için para gerekince onu da Stockton vermişti. Unutma. Çok haklısın, harbi adam. Benim iki çocuğum okuyor o okulda.”

“Sadece o kadar da değil. Biliyor musun, ne? Anı Günü pikniği düzenlenmesi için de kucakla para verdi.”

“Hem de sapma kadar gerçek. Birinci sınıf orospuymuşlar...”

Matlock sessizce duvara yapıştığı yerden ayrıldı, telefon kulübesine gitti; kulübeye girdikten sonra da kapıyı mümkün olduğu kadar ses çıkarmadan kapadı ardından. Bardaki iki adam Carmount Eyalet Kulübünün sahibi Howard Stockton'u öven konuşmalarını gittikçe daha yüksek tonda sürdürüyorlardı. Matlock telefon kulübesine oldukça geç girmiş olmasından adamların kuşkulanmadıklarından emindi.

Şimdi onu en çok ilgilendiren konu, gariptir kendiydi. Avın kendini

korumak için birtakım içgüdüleri varsa, avcı da da vardı aynı içgüdüler. Avcınınki saldırgandı tabii.

Kokuyu izlemenin, kovalanan hayvanın bıraktığı pislikleri izlemenin, avın huylarını öğrenmeye çalışmanın gerekliliğini anlıyordu şimdi. Demek ki, avcının, elindeki silahlara destek olacak, onların eksiğini tamamlayacak birtakım araçları vardı. Tuzak kurmasına yardım edecek, avın içine düşmesini sağlayacak çukuru kazmak için gerekli araçlar...

Bir bir saydı kafasından o araçları. [247]

Holly Dağı Rotary Kulübünün eski başkanı, şimdiki ikinci başkanı Howard Stockton hayır sahibi, yufka yürekli, yardımsever bir adamdı. Artie King adındaki kalpten ölmüş eski bir müşterinin ailesin" bakan, ayrıca ilkokulun ek inşaatına da paraca her türlü yardımı yapmış biri. Müşterileri golf sopalarını taşıyan çocuklara elli dolar bahşiş veren, tanınmış üyelerin emrine her an hazır kızları bulunan lüks bir eyalet kulübünün sahibi. Ayrıca Holly Dağı ilçesinin Ölüleri Anma günü pikniğini düzenlemek için hiçbir şeyden kaçınmamış altın kalpli bir Amerikalı.

Eh, harekete geçmek için de bu kadar bilgi yeter de artardı bile. Sammy Sharpe'ın dediği gibi, "gerekirse" Howard Stockton'u adamakıllı terletmek için yeterdi bu kadarı.

Howard Stockton on beş yıl öncesinin ipsiz sapsız adamı değildi artık. Matlock adamın yüzünü bilmiyordu hâlâ, ama onu tanımlayan diğer yanları, diğer öğeler anlatıyordu adamı. Howard Stockton bayağı ünlü bir adam olmuştu Connecticut'ın Holly Dağı yöresinde.

Matlock bozuk parayı telefon kutusunun deliğine soktu, sonra Carmount Eyalet Kulübünün numarasını çevirdi.

Howard Stockton, Carmount Eyalet Kulübünün mermer basamaklarında Matlock'u karşılarken, “Gerçekten şeref verdiniz bize bu ziyaretinizle, Bay Matlock,” diyordu. “Çocuklar arabanızla meşgul olurlar. Gel bakayım. Oğlum, naftalinleyeyim falan deme sakın onu.”

Oto parkının kâhyası olan zenci, efendisinin güneyli diliyle verdiği emri gülerek karşıladı. Stockton bir yarım dolarlığı döndürerek fiskeledi havaya, zenci de sırıtarak yakaladı onu.

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Bu adamlara iyi muamele edildi mi, onlar da insana iyi hizmet ederler. Tamam mı, oğlum? İyi muamele ediyor muyum sizlere?”

“Hem de nasıl, Bay Howard.”

Matlock bir an kötü bir televizyon reklamı seyrediyormuş. gibi bir duyguya kapıldı. Stockton kırlaşmış sarı saçlarından güneşte bronzlaşmış yüzüne kadar gerçek bir erkekti. [248] Bronzlaşmış yüzü, beyaz bıyıkları ve iki uçları iyi yaşamış bir insana ait ince kırışıklarla çevrilmiş koyu mavi gözleriyle çok uygun düşüyordu.

“Carmount'a hoşgeldiniz, Bay Matlock. Burası Richmond kadar lüks bir yer sayılmaz, ama sıradan bir yer de değildir.”

“Teşekkür ederim. Lütfen Jim, deyin bana.”

“Jim mi? Severim bu ismi. Hoş, içten bir havası vardır. Dostlarım da Howard derler bana. Siz de öyle deyin.”

Carmount Eyalet Kulübü Matlock'a İç Savaş öncesi mimarisine ait gördüğü resimleri hatırlattı. Eh, sahibini de düşününce, insan, neden olmasın, diyordu kendi kendine. Büyük saksılarda tropikal bitkiler, zarif

avizeler, pudralı peruklarıyla güzelleştirilmiş tiplere ait desenlerle dolu, açık mavi, tül gibi duvar kâğıtlarıyla bezenmişti her yer.

Howard Stockton 1865'lerde göçmüş bir yaşam biçiminin reklamını sürdürüyordu, ama kendisine sorarsanız, bunu kabul etmeyecekti. Çoğu zenci olan ve geçen yüzyıl sonlarına özgü tozluklu, uzun beyaz ceketli uşaklar bile kulübün genel görünümünü eksiksiz tamamlıyordu. Büyük bir yemek salonundan tatlı, canlı bir müzik geliyor, o salonun sonunda belki de sekiz kişilik bir orkestra çoktandır modası geçmiş parçaları çalıyordu. Ana holün ortasından hafifçe kıvrılarak yükselen bir merdivense sömürge devrini işleyen en pahalı filmlerin rejisörlerini bile kıskandıracak kadar güzeldi. Alımlı kadınlar, hiç de alımlı olmayan erkeklerle kol kola dolaşıyorlardı etrafta.

Ev sahibinin yanı başında Howard Stockton'un özel kitaplığı olduğunu iddia ettiği yere doğru ilerlerken, Matlock bu geçen yüzyıl sonları havasının insanı gerçekten etkilediğini düşündü.

İçeri girdikleri zaman güneyli patron kitaplığın kalın oyma kapısını sıkı sıkı kapadı, sonra türlü türlü içkilerle dolu maun bara yürüdü.

“Sam Sharpe yıllanmış viski içtiğinizi söyledi. Zevk sahibisiniz gerçekten. Hiç kuşku yok buna. Ben de aynı içkiyi içerim.” Matlock'a iki bardak getirdi. “Hangisini isterseniz onu alın. [249] Virginia'lılar şu günlerde taraf tutmadan ağırlamaklar kuzeylileri.”

Matlock bardaklardan birini alıp Stockton'un gösterdiği koltuğa kuruldu. “Teşekkür ederim.”

Howard Stockton tam Matlock'un karşısındaki koltuğa oturarak, “Virginia'lıların ayrıca kuzeylilere ters gelen bir sadede gelme huyları da vardır,” dedi. “Buraya gelmeniz akıllıca bir hareket mi, bilmiyorum. Açık

konuşacağım. Zaten onun içindir ki, doğru buraya getirdim sizi.”

“Anlamıyorum. Gelmememi düpedüz söyleyebilirdiniz bana telefonda. Ne gerek var bu oyuna?”

“Bu soruya belki siz benden çok daha iyi yanıt verebilirsiniz. Sammy gerçekten bir kodaman olduğunuzu söylüyor. Siz, nasıl diyeyim... uluslararası bir tipsiniz. Benim için hava hoş. Yaşamda hızla sivrilip yükselen gençlerden hoşlanırım. Aslına da bakarsanız, böyle olmalı... Ama ben faturalarımı ödüyorum. Her ay gününde ödüyorum faturalarımı. Atlanta'nın kuzeyindeki en mükemmel ortak çalışmaları da ben sürdürüyorum. Başıma bir dert gelmesini istemem.”

“Benden bir dert gelmeyeceğinden emin olabilirsin. Ben sadece şöyle etrafı dolaşan yorgun bir işadamıyım. O kadar.”

“Neler oldu Sharpe'ın yerinde? Gazeteler baskınla ilgili haberlerle dolu! Öyle bir iş gelsin istemem başıma.”

Matlock dikkatle güneyliyi süzüyordu. Adamın bronzlaşmış yüzündeki incecik kan damarları kırmızı renk almıştı. Belki de o yüzden adam yılın on iki ayında sürdürüyordu güneş banyolarını. Cildindeki lekeleri kapatıyordu güneş yanığı.

“Durumu anladığınızı sanmıyorum.” Matlock bardağını dudaklarına götürürken ölçtü sözlerini. “Çok uzaklardan sırf burada olmam gerektiği için geldim. Aslında burada olmak istemiyorum yoksa. Kişisel nedenlerle erken geldim bu yöreye. Vaktim varken de şöyle bir turneye çıktım. Hepsi bu kadar. Etrafı gezip görmeye çalışıyorum sadece... Randevu günüme kadar.”

“Ne randevusu?”

“Connecticut'un Carlyle ilçesinde bir randevu.”

Stockton'un gözleri kısıldı, gayet biçimli beyaz bıyığını çekiştirdi. “Carlyle'da olmanız mı gerekiyor?” [250]

“Evet. Gizli bir şey. Bunu da size söylemem gerekli değil, herhalde. Öyle değil mi?”

“Hiçbir şey söylemiş değilsiniz bana.” Stockton devamlı Matlock'un yüzünü gözlüyordu. Matlock adamın bir ters nota, bir yanlış kelime, bir tek duraksayan bakış aramakta olduğunu biliyordu. Almış olduğu bilgiye ters düşecek türden.

“İyi... Bir rastlantı eseri olarak, sizin de bir randevunuz var mı Carlyle'da? Bir buçuk hafta sonra?”

Stockton içkisinden bir yudum alarak dudaklarını şaplattı, sonra çok değerli bir sanat eserini tutar gibi dikkatle içki bardağını yan taraftaki bir sehpanın üzerine bıraktı. “Ben üç, beş kuruş kazanmaya çalışan güneyli bir köylüyüm sadece. Carlyle'da herhangi bir buluşmadan falan da hiç haberim yok.”

“Konuyu açtığım için özür dilerim. Büyük... Büyük bir hata bu benim için. İkimizin de iyiliği için bu konuşmamdan kimseye söz etmeyeceğinizi umarım. Ya da benden.”

“Dünyada yapmayacağım bir şey varsa, o da budur. Benim için sorun sadece şu: Sammy’nin biraz gönül eğlendirmek isteyen bir dostusunuz. Sadece biraz gönül eğlendirmek... Biraz da dostça ağırlanmak, istiyorsunuz.” Stockton birden koltuğunda öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini kavuşturdu. Cemaatinden birinin günahlarını dinleyen içten bir papazdan farkı yoktu. “Ne oldu Windsor

Sığlıklarında Tanrı aşkına? Ne oldu?”

“Benim kestirebildiğim kadarına göre, yerel bir kan davası işi. Bartolozzi'nin düşmanları vardı. Bazıları çok fazla konuştuğunu söylüyorlardı. Aiello da öyle sanırım.

Gösterişe bayılıyordu ikisi de... Frank ise sadece rastlantı eseri olarak oradaydı, sanırım.”

“Allah belasını versin şu İtalyanların! Her şeyi bok ediyorlar! Eh, o seviyedeki adamlar da... ne demek istediğimi anlıyorsunuz.”

Yine karşısına çıkmıştı o şey. O havadaki soru işareti... Ama bu güneylinin görüşüne göre, gerçekte bir soru değildi artık. Bir gerçeğin ifadesiydi düpedüz.

“Anlıyorum ne demek istediğinizi,” dedi Matlock.

“Size ufak bir kötü haberim var korkarım, Jim. [251]

Kumar masalarımı kapattım birkaç gün için. Sığlıklarda olup bitenlerden sonra kötü bir korku düştü içime.”

“Benim için kötü haber sayılmaz. Çünkü şansım hiç de iyi gitmiyordu.”

“Haberim var. Sammy söyledi. Ama başka gönül eğlendirecek şeylerimiz var.

Carmount'un konukseverlikte kusursuz olduğunu göreceksiniz. Temin edebilirim sizi.” iki adam içkilerini bitirdiler, artık rahatlamış olan Stockton konuğunu kalabalık, şık Carmount yemek salonuna götürdü. Yemek çok nefisti, geçen yüzyıl sonlarının en seçme, en zengin güneyli

malikânelerine layık bir biçimde yapılıyordu servis de.

Howard Stockton, yemekte “faaliyeti”nden söz etmemekte direndi. O konudan sadece kapalı birtakım deyimlerle ve ikide bir “Amerika'nın en klas sınıfına” hizmet etmekte olduğunu anımsatarak sürdürdü konuşmasını. Sözleri hep birbirleriyle çelişen ifadelerle doluydu. Zamanla bir sonraki sözü bir öncekini yalanlar biçimde konuşmaya başladı. Yemeğin ortalarına doğru, Stockton kulübün önemli bir üyesini uğurlamak için masadan kalktı.

Matlock'un “Amerika'nın en klas” müşterilerine doğru dürüst bir göz gezdirmesi için ilk fırsattı bu.

Matlock, ilk bakışta, Stockton'un deyiminin yerinde olduğunu gördü. Ama kulübün sahibi “klas” yerine “paralı” demiş olsaydı, yüzde yüz doğru olacaktı tanımlaması. Her masadan zenginlik saçılıyordu etrafa. Zenginliğin ilk belirtisi, Connecticut daha mayış başlarında olduğu halde her masada güneşte bronzlaşmış kimseler olmasıydı. Canları dilediği anda jet uçaklarıyla güneşli adalara uçuveren kişilerdi bunlar. Zenginliğin bir diğer belirtisi de, salonun her tarafında yankılanan rahat, içten gelen çın çın kahkahalardı. Ayrıca her yanda göz kamaştıran bir mücevher bolluğu... Ve de giysiler... Çok yumuşak kumaşlardan, pastel renkli, zarif tuvaletler, ham ipekten ceketler, Dior kravatları. Ve herkesin yanı başında kiraz ağacından sehpalar üzerine konmuş kalın gümüş kovalar içinde soğutulan ve kadehlerde habbelenen pahalı şaraplar.

Ama ters bir şeyler vardı burada. Matlock ne olduğunu bulmak için kafasını kurcaladı. Bir şey eksik ya da yersizdi burada. [252] Dakikalarca kafasını zorladı ama zihnini kurcalayan şeyin ne olduğun bir türlü parmak basamadı. Sonra da birden kavradı.

Güneşte bronzlaşmış insanlar, kahkahalar, bilekleri süsleyen

mücevherler, saf ipekten ceketler, Dior kravatları, para, şıklık... yine de tümüyle bir erkek havası egemendi salona.

Çelişki kadınlardaydı... Kızlarda daha doğrusu... Çok daha gençti kızlar erkeklere oranla. Çok ama çok daha genç. Ve de farklı.

Bu farkın ne anlama geldiğini ilk anda kavrayamadı Matlock. Sonra, dalgın dalgın düşünürken birden geliverdi aklına. Kızların çoğunda çok iyi bildiği bir hal vardı. Çok değinmişti o noktaya geçmişte. Üniversiteli bakışlarıydı bunlar... Bürolarda çalışan, sekreterlik yapan kızların bakışlarından çok daha farklıydı bu kızların havaları. Sıradan şeylere kendilerini uyduramayan, dosya dolaplarına, sekreter daktilolarına kaynaşamayan tiplerin havasıydı bu. Bu havayı tanımlayabilirdi Matlock, çünkü gerçekti bu. On yıldan fazla zamandır bu havanın içinde yakıyordu... Ve yanılmasına da olanak yoktu.

Sonra bu çelişkinin içinde, ufak da olsa, ters düşen başka bir şey daha kurcaladı zihnini. Kızların giysileri... Üniversiteli havasını taşıyan kızların üzerlerinde görmeği ummadığı tipte giysilerdi bunlar. Çok özenle biçilmiş, modayı çok yakından izleyen giysilerdi. Kadınlı erkekli herkesin üniseks modasıyla giyindiği bu çağda çok kadıncaydı bu giysiler.

Tuvalet giymişti kızlar.

Birdenbire hayli uzaktaki bir masadan, bir tek isterik cümle yükseldi. Ve o anda anladı Matlock haklı olduğunu.

“Ciddi söylüyorum, inanın... Çok matrak bu!”

Bu ses! Tanrım! Çok iyi tanıyordu bu sesi!

Acaba kendi duysun diye mi söylemişti o sözü?

Eliyle yüzünü kapayarak o fıkır fıkır gülen kadından yana baktı yavaşça. Kız kahkahalarla gülüyor ve şampanya içiyordu. Yanındaki erkekse çok daha yaşlı biri kadının kocaman memelerine halinden memnun birinin bakışlarıyla bakıyordu.

Virginia Beeson'du kız. “Pembeli membeli matrak” karısı Archie Beeson'ın. Yıllardır aynı sınıfta okuyup duran, Carlyle Üniversitesi'nin tarih doçenti Archer Beeson'ın karısı Virginia.

Şu üniversite çevresinde hızlı sivrilmek, yükselmek isteyen adamın karısı.

Matlock valizini tatlı bir dönüşle kıvrılan merdivenlerden üst kata çıkarıp Stockton'un kendisine sunmuş olduğu büyük, saltanatlı odaya taşıyan zenciye bahşiş verdi. Odanın zemini kalın, şarap rengi bir halıyla kaplı, karyolası tenteli, duvarları mermer sütunlardaki gibi oyuklu ve beyazdı. Yazı masasının üzerine bir kuz kovasıyla iki şişe viski ve birçok da bardak konulmuştu. Matlock valizini açıp tuvalet malzemesini çıkardı, onları karyolanın başucundaki gece masasına koydu. Sonra valizden bir elbise çıkardı. Hafif bir ceketle bir pantolon. Onları gardıroba götürdü. Sonra valize döndü, onu karyolanın üzerinden kaldırarak bir koltuğun iki ahşap kolu üzerine koydu.

Hafifçe vuruldu kapı. Matlock, gelenin Howard Stockton olduğunu sandı ilk anda.

Ama yanılmıştı.

Son derece iç gıcıklayıcı vücuduna kalıp gibi uymuş koyu kırmızı giysili bir genç kız kapının ağzında durarak gülümsedi. Yirmi bir, yirmi iki yaşlarındaydı, son derece de çarpıcıydı.

Üstelik yüzündeki gülümseme de yapmacıktı.

“Buyrun?”

“Bay Stockton'un iltifatlarıyla.” Bu sözlerden sonra kız Matlock'un önünden geçerek odanın içine yürüdü.

Matlock kapıyı kapatarak genç kıza bakakaldı. Şaşırmıştı. , “Bay Stockton çok nazik bir iltifatta bulunmuş.”

“Takdir ettiğiniz için memnun oldum. Masanızın üzerinde viski, buz ve bardaklar var. Ufak bir içki içmek isterim. Ama aceleniz varsa başka.”

Matlock ağır ağır masaya yürüdü. “Acelem falan yok. Ne içersiniz?”

“Önemi yok. Ne varsa. Sadece buzlu olsun, lütfen.”

“Anlıyorum.” Matlock kıza bir içki koydu, sonra bardağı ona uzattı. “Oturmaz mısınız?”

“Yatağın üzerine mi?”

Matlock'un valizini üzerine koymuş olduğu tek koltuk odanın karşısında, bir balkon penceresinin hemen iç tarafındaydı. [254]

“Özür dilerim.” Matlock valizi koltuğun üzerinden kaldırdı, genç kız oraya oturdu.

Howard Stockton gerçekten zevk sahibiydi. Matlock kıza bakınca bunu teslim etmek zorunda kaldı. 'Tapılacak bir yaratıktı gelen.

“İsminiz?”

“Jeannie.” Kız birkaç iri yudumla içkisinin çoğunu içti. İçeceği içkiyi

belki kız kendi seçmemişti ama nasıl içileceğini çok iyi biliyordu.

Sonra da kız içki bardağını ağzından uzaklaştırırken, onun sağ elinin orta parmağındaki yüzüğü gördü Matlock.

Çok iyi tanıyordu o yüzüğü. Connecticut'un Webster ilçesinde John Holden'in oturduğu apartmandan on blok ilerideki bir üniversite kitapçısında satılıyordu o yüzükler.

Madison Üniversite öğrencilerinin yüzüğüydü bu.

Matlock karyolanın üslûbuna tarih bakımından ters düşen talin direklerden birine yaslandı. “Şimdi bu işlerle ilgili olmadığımı size söylesem ne dersiniz?”

“Şaşırırım. Çünkü hiç de kadınsı bir erkeğe benzemiyorsunuz.”

“Değilim.”

Kız başını kaldırarak baktı Matlock'a. Soluk mavi gözlerindeki bakış ılıktı. Parayla sevişen kadınlarınki gibi ılık... Anlamlıydı bu bakış, ama değildi de aynı zamanda.

Dudakları dolgundu. Dolgun ve gergin.

“Belki sizi biraz cesaretlendirmek gerekiyor.”

“Yapabilir misiniz bunu?”

“İşimin ustasıyım.”

Genç kız bu sözleri sakin ama küstahça bir edayla söylemişti.

Matlock tekrar baktı kıza. O kadar körpeydi ki. Ama yaşlı bir havası

da vardı. Ve de kinle doluydu. Kinini gizlemeyi biliyordu. Ama makyajı yeterli değildi onu tümüyle gizlemeye. Rol yapıyordu... giysileri, gözleri ve dudaklarıyla. Belki oynadığı rolden nefret ediyordu, ama rolünü kabullendiği de belliydi.

Meslek olarak.

“Ya sizinle sadece konuşmak istersem?” [255]

“Sohbet bambaşka bir şey. Hiçbir engel yok konuşmak için. O konuda eşit haklara sahibim sizinle. Bir siz, bir ben, Bay İsimsiz.”

“Çok kıvrak diliniz. Bana bir şeyler mi demek istiyorsunuz acaba?”

“Neden istemiş olayım?”

“Sekizden üçe kadar çalışan kiralık bir kadının dili değil de ondan.”

“Bu yer... belki farkına varmadınız ama 'Orospular Bulvarı' değil.”

“Tennessee Williams'tan mı bu söz?”

“Kim bilir?”

“Bana kalırsa siz biliyorsunuz.”

“Mükemmel. Peki. Haydi yatalım da Proust'u tartışalım. Yani yatmamı istiyorsunuz, değil mi?”

“Belki karşılıklı bir sohbet yetecek bana.”

Kız birdenbire telaşa kapılmıştı. Kısık bir sesle, “Polis misiniz yoksa?” diye fısıldadı.

Matlock, “Benim kadar polisten uzak biri olamaz!” diye güldü. “Hatta bu yörenin en ünlü polisleri beni bulsalar çok sevinirlerdi bile diyebilirim. Ama cani falan da değilim... ya da kafadan kontağın biri, laf aramızda.”

“Şimdi ben ilgili değilim artık. Bir içki daha alabilir miyim?”

“Tabii.” Matlock gidip kızın bardağını hazırladı. Matlock bardakla dönene kadar ikisi de konuşmadılar.

“Burada bir süre kalırsam bir şey der misiniz? Sırf beni becerecek kadar bir zaman?”

“Yani bu iş için alacağınız paradan olmak istemiyorsunuz, öyle mi?”

“Tam elli dolar çünkü.”

“O paranın bir bölümünü da üniversite yatakhane müdiresine sus payı olarak vereceksin herhalde. Madison Üniversitesi biraz eski kafalıdır. Karma evlerden bazılarında kızlarla erkeklerin birbirlerinin odalarına girip girmedikleri hâlâ her Allahın günü kontrol edilir. Geç kalacaksın üniversiteye.” [256]

Kızın yüzündeki şaşkınlık ifadesi kesindi. “Polissin sen! Pis bir polis!”

Sonra koltuğundan kalkarak fırlamaya çalıştı, ama Matlock hemen onun önüne dikilerek omuzlarından kavradı. Sonra ağır ağır tekrar koltuğa oturttu onu.

“Polis falan değilim. Az önce de söyledim sana. Sen de bu şeylerle ilgili değilsin, unuttun mu? Ama ben ilgiliyim. Hem de son derece. Bilmek istediklerimin tümünü de bir bir söyleyeceksin bana.”

Kız yerinden kalkacakmış gibi oldu, ama Matlock kollarından kavradı

onu. Kız karşı koydu, bunun üzerine hışımla itti Matlock onu koltuğuna. “Hep parmağında yüzükle mi yatarsın erkeklerin altına? Burada erkek altına yatanların hep birinci sınıf birer kız, kadın olduklarını göstermek için mi yoksa?”

“Oh, Ulu Tanrım! Oh, Ulu İsa!”

Kız parmağındaki yüzüğü kavradı, bastırırsa onu yok edebilecekmiş gibi parmaklarını dolayarak kıvırdı.

“Şimdi beni dinle bakalım. Ya sorularıma yanıt vereceksin ya da yarın sabah Webster'e gidip sorularımı orada, üstelik bambaşka birtakım kimselerle sormaya başlayacağım üniversitede! Öyle mi istiyorsun?”

“Yalvarırım! Yalvarırım size!” Gözleri yaşardı kızın. Elleri titriyor, soluk almak için sarsılıyordu.

“Nasıl geldin buraya?”

“Yok! Yok...”

“Nasıl geldin buraya diyorum?”

“Bu işe aldılar beni?”

“Kim aldı?”

“Öteki... Öteki kız. Birbirimizi alıp getiririz buraya.”

“Kaç kişisiniz?”

“Çok değil. Pek çok değiliz... Sessiz sedasız. Herkesten gizli tutup sessiz sedasız yürütmemiz gerekli. Şimdi bırakın beni gideyim,

yalvarırım. Gitmek istiyorum.”

“Ah, olmaz! Daha vakit var. Burada kaç kişi olduğunuzu ve nasıl geldiğinizi mutlaka bilmek istiyorum.”

“Ben tanımıyorum o kızları. Başka başka yerlerden gelmişler.

[257, F: 17]

İsimlerimizi sormak da yasaktır birbirimize. Bizler de sormayız.”

“Ama ötekilerin nerelerden gelmiş olduklarını biliyorsun, değil mi?”

“Bazılarının... Evet.”

“Başka üniversitelerden mi?”

“Evet...”

“Ama niçin, Jeannie? Tanrı aşkına söyle, niçin?”

“Niçin olacak sanıyorsun? Para için!”

Kızın elbisesinin kolları uzundu. Matlock onun sağ kolunu: kavradığı gibi dirseğinden yukarısını yırttı kumaşın. Kız var gücüyle ondan kurtulmak için çırpmıyor, boğuşuyordu, ama Matlock bastırdı onu. Hiçbir iğne izi falan yoktu kolda. Başka bir belirti de.

Kız tekmeledi onu, o zaman Matlock da onu tokatladı, hem de bir an onu taşlaştıracak kadar sert biçimde. Sonra kızın sol kolunu kavradığı gibi yeniden yukarısını yırttı.

Sol koldaydı iğne izleri. Solmuş. Pek yeni değildi. Ama görünüyordu hepsi de.

Bir iğne ucunun yaptığı ufacık, minicik, mor benekler.

“Artık yapmıyorum! Kullanmıyorum! Aylardır da yapmadım!”

“İhtiyacın var ama paraya! Buraya her gelişinde elli ya da yüz dolara ihtiyacın var! Şimdi ne kullanıyorsun? Sarı hap mı? Kırmızı mı? LSD mi? Hızlıyı mı? Ne haltlar karıştırıyorsun şimdi? Esrar o kadar pahalı değil çünkü!”

Kız hıçkırmaya başlamıştı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Elleriyle yüzünü kapayarak hıçkırıklar arasında konuşmaya, inlemeye başladı. “Derdim o kadar çok ki! O kadar çok ki! Derdim. Bırak beni gideyim, ne olur, yalvarırım!”

Matlock diz çökerek kızın başını kollarının arasına alıp göğsüne yasladı.

“Nedir derdin? Söyle bana, lütfen. Nedir?” “İnsana zorla yaptırtıyorlar istedikleri şeyi! Zorunlusun yapmaya! O kadar çok kızın yardıma ihtiyacı var ki. Ve istediklerini yapmazsan da yardım etmiyorlar kimseye. Yalvarırım size, isminiz neyse, rahat bırakın beni. Kendi halime bırakın. [258] Bırakın, gideyim. Kimselere de bir şey söylemem! Kimseye bir şey söylemem. Bırakın gideyim! Yalvarırım size.”

“Bırakacağım, ama daha önce bir noktayı iyice açıkla bana. Ondan sonra gidebilirsin. Ben de kimseye bir şey söylemeyeceğim. Seni tehdit ettikleri için mi gelmeye mecbur kaldın buraya? Öteki kızları da tehdit mi ettiler?”

Kız ağzını açıp kapıyor, derin derin soluyordu. Bu sırada başıyla evetledi Matlock'un sorusunu.

Matlock devam etti. “Neyle tehdit ettiler seni? Polise teslim

edeceklerini söyleyerek mi? Hakkında orada burada bazı şeyler açıklayarak mı? Uyuşturucu madde kullandığını açıklayacaklarını mı söylediler? O kadar önemli bir korkutma yöntemi değil. Bugün artık yani...”

“Oh, gözlerin kör senin.” Kız gözyaşlarının arasından konuşmuştu. “İnsanı mahvedebilirler. Ömür boyunca. Aileni, okul yaşamını mahvedebilirler. Belki daha sonra da. Daha sonra da... Çürütürler kim bilir hangi cezaevinde. Bir yerlerde. Bir gün gelir, başına bir bela da sararlar. Kim bilir nerede. Önce alıştırıyor, sonra sürücü, satıcı olarak kullanıyorlar. Birinin başı derde girince de onu kurtarabiliyorlar. Kızın biri üç aylık hamileyse, doktor arıyorsa. Hemen doktoru bulup çocuğu aldırtıyorlar. Sessiz sedasız.”

“İhtiyacın yok senin böyle kimselere. Bunlar için ihtiyacın yok onlara. Dünyadan haberin yok mu? Evlilik dışı hamile kalan kızlarla meşgul olan dernekler var. Başı derde giren gençleri doğru yola getirmek için uğraşan bürolar var.”

“Ah, bayım, ah! Siz nerelerde geziyorsunuz? Uyuşturucu madde suçlarıyla uğraşan mahkemeler, doktorlar, yargıçlar! Hepsi bu adamların ellerinde. Tümünü kukla gibi oynatıyor bu adamlar. Tümünü! Kimsenin de elinden bir şey gelmez. Sizin de bir şey gelmez elinizden! Benim de gelmez! Onun için rahat bırakın beni! Rahat bırakın bizi. Yoksa çok insanın canı yanacak!”

“Ve sen de ne derlerse onları yapacaksın, öyle mi? Durmadan sızlanan, korkmuş, ödleri patlayan, şımarık piçler! Ellerinizi, ağızlarınızı, kollarınızı yıkamaktan korkuyorsunuz!”

Matlock kızın sol dirseğini yakaladığı gibi hışımla büktü. [259]

Kız yarı korku, yarı suçlarcasına başını kaldırıp ona baktı.

Son derece sakin bir sesle, “Evet, doğru,” dedi. “Ama neden böyleyiz, onu anlayabileceğinizi sanmıyorum. Bu işlerin ardında neler var, bilmiyorsunuz. Sizlerden farklıyız bizler. Sadece arkadaşlarım var bu dünyada benim için. Hepimizin dünyada sadece arkadaşları kaldı. Birbirimize yardımcı oluyoruz. Kahramanlık falan taslamaya niyetim yok!

Arkadaşlarımla ilgileniyorum sadece Milliyetçilik taslayarak arabamın camına Amerikan bayrağını yapıştırmadım. O geri kafalı John Wayne'dan de hiç hoşlanmıyorum. Daha doğrusu hazzetmiyorum. Boktan bir herif bence! Hepiniz öylesiniz bence! Boktan!”

Kızın kolunu bıraktı Matlock. “Daha ne kadar zaman sürdürebilirsiniz bunu?”

“Ah, ben talihliyim yine de. Bir aya kadar annemle babamın uğrunda onca para harcadıkları diplomamı alıp bu işten kurtulacağım. Böylesine ayrılanlarla bir daha hemen hiç ilişki kurmuyorlar. Kuracaklarını söylüyor, ama çok ender olarak yapıyorlar bunu!

Ondan sonra da ömrü billah böyle bir olasılık korkusuyla yaşıyor insan.”

Matlock genç kızın tanıklığının başına ne işler açabileceğini düşünerek döndü.

“Özür dilerim. Çok, ama çok özür dilerim.”

“Hiç dilemeyin. Ben talihli olanlardanım. Annemle babamın mutlaka almamı istedikleri o taş baskısı, üzeri cafcaflı yazılarla dolu paçavrayı aldıktan iki hafta sonra da bir uçağa atlayacağım. Terkediyorum artık

bu yere batası ülkeyi. Bir daha da hiç dönmeyeceğim!” [260]

25

Matlock uyuyamamıştı. Uyuyabileceğini de sanmıyordu zaten. Para verip yollamıştı kızı, çünkü başka hiçbir şey verebilecek durumda değildi ona. Ne umut, ne de cesaret.

Savunduğu şeyi kız reddetmişti, çünkü birbirlerine yardıma söz vermişlerdi. Birbirlerine yardıma çalışan sayısız genç kızın başlarına ne tehlikeler, kim bilir ne acılar gelebilirdi... Matlock böyle bir şeyi isteyemezdi ondan; kimsenin kimseye güveni yoktu ve bu çocukların taşıdıkları ağır yükler kadar büyük bir tehdit de mevcut değildi.

Sonuç olarak, gençlerin kendi mücadeleleriydi bu. Kimseden de yardım istemiyorlardı.

Bagdhivi önerisini anımsadı: "Çocuklara bakınız; bakınız ve seyrediniz onları.

Boyları uzun ve de güçlü oluyorlar. Kaplanı da sizden çok daha kurnazca ve sizinkilerden çok daha güçlü adalelerle yakalıyorlar. Sizden daha iyi kurtaracaklar tüm sürüyü. Sizler yaşlı ve dermansızsınız. Çocuklara bakınız. Kendinizi koruyun çocuklardan!"

Acaba daha ustaca mı avlıyorlardı çocuklar kaplanları? Daha iyi avlamakta olsalar bile, kimin sürülerini kurtaracaklardı? Ve kimdi kaplan?

"Yere batası ülke" mi?

Buralara kadar mı düşülmüştü?

Beynini yakıyordu bu sorular. Kim bilir kaç Jeannie vardı? Ne denli yaygındı Nemrut'un kız toplama servisi?

Öğrenmesi gerekti bunu.

Carmount'un bu tür yerlerden sadece bir teki olduğunu söylemişti kız. Daha başkaları da vardı. Ama nerelerde, bilmiyordu Jeannie. [261] Arkadaşlarının bazılarını New Haven'e, bazılarını Boston'a, bazılarını da çok daha yukarılara, Hanover'in banliyösüne göndermişlerdi.

Yale Üniversitesi! Harvard! Dartmouth Üniversitesi!

İşin en ürkütücü yanı, Nemrut'un kendisine ihanet edeceklere bin türlü yarınlar vaat eden tehditleriydi. Ne demişti kız?

“Ayrılanlarla bir daha hemen hiç ilişki kurmuyorlar... Kuracaklarını söylüyor, ama çok ender olarak yapıyorlar bunu. Ondan sonra da insan ömrü billah hep böyle bir olasılık korkusuyla yaşıyor...”

Durum böyleyse, Bagdhivi yanılıyordu. Çocuklar kurnazlıkta yaşlılardan çok daha güçsüzdüler, kasları daha zayıftı ve onlardan kendinizi korumak için de hiçbir neden yoktu. Acımak gerekirdi onlara yalnızca.

New Haven'e gitmeye karar vermişti Matlock. Belki kafasındaki sorulardan bazılarının yanıtlarını orada bulacaktı. Düzinelerle arkadaşı vardı Yale Üniversitesinde. Bu bir ara yolculuk, daha önce üzerinde durulmamış bir gezi olacaktı, ama asıl yolculuk için yapılması gerekliydi bu kısa ara yolculuğun da. Büyük Nemrut yolculuğunun bir parçası.

Kısa tiz sesler birden dikkatini dağıttı Matlock'un. Donakaldı, gözleri şaşkınlıktan irileşmiş, yatağın üzerinde vücudu birdenbire alabildiğine gerilmişti. O korkutucu sesin ne olduğunu anlayabilmek için dikkatini

toplaması saniyeler sürdü. Sonra kavradı.

Tel elektronik sinyaliydi bu, hâlâ ceketinin cebinde olan. Ama ceketi nereye koymuştu ki? Yatağın yakınında bir yerde falan değildi.

Gece lambasını yaktı, devamlı kısa aralıklarla gelen ses nabızlarını çekiç darbeleri haline getirir ve yüzünü sıkıntıdan ter içinde bırakırken, Matlock etrafına bakınmaya başladı. Bu arada o amansız tiz ses, durmadan, kısa aralıklarla çalıyor, şakakları zonkluyordu. Yüzü ter içinde kalmıştı. Sonra gördü ceketi. Balkon penceresinin önünde, koltuğun arkalığına asmıştı. Saatine baktı: Sabahın 4.35'i. Ceketine koştu, o korkunç aygıtı çıkardı, düğmesine basıp susturdu.

Avcı tarafından kovalanan avın telaşıyla döndü geri. Gece masasının üzerindeki telefonun alıcısını kaldırdı. Direkt bir hattı bu. Santraldan geçmiyordu. [262]

Telefonun sesi de diğer kalabalık kentlerin dışındaki telefon zillerine benziyordu. Biraz vızıltılı, ama devamlı. Ve dışarıda bir yerden böyle bir hat dinlenecek olursa, ilk anda fark edemeyecekti onu. 555-6868'i çevirdi, sonra öbür uçtan telefonun açılmasını beklemeye başladı.

Mekanik ses, “Süvari Üç Sıfır bildiriyor,” dedi. “Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Hastada hiçbir değişiklik yok, durumu iyiye gidiyor. Bununla birlikte Batı Virginia’da Wheeling’deki arkadaşınız son derece direniyor. Dördü çeyrek geçe aradı. Kendisine hemen telefon etmenizin bir yaşam ölüm sorunu olduğunu bildirdi. Durumla ilgileniyoruz. Tamam.”

Matlock alıcıyı yerine koydu, bir sigara bulup yakana kadar da hiçbir şey düşünmemeye zorladı kendini. Şakaklarındaki zonklamayı durdurmak için son derece değerli saniyelere gereksinmesi vardı.

Nefret ediyordu şu yere batası aygıttan. O tüyler ürpertici ufak sinyallerinin üzerindeki etkisinden nefret ediyordu.

Derin derin birkaç nefes çekti sigarasından. Sonunda başka bir çare bulunmadığını anladı. Carmount Eyalet Kulübünden çıkıp bir telefon kulübesi bulması gerekiyordu. Çok acil bir durum olmasa, Greenberg dünyada sabahın dördünde telefon etmeye kalkışmazdı. Ve Greenberg'i Carmount Kulübünün telefon hatlarından aramasına da olanak yoktu.

Eşyalarını hemen valizin içine tıktı, çabucak giyindi.

Mutlaka aşağılarda bir yerde bir gece bekçisi falan olacaktı. Ya da bir camlı kulübenin içinde uyumakta olan bir oto park kâhyası. İkisinden birinin yardımıyla gidip arabasını, daha doğrusu Kramer'in arabasını alacaktı. İkisini de bulamazsa, o zaman mutlaka birini uyandıracaktı. Gerekirse Stockton'u bile. Stockton hâlâ büyük korku içindeydi. Windsor Sığlıklarındaki kanlı olaydan ötürü. Kendisini alıkoymaya çalışmayacaktı o nedenle. O genç, tatlı kızla neden yatmamış olduğunu da bir hikâye uydurarak geçiştirecekti. Connecticut Vadisinin güneşte bronzlaşmış güney çiçeğiyle... Nemrut'un iğrenç kokusuyla yani.

Matlock odasının kapısını gürültü yapmadan kapadı, sonra sessizce koridordan muazzam merdivenin başına doğru yürümeye başladı. Duvarlardaki aplikler hâlâ yanıyordu, ama reostatlar onları hafifletmiş, birer mum ışığına dönüştürmüştü. [263] Howard Stockton gecenin köründe bile kuruluşunun geleneklerini ihmal etmiyordu. Carmount Eyalet Kulübünün içi her zamankinden çok büyük bir güneyli çiftlik sahibinin malikânesini andırıyordu şimdi.

Ön kapıya doğru yürümeye başladı ve paspasa vardığı anda daha ileri gidemeyeceğini anladı. Hiç olmazsa o an için.

Stockton sırtında dalga dalga kadifeden, on dokuzuncu yüzyıl modasına uygun bir robdöşambrla cümle kapısının yanındaki bir cam kapıdan önüne çıkıvermişti. Yanında da çok iri kıyım, İtalyana benzeyen biri vardı. Kömür siyahı gözleri kuşaklar boyu Mafya öykülerinden söz eden bir bakış taşıyordu. Doğuştan bir Mafya katiliydi Stockton'un yanındaki.

“Vay, Bay Matlock! Bizi terk mi ediyorsunuz?”

Matlock saldırgan olmaya karar verdi.

“O yere batası telefonumu dinlediğinize göre, başımda ne kadar dert bulunduğunu da anladın herhalde. Ama benim dertlerim seni ilgilendirmez! Daha açık konuşmamı isterseniz söyleyeyim, çirkin bir davranış bu sizinki.”

Numarası sokmuştu. Matlock'un düşmanca tavrı bayağı şaşırtmıştı Stockton'u.

“Kızmanıza hiçbir neden yok... Ben de sizin gibi bir işadamıyım. Telefonunuz dinlenmişse, bu tümüyle sizi korumak için yapılmış bir harekettir. Bırak Allahını seversen.

Doğru söylüyorum, oğlum!”

“Bu saçma sapan açıklaman kabul. Anahtarlarım arabada mı?”

“Sizin arabanızda değil. Arkadaşım Mario'da arabanızın anahtarları. Gerçekten birinci sınıf bir İtalyandır, söylemeden yapamayacağım.”

“Ceketinin iç cebindeki soylu aile armasından belli. Anahtarlarımı alabilir miyim?”

Stockton'a baktı Mario. İyice şaşalamış olduğu belliydi.

“Ama bir dakika rica ederim,” dedi Stockton. “Bir dakika, Mario. Öfkeyle bir hata yapmayalım... Ben aklı başında bir adamımdır. Son derece makul, aklı başında bir adamım... Sıradan bir Virginia'lı...” [264]

“Köylüsün. Üç beş dolar kazanmaya çalışan,” diye sözlerini kesti Matlock hışımla.

“Anladık. Şimdi çekil önümden de arabamın anahtarlarını ver bana.”

“Hay Allah, düpedüz kabalık bu yaptığınız. Ciddi söylüyorum, düpedüz kabalık. Kendinizi koyun benim yerime... Süvari Üç Sıfır gibi ne olduğu bilinmeyen bir parola, sonra da Batı Virginia'nın Wheeling ilçesinden bir telefon. Sonra üstelik benim gıcır gıcır sağlam telefonumla konuşmak varken, eşyanızı topluyor ve buradan çıkıp gidiyorsunuz!

Haydi, haydi uzatma, Jim. Sen olsan ne yapardın benim yerimde?”

Matlock kendim zorlayarak buz gibi bir sesle tane tane konuştu. “Önce karşımdaki insanın kim olduğunu düşünüp ona göre hareket etmeye çalışırdım... Bir sürü soruşturmalar yaptık biz bu civarda, Howard. Üstlerim fazlaca ilgileniyorlar seninle.”

“Bu da ne demek oluyor?” Stockton bu soruyu öylesine soluk soluğa sormuştu ki, kelimelerin arasında boşluk bile bırakmamıştı.

“Üzerine... üzerine dikkati fazlaca çekmiş olduğun kanısındalar. Rotary Kulübünün başkam ve başkan yardımcısı. Hey Tanrım! Yeni okul binaları için tek başına para toplayan adam, dulların, yetimlerin dert babası, üstelik büyük mağazalarda dullara özel açık hesaplar açtırmak. Ölüleri anma günü piknik masraflarını sineye çekmek. Sonra

da kızlar hakkında etrafa dedikodu yaymak için buralı birtakım kimseleri tutmak. Çocuklar yarı çıplak dolaşıyorlar ortalıkta. Sonra da burada yaşayanlar nasıl dedikodu yapmasınlar? Ne biçim işler bunlar Howard?”

“Kimsin sen Tanrı aşkına?”

“Sadece bir işadamı. Yorgun bir işadamı. Bir başka işadamının enayice davrandığını gördüğü zaman çok bozulan yorgun bir işadamı. Sen neye adaylığını koydun, Howard?

Noel Babalığa mı özeniyorsun? Gerçekten o role bürünmeye kalkışacak insanın üzerinde Noel Baba giysilerinin ne denli dikkati çekeceğinin farkında mısın?”

“Bırak canım sen de, anlaşılan takmışsın bana! Atlanta'nın kuzeyindeki en güzel komple örgütü kurdum! Sizler kimlerin sözlerine kulak kabartıyorsunuz, bilmiyorum, ama söyleyeyim. Şu minnacık Holly Dağı ilçesi gerekirse benim için canını verir! [265] Orada burada soruşturmalar yaparak topladığınız bilgiler... kötü şeyler değil bunlar! Gerçekten iyi şeyler... Gerçekten iyi... Ama siz evirip çevirip onlara gerçekten kötü biçimler veriyorsunuz! Dürüst bir davranış değil bu!”

Stockton cebinden bir mendil çıkararak kızarmış, terlemeye başlamış yüzünü kuruladı. Öylesine bozulmuştu, öylesine perişandı ki, cümleleri birbirlerinin üzerine biniyor, sesi kısılıyordu. Matlock çabucak, temkinle düşünmeye çalıştı. Belki de vakti saati gelmişti Stockton'la karşılaşmanın. Er geç bir an gelecekti. Özel davetiyesini göndermesi gerekecekti ona. Nemrut'a uzanan yolunun son faslına başlaması gerekiyordu.

“Sakin ol bakayım, Stockton. Sakin ol. Ağır ol. Haklısın belki... Şimdi

üzerinde duracak kadar zamanım yok o işin. Ciddi bir bunalımla karşı karşıyayız tümümüz. Çok ciddiydi o telefon konuşması.” Matlock durdu, son derece sert bir bakışla baktı Stockton'a.

Sonra valizini mermer zemine bıraktı. Sözcüklerini dikkatle seçerek, ağır ağır,

“Howard,” dedi. “Sana güvenerek çok önemli bir şey söyleyeceğim. Umarım böylesine bir sır vermeye layık olursun. Beni hayal kırıklığına uğratacak olursan, kimse düşünmez artık kulübünü... hem de hiç.”

“Neymiş o?”

“Söyle şu herife, defolup gitsin. Dilersen, koridorun sonuna kadar.”

“Ne dendiğim işittin, Mario. Git bir puro yak.”

Mario hem düşmanca, hem de ne yapacağını bilemiyormuş, gibi bir tutumla baktı onlara, sonra ağır ağır uzaklaşarak merdivenin alt başına doğru yürüdü.

Stockton konuştu. “Nedir istediğin benden? Söyledim, başımın belaya girmesini istemiyorum diye.”

“Birkaç delegeyle bağlantı kuramazsam hepimizin başı belaya girecek. Wheeling onu söylüyordu telefonda.”

“Ne demek bu... delegeler dediğin kimler?”

“Carlyle'daki toplantıdan söz ediyorum. Bizimkilerle Nemrut Örgütü arasındaki toplantıdan.”

“Benim işim değil o!” Tükürür gibi söylemişti Stockton bu sözleri. “Hiçbir şey de bilmiyorum o konuda.”

“Bilmediğin kesin, zaten bilmemen gerekiyordu. Ama şimdi tümümüzü ilgilendiriyor artık... [266]

Kuralları çiğnemek gerekir bazen. Nemrut çok ileri gitti. Sana söyleyebileceklerim ancak bu kadar.”

“Bana mı söylüyorsun? O vaızlarla yaşıyorum ben sabah akşam. Devamlı görüşme halindeyim onlarla. Şikâyete kalkıştığım zaman da, ne diyor bizimkiler biliyor musun? 'Bu işler böyledir, Howie. Hepimiz iş görüyoruz onlarla', diyorlar bana. Ne biçim iş bu? Neden iş yapmaya zorunluyum bu heriflerle?”

“Belki de pek uzun sürmeyecek onlarla çalışman. Onun için öteki delegelerden bazılarıyla ilişki kurmam gerekiyor.”

“O toplantılarına beni almıyorlar. Kimseyi de tanımıyorum içlerinden.”

“Tabii tanımayacaksın. Yine söyleyeyim, öyle arzu edildi. Toplantı çok önemli ve o derece de gizli. O kadar gizli ki, belki o yüzden aldığımız önlemlerle kendi başımıza dert açtık. Bu bölgede şu anda kimler var, bilmiyoruz. Hangi örgütten, hangi aileden kimler var? Ama ben emirlerimi aldım. Biri ya da ikisiyle mutlaka bağlantı kurmamız gerekiyor o delegelerden.”

“Sana yardım edemem.”

Matlock son derece hışımla baktı güneyliye. “Bana kalırsa “edebilirsin. Dinle şimdi. Sabahleyin ilk iş olarak telefonun başına geç, parolayı ver. Dikkatle! Panik çıkarmak istemiyoruz. Tanımadığın hiç kimseyle de konuşma. Kimseye de ismini verme. Sadece elinde bir Korsika kâğıdı, gümüş rengi bir Korsika kâğıdı bulunan biriyle tanışmış olduğunu söyle. Tanışmış olduğun kimsenin, elinde aynı türden Korsika

kâğıdı bulunan biriyle sessizce buluşup görüşmek istediğini ekle. Gerekirse bir tek kişiyle görüşmekle başlayabiliriz işimize. İyi anladın mı dediklerimi?”

“Anladım ama hiç hoşuma gitmedi bu iş. Hiç ilgilendirmiyor bu işin beni.”

“Kulübünü kapatsınlar mı istiyorsun yoksa? Şu görkemli antikayı kaybetmek, ondan sonra da dünyayı bir cezaevi penceresinden mi seyretmek istiyorsun, on beş, yirmi yıl?

Cezaevlerinde geberenlerin cenaze törenleri de çok dokunaklı olurmuş derler.” [267]

“Peki! Peki! Benim oğlanı çağırayım. Hiçbir şey bilmiyorum diyeceğim. Kim sorarsa sorsun! Sadece bir haber iletiyorum! O kadar.”

“O da yeter bana! Biriyle bağlantı kuracak olursan, bu gece ya da yarın, Yelken ve Kayak Kulübünde olacağımı söyle ona. Elinde kâğıt bulunmayan kimseyle de görüşmeyeceğim.”

“Elinde kâğıt olmayan...”

“Ver artık şu anahtarlarımı bakayım.”

Stockton seslenerek Mario'yu çağırdı. Matlock anahtarlarını geri aldı.

Holly Dağı ilçesinden çıktıktan sonra, 72. Yol üzerindeki güneye doğru direksiyon kırdı Matlock. Nerelerde olduğunu kesin olarak bilmiyor, ama Hartford yolu üstünde birçok genel telefon kulübesini geçmişti. Tuhaftı, ne kadar genel telefon kulübesi varsa hepsine tek tek dikkat ediyordu artık. Çünkü gerçek dünyayla tek ilişkisi o telefon

kulübeleri aracılığıyla oluyordu. Başka ne varsa hepsi geçici, yel gibiydi. Hiçbirini tanımıyordu. Hepsi yabancıydı, hepsi ürkütücüydü. Süvari Üç Sıfır'ın istediği gibi telefon edecekti Greenberg'e. Ama daha önce Blackstone'un adamlarından biriyle ilişki kuracaktı.

Hemen bir randevu saptaması ve Korsika kâğıdım alması gerekiyordu artık. Haberi salmıştı bir kez; pazarlığın kendine düşen bölümünü sürdürmeliydi. Yoksa hiçbir şey öğrenemeyecekti. Stockton aracılığıyla yolladığı haber hedefine ulaşır da biri gerçekten kendisiyle bağlantı kurarsa ve Matlock kâğıdı göstermezse, o kimse Omerta'yı bozmadan önce ya öldürülecek ya da öldürecekti.

Yoksa bir hiç uğruna mıydı bunca çaba? Kressel ile Greenberg'in dedikleri gibi bir amatör müydü yoksa gerçekte? Bilmiyordu. Düşünmek ve her şeyi tüm açıklığıyla görmek için kafasını o denli zorluyordu ki, her şeyi tüm açıklığıyla görmek için kafasını o denli zorluyordu ki, her hamlenin dört yanına öylesine bakıyordu ki... yetişmiş, akademik düş gücünün tüm olanaklarını kullanıyordu. Ama yeterli miydi bu? Yoksa kendini bu davaya adamasına yol açan intikam ve nefret duyguları Don Kişot'a mı dönüştürüyordu kendisini? [268]

Öyleyse elinden ne gelirse tümünü yapacak ve o duyguyla yaşayacaktı. Çünkü sağlam birtakım nedenleri vardı; David adında bir kardeşi; Pat isminde bir kız; Lucas Herron adında dost bir ihtiyar; Loring adında tatlı bir arkadaş; Madison Üniversitesinden Jeannie adında ne yapacağını bilemeyen, kafası adamakıllı karışmış, korku içinde bir genç kız... insanın safrasını kabartan onca sahne!

72. Yolun ıssız bir yerinde bir kulübe buldu, arabadan inip kulübeye girerek 555-6868'in cansız alıcısına telefon etti. Telefon kulübesinin numarasını verdi, sonra Süvari Üç Sıfır'ın yanıtını beklemeye başladı.

Süt taşıyan bir kamyon gürültüyle geçti yoldan. Şoför kendi kendine şarkı söylüyordu ve el salladı ona. Dakikalarca sonra Allied Van Lines'ın muazzam bir kamyonu hızla geçti, arkasından da bir başka kamyon. Saat beş buçuğa geliyor, gün de ağarıyordu. Ağarıyordu ama gök donuk bir kurşuni renge dönüşerek. Gökte yağmur bulutları vardı.

Telefon çaldı.

“Alo?”

“Bir şey mi var, efendim? Batı Virginia'daki arkadaşınızla görüştünüz mü? Artık işin şakası olmadığını söylemişti.”

“Bir iki dakikaya kadar arayacağım kendisini. Cliff adındaki arkadaşla mı görüşüyorum?” Matlock öbür uçtakinin Cliff olmadığını anlamıştı; ses farklıydı çünkü.

“Hayır, efendim. Ben Jim'im aynen sizinki gibi Jim.”

“Peki, Jim. Söyler misin bana, arkadaşınız kendisinden istediğim şeyi yapmış mı?

Söylediğim kâğıdı almış mı?”

“Almış efendim. Gümüş rengi kâğıdı, değil mi? Yanılmıyorsam İtalyanca üzerindeki yazı da”

“Tamam, o kâğıt...”

Matlock, Jim'le konuşup kâğıdı iki saat içinde almak üzere anlaştı. Blackstone'un Cliff adındaki adamıyla Batı Hartford kent sınırı yakınlarındaki Scofield Bulvarı üzerinde geceleri açık bir lokantada buluşacaktı Süvari Üç Sıfır, kâğıdın lokantanın otoparkında çarçabuk el

değiştirmesinde ısrar ediyordu. Matlock kullandığı arabayı tarif etti, sonra telefonu kapattı. [269]

Ondan sonra da Wheeling'de bulunan Jason Greenberg'e telefon etti. Öfkesinden deli gibiydi Greenberg.

“Allah belanı versin! Sözünden dönmen yetmiyormuş gibi bir de özel ordu tutman gerekti kendine, öyle mi? Amerikan hükümetinin beceremediği işi, o palyaçolar mı kıvıracak sanıyorsun?”

“Palyaço dediğin kimseler bana günde üç yüz dolara patlıyor, Jason. Aldıkları parayı hak etseler iyi olur.”

“Düpedüz kaçtın! Neden yaptın bunu? Kaçmayacağına söz vermiştin bana. Ayrıca adamımızla işbirliği yapacağına da söz vermiştin.”

“Adamın düpedüz bir ültimatom verdi bana. Kabul edemezdim onu. Ö ültimatom senin buluşunsa, Houston'a söylediğim şeyi aynen sana da söyleyeceğim.”

“O da ne demek? Ne ültimatomu?”

“Ne ültimatomu olduğunu çok iyi biliyorsun. Numara yapma! Şimdi dinle...” Matlock derin bir soluk aldıktan sonra alabildiğine yalan söylemeye ve sesine de mümkün olan tüm ciddiyeti vermeye çalıştı. “Hartford'da bir avukata benim tarafımdan yazılıp imzalanmış bir mektup teslim ettim. O mektubu elle yazıp imzalayarak verdim. Senin için imzaladığım mektuba benzer bir mektup aşağı yukarı. Yalnız içindeki bilgiler biraz farklı; her şey açık açık anlatılıyor. Federal Büronun beni nasıl seçip görevlendirdiği, siz hergelelerin bu işi başıma sarıp sonra da kendi halime nasıl bıraktığınız. Beni nasıl zorla yalan dolu bir mektubun altını imzalamaya mecbur ettiğiniz... En ufak bir

harekete giriştiğiniz takdirde, avukata talimat verdim, mektubu tüm gazetelere ve televizyona açıklayacak.

Ondan sonra da Adalet Bakanlığının düzenbazları bakalım ne halt edecekler? Bu fikri sen verdin bana, Jason. Ama kabul etmeli ki, çok iyi fikirdi. Birkaç militan, Adalet Bakanlığı ajanlarının üniversitelere burunlarını soktuklarını söyleyecek belki Carlyle Üniversitesini dağıtacaklar da... Talihim yaver giderse, belki ülkenin her tarafında bir sıra üniversitede ayaklanmalar da olur. Üniversite çevreleri zaten daldıkları derin uykudan her an uyanmaya hazır durumda. Sealfont öyle dememiş miydi? [270] Yalnız ne var ki, bu kez uyuşturucu madde ya da Vietnam Savaşı için öğrencileri askere alma konusu olmayacak ayaklanma nedeni. Çok daha iyi bir hedef bulacak devrimciler; hükümetin ajanlarıyla üniversitelere sızdığını, Amerika'nın bir polis devleti haline geldiğini, üniversitelerde Gestapo taktiklerinin uygulandığını söyleyerek başkaldıracaklar. Hazır mısın öyle bir gelişmeye?”

“Tanrı aşkına, kes böyle konuşmayı! Hiçbir hayrı olmayacak çünkü sana! O denli önemli bir adam değilsin... Hem sen neden söz ediyorsun, söyler misin bana? Ben kendim özetledim durumu Houston'a seninle ilişki kurmadan önce. Hiçbir koşul falan da ileri sürmedim ona. Sadece yapmakta olduğun şeyler hakkında ona bilgi vermeni istedim. O kadar.”

“Öyle mi! Bir kez, üniversite çevresi dışına çıkmamam istendi. Fakülte yöneticileri ve öğretim üyelerinden de herhangi biriyle o konuda görüşmem yasaklandı! Sadece öğrenciler arasında soruşturmayı sürdürmekle görevlendirildim. Yanılmıyorsam, önce öğrenciler arasındaki durumu açığa çıkaracaktım! O ufak tefek birtakım kısıtlamalar dışında, bir kuş kadar öz>gür olacaktım. Haydi, haydi! Pat'ı gördün! Neler yaptılar kıza, gözlerinle gördün. Daha neler

yaptılar... onları da biliyorsun... ırzına geçtiler kızın, Greenberg! Tüm bu olanlardan sonra da benim gibi kimselerin çok anlayışlı oldukları için Houston'a teşekkür edeceklerini mi umuyordun?”

Greenberg hafifçe, öfkeli bir sesle, “İnan bana,” dedi. “O koşullar benim Houston'a yaptığım durum değerlendirmesinden sonra eklenmiş. Bana da bildirmeleri gerekirdi. Ama seni korumak için eklediler o koşullan. Bunu da anlayabilirsin herhalde?”

“Öyle değildi başta bizim pazarlığımız?”

“Evet, değildi. Ve bana da bildirmesi gerekirdi büronun yeni durumu.”

“Ayrıca kimi korumakla meşguldü seninkiler acaba, merak ediyorum? Beni mi, kendilerini mi?”

“Yerinde bir soru. Bana söylemeleri gerekirdi. Çünkü sorumluluğu başka birinin üzerine yıkamazlar. Üstelik verdikleri yetkiyi de daima geri alırlar. Akla yakın bir şey değil bu.”

“Ahlaksızca bir şey! Sana başka bir şey daha söylemek istiyorum. [271] Şu benim küçük yolculuğum beni her an biraz daha yaklaştırıyor en önemli ahlâk sorununa.”

“Senin hesabına memnun oldum, ama korkarım yolculuğun sona eriyor artık.”

“Bir dene istersen.”

“Deneyecekler. Avukat bürolarına bırakılmış yazılı, imzalı açıklamalar hiçbir şey ifade etmez. Harekete geçmemelerini, önce seninle bir konuşma yapmama izin vermelerini istedim onlardan... Kırk sekiz saat içinde korunman amacıyla gözaltına alınmak için teslim

olmazsan, tutuklanman için resmen bir karar alacaklar.”

“Neye dayanarak?”

“Tehlike oluşturmana. Akli dengenin bozuk olmasına. Oynatmışsın çünkü. Askerlik sicilindeki kayıtları gösterecekler yargıca... İki kez savaş divanına çıkarıldığını, içeride yattığını, savaş koşulları altında devamlı dengesiz haller gösterdiğini söyleyecekler. Uyuşturucu madde kullandığını. Ve alkol aldığım devamlı. Tanıkları da var bunun için. Ayrıca ırkçısın... Lumumba Binasındaki olayı zenci aleyhtarı olduğun için çıkardığına ilişkin raporları Kressel'in elinden aldılar. Gerçekleri tam bilmiyorum, ama ünlü canilerle de düşüp kalkıyormuşsun. Ellerinde fotoğraflar var... Avon'daki bir kumarhanede çekilmiş... Teslim ol, Jim. Hayatını kaydıracaklar. Yıkacaklar seni.” [272]

26

Kırk sekiz saat ha! Neden kırk sekiz saat? Neden yirmi dört ya da on iki saat ya da hemen değil de kırk sekiz saat? Bir neden düşünemiyordu. Aklı almıyordu bunu! Sonra anladı, telefon kulübesinde yapayalnız, kahkahalarla gülmeye başladı. Connecticut'un Holly Dağı ilçesi karayolunun ıssız bir düzlüğünde yol kenarındaki bir telefon kulübesi içinde sabahın beş buçuğunda kahkahalarla güldü, güldü.

Pratik adamlar bir şeyler becermesi için kendisine yeterince zaman veriyorlardı...

Bir şeyler becerebilirse tabii. Beceremez de bu arada bir şeyler olursa, o zaman kendilerini temize çıkarmış olacaklardı. Çünkü tanınmış canilerle düşüp kalkan, kafaca da dengesiz bir uyuşturucu madde tutkunu olduğuna dair resmi belgeler vardı ellerinde. Böylesine kanıtlarla iş yapmanın çok nezaketle davranmayı gerektirdiğine inanarak, bir zaman payı bırakıyorlardı ona. Oh, ulu Tanrım? Ahlaksız pezevenkler!

Batı Hartford kent sınırına yakın lokantaya Matlock altı kırk beşte vardı. Önce mükellef bir kahvaltı etti. Nedense yemek yerse uykusunun açılacağını, bunun da kendisine biraz güç vereceğine inanıyordu. Yedi buçukta lokantanın otoparkında olması gerektiği için ikide bir saatine bakıp duruyordu. Acaba Süvari Üç Sıfır aracılığıyla bağlantı kuracağı ajan nasıl bir kimseydi?

Dev gibiydi adam. Üstelik Matlock kendisini ufak tefek bir insan saymadığı halde korkunçtu gelen adam. Süvari Üç Sıfır'ın Cliff'i

Matlock'a ilk anda eski dünya ağır sıklet boks şampiyonlarından Primo Carnera'nın resimlerini anımsatmıştı. [273, F: 18]

Cliff'in yüzü ince hatlı, zayıf, zekiydi, üstelik alabildiğine de gülümsüyordu.

“Arabadan inmeyin, Bay Matlock.” Elini pencereden uzatıp elini sıktı Cliff. “Kâğıdınızı getirdim. Bir zarfa koydum onu. Buyurun. Ayrıca haber vereyim, Bayan Ballantyne'i dün gece sonunda güldürmeyi başardık. Çok daha iyi hissediyor şimdi kendini.

Ansefalografı düzgün, metabolizması eski düzeyine geliyor ve gözbebeklerinde de büyüme başladı. Belki memnun olursunuz diye söylüyorum.”

“İyiye işaret olmalı bunlar herhalde?”

“Öyle. Doktorla da iyi arkadaş olduk. Bizden hiçbir şey gizlemiyor.”

“Hastane ne diyor sizin koruyuculuk göreviniz için?”

“Bay Blackstone bu sorunları önceden çözümlüyor. Hastanın iki yanında odalarımız var.”

“Herhalde onların masrafları da bana fatura edilecek.”

“Bay Blackstone'u tanırsınız.”

“Tanımaya başlıyorum. Her şeyde birinci sınıf.”

“Müşterileri de öyledir. Eh, artık geri dönsem iyi olacak. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

Blackstone'un adamı hızla yürüyerek otoparktan uzaklaştı, sonra

yıllarca öncesine ait bir model olan dikkati çekmeyecek arabasına bindi.

Matlock'un da arabasını New Haven'e sürmesinin vakti gelmişti artık.

Kafasında önceden hazırlanmış hiçbir plan, görüşmeyi tasarladığı hiçbir özel kimse yoktu. Başı çekmiyordu, onu çekiyorlardı. Edindiği bilgiler, en iyimser bir deyişle, hayali, derme çatma ve kesin bir iş görülmesini sağlamaya yetmeyecek kadar bölük pörçüktü.

Yine de belki bunlar biriyle ilişki kurmasına yeterliydi. Ama o bağlantıyı kuracak ya da kurabilecek gibi olan her kimse, üniversiteyi çok iyi bilen biri olması gerekliydi. Sam Kressel gibi, üniversite yöresindeki genel gerilimlerle meşgul olup onları çözebilen biri olmalıydı.

Yale Üniversitesi Carlyle'dan beş kez daha büyüktü, çok daha dağınıktı. New Haven'in düpedüz bir bölümünü oluşturuyordu. [274] Carlyle gibi çevresinden tümüyle soyutlanmış bir üniversite de değildi.

Üniversitenin bir odak noktası vardı: Öğrenci Sorunları Bürosu. Ama orada tanıdığı yoktu Matlock'un. Sokaktan doğruca üniversiteye gidip de, Connecticut, Massachusetts ve New Hampshire eyaletlerine kadar uzanan, üniversiteli kızlardan oluşmuş ya da oluşturulmak üzere bulunan bir fuhuş şebekesinden söz etmek gibi hiç kimsenin inanmayacağı bir hikâyeyle yetkili kimselere başvuracak olursa, ortalığı alabildiğine karıştıracaktı. Ya da daha büyük bir olasılıkla kimse onu ciddiye almayacaktı. İki durumda da hiçbir şey öğrenemeyecekti.

Bir tek olasılık vardı. Öğrenci Sorunları Bürosunun yerine geçebilecek gibi bir yer değildi ama üniversite yöresine ait sorunlarla geniş çapla uğraşan bir yerdi orası da. Öğrenci Kabul Dairesi. Yale'in

kabul bölümünde çalışan birini tanıyordu Matlock.

Peter Daniels adında birini. Kendi ve Daniels bir ara üniversite giriş hazırlık programları için öğrenci kaydettikleri sırada bazı yabancı dil kurslarını paylaşmışlardı, işi ona anlatacak kadar yakından tanıyordu Daniels'i. Üstelik Daniels anlattıklarından kuşkulanacak ya da paniğe kapılacak türde bir kimse de değildi. Yine de Matlock sadece rastladığı kızla ilgili bölümünü anlatacaktı öyküsünün.

Arabasını Chappel Sokağına yol kavşağı yakınında park etti. Alanın bir tarafından Silliman Üniversitesine geçilen bir kemer vardı; öbür tarafındaysa Üniversite Rektörlüğüne giden küçük beton patikacıklarla parmak parmak kesilen geniş bir yeşil alan.

Daniels'in bürosu ikinci kattaydı. Matlock arabadan inip önündeki direkte Yale flamasının hemen yanı başına Amerikan bayrağı çekilmiş eski tuğla yapıya yürüdü.

“İnanılır şey değil bu! Kova Burcu çağında yaşıyoruz. Bu çağda seks parayla yapılmıyor. Bu çağda seks serbestçe, karşılıklı anlaşmayla yapılıyor.”

“Ben ne gördümse sadece onu söylüyorum. Bir de kızın bana anlattıklarını... Yalan da söylemiyordu kız.”

“Tekrar ediyorum. Nasıl emin olabilirsin bundan?” [275]

“Daha başka birçok işle de bağlı anlattıklarım. Onları da gördüm.”

“Sana açık bir soru sorabilir miyim? Neden durumu gidip polise bildirmiyorsun?”

“Yanıtı ortada. Üniversitelerin başı zaten yeterince dertte. Benim

elimdeki bilgiler ve gerçekler kısıtlı. Daha ayrıntılı bilgiye ihtiyacım var. Olur olmaz birtakım suçlamalarla meydana çıkarak, ortalığı karıştırmak istemiyorum. Düşünmeden hareket etmiş olmanın sorumluluğunu taşımak hoş değil. Ortalık karışık zaten yeterince.”

“Peki, kabul. Ama sana bir yardımda bulunamam.”

“Beş, on isim ver bana. Öğrencilerden ya da fakülte öğretim üyelerinden. Tanıdığın kimseler olsun... Bu işlerin iyice içinde olduğunu, öğrencilerle ve fakülte öğretim üyeleriyle çok sıkı fıkı olduğunu, onların sorunlarıyla ciddi biçimde uğraştığım biliyorum.

Hemen hemen göbeğindesin bu işlerin. Aradığım türde kimselerin isimleri var sende. Biliyorum olduğunu. Biz de biliyoruz kendi üniversitemizde. Sana yemin ederim, o isimleri bana kimin vermiş olduğunu hiç kimse, hiçbir zaman bilmeyecek.”

Daniels piposunu ateşleyerek iskemlesinden kalktı. “Çok geniş kapsamlı deyimlerle konuşuyorsun. Ne demek istiyorsun, 'Bu işlerin içindesin' diyerek? Hangi türde işlerin?

Akademik mi, siyasal mı? Uyuşturucu maddelerle mi, alkol müptelalarıyla mı? O kadar genel deyimlerle konuşuyorsun ki.”

“Bekle bir dakika.”

Daniels'in sözleri Matlock'un belleğini uyarmıştı. Matlock Hartford'un hemen hemen ıssız gibi görünen bir binasının içindeki loş, duman dolu bir odayı hatırladı. Rocco Aiello'nun Avcı Kulübünü. Ve Aiello'ya imzalaması için fatura getirmiş olan, garson ceketli, uzun boylu genci. Vietnam ve Da Nang savaşlarını yaşamış genci. Şu Yale'li genci.

Şebekesini kurup kucakla para yapmakta olan... iş idaresi öğrenimi

görmekte olan Yale Üniversitesinin son sınıf öğrencisini.

“Şimdi anımsadım kimi görmek istediğimi.”

“İsmi ne?”

“Bilmiyorum... Ama Vietnam Savaşında bulunmuş... [276]

Yirmi iki, yirmi üç yaşlarında. Hayli uzun boylu, açık kumral saçlı... İş idaresi enstitüsünde son sınıf öğrencisi.”

“Bu tanımlaman en az beş yüz öğrenciye uyuyor. Tıp, hukuk ve mühendislik dışındaki tüm eğitim branşları bir tek isim altında toplanıyor. Her dosyayı tek tek gözden geçirmemiz gerekecek.”

“Üniversiteye girmek için başvurdukları zaman fotoğraf veriyor mu bu öğrenciler?”

“Artık rektörlük öğrencilerin fotoğraflarını almamıza izin vermiyor. Sen de biliyorsun bunu.”

Matlock alnı düşüncelerle kırışmış, pencereden baktı. Sonra Daniels'e çevirdi bakışlarını. “Pete, mayıs ayındayız...”

“Ne olacak yani? Kasımda da olabilirdik. Ne fark eder?”

“Bir ay sonra mezuniyet sınavları başlıyor. Son sınıflardaki öğrencilerin mutlaka fotoğrafları olmalı. Okul yıllıklarına konulmak için.”

Bir dakikada anladı Daniel durumu. Piposunu ağzından çekip kapıya doğru yürümeye başladı.

“Gel benimle.”

Alan Pace'di gencin adı. Son sınıf öğrencisiydi, ders programının da aslı iş idaresi değildi. Hükümet hesabına burslu okuyordu. Üniversite yöresi dışında Hamden ilçe sınırının yakınında bir yerde Kilise Sokağındaydı adresi.

Alan Pace siciline göre çok çalışkan bir öğrenciydi. Her derste birincilikler, takdirnameler almıştı. Yale'den mezun olur olmaz da, Syracuse'deki Maxwell Siyasal Bilimler Fakültesinde doktorasını yapmak için bir burs bekliyordu kendisini. Orduda yirmi sekiz ay kalmıştı. Yani iki yıllık zorunlu askerlik süresinden dört ay daha fazla. Savaştan döner dönmez üniversiteye girmişti öğrencilerin çoğu gibi; fakülte dışında önemli bir faaliyeti yoktu.

Pace askerliğini yaparken, bilanço ve ikmal işlerinde subay olarak hizmet görmüştü. Saygon Birliklerine de ek olarak bir dört ay daha kalmak için gönüllü yazılmıştı.

Bu da üniversiteye girişinde yaptığı başvuru formunda yazılıydı.

[277] Alan Pace gerekenden dört ay daha fazlasını vermişti yaşamından ülkesine. Vatandaşlık duygularının bayağı zayıfladığı şu günlerde Alan Pace gerçekten onurlu bir adamdı. Anlaşılıyordu bu.

Yaşamı boyunca hep dört ayağı üzerine düşecek bir tıp, diye düşündü Matlock.

Kilise Sokağına araba sürerken düşüncelerini bir düzene sokma fırsatını buldu. Her şeyi teker teker ele alması gerekiyordu. Ele aldığı bir iş bitti mi, onun üzerini çizip ondan sonrakine el atmalıydı. Yaratma gücünün birbiriyle ilgileri olmayan gerçekleri olduğu gibi alıp değerlendirmesi, onlara taşıdıkları anlamdan farklı bir anlam vermemesi gerekiyordu. Yoksa tüm bildiklerini bir araya getirip onlardan

toptan bir sonuç çıkarmaya kalkışamazdı.

Alan Pace denilen bu oğlanın oyununu kendi başına oynamakta olması da mümkündü.

Bir yere bağlı olmadan, kimseye bulaşmadan.

Ama akla pek yakın bir şey değildi bu.

Pace'in dairesinin bulunduğu apartman kahverengi tuğladan, hiç de dikkati çekmeyen, sıradan bir yapıydı. Kentlerin dışında bu türden yapılara çok sık rastlanırdı. Bir zamanlar kırk, ya da elli yıl önce kentlerin beton sınırlarını aşarak kırlara doğru açılan, o günün gözdesi bir orta sınıfın gururlu bir simgesiydi bu binalar. Ne var ki, bunları yaptıran orta sınıf mensupları kırlara doğru açılmak isterken, kentleri tümüyle terketme cesaretini gösterememişlerdi. Hani pek eskimiş de değildi yapılar... daha çok gereğince yükselmemişlerdi. Matlock'a ters gelen şuydu: Bir üniversite öğrencisinin kalacağı tipte bir yer değildi burası.

Ama Alan Pace şimdi evdeydi. Peter Daniels kesin olarak saptamıştı bunu.

Pace kapının kilidini içerden açmak istememişti. Öğrenciyi sonunda yola getiren Matlock'un özellikle iki nokta üzerinde son derece şiddetle direnmesi olmuştu. Birinci nokta polisten gelmediğini söylemesi, ikinci nokta da Rocco Aiello'nun ismini vermesiydi.

“Ne istiyorsunuz? İşim başımdan aşkın! Laklakla kaybedecek vakit yok. [278] Yarın ciddi bir sınavım var.”

“Oturabilir miyim?”

“Niçin? İşim başımdan aşkın dedim size.”

Uzun boylu, açık kumral saçlı genç odayı geçerek üzeri kitaplarla, kâğıtlarla tepeleme dolu çalışma masasına gitti. Masanın dışında, daire derli toplu, oldukça da büyüktü. Sağda solda başka odalara açılan kapılar ve kısa koridorlar görünüyordu. Genellikle dört, beş öğrencinin birlikte kaldıkları dairelere benziyordu burası. Ama. Alan Pace o dairelerde tek başına kalıyordu.

“Nasıl olsa oturacağım. O kadar borçlusun Rocco'ya.”

“Ne demek bu?”

“Sadece şu demek: Rocco arkadaşımdı. Geçen gece imzalamak için bir bloknot üstünde bir fatura getirdiğin zaman ben onun yanındaydım. Hatırladın mı? Ve sana da çok iyi muamele etmişti... Öldü.”

“Biliyorum. Gazetede okudum. Çok üzgünüm. Ama hiçbir şey borçlu değildim ona.”

“Ama ondan satın alıyordun.”

“Anlamıyorum ne demek istediğini.”

“Bu ağızları bırak, Pace. Kaybedecek vaktin yok. Benim de yok. Aiello'nun ölümüyle herhangi bir ilgin yok, biliyorum. Ama bazı şeyleri öğrenmem gerekiyor. Onları da bana sen söyleyeceksin.”

“Yanlış kapı çalıyorsun. Seni tanımıyorum bir kere. Bir şeycikler bilmiyorum.”

“Ama ben seni tanıyorum. Hakkında bilinmesi gerekli ne varsa hepsini geçirdim gözden. Aiello ile ben ortak çalışmaya hazırlanıyorduk.

Hiç ilgilendirmez seni, bunu da anlıyorum, ama onunla aramızda... Karşılıklı bilgi alışverişi yapmıştık. Şimdi sana geldim, çünkü açık konuşayım. Rocco artık yok ve benim de bilmediğim bazı konularda bilgi almam gerekiyor. Aslında bana yardımcı olmanı, bir iyilik yapmam istiyorum. Bunun karşılığını da ödeyeceğim."

"Söyledim sana, aradığın adam ben değilim. Yanlış kapı çaldın. Ben Aiello'yu şöyle böyle tanırdım. Kulübünde garsonluk yaparak, masa başlarında bekleyerek üç, beş kuruş kazanıyordum. [279] Evet, ben de birtakım söylentiler duydum, ama o kadar. Ne istiyorsun, bilmiyorum. Gidip başka kapıyı çalsan daha iyi edersin."

Bu Pace cin gibi bir oğlandı. Yavaş yavaş pislikten kendini çekiyordu, ama tümüyle günahsız olduğunu da iddiaya kalkmıyordu aptalcasına. Öte yandan belki de gerçeği söylüyordu. Bir tek yolu vardı doğruyu söyleyip söylemediğini anlamanın...

"Başka türlü konuşacağım... On beş ay geçirdin Vietnam'da. Saygon'da, Da Nang'da daha çok. Bu arada Hong Kong'a, Japonya'ya gidip geldin birkaç kez iaşe subayıydın. Çok zor bir üniversitede her dersten takdirname alacak kadar becerikli bir genç için ordudaki işlerin belki de en sıkıcı, en ruhsuz olanıydı iaşe sınıfı."

"İkmal-iaşe subaylığı iyi bir hizmetti. Savaştan uzaktı, güç değildi. Bol vaktimiz vardı. O yüzden herkes turist gibi gezip tozuyordu. Boş zamanlarımızda hep turizm şirketlerinin broşürlerini karıştırdık yeni geziler için."

Matlock, Pace'in konuştuklarının hiç farkında değilmiş gibi, "Sonra," diye devam etti. "O görevine dört elle bağlı olan subay sivil hayata döndü. Saygon'da dört aylık bir süre daha ek görev yapmıştı... o işte seni nasıl yakalamadılar, hâlâ şaşıyorum. Cebinde birtakım yerlere

yatırımlar yapmak için yeterince parayla ülkeye döndün. Ama cebindeki para subaylık maaşından biriktirdiğin para değildi. New Haven'in en büyük uyuşturucu madde sürücülerinden biri şimdi o subay. Devam edeyim mi, istiyor musun?”

Pace masasının yanı başında ayakta duruyordu, soluğu kesilmiş gibiydi. Yüzü kireç gibi bakakalmıştı Matlock'a. Konuşabildiğinde de, sesinde çok korkmuş bir gencin titreyişi vardı.

“Hiçbir şey kanıtlayamazsın! Ben hiçbir şey yapmadım. Ordudaki sicilim, buradaki sicilim... İkisi de iyi. Hem de çok iyi.”

“Benzeri yok. Lekesiz. Hem kimin olsa gurur duyacağı siciller. Gerçekten ciddi olarak söylüyorum. Ve her iki sicilini de lekelemek için hiçbir şey yapmak istemem. Bunu da içtenlikle söylüyorum.” [280]

“Zaten lekeleyemezsin. Tertemizim ben.”

“Hayır, değilsin. Gırtlağına kadar bok içindesin. Aiello açık açık anlattı.”

“Yalan söylüyorsun!”

“Sen aptalın birisin! Aiello hakkında etraflı soruşturma yapmadan hiç kimseyi işe alır mı sanıyorsun? İzin verirler mi buna sanıyorsun? Aiello gayet ayrıntılı defterler tutmuş Pace. Bende şimdi o defterler. Söyledim sana, birlikte ortak iş yapacaktık. İnsan karşısındakinin her türlü kayıtlarını, muhasebe defterlerini görmeden de bir ortaklığa kalkışır mı?”

Pace konuşmaya başladı, ama şimdi bir fısıltıdan farksızdı artık sesi.

“Öyle defter falan yok. Hiçbir zaman da olmadı. Olmaz. Kentler, ilçeler, şifreler.

Hiçbir isim yazılmaz bir yere. Hiçbir zaman, hiçbir yere isim yazılmaz.”

“Öyleyse ne arıyorum ben burada?”

“Hartford’da gördün beni, şimdi arada bir bağlantı kurmaya çalışıyorsun,”

“Sen bu kadar derme çatma konuşacak kadar aptal değilsin. Budalalığın anlamı yok.”

Matlock'un çok hızla birbirinin ardından bulunduğu imalar, fena halde şaşırmış gencin tahammül edemeyeceği derecede ağırdı.

“Neden geldin bana? Ben o kadar önemli değilim. Hakkımda etraflı bilgin olduğunu söylüyorsun, gerçekse o kadar önemli bir kimse olmadığımı da biliyorsun.”

“Söyledim. Bilgi edinmem gerekli. Bu işin en başlarındakilere, gerçekten yetkili kimselere gitmeyi istiyorum. Zayıf duruma düşmek istemiyorum. Onun için edineceğim bilgilere karşılık para ödemeye hazır olduğumu da söyledim. Hakkında elimde bulunan yazılı tüm belgeleri de yırtıp yok etmeye hazırım yine o yüzden.”

Yabancının pençesinden kurtulup tekrar özgürlüğüne kavuşma olasılığı anlaşılan Pace’in kafasını allak bullak etmişti. Başka bir şey, düşünemediği belliydi. Çabucak cevap verdi.

“Diyelim ki, sorduğun sorulara cevap veremedim. O zaman da yalan söylüyorum sanacaksın.”

[281]

“Bir şey kaybedecek değilsin. Bir denemeden ne çıkar?”

“Sor öyleyse.”

“Bir kızla tanıştım. Civar üniversitelerin birinde öğrenci. Onunla öyle koşullar altında tanıştım ki, yaptığı işe düpedüz fuhuş denebilir. Kelimenin tam anlamıyla fuhuş.

Randevu ayarlanıyor. Ücret belirli, müşterileri de daha önceden hiç tanımadıkları kimseler. Her şey önceden hazırlanıyor... Ne biliyorsun o konuda?”

Pace beş, altı adım attı Matlock'a doğru. “Ne demek istiyorsun, 'Ne biliyorsun bu konuda?' diye? Bildiğim sadece bir şeyin varlığı. Bilinecek ne var başka?”

“Ne denli yaygın bu iş?”

“Alabildiğine. Kimsenin de meçhulü değil.”

“Benim meçhulüm.”

“Olup bitenleri bilmiyorsun sen. Şöyle üniversitelerin bulunduğu birkaç kenti, ilçeyi bir dolaş, gez hele.”

Yutkundu Matlock. Gerçekten bu kadar mı kesikti ilişkisi dünyayla? “Ya birçok ilçe üniversitesini çok yakından bildiğimi söylersem sana?”

“O zaman uyuyorsun. Dünyadan haberin yok. Ayrıca, benim o tarakta bezim de yok.

Başka?”

“Bir dakika duralım bakalım bu konunun üzerinde... Ama neden?”

“Ne neden?”

“Neden yapıyor kızlar bu işi?”

“Ekmek parası için, ahbap. Niçin yapacak herhangi bir insan herhangi bir şeyi?”

“Sen bunu yutmayacak kadar zeki bir gençsin. Örgütlenmiş mi bu iş?”

“Sanırım. Sana söyledim, o tarakta bezim yok diye.”

“Benimle ayağını denk alarak konuş. Sayısız belge var elimde hakkında...”

“Peki, peki. Evet, örgütlenmiş durumda. Her şey örgütlenmiş durumda. Para getirecek bir iş oldu mu hemen örgüt kuruyorlar.”

“Nerede faaliyet gösteriyor bunlar özellikle?”

“Dedim ya sana! Her tarafta.” [282]

“Üniversitelerin içinde de mi?”

“Hayır, üniversitelerin içinde değil. Hemen yanı başlarında. Üniversite bir ilçedeyse, genellikle üniversitenin bir iki kilometre uzağında çalışıyorlar, banliyölerden uzak eski evlerde. Üniversiteler büyük kentlerdeyse, o zaman en hareketli iş semtlerindeki otellerde, özel kulüplerde, apartman dairelerinde sürdürüyorlar faaliyetlerini.

Ama burada değil.”

“Sözünü ettiğimiz üniversiteler... Columbia, Harvard, Radcliffe, Smith, Holyoke, değil mi? Peki, ya daha güneydeki üniversiteler?”

Pace çarpık bir gülümsemeyle, “Nedense herkes Princeton'un adını hep unutur,” diye cevap verdi. “Arka yollar üzerindeki birçok eski, güzel malikâne... Evet, o üniversitelerden söz ediyoruz.”

“Kim söylerse söylesin, dünyada inanmazdım.” Matlock, Pace'e olduğu kadar da kendine hitaben söylemişti bu sözleri. “Ama neden? Yine o 'ekmek parası' lafını geveleme bana?”

“Ekmek özgürlüktür, oğlum. Bu çocuklar için özgürlük demek para demek. Tırlatmış birer kontak değil bu çocuklar; başlarında siyah bereler, sırtlarında da deri ceketlerle dolaşmıyorlar ortalıkta. Bizler öğrendik artık dünyayı. Parayı buldun mu, ahbap, güzel insanlar hoşlanıyorlar senden... Yine bilmem dikkat ettin mi etmedin mi, namuslu para da artık eskisi gibi kolay kazanılmıyor. Oysa bu çocukların çoğunun paraya ihtiyaçları var.”

“Demin sözünü ettiğim kız. Herhalde zorladılar o kızı bu işe?”

“Hey, Tanrım, kimseye zorla yaptırılmıyor bu işler! Böyle diyen varsa, zırvadır.”

“O kızı zorla sokmuşlardı bu işe. Birkaç şeyden söz etti bana. Her şeyin kontrol altında olduğuna dair. Tam yerinde bir sözcük bu kontrol da. Mahkemelerin, doktorların, hatta başka birtakım işlerin bile.”

“Hiçbir bilgim yok o konuda.”

“Ve daha sonraları da. Birkaç yıl sonra belki de... Geçmişi kurcalayarak düpedüz şantaj. Tıpkı şimdi şu anda benim sana yapmakta olduğum şantaj gibi.” [283]

“Öyleyse daha önce de bir yerlerde başı derde girmiş o sözünü ettiğin kızın. Basit bir dert olsaydı, kimse zorlayamazdı o işe onu. Sıradan biri olsaydı, gereği yoktu bu işlere bulaşmasına. Mutlaka tanınmış bir ailenin kızı ve altından kalkamayacağı kadar büyük bir borcun da altına girmiş olmalı.”

“Nemrut kim?”

Matlock bu soruyu hafifçe, üzerinde durmadan sormuştu. Ama soru üzerine delikanlı dönüp onun yanından uzaklaşmıştı.

“Bilmiyorum onu. O kadar bilgili değilim.”

Matlock oturduğu iskemleden kalkarak ayakta kımıldamadan durdu. “Bir kez daha soracağım. Yanıt alamazsam, şu kapıdan çıkıp gideceğim, senin de yaşamın sona ermiş olacak. Perişan olacaksın. Geleceği çok parlak bir yaşam allak bullak olacak... bir yaşamın varsa gerçekten tabii. Nemrut kim diyorum sana?”

Oğlan topukları üzerinde hışımla döndü. Matlock tekrar onun gözlerinde deminki korkuyu gördü. Lucas Herron'da, yaşlı adamın gözlerinde görmüş olduğu korkunun aynıydı bu.

“Tanrı yardımcım olsun, yanıt veremem o soruya!”

“Veremez misin, yoksa vermeyecek misin?”

“Veremem. Bilmiyorum!”

“Bana kalırsa biliyorsun. Ama sana sadece bir kez soracağım dedim az önce. O kadar.”

Matlock öğrenciye son bir kez bakmadan dairenin kapısına doğru

yürümeye başladı.

“Hayır! Allanın belası! Bilmiyorum dedim sana! Nasıl bilebilirim? Yapamazsın bunu!” Matlock'un yanma koştu Pace.

“Neyi yapamam?”

“Yapacağını söylediğin şeyi... Beni dinle! Kim olduklarını bilmiyorum! Ben...”

“Olduklarını mı dedin?”

Gizemli bir bakış belirmişti Pace'in yüzünde. “Evet… Bilmiyorum. Kimseyle de bağlantım yok. Kimseleri tanımıyorum. Tanıyanlar var, ama ben tanımıyorum. Bugüne kadar da rahatsız etmediler üstelik beni.”

“Ama sen onların farkındasın.” Düpedüz bir gerçeğin ifadesiydi bu. [284]

“Farkında mıyım? Evet, farkındayım. Ama kim bunlar, yemin ederim, bilmiyorum!”

Matlock döndü, gencin gözlerinin içine bakarak konuştu. “Seninle bir uzlaşma yapalım. Şuracıkta. Tüm bildiklerini anlat bana.”

O zaman çok korkmuş olan genç anlattı. Ve dudaklarının arasından sözcükler döküldükçe de, Matlock'a da geçti o korku.

Nemrut görünmeyen bir usta kuklacıydı. Yüzünün biçimi, nasıl bir insan olduğu bilinmeyen, ama her yere korku saçan kesin bir otorite sahibiydi. Bir erkek ya da bir 'grup' değildi. Bir güçtü Nemrut, Alan Pace'e göre. Kıvrak ve görünmeyen kollarını Kuzeybatı yöresindeki

büyük üniversitelerin tümüne, bilim dünyasına hizmet eden her kente, ilçeye ve New England'ın bütün yüksek öğretim kuruluşlarını finanse eden tüm parasal piramitlere uzatmış, karmaşık, somut bir güçtü Nemrut. Ve söylentiler gerçekse, “daha güneydeki üniversitelere” de kancayı atmıştı.

Uyuşturucu madde trafiği Nemrut'un uğraştığı işlerin sadece bir tanesiydi. Cani taburların gırtlaklarında bir kırıntı. Mayıs toplantısı ve Korsika mektubu için ilk nedendi uyuşturucu maddeler.

Uyuşturucu maddelerin getirdiği milyonların ötesinde, Nemrut yirmiye yakın üniversite yönetimine de damgasını vurmuştu. Pace ders programlarının Nemrut'un adamları tarafından istenilen biçimde hazırlandığından, üniversitelere Nemrut'un arzu ettiği gibi adam alındığı ya da kovulduğundan, öğrencilerin sınıf geçme derecelerinin, kimlere burs verilip kimlere verilmeyeceğinin hep Nemrut örgütünün verdiği yönergeye göre yürütüldüğünden emindi. Matlock'un anıları birden tekrar Carlyle'a döndü. Carlyle’ın öğrenci kabul işleri yöneticisi yardımcısına. Artık ölmüş olan Loring'e göre, Nemrut tarafından atanmıştı o adam da oraya. Sonra tarih fakültesinde hızla yükselen Archer Beeson'a, üniversite beyzbol takımının çalıştırıcısına, Loring'in listesinde isimleri yazılı bir düzine daha başka fakülte öğretim üyesiyle yöneticisine gitti anıları.

Onlardan başka daha kaç kişi vardı acaba? [285] Ne denli derinlemesine sızmıştı Nemrut Carlyle'a?

Ama neden?

Fuhuş şebekeleri yan işlerden biriydi. Bu şebekelere çocuk; yaşta fahişeler almıyordu; kızlara gidecekleri adresler veriliyor, alacakları paralar saptanıyordu. Yetenekli ve alımlı körpe kızlar Nemrut'a ulaşan

yolu bulup onunla anlaşma yapabilirlerdi.

Hem sonra Nemrut'la yapılan anlaşma “özgürlük” getiriyordu, “ekmek parası” sağlıyordu.

Kimsenin de burnu kanamıyordu üstelik; kurbansız bir cinayetti bu.

“Hiç de suç değil bu. Kimse baskı yapmıyor artık sana. Kimseye baskı yapılmıyor.

Burs alacak kişiye gerekli iki, üç not için de kimse tepene dikilip zırlamıyor.”

Alan Pace o kaypak, görünmeyen, pratik Nemrut'un bir, çok iyi yanını görüyordu.

Hatta iyi sözcüğü bile yeterli değildi onca gerçeği ifade için.

“Dışarıdan bakınca, siz her şeyin farklı olduğunu, her yerde her şey sopa gibi dosdoğru sanıyorsunuz. Yanılıyorsunuz, bayım. Mini-Amerika bu Nemrut. Her şey örgütlenmiş, hesapları elektronik beyinlerle yapılıyor. Üstelik titizlikle kurulmuş mükemmel bir ortaklık yapısına sahip. Uzatmayalım, düpedüz Amerikan sistemi üzerine kurulmuş.

Büyük şirketler nasıl çalışıyorsa, o da öyle çalışıyor. General Motors gibi, ITT gibi, Bell Telefon Şirketi gibi... Ne var ki, Nemrut tüm üniversitelerin en işlek kafalarını bir araya toplayıp örgütleme gereksinimi duymuş. Çok kafalı bunu düşünen. Üstelik hızla da büyüyor örgüt. Boğuşmaya kalkışmak boşuna. Katıl sen de ona.”

“Sen öyle mi yapacaksın?” diye sordu Matlock.

“Yaşam yolu bu, oğlum. Günün imanı bu. Kim bilir, belki sen bile şu

anda onunla berabersin de farkında değilsin. Olabilirsin. Mümkün, adam topluyorsun çünkü. Her tarafta dolu sizin gibiler. Ben bekliyordum seni."

"Ya öyle değilsem?"

"O zaman kafandan zorun var derim. Çok durmaz, böyle kafa omuzlarının üstünde." [286]

27

O anda New Haven'in merkezine doğru giden beyaz steyşın arabayla şoförünü biri izlese, arabanın para babası zenginlerin oturduğu bir banliyöde evi bulunan birine ait olduğunu, direksiyon başındaki adamın da genç yaşta paraya kavuşmuş, tam o arabaya layık biri olduğunu düşünebilirdi.

Öyle bir gözlemci, arabayı sürenin trafiğin farkında bile olmadığını, son bir saat içinde dinlediği açıklamalarla şaşkına döndüğünü, kırk sekiz saattir gözünü kırpmamış olduğunu, dibi görünmeyen korkunç bir uçurumun üzerindeki incecik bir ipin ucunda sallandığını ve kendini yaşama bağlayan o can bağının her an koparak onu sonsuz sisler içine bırakıvereceğini düşündüğünü bilemezdi.

Matlock o anda tüm düşünme yeteneğini dondurmaya çalıştı. Bilim yarışını kendi koyduğu tarifelerle, programlarla hızla sürdürdüğü yıllar, hele hele bazı özel aylar boyunca kendisine, insan beyninin bitkinlik ve yorgunluk güçlerinin baskısına uğradığı vakit doğru dürüst çalışamadığını öğretmişti. Her şeyin üzerinde görevini yapması gerekiyordu.

Ama bilinmeyen denizlerde seyrediyordu. Minicik adaları korkunç insanlarla dolu bilinmeyen denizlerde. Julian Dunois'lar, Lucas Herron'lar, Bartolozzi'ler, Aiello'lar, Sharpe'ler, Stockton'lar ve Pace'lerle dolu denizlerde.

Zehirlenenler ve zehirleyenlerle...

Nemrut.

Bilinmeyen denizler.

Hayır, bilinmeyen denizlerde yelken açmış değildi.

Tersine, çok dolaşılmıştı bu denizlerde. Ve o denizlerin yolcuları da bu gezegenin şüphecileriydi.

Arabasını doğru Sheraton Oteline sürerek bir oda ayırttı. [287]

Odasına girdiğinde karyolanın kenarına oturdu ve Carmount'taki Howard Stockton'a telefon etti.

Stockton yerinde yoktu.

Matlock, Carmount Kulübünün santralındaki memura çok sert ve resmi bir dille döner dönmez Stockton'un kendisini aramasını bildirdi. Sonra saatine baktı, ikiyi on geçiyordu. Stockton dört saat sonra arasındı kendisini. Saat altıda. Sheraton Otelindeki numarasını verdi Matlock, sonra kapadı telefonu.

En azından dört saat uykuya ihtiyacı vardı. Çünkü bir daha ne zaman tekrar uyuma fırsatı ele geçirebileceğini bilmiyordu.

Bir kez daha telefonun alıcısını kaldırdı ve beş kırk beşte uyandırılmasını bildirdi müracaata.

Başı yastığa gömülürken, kolunu gözlerinin üzerine örttü. Gömleğinin kumaşı içinden koluna batan sakallarım fark etti. Bir berbere gidip tıraş olması gerekiyordu. Valizini beyaz steyşının içinde bırakmıştı. Onu alıp odasına getirmeyi düşünemeyecek kadar yorgun, o denli de karışıktı kafası.

Telefonun üç kısa ve keskin zili Sheraton'un müşterisine uyanma saatinin gelmiş olduğunu bildirdi. Tam altıya çeyrek vardı saat. On beş dakika sonra bir kez daha çaldı telefonu. Bu kez daha uzun, daha normal bir biçimde. Dakikası dakikasına altıydı saat, arayan da Howard Stockton'du.

“Sözü uzatmayacağım, Matlock. Birini buldum temasa geçebileceğin. Ne var ki, seninle Yelken ve Kayak Kulübünde buluşmak istemiyor. Doğru Doğu Boğazı yamacına gideceksin... ilkbaharda ve yazın turistlere boğazın manzarasını seyrettirmek için kullanıyorlar orasını... orada doruğa çıkan kayak teleferiğine bin. Zirveye çık. Bu gece tam sekiz buçukta orada ol. Bir adamı bekleyecek seni orada. Bütün söyleyeceklerim bu kadar. Beni hiç ilgilendirmiyor bu iş.”

Stockton alıcıyı hızla vurarak yerine koydu. Başarmıştı Matlock! Nemrut'la bağlantı kurmuştu!

Matlock karanlık patikadan kayak teleferiğine doğru yukarı yürüdü. [288] On dolarlık bahşişi Yelken ve Kayak Kulübü nün park kâhyasının avucuna sıkıştırınca, adam halinden anlamış, sorununu halletmişti. Beyaz steyşınlı yakışıklı bayın bir derdi vardı. Kırıştırdığı kadının kocası geç gelecekti. O zamana kadar da... ne yapalım canım, yaşamdı bu. Çok yardımcı olmuştu otopark kâhyası Matlock'a.

Doğu Boğazı yamacına vardığında, bütün gün hep yağdım yağıyorum diyen yağmur, gerçekten serpiştirmeye başlamıştı. Sonra da hızlanmıştı. Connecticut'ta insanın selli yağmurları hemen hemen hep mayısın gök gürültülü fırtınalarını andırırdı, Matlock da daha önce bir trençkot satın almayı düşünmemiş olduğu için kendi kendine kızdı.

Başını kaldırıp bomboş kayak teleferiğine, hızını gittikçe arttıran yağmurda görünen boş kayak teleferik hattına, hintkenevirinden

örülmüş kalın gemi halatlarını andıran parlak çift teline baktı. Teleferiği çalıştıran o çapraşık, hantal makinelerin bulunduğu yukarıdaki kulübede minicik, hemen hemen görünmeyen bir ışık vardı.

Matlock kulübeye vardı, kapıya yaklaşıp vurdu. Ufak tefek, sırım gibi bir adam açtı kapıyı, gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

“Sen misin yukarıya çıkacak olan?”

“Galiba benim.”

“Adın ne bakayım?”

“Matlock.”

“Tamam galiba. Teleferikte nasıl oturulur, biliyor musun?”

“Bilirim. Kayak yaptım. Kol askı demirine dolanır, kıç oturakta, ayaklar da borunun üstünde.”

“Tamam. Senin yardıma ihtiyacın yok. Makineyi çalıştırıyorum, sen de atla bir taşıyıcıya.”

Mükemmel.”

“Islanacaksın ama.”

“Biliyorum.”

Koca makine langur lungur çalışmaya başlarken, Matlock biniş yatağının sağ tarafında tek kişilik kayakçı taşıyıcısına binmeye hazırlandı. Kablolar hafifçe gıcırdadı, sonra tekleye tekleye karşılıklı harekete geçti. Bir taşıyıcı yaklaştı. [289, F: 19] Matlock kayarak taşıyıcıya bindi, ayaklarını ayaklığa sıkı sıkı bastırdı, bel hizasından

önündeki kolu indirerek yerine kancaladı. Sonra teleferik hatları yaylana yaylana kendisini yerden kaldırdı.

Doğu Boğazının doruğuna doğru yola çıkmıştı. Nemrut'la bağlantı kurmaya gidiyordu.

Doruğa doğru yerden üç metre yüksekte yamaca paralel biçimde yaylana yaylana çıkarken, yağmur deminki gibi can sıkıcı değildi artık. Matlock'un başı dönmeye başlamıştı. Garip bir sevinç içindeydi. Bu yarış sona eriyordu artık. Dorukta kendisini karşılayacak kişi kimse adamakıllı şaşıracaktı. Buna güveniyordu, öyle planlamıştı bu işi. Öldürülen Loring ile dipdiri hayatta olan Greenberg'in kendisine anlatmış olduklarının tümü doğruysa, sonuç başka türlü olamazdı. Yapılacak toplantının mutlak derecede gizli oluşu; birbirlerini hiç tanımayan delegeler; Omerta yemini; bu aşağılık yaratıkların adamlarını korumak için kullanılmasında hışımla direndikleri şifreler, karşı şifreler, parolalar... hepsi doğruydu bunların. Çünkü uygulama sırasında görmüştü tümünü. Ve böylesine karmaşık lojistik, keskin bir müdahaleyle birdenbire durdurulduğu anda, ister istemez kuşku, korku ve sonunda kargaşaya neden olacaktı. Matlock'un güvendiği de buydu işte.

Lucas Herron tertiplerden ve karşı tertiplerden etkilenmekle suçlamıştı onu. Oysa etkilenmiş değildi, sadece anlamıştı onları. Buydu gerçekte fark. Zaten bu anlayıştı ki, kendisini Nemrut'un burnunun dibine kadar getirmişti.

Yağmur sağanak halini almıştı. Üstelik şimdi Matlock yerdekine oranla yukarıda çok daha hızla kırbaçlanıyordu rüzgâr tarafından. Matlock'u taşıyan teleferik taşıyıcısı yaylanarak alçalıyor, yükseliyordu. Hat üzerinde bağlantı noktalarını geçtikleri sıralarda daha da artıyordu bu yaylanma. Makine dairesinin bulunduğu kulübenin minicik ışığı şimdi

karanlık ve yağmurun içinde hemen hemen görünmez hale gelmişti. Zirveye çıkan teleferik aşağı yukarı yolunun yarısına gelmişti.

Birden sarsıldı teleferik. Kablolar durmuştu. Matlock beli hizasındaki korkuluğu kavrayıp taşıyıcı makarasının ya da kablo bağlantısının nereye takılarak durmuş olduğunu anlamak için yağmurun içinde başını kaldırarak yukarı baktı. [290] Oysa hiç bir engele takılarak durmuş değildi taşıyıcı.

Biraz da şaşkın, daracık oturağı üzerinde dönerek gözlerini kıstı, yamaçtan aşağı kulübeden tarafa baktı. Şimdi kulübeden hiçbir ışık sızmıyordu. En hafif bir ışık kırıntısı bile. Matlock eliyle gözlerini siper edip yağmuru mümkün olduğu kadar kesmeye çalıştı. Yanılmış olmalıydı. Sağanak görüş yeteneğini azaltıyordu. Belki de teleferik direği görüş hattı üstünde olduğu için göremiyordu kulübenin ışığını. Önce sağa, sonra da sola eğilerek baktı karanlığın içinden. Yine de tepenin eteğindeki kulübeden herhangi bir ışık görünmüyordu.

Sigortalar atmıştı belki de. Tahmini doğruysa o zaman belki de kulübedeki ampul yanmıştı. Ya da bir kısa devre olmuştu. Yağmur yağıyordu ve kayak teleferikleri de genellikle çalıştırılmazdı yağmur devam ederken.

Ayaklarının altına baktı. Yer beş metre kadar aşağıdaydı. Kalkıp da ayaklarını bastığı boruya tutunarak kendini aşağı sallandıracak olursa, yerle arasındaki mesafe belki sadece iki buçuk, üç metreye kadar inecekti. O kadarlık bir yüksekliği de idare edebilirdi. Oradan kendini aşağıya bırakabilir, ondan sonra da doruğa kalan yolu yürüyerek aşabilirdi. Yine de elini tez tutması gerekecekti. Kesin olarak bir şey söylemenin olanağı yoktu, ama doruğa kadar olan yol yirmi dakika çekebilirdi. Buluşacağı adam endişeye, paniğe kapılabilirdi gecikirse; göze alamazdı bu olasılığı da. Adam telaşa kapılacak olursa, kendi

oraya varmadan doruktan aşağı inmek için yola çıkabilirdi.

“Kımıldama! Olduğun yerde kal. Önündeki korkuluk demirini de açayım deme.”

Bir silah sesi gibi geldi bu emir karanlığın içinden. Yağmuru ve rüzgârı bıçak gibi keserek. Bu sert komut Matlock'u korkuyla olduğu kadar şaşırtarak felce uğrattı. Adam tam altında, taşıyıcı kabloların sağ tarafında duruyordu. Sırtında bir yağmurluk vardı, başında da değişik bir kep. Yüzünü görmenin olanağı bulunmadığı, gibi boyu boşu hakkında da fikir edinmek olanaksızdı.

“Kimsin? Ne istiyorsun?” [291]

“Buluşmaya geldiğin adam benim. Cebindeki kâğıdı görmek istiyorum. At onu aşağı.”

“Senin elindeki kopyayı görmeden göstermem onu. Anlaşmamız öyle. Ben öyle anlaşma yaptım.”

“Sen işin farkında değilsin, Matlock. At o kâğıdı aşağı dedim sana! O kadar.”

“Ne dırlanıp duruyorsun be!”

Güçlü bir cep fenerinin ışığı kör etti gözlerini Matlock'un. Önündeki korkuluğu açan çengele gitti eli.

“Dokunma oraya! Ellerin oynamasın! Yoksa geberdiğin gündür.”

Cep fenerinin güçlü ışığının merkezi şimdi yüzünden göğsüne kaymıştı. Matlock saniyelerce gözlerinin içinde binlerce ışık yıldızından başka bir şey göremedi. Görme yeteneği yavaş yavaş geri dönerken,

alt tarafındaki adamın biraz daha yaklaştığını ve yolunu bulabilmek için fenerinin ışığı yere çevirdiğini görür gibi oldu. Fenerin ışığında adamın sağ elinde kocaman bir otomatik tabanca görmüştü. Sonra o kör edici ışık tekrar gözlerine çevrildi. Şimdi tam altından geliyordu fenerin ışığı.

Matlock geçen sabahın dördünde öfkeyle bağırmasının Stockton'u nasıl etkilemiş olduğunu hatırlayarak, “Beni tehdide kalkışma it!” diye bağırdı. “O Allahın belası tabancayı beline sok da burdan aşağı inmeme yardım et. Kaybedecek vaktimiz yok. Hiç hoşlanmam böyle numaralardan!”

Ama bu kez aynı etkiyi yapmadı blöfü. Korkmak şöyle dursun, alt tarafındaki adam kahkahalarla gülmeye başladı. İğrençti bu kahkaha. Yerdekinin keyfi yerindeydi anlaşılan.

“Çok gülünç bir halin var bu kötü havada. Neye benziyorsun, biliyor musun? Sirklerdeki atış pavyonlarında görülen bir çıkıp bir kaybolan maymun hedeflerine! Ne demek istediğimi anladın mı? Şimdi palavrayı kes de, at kâğıdı aşağı!”

Tekrar kahkahayla güldü adam. O sesi duyunca birden her şeyi anladı Matlock. Tüm açıklığıyla.

Nemrut'la bağlantı kuramamıştı. Kimseyi de köşeye" falanı sıkıştırmış değildi. Onca kafa kurcalayarak dikkatle tasarladığı planlar, üzerinde bir bir inceden inceye durarak giriştiği hareketler. [292] Boşuna olmuştu hepsi de. Nemrut'un varlığını öğrenmeden önce hangi noktadaysa, şimdi de o noktada bulunuyordu. Bir milim bile yol almamıştı.

Tuzağa düşürülmüş, kapana kıstırılmıştı.

Yine de, bir kez şansını denemeliydi. Çıkmamış canda umut vardı. O anda başka çıkar yol kalmamıştı kendine çünkü.

“Yaşamının en büyük hatasını yapıyorsun!”

“Ah, bırak bu ağızları! Ver şu kâğıdı bana! Bir haftadır arayıp duruyoruz o Tanrının belası kâğıdı! Aldığım emre göre, ele geçirmem gerekiyor onu. Hemen şimdi!”

“Veremem onu sana.”

“Bir kurşunla dağıtacağım kafanı!”

“Veremem dedim! Vermem demedim!”

Adam kükredi. “Boktan boktan ağızlar yapma bana! Yanında kâğıt! Yoksa dünyada gelmezdin onsuz buraya!”

“Sırtımda, iki kürek kemiğimin arasında bandla yapıştırılmış bir zarfın içinde istediğin şey.”

“Çıkar oradan öyleyse!”

“Söyledim sana, çıkaramam. Daracık bir tahta oturağın üzerindeyim, ayaklarım incecik bir borunun üzerinde. Üstelik de yerden yedi metre yüksekteyim!”

Sözleri kırbaçlayan yağmur içinde yarı yarıya kaybolmuştu. Aşağısında duran adamın sabrı tükenmiş, iyice bozulmaya başlamıştı.

“Sana çıkar dedim o kâğıdı!”

“Önce buradan aşağı atlamam gerek. Sırtımdaki banda el eriştiremem burada!”

Matlock sesini duyurabilmek için bağırıyordu şimdi. “Hiçbir şey yapamam bu durumda! Silah falan da yok üzerimde!”

Kocaman ve çirkin tabancalı adam hatların hizasından geri çekildi. Bu kez hem güçlü fenerinin ışıklarını, hem de tabancasının namlusunu çevirdi Matlock'a.

“Peki, in aşağı bakalım! Bir tek biçimsiz hareketini görürsem beynini dağıtırım.”

Matlock önündeki korkuluğun mandalını açtı. Tıpkı panayırlarda kurulan muazzam tekerleğin en tepesine geldiği anda, dönüş birden duruverse ve korkuluk kolu açılıverse ne olur, diye kara kara düşünen bir çocuk gibiydi şimdi. [293]

Ayaklarıyla ayak demirine sıkı sıkı basıyordu, sonra eğilerek ayak demirine tutundu ve bırakıverdi boşluğa kendini. Yaylanarak sallanmaya başladı havada. Yağmurun altında sırılsıklam kesilerek, kendisine çevrilmiş fenerin ışıklarıyla gözleri kamaşmış sallanır durumda kaldı bir süre. Şimdi kafasını çalıştırması, bir an içinde bir strateji düşünüp bulması gerekiyordu. Yerde elde tabanca bekleyen için, yaşamı Windsor Sığlıklarında öldürülen onca adamın yaşamları kadar bile değerli değildi.

“Çevir şu fenerin ışığını aşağı. Göremiyorum!”

“Allahın belası! Bırak kendini!”

Bıraktı Matlock.

Ve yere düştüğü anda avazı çıktığı kadar bir çığlık attı acıyla. Sonra bir elini ayağına attı.

“Aaaaaahhh! Bileğim, ayağım kırıldı, ah bileğim!” Acıyla kıvranarak yerdeki ıslak otların üzerinde debelenip duruyordu.

“Bağırma be! Çıkar şu kâğıdı! Hemen!”

“Ulu İsa. Ne istiyorsun benden Allahını seversen? Bileğim burkuldu berbat halde.

Kırıldı herhalde.”

“Çok kötü! Ver kâğıdı!”

Matlock yerde hareketsiz yatıyor, başı acıyla iki yana sallanıyor, boynu kıvrılarak acıya katlanmaya çalışıyordu. Kesik kesik soluyarak konuştu.

“Bandlar şurada. Çöz şu bandı.” Can havliyle gömleğini çekerek kenarım gösterdi branda kemerin.

“Kendin çöz çıkar! Çabuk ol!”

Ama bu arada adam biraz daha yaklaşmıştı. Emin değildi Matlock. Sonra adam daha da yakma geldi. Cep fenerinin ışığı tam tepesindeydi Matlock'un şimdi. Sonra beline döndü ışık. Matlock o kocaman, çirkin otomatiğin namlusunu görebiliyordu şimdi.

İşte bu saniyeydi, bu andı beklediği.

Sağ elini kırbaç gibi yukarıya, tabancaya savurdu. Aynı anda da yaylanarak trençkotlu adamın bacaklarına doğru fırladı tüm gücüyle. Otomatiğin namlusunu kavrayıp olanca gücüyle yere doğru çevirdi ucunu. [294]

İki el patladı silah. Matlock'un neredeyse eli paralanacaktı

patlamayla. Kısmen çamurlu yer, kısmen de sağanak halindeki yağmur boğmuştu patlama seslerini.

Altına almıştı şimdi Matlock adamı. Adam yana devrilmiş halde kıvrılıyor, kiloca daha ağır olan Matlock'un altından kurtulmak için kollarını, bacaklarım delicesine savuruyordu. Matlock yere bastırmış olduğu kolun üzerine attı kendini. Tabancayı tutan elin hemen bileği üzerinde bir yere geçirdi dişlerini. Canavarlaşmıştı bayağı. Bilekten kan fışkırmaya ve soğuk yağmurla birlikte etrafa saçılmaya başlayana kadar gömdü dişlerini.

Acı bir çığlıkla otomatiği bıraktı adam. Matlock onu kaptığı gibi var gücüyle vurmaya başladı kabzayı adamın suratına. Güçlü cep feneri uzun otların içine düşmüştü. Işığı şimdi bir hedefe değil de ıslak yeşiller içine çevriliydi.

Yarı baygın adamın üzerine eğildi Matlock. Az önce kendisine emirler veren kanlı surata baktı. Soluk soluğaydı. Adamın midesini döndüren kanının tadı da hâlâ ağzından gitmemişti. Dişlerini, ağzını, boğazını temizlemek için belki on kez tükürdü tiksintiyle.

“Pekâlâ!” Sonra adamın yakasını kavradığı gibi silkerek kaldırdı başım. “Şimdi sen anlat bana bakayım neler olduğunu? Bu tuzaktı bana, değil mi?”

“Kâğıt! Kâğıdı almam gerek.” Adamın sesi şöyle böyle duyulabiliyordu.

“**Bana tuzak kurdunuz! Beni tuzağa düşürdünüz, değil mi**?”

“Evet... Evet. O kâğıt.”

“Çok önemli bir belge değil mi o kâğıt?”

“Seni öldürecekler. Öldürecekler seni o kâğıdı elinden almak için! Umutsuz durumun! Tırnak kadar umut yok sizin için, bayım... Tırnak kadar.”

“Kim bu beni öldürecek olanlar?”

“Bilmiyorum... bilmiyorum!”

“Kim bu Nemrut?”

“Bilmiyorum. Omerta... Omerta!” [295]

Adam alabildiğine açtı gözlerini. Yere düşmüş cep fenerinin etrafa dağılan loş ışığında, Matlock kurbanına bir şeyler olmuş olduğunu gördü. Bir düşünce, bir kavram acılı hayal gücüne ansızın egemen oluvermişti. Acı veren bir şeydi bu görünümü seyretmek. Paniğe kapılmış Lucas Herron'un, dehşet içinde kalmış Alan Pace'in hallerine çok benzer bir görünümdü bu.

“Gel bakalım, seni yamaçtan aşağı indireceğim.”

Ama daha ileri gidemedi Matlock. Çünkü yüzü kanla sıvanmış adam iradesini kaybetmiş olduğu derinliklerden birden ileri hamle etti, Matlock'un sağ elindeki tabancayı kapmak için son bir umutsuz atılımda bulundu.

Matlock hızla çekti elini ve içgüdüsüyle de tetiğe bastı. Her tarafa kan, et parçaları saçıldı. Adamın boynunun yarısı uçmuştu.

Ağır ağır doğruldu Matlock. Otomatik tabancanın namlusundan dağılan duman bir an yerdeki cesedin üzerinde dolandı, sonra yağmur zoruyla aşağıya, yere doğru dağıldı.

Matlock cep fenerini almak için eğilerek otlara uzandı ve aynı anda da kusmaya başladı. [296]

28

Matlock on dakika sonra patikadan elli metre kadar ilerdeki dev bir akçaağacın ardından aşağıdaki otoparkı gözetliyordu. Ağacın yeni boy atmış yaprakları bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdan kendisini kısmen koruyordu, ama üstübaşı sucuk gibi ıslanmış, çamura, kana bulanmıştı. Parkın ön tarafında, hemen Yelken ve Kayak Kulübünün girişindeki taşlı bahçe kapısının yanı başında duran beyaz steyşını gördü. Parka giren çıkan araba yoktu ve kulüpte bulunan otomobil sahipleri de bu tufan gibi yağmur dinmedikçe dışarı çıkmaya cesaret edemezlerdi. Kendisine on dolar vermiş olduğu otopark kâhyası, restoranın parka açılan üzeri tenteli kapısının hemen dibinde üniformalı bir kapıcıyla yarenlik ediyordu. Matlock bulunduğu yerden fırlayıp arabasını park ettiği yere kadar delicesine koşmak ve elinden geldiği kadar hızla oradan uzaklaşmak istiyordu, ama kılık kıyafetinin iki adamı da kuşkulandıracağını ve Doğu Boğazı yamaçlarında olup bitenler konusunda kafalarında soru işaretleri uyandıracağını biliyordu. Beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Ta ki içeriden biri gelip onların dikkatlerini dağıtana ya da ikisini birden şu ya da bu nedenle içeri girip gözden kaybolana kadar.

Nefret etti bu bekleyişten. Nefret etmekten çok da korkuyordu apaçık. Otopark bekçisinin kulübesi tarafında kimseler görünmediği gibi, o yandan bir ses, bir gürültü falan da gelmiyordu. Ama bu orada kimse yok demek de değildi. Nemrut'un yukarıda ölen ajanının buralarda bekleyen bir arkadaşı falan olmalıydı. Mutlaka şimdi, Matlock gibi, tetikte bekliyordu o da. Yukarıya çıkmış olan adamın ölmüş olduğunu anladıkları saniyede yolunu kesip kendisini öldüreceklerdi...

[297] İntikam için olmasa bile o Korsika kâğıdını geri almak için. Artık hiçbir seçenek kalmamıştı elinde. Kendi yeteneklerinin sınırını aşmıştı.

Adalet Bakanlığının adamları kendisini nasıl bir açmaza sokmuşlarsa, Nemrut da öylesine bir manevrayla ikinci bir açmaza sokmuştu. İlk fırsatta Jason Greenberg'e telefon edip onun vereceği emirlere uyacaktı.

Bu işteki rolünün sona ermiş olmasına ya da yakında sona ereceğine memnundu bir bakıma. Bu işi sonuna kadar sürdürmek için kendine söz vermiş olduğunu hâlâ anımsıyordu.

Ama artık yapabileceği fazla bir şey yoktu. Yenik düşmüştü.

Aşağılarda, restoran kapısı açıldı, kapının ağzında görünen garson bir kadın üniformalı kapıcıya bir işaret yaptı. Bunun üzerine, kapıcıyla otopark bekçisi kızla konuşmak için birlikte merdivenden yukarı çıktılar.

Bu fırsatı kaçırmadı. Matlock çakıllı patikadan bayır aşağı koştu, sine sine, hızla ön sıradaki arabaların pancurlarının önünden geçti. Arabaların arasına dalarak lokanta kapısından yana baktı. Garson kadın kapıcıya bir güğüm kahve vermişti. Üçü birden sigara içiyor, gülerek konuşuyorlardı.

Matlock parkın önündeki halka biçimi yere döndü, steyşın vagona varıp önünde çömeldi. Kapının üstündeki pencereye kadar hafifçe yükseldi ve anahtarların yerinde olduğunu görünce, derin bir soluk aldı, sonra arabanın kapısını elinden geldiği kadar ses yapmadan açtı, içeri kaydı.

Kapıyı hafifçe, çabucak çekip kapadı. Kapı sesinin üç kişiyi uyandırmasına meydan vermeden içeride yanmış ışığı söndürmek

istiyordu. İki adamla garson kadın hâlâ aralarında konuşuyor, kahkahalarla gülüşüyordu. Hiçbir şeyin farkında olmamışlardı.

Matlock şoför mahalline iyice yerleşti, kontağı çevirdi, vitesi geriye aldı, sonra bahçe kapısının önüne doğru büyük bir gürültüyle geri bastı. Bahçe kapısının taş direkleri arasından hızla geçti, sonra alabildiğine direksiyon kırarak uzun yoldan karayoluna doğru gazladı.

Geride, ön kapının ağzındaki tentenin altına sığınmış üç adam bir an neye uğradıklarını bilememişlerdi. Sonra o sarsılmanın yerini çabucak bir şaşalama devresi, onu da biraz merak izlemişti. [298] Çünkü parkın arka tarafında bir yerden ikinci, motoru daha güçlü bir arabanın da derinden derine homurtuyla çalışmaya başladığını farketmişlerdi. Parlak farlar yanmıştı. Işık sağanak halinde dökülen yağmur tarafından kırıldı, sonra uzun siyah, lüks bir özel araba ileri atıldı.

Uğursuz görünüşlü araba dış kapıdaki taş direklere doğru fırlayarak steyşının peşine düştü.

Karayolunda fazla bir trafik yoktu, ama Matlock buna karşın arka yolları izleyerek Carlyle'a varmak için acele etmesi gerektiğini biliyordu. Bu kez Sam Kressel'in evine gitmeye kararlıydı. Onun her bunalımda sinir nöbetlerine kapılmaya hazır olduğunu bile bile. Sonra birlikte Greenberg'e telefon edebilirlerdi. Az önce canavarcasına, korkunç biçimde birini öldürmüştü. Buna hakkı olsun olmasın, hâlâ şoktan kurtulamamıştı. Ömrünün sonuna kadar da o duygudan kurtulamayacağını biliyordu. O anda gidip görmesi gerekli kimsenin Kressel olduğundan da pek emin değildi aslında.

Ama gidebileceği bir kimse de yoktu ondan başka. Meğer ki, dairesine dönsün ve bir Federal Büro ajanı gelip kendisini yakalayana kadar orada beklesin.

Ama dairesine gidip beklemeye kalkışırsa, oraya gelip kendisini yakalayacak kimse federal ajan yerine, Nemrut'un adamları da olabilirdi.

Yolda tam bir S virajı vardı. Matlock o virajı anımsadı. Onun ötesinde ekili arazilerin arasından uzayıp giden, uzun dümdüz bir yol bulunuyordu. O yolda arabayı gazlayıp hayli hız yapabilirdi. Karayolu daha düzdü, ama trafik olmadığı zaman, daha kötü olmalarına karşın yollar daha kestirmeydi. Matlock S virajının ilk yarım dairesini aldığı sırada, birden direksiyonu bütün kuvvetiyle sıkmakta olduğunu fark etti. O kadar ki, o yüzden kolları bile ağrımaya başlamıştı. Vücudunun adale savunması harekete geçmiş, titreyen bacaklarına hâkim oluyor, tam bir duygusuz güçle arabanın sürüşünü düzenliyordu.

O dümdüz, alabildiğine uzanan yol göründü. Matlock arabayı sonuna kadar gazladı.

Steyşının tüm motor gücüyle ileri fırladı. [299]

Peşinde herhangi bir devriye arabası olup olmadığını kontrol için dikiz aynasına iki kez göz attı. Sonra üçüncü bir kez daha. Bir çift farın ışığı durmadan yaklaşıyordu. Kilometre sayacına baktı. Saatte yüz kırkla gidiyordu ve buna karşın dikiz aynasına parlayıp sönen ışıklar hâlâ yaklaşıyordu.

Birden kovalanan bir av hayvanının içgüdüleri sarıverdi benliğini. Çünkü ardındaki arabanın bir devriye arabası olmadığını ilk anda anlamıştı. Yoldaki derin yağmur sessizliğini bozan hiçbir polis sireni çalmıyordu ve hiçbir tavan ışığı da yanıp sönmüyordu ardındaki arabada.

Sağ ayağını itti, gaz pedalını motordan daha fazla hız alınamayacak

bir noktaya kadar bastı. Kilometre sayacının ibresi yüz altmış kilometreye kadar yükselip orada kaldı. Steyşın daha hızlı gidebilecek güce sahip değildi.

Peşindeki arabanın farları şimdi tam gerisindeydi. Kendisini kovalayan, bilmediği adam şimdi steyşının arka tamponundan birkaç metre gerideydi. Aradaki mesafe birkaç santime indi. Farların ışıkları birden sola kaydı, peşindeki araba steyşınla aynı hizaya gelmişti şimdi.

Loring'in öldürülmesinden hemen sonra gördüğü aynı siyah uzun arabaydı bu. Windsor Sığlıklarındaki katliamın hemen ardından ışıkları karartılmış otoyolundan ok gibi fırlayıp kaybolan büyük siyah araba da buydu! Matlock düşüncelerinin yarısını arabayı yol üstünde tutmaya verirken, öbür yarısını da kendini yolun sağma sıkıştırmaya başlamış siyah arabanın şoförüne veriyordu. Steyşın baş döndürücü hızla gidiyor, direksiyona hâkim olmak her an biraz daha güçleşiyordu.

Sonra birden yandaki arabanın penceresinden kendisine çevrilmiş tabanca namlusunu gördü Matlock. Açık bir ateş hattı bulabilmek için pencereden uzanmış kolun gerisindeki adamın bir sıçanınkini andırır gözlerindeki umutsuz bakışı da gördü.

Matlock silah seslerini duydu. Ön cam darmadağın olarak yüzüne ve ön kanepeye yağdı. Ayağını hızla frene basarken, direksiyonu da olanca gücüyle sağa kırdı. Araba yolun kenarından şarampole fırladı, korkunç bir hızla bir dikenli tele çarptı, onu paralayarak geçti, kayalık bir tarlaya girdi. Steyşın belki on beş, belki yirmi metre kadar ekinlerin içine girdi, sonra

tarlanın sınırını işaretleyen bir kaya yığınına çarparak durdu. [300] Farlar parçalanarak söndü, pancur göçtü. Arabanın birden bir engele çarparak durması yüzünden Matlock kadran tablasına doğru fırladı,

ancak havaya kaldırıp siper ettiği elleri, başının kırık ön cama hızla vurarak gömülmesini engelledi.

Ama bayılmamıştı, aklı başındaydı. Ve de kovalanan hayvanın içgüdüleri hâlâ egemendi kendisine.

Bir araba kapısının açılıp kapandığını duydu. Sonra katilin avının peşinde tarlaya girmekte olduğunu anladı. Korsika kâğıdını almaya geliyordu. Matlock alnından aşağı ince bir kan şeridinin sızdığını sezdi. Kurşunların yaladığı bir yerden mi akıyordu bu kan?

Yoksa etrafa saçılan cam parçalarından birinin açtığı bir yaradan mı, bilemiyordu. Ama akan kana çok şeyler borçluydu. Alnındaki kan izine son derece gereksinmesi vardı şimdi.

Direksiyonun üzerine yığılmış halde kaldı. Kımıldamadan, en ufak bir ses bile yapmadan beklemeye başladı.

Ceketinin altındaysa Doğu Boğazı'nda öldürdüğü adamdan almış olduğu çirkin kocaman tabanca ateşe hazırdı. Namluyu sol kolunun altından kapıya doğru çevirmişti.

Steyşının dışındaki yağmurdan yumuşamış, çamurlu toprak üzerinde yaklaşan ayak seslerini duyuyordu. Şimdi parçalanmış camın dışından kısılmış gözlerle kendisine bakan adamı görebiliyordu. Kapının açılması için katilin dışarıdan tokmağın üzerindeki düğmeye bastığını duydu, sonra ağır kapı açıldığı sırada menteşeleri gıcırdadı.

Bir el omuzuna yapıştı. Matlock silahını ateşledi aynı anda.

Müthiş gürleyiş kulakları sağır ederken, yaralanan adamın attığı çığlık ıslak sessizliği paraladı. Matlock yerinden fırladığı gibi tüm gücüyle çullandı katilin üzerine.

Katil sol kolunu kavramış, acıyla kıvranıyordu. Matlock delirmiş gibi, önüne ardına bakmadan tabanca namlusunu indirmeye başladı adamın yüzüne, boynuna. Vuruyor, vuruyordu.

Adam yere düştü sonunda. Katilin silahı görünürlerde yoktu, elleri de boştu. Matlock pabucunu adamın gırtlağı üzerine koyduğu gibi bastırdı.

“Benimle ne zaman konuşmaya hazır olup da işaret verirsen, o ana kadar basacağım gırtlağına, orospu çocuğu! İşaret vermezsen sonuna kadar basacağım!” [301]

Adamın faltaşı kadar irileşti gözleri. Konuşacağını işaret ederek kaldırdı sağ elini.

Matlock ayağını çekti, sonra diz çökerek yerde yatan adamın üzerine eğildi. Adam tıknaz yapılı, cüsseli, siyah saçlıydı.

“Kim yolladı seni benim peşimden? Nereden biliyordun bu arabanın benim olduğunu?”

Adam o soruları yanıtlayacakmış gibi hafifçe kaldırdı başını yerden. Oysa cevap vermek yerine, şimşek hızıyla sağ elini beline attı, bıçağını çekti, hızla yerde sol yanma döndü, bir gorilinkinden farksız dizini de Matlock'un apışarasına gömdü. Bıçak Matlock'un gömleğini yırttı. Bıçağın çelik ucu etini sıyırdı. Matlock yaşamı boyunca hiçbir zaman ölümle böylesine burun buruna gelmemişti.

Elindeki ağır otomatik tabancanın namlusunu delicesine indirdi adamın şakağına.

Yetti bu da. Katilin başı hızla arkaya gitti, kan belirdi saç çizgisinin kenarında.

Matlock doğruldu, adamın bıçağım tutan elinin üzerine bastı.

Az sonra aralandı katilin gözleri.

Ve o anı izleyen bir dakika boyunca, Matlock yapabileceğini dünyada ummadığı bir şey yaptı. Katilin kendi bıçağını kullanarak ona işkence yaptı, bıçağın ucunu adamın gözlerinin altına, üstüne sokarak, az önce kendisini yaralamış çelik bıçağın ucuyla kurbanın dudaklarını delerek sürdürdü işkencesini. Ve sonunda adam can acısıyla bağırdığı zaman da, Matlock tabancanın kabzasıyla onun ağzını parçaladı, katilin dişlerinden mineler kırılarak dağıldı.

Uzun sürmedi işkence.

“Neden peşimdesin?”

“Kâğıdı geri almak için.”

“Daha başka?”

Yerde acıdan kıvranan katil inliyor, kan tükürüyordu, ama konuşmadı. Matlock sürdürdü bıçakla işkenceyi, sonra, söylediği sözlere tam anlamıyla inanan, tüm içtenlikle inanan bir insan gibi konuştu.

“Sorduklarıma bir cevap vereceksin, yoksa şu bıçağın ucunu biraz daha iteceğim gözbebeklerinden içeri. Artık hiçbir şey umurumda değil. Bilesin.” [302]

“İhtiyar.”

Adamın gırtlağının derinlerinden gelmişti bu boğuk töz.

“Bir yere yazmış. Öyle dedi... Kimse bilmiyor. Sen konuşmuşsun

onunla.”

“Hangi ihtiyar?” Matlock aklına gelen dehşet verici bir düşünceyle durdu. “Lucas Herron mu sözünü ettiğin ihtiyar: Onu mu kastediyorsun?”

“Her şeyi bir yere yazmış. Senin de o şeyleri bildiğini sanıyorlar. Belki de yalan söyledi ihtiyar... Tanrı aşkına yapma, yalan söylemiş de olabilir...”

Katil kendinden geçti birden.

Matlock ağır ağır doğruldu. Elleri titriyor, yukarıdan aşağı buzlu ürpertiler geçiriyordu vücudundan. Başını çevirerek yoldan tarafa, hafifleyen yağmurun içinde sessizce bekleyen siyah arabaya baktı. Son kumarı, en son çabası olacaktı bu. Ama kafasının içinde bir şeyler kıpırdanıyordu. Bir türlü parmak basamadığı, ama gerçekliği belli bir şeyler... Avlayanla avlanan eninde sonunda içgüdülerine nasıl güvenmek zorunda kalırsa, kafasında kıpırdaşan bu içgüdüye de güvenmesi gerekiyordu öylesine.

İhtiyar ha! Kafasındaki soruların yanıtı Lucas Herron'un evinde bir yerlerdeydi. [303]

29

Siyah arabayı Herron'un evinden dört yüz metre kadar uzağa park etti, sonra yolun kenarından eve doğru yürümeye "başladı. Bir araba göründüğü anda kendini yol kenarında başlayan ormanın içine atarak kaybolmaya hazırdı.

Kimseler görünmedi.

Herron'un evinin etrafını çevreleyen çite geldi, orada çömeldi. Çiti aştı. Yavaşça, temkinle, sessizce ilerledi bir kedi gibi çakıllı otomobil yolunda. Ev zifiri karanlıktı; hiçbir araba, en ufak bir yaşam belirtisi yoktu etrafta.

Ölümden başka.

Geniş kayağan döşeli otomobil yolunun bitiminde, ön kapının üzerine çivilenmiş ve karanlığın içinde belli belirsiz görünen resmi bir evrak ilişti gözlerine. Kapıya yaklaşıp kâğıda eğildi, bir kibrit çaktı. Evin resmen kapatılmış olduğunu bildiren emniyet amirinin bildirişiydi bu.

Bir suç daha işleyecekti. Bunu geçirdi içinden.

Evin ön tarafından yürüyüp arka tarafa dolandı. Arkadaki veranda kapısının önünde durduğu anda, Herron'un bakımlı çimenliğin üzerinden balta girmemiş ormanın içine nasıl koştuğunu, sonra dalları ustaca aralayıp onların arasında birdenbire nasıl yok olduğunu tüm canlılığıyla anımsadı.

Arka kapının üzerinde de evin kapatılmış olduğunu bildiren emniyet

amirinin ikinci bir mühürlü yazısı vardı. Bu seferki mühürlü kâğıt tutkalla bir camın üzerine yapıştırılmıştı.

Matlock otomatiği belinden çıkarıp mümkün olduğu kadar ses yapmadan mühürün sol tarafındaki kare biçimi ufak camı kırdı. Oradan elini uzatarak kapıyı içeriden açtı, eve girdi.

Dikkatini çeken ilk şey zifiri karanlık oldu. [34] Son hafta için de anlamıştı ki, karanlıkla aydınlık görece şeylerdi. Gözlerin kısa zamanda kendini uydurabileceği bir aydınlığı vardı gecenin. Öte yandan, insanı aldatıcı gölgelerle, sisli kör noktalarla doluydu gün ışığı. Ama Herron'un evinin içinde karanlık tamdı.

Matlock bir kibrit çaktı, o zaman evin içinde karanlığın neden kesin olduğunu anladı.

Ufak mutfak pencerelerinin perdeleri çekilmişti. Perde; kumaşları son derece kalın ve ağırdı, dikine yollarla çerçevelere raptedilmiş, iki yanları da iri alüminyum kancalarla duvarlarda bulunan halkalara bağlanmıştı. Lavabonun üzerindeki pencereye yaklaşıp ikinci bir kibrit daha çaktı Matlock. Perdenin iki yandaki kancalar, perdenin pencerenin çerçevesine dümdüz, alabildiğine sıkıca yapışmasını sağlayacak biçimdeydi. Bu perdeyle pencerenin içerideki ışığı dışarıya, dışardan gelen ışığı da içeriye sokmayacağı kesindi.

Herron'un rahatsız edilmemek için duyduğu arzu ya da gereksinme insanı şaşırtacak derecedeydi. Ve tüm odalardaki perdelerin hepsi de böyleyse, Matlock'un işi çok daha kolaylaşacaktı.

Matlock üçüncü bir kibrit çakarak Herron'un oturma odasına girdi.

Güçlenip cılızlaşan kibrit ışığında gördükleri, birden olduğu yerde

mıhlanmasına, soluğunun kesilmesine neden oldu.

Oda karmakarışıktı. Kitaplar yerlere atılmış, mobilyalar devrilerek bıçakla lime lime kesilmiş, kıtıklar oraya buraya atılmış, duvarlar bile yer yer delinerek açılmıştı, Beesonların evine yemeğe gittiği gece kendi" apartmanı ne hale getirilmişse, burası da aynı hale konulmuştu. Bir an kendi evinin alt üst edildiği geceyi yaşadı. Herron'un oturma odası milim milim, umutsuzcasına tahrip edilerek aranmıştı.

Perdelerle, pencerelerle uğraşırken karanlığa alışmış gözleri belki kendisine bir oyun oynamıştır diyerek mutfağa döndü. Mutfakta ne kadar çekmece, ne kadar göz varsa hepsi açılmış, ne kadar dolap varsa hepsi talan edilmişti. Sonra bir süpürge dolabının en alt gözünde yan yana duran iki cep feneri gözüne ilişti. Biri bodrumlarda kullanılan cinsten yassı, ötekiyse sporcuların kullandıkları tipten uzun saplı güçlü bir fenerdi.

[305, F: 20]

İlk feneri yakmaya çalıştı, yanmadı. İkinciyse ilk denemede ortalığı aydınlattı.

Matlock feneri alıp çabucak oturma odasına döndü; onun ışığında tüm pencereleri bir bir inceleyerek kendini odadaki ışığa uydurmaya çalıştı. Pencereler ışık geçirmez perdelerle içeriden kapatılmış, her kanca da çerçevelerin diplerindeki halkalara geçirilmişti.

Daha dar olan merdivenin ön tarafındaki daracık koridorda açık bir kapı vardı.

Herron'un çalışma odasına açılıyordu kapı. Herhalde çalışma odası oturma odasından da berbat haldeydi, içleri dosyalarla dolu iki çelik

dolap yan taraflarına devrilmiş, arka kısımları sökülmüştü. Deri kaplı büyük çalışma masası duvardan çekilmiş, bir tek düzgün yeri bile kalmamacasına parçalanmıştı. Oturma odasındaki gibi duvarların bazı yerleri delinmiş, aranmıştı. Matlock herhalde evi böylesine kıyasıya arayanların duvarlara vurarak kontrol etmiş, boş ses gelen yerleri delmiş olduklarını düşündü.

Üst kattaki iki ufak yatak odası da aynı biçimde darmadağın edilmiş, her şey kılı kırk yararcasına parçalanıp aranmıştı.

Tekrar geri dönüp merdivenden alt kata indi. Geniş merdivenin basamakları bile tahta döşemeler yer yer sökülerek aranmıştı. Usta eller aramıştı. Herron'un evini. Onların bulamadıkları neyi bulabilirdi orada? Ağır ağır tekrar oturma odasına yürüdü, bir kanepenin kolundan arta kalmış yere ilişti, içinde son çabalarının da başarısızlıkla sonuçlanacağını ifade eden bir eziklik vardı. Bir sigara yakarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Evi kimler aramışsa aradıkları şeyleri bulamamışlardı. Bulmuşlar mıydı yoksa? Aslına bakılırsa, bu sorunun yanıtını verebilmenin olanağı yoktu. Bildiği bir tek şey vardı: Tarlada yaralayıp sıkıştırdığı o canavar ruhlu katil, ihtiyarın her şeyi yazmış olduğunu haykırmıştı. Sanki o umutsuzcasına ele geçirilmeye çalışılan Korsika kâğıdı kadar önemli bir şeymiş gibi. Yine de sözlerinin sonuna başka sözler eklemişti: “...Belki de yalan söyledi, yalan söylemiş de olabilir...” diye. Yalan mı söylemişti? Dehşetli korku nöbetlerinin son dönemine varmış bir ihtiyar o denli yaşamsal bir şeyi neden eklemek gereğini duysundu son anda? [306]

Bir tek şey gerçek olabilirdi: Deliliğin eşiğinde çırpman bir beynin çapraşık incelikleri içinde en kötü şeyi reddetmiş olabilirdi Herron. Aklının son akıllı zerresine sarılabilmek için kötülüğün son dönemini

reddetmiş olabilirdi.

Hayır! Hayır, bu evin altını üstüne getirerek arayanlar ele geçirmek istedikleri şeyi bulamamışlardı. Bunca yorucu, kıyasıya ve insanüstü çabalara karşın bulamamış oldukları şey... demek ki gerçekte yoktu.

Ama aslında o şeyin var olduğunu biliyordu Matlock.

Herron, Nemrut'un dünyasına karışmış, onunla haşır neşir olmuş olabilirdi. Onun Nemrut'la ilişkisi rahat bir ilişki değildi... Tersine acılı, çok acılı bir ilişkiydi.

Bir köşeye, bir yerlere Nemrut'u suçlayacak, onu mahkûm edecek bir şeyler bırakmıştı.

Öyle bir şeyi bırakmadan gitmeyecek kadar iyi yürekli bir insandı. Büyük bir dürüstlük duygusu vardı Lucas Herron'da. Bir yerlere, bir köşelere bir şeyler bırakmış olmalıydı...

Ama nereye?

Matlock kanepenin koltuğundan kalkarak odanın karanlığında bir ileri bir geri volta atmaya başladı. Elindeki feneri etrafı aydınlatmaktan çok duyduğu sinirlilik duygusuyla bir yakıp bir söndürüyordu.

Dört gün önce, o gecenin erken saatlerinde beraber oldukları sırada Lucas Herron'un ağzından çıkan her sözü, her ifadeyi bir bir hatırlamaya çalışarak hepsini yeniden aklından geçirdi. Bir kez daha avcı rolündeydi, her izi sürüyor, koku almak için devamlı rüzgârı kokluyordu. Ve çok yakındaydı aradığı şey. Allah belasını versin, çok yakındı! Matlock'un ne aradığını Herron daha evinin ön kapısını açıp da onu gördüğü anda anlamıştı. Çünkü Matlock onun gözlerinde görmüştü o bir anlık, o geçici bir anlık gerçeği tanımış olduğunu. Matlock

kesinlikle yanılmıştı o bakışı değerlendirmekte. Hatta o kadarını ihtiyara da söylemişti. Ve ihtiyar da kahkahayla gülerek onu birtakım tertipler ve karşı tertiplerin etkisinde kalmakla suçlamıştı.

Ama daha başka bir şey vardı. [307] Tertiplerden ve karşı tertiplerden önce... içerde olan bir şey! Bu orada olan bir şey. Herron evin dışında oturmalarını önermeden önce.. Ne var ki, dışarda oturmayı ima etmemiş, açık açık söylemiş, emretmişti.

Ve evin arka tarafındaki verandaya çıkıp oturmaları için o emri vermeden az önce de, sessizce içeriye girmiş, Matlock'u şaşırtmıştı. Döner kapıyı açmış, elinde dolu iki içki bardağıyla içeri girmişti. Matlock onun girişini duymamıştı. Matlock cep fenerinin düğmesini sürerek yaktı, ışığı mutfak kapısının eşiğine tuttu. Mutfak kapısının eşiği önünde bir paspas ya da ayak seslerini boğacak herhangi bir şey yoktu. Sert parke bir zeminden başka. Matlock menteşeli kapıdan geçti, ardından kapıyı kapadı. Sonra tıpkı iki elinde içki bardağıyla gelip içeri girerken Herron'un yapmış olduğu gibi aynı yönde hızla iterek açtı kapıyı. Menteşeler eskiydi, kapı hızla itilip açıldığı zaman olduğu gibi gıcırdadı. Normal biçimde. Matlock kapıyı kendi kendine kapanması için bıraktı, sonra yavaşça milim milim iterek açtı tekrar.

Ses çıkmadı kapıdan.

Lucas Herron içki bardaklarını hazırlamış, sonra da gelişi duyulmasın diye kapıyı sessizce yavaş yavaş açarak girmişti içeri. Matlock farkında olmadan içeri girip onun ne yaptığını gözetleyebilsin diye. Sonra birlikte arka verandaya çıkmaları için bir emir vermişti.

Lucas Herron'un o anda kesinlikle harfi harfine ne demiş ve ne yapmış olduğunu anımsamak için Matlock belleğini zorladı.

'... Dışarıya, arka verandaya çıkacağız. Evde kalınamayacak kadar güzel bir gün.

Gidelim haydi.'

Sonra da, Lucas Herron yanıt falan beklemeden, konuğunun hafifçe uygunluğunu bildiren bir söz etmesine bile ' meydan vermeden, çabucak arka tarafa yürümüş, mutfak kapısından dışarıya çıkmıştı. Öyleydi kişiliği; Lucas Herron'dan yüzeysel hiçbir nezaket, öyle zarif hareketler beklenemezdi.

Bir emir vermişti. Bir subayın ve bir centilmenin emriydi bu.

Tamam! Bulmuştu! Matlock yazı masasının üzerine çevirdi elindeki fenerin ışığını. [308]

Fotoğraf! Bir elinde harita, bir elinde de Thompson tutan bir deniz subayının fotoğrafı. Güney Pasifik'in önemsiz bir adasında, balta girmemiş bir ormanın içinde çekilmiş bir deniz subayının fotoğrafı.

“Zamanın her dem yıkıcı olmadığını kendime hatırlatmak için saklıyorum o eski fotoğrafı.”

Tam Herron'un sessizce kapıdan içeri girdiği saniyede, Matlock o fotoğrafa çok yakından ve dikkatle bakıyordu. Fotoğrafı dikkatle incelemesi ihtiyarın sinirlerini bozmuştu. Hem de hemen evden çıkarak arka verandaya gitmeleri gerektirdiğinde direnecek kadar. Kendine hiç de yakışmayan kabaca bir biçimde yapmıştı bunu. Ve de çok ani olarak.

Matlock çabuk çabuk masaya yürüdü. Üzerine selefon geçirilmiş ufak fotoğraf hâlâ ilk kez görüp incelemiş olduğu yerde duruyordu. Masanın üzerinde duvardan tarafta. Çevresindeki daha büyük boydaki

çerçeveli fotoğrafların birçokları parçalanmıştı, ama o ufak fotoğraf olduğu gibi duruyordu. Ufak, hiç de insanı etkilemeyen bir fotoğraftı bu.

Matlock fotoğrafın mukavva çerçevesini kavradığı gibi onu duvara bağlayan raptiyeden çıkardı. Sonra fotoğrafı eline alıp evirip çevirdi, onu mukavvaya yapıştıran ince kenarları inceledi.

Cep fenerinin çok yakın ve sert ışığında mukavvanın üst köşelerinde tırnak izleri, çizgiler gördü. Tırnakla yapılmış çizgiler miydi bunlar acaba? Belki de. Matlock fenerin ışığını eğerek masanın üzerine çevirdi. Masanın üzerinde uçları körlenmiş ve tekrar açılmamış kalemler, not tutmak için ufak bloknot sayfaları ve bir de makas vardı.

Matlock makası alıp kesici uçlardan mukavvanın ince tabakaları arasına soktu. Ta mukavvaya gömülmüş fotoğrafı onun içinden çekip çıkarabileceği noktaya kadar.

Ve o biçimde buldu aradığı şeyi.

Ufak fotoğrafın arkasında ucu kalın bir dolmakalemle çizilmiş bir desen vardı.

Dikdörtgen biçimindeydi bu desen. Dikdörtgen üst çizgisiyle alt çizgisi noktacıklarla doldurulmuştu. En üstte oklarla işaret edilen iki ufak çizgi vardı. Okların biri dümdüz, diğeriyse sağ tarafı işaretliyordu. [309]

Her ok başının üzerinde birer 30 rakamı sayısı vardı. İki 30.

Otuz.

Dikdörtgenin iki yan çizgileri boyunca ağaç resimleri çizilmişti.

En üstte, sayıların da üzerinde, basitleştirilmiş ikinci bir desen vardı.

Uzun, yarım daireler. Altlarındaki dalgalı bir çizgiyle birleştirilmişti bu yarım daireler birbirleriyle. Bir bulut. Altında da, daha başka ağaçlar.

Bir haritaydı bu. Basit bir harita. Neyi simgelediği de açıktı. Herron'un arka avlusuydu bu; üç yandaki çizgiler de Herron'un girilmez yeşil duvarını simgeliyordu.

Sayılar, 30'lar, ölçülerdi... Aynı zamanda daha da başka bir şeydiler. Çağdaş simgelerdi bunlar.

Çünkü nice yıldır Antik Diller Kürsüsünün başkanı olan Lucas Herron sözcüklere ve onların acayip biçimlerde kullanışlarına bayılırdı. “30” simgesinden başka sonsuzluğu daha açık biçimde ifade edebilecek ne vardı ki?

Gazetecilik fakültesinin daha birinci sınıfındaki bir öğrenci bile bilirdi, her sayfanın altındaki 30 rakamının o öykünün bitmiş olduğunu işaretlediğini gösterdiğini.

Bitmişti bu öykü de.

Başkaca söylenecek söz yoktu.

Matlock fotoğrafı sol elinde baş aşağı tuttu. Sağ eli de sıkı sıkıya kavramıştı elektrik fenerini. Tam ortadan girdi o gür ormana. Krokide işaret edildiği gibi, tam orta yerinden, daha doğrusu ortanın hafifçe sol tarafından. 30 sayısı ölçü olarak metreyi ya da adımı gösterebilirdi. Santimi falan göstermediği kesindi.

Otuz kez birer ayaklık yer ölçtü. Otuz ayak dümdüz ileri, sonra otuz ayak sağa.

Hiçbir şey yoktu.

İyice suyu çekmiş, birbirlerine dolanarak gür biçimde büyümüş ve ayak bileklerini kavrayan dikenli sarmaşıklardan başka.

Yeşil duvarın girişine döndü, sonra aynı sayıları metreyle ve adımla ölçerek araştırmasını sürdürmeyi düşündü. Ama bunu yaparken, balta girmemiş ormanları andıran böyle bir koruluğun içinde bir adımın ötekinden çok farklı olabileceğinin de farkındaydı. [310]

Doğruca ileri doğru otuz adımlık mesafeyi işaretledi, sonra aynı çizgi üzerinde otuz metrelik noktaya gelene kadar yürüyüp orayı da işaretledi. Sonra otuz adımlık yerin son noktasının bulunduğu yerde dalları eğerek büküp işaretlemiş olduğu noktaya döndü.

Sonra da o noktadan itibaren dikine otuz adım sağa doğru ilerledi.

Yine bir şey bulamadı. Eski, kurumuş bir karaağaç vardı Matlock'un otuz adımlık mesafenin sonu olarak hesapladığı yerin hemen yanında. Başkaca dikkati çeken bir şey görünmüyordu. Matlock tekrar dalları eğip bükmüş olduğu yere döndü, oradan ikinci otuz metrelik işareti koymuş olduğu yere yürüdü.

Bu kez otuz metre dimdik ileri, uzaklığın solundan sağa doğru dik bir açı yaparak otuz metre daha yürüdü. Otuz metre, doksan ayak ederdi. Bir ayak eksik ya da iki ayak fazla... Sonra da yağmurla sırılsıklam kesilmiş gür çalıların, sarmaşıkların, ağaçların arasından ağır ağır son işaretine yürüdü. Bir doksan ayak daha. Hep birlikte yüz seksen ayak. Hemen hemen bir beyzbol alanının üçte ikisi kadar bir uzaklık.

Bu kez ilerleyiş daha ağır oluyordu. Çünkü yeşillikler daha sık, daha gürdü. Ya da öyle geliyordu Matlock'a. Yolunu kesen yeşil dalları doğrayıp açmak için elinde bir tahta ya da ona benzer güçlü bir kesici olsa ne iyi olurdu. Bir keresinde kaç adım saymış olduğunu unuttu ve

ilerlerken kaç adım atmış olduğunu belleğinde tutmaya çalıştı. Yirmi bir mi, yoksa yirmi üç mü geniş adım atmıştı? Önemi var mıydı bu kadarcık farkın? Üçle altı ayak arasında bir mesafenin gerçekten bir önemi var mıydı?

Yolunun sonuna geldi. Gerçekten görülmesi gerekli bir şey varsa, bu kadar ufak bir farkın önemi yoktu. Elektrik fenerinin ışığını yere çevirdi, sonra ışığı ağır ağır ileri geri gezdirmeye başladı.

Hiçbir şey yoktu. Sadece yağmur damlacıklarıyla ışıldayan binlerce çalıyla suyu sünger gibi çekmiş koyu kahverengi topraktan başka. Matlock fenerin ışığını devamlı yerde, etrafta gezdirirken milim milim ilerliyordu. [311] Gözlerini kısarak tüm dikkatiyle yeri ve etrafı gözden geçiriyor, acaba falanca ya da filanca parçayı da gözden geçirdim mi, diye her saniye bir kez daha düşünüyordu. Burada her yer yanı başındakine çok benzediği için son derece dikkatli davranması gerekiyordu.

Başarısızlığa uğrama şansı artıyordu. Tekrar geri gidip aramaya bir kez daha yeniden başlayabilirdi. Belki de 30 sayılan aklına gelenlerin dışındaki bambaşka bir ölçü biçimine işaretti. Metrik başka bir ölçü ya da krokinin bilmem neresinde gizli başka bir sayının bilmem kaç katı bir anahtar olabilirdi. Noktalar mı acaba? Acaba o dikdörtgenin tabanındaki ve üst başındaki noktacıkları bir bir saysa mıydı? Hem Lucas Herron neden dikdörtgenin iki başıyla altını noktalarla belirlemişti?

Bir buçuk metrelik farkı da tamamlamış, hatta onun hayli ötesine bile geçmişti.

Hiçbir şey bulamamıştı.

Kafası tekrar o noktacıklara takıldı; bunun üzerine, cebinden fotoğrafı çekip çıkardı. Belkemiğinin en alt başındaki adaleleri germek için ayakta şöyle dimdik durmaya çalıştığı sırada çünkü çömelerek yeri incelemekten sırtına ağrılar girmişti ayağı sert, çok katı bir yüzeye dokundu. Önce ayağının devrilmiş bir dala ya da parçasına takılmış olduğunu sandı.

Sonra ayağının takıldığı şeyin dal da, kaya da olmadığını anladı.

Ne olduğunu göremiyordu. Ayağının takıldığı şey neyse, çok gür bir çalı kümesinin altındaydı. Ayağını uzatınca ona takılmış olan şeyi ayakkabısının burnuyla fark edebiliyordu. Düz kenarlı, özenle yapılmış sert bir madde. Öyle ormandan bir parça falan değil.

Fenerin ışığını çalı kümesinin üzerine çevirdi. O zaman o kümenin çalı, pırnal falan olmayıp kısmen açmış, ufak tomurcuklu bir tür çiçek olduğunu gördü. Gün ışığına ya da yere gereksinmesi olmayan bir çiçek.

Bir orman çiçeği. Hiç de boy atmaması gereken bir yerde dikili bir çiçek. Bir yerlerden satın alınıp getirilerek buraya dikilmiş bir çiçekti bu. [312]

Matlock çiçekleri elleriyle açıp iterek yere eğildi. Çiçeğin tam altında altmış santim eninde ve belki de kırk, kırk beş santim kadar boyunda kalın, verniklenmiş bir tahta kapak vardı. Beş, altı santim kadar toprağa gömülmüştü; tahta kapağın üstü, o kadar zımparalanmış ve o denli kalın verniklenmişti ki, tahtayı korumak için üzerine sürülmüş koruyucu tabaka çok kalın ve parlak bir hale gelmişti. Camdan yapılmış gibi fenerin ışığını yansıtıyordu.

Matlock parmaklarını toprağa gömerek kapağı kaldırdı. Altında hayli

eskimiş madeni bir plaka vardı. Bronzdan belki.

BİRLEŞİK AMERİKA DENİZ PİYADE BİRLİKLERİNDEN

Binbaşı Lucas N. Herron'a

Birinci Deniz Piyade Tümeni

On Dördüncü Komando Taburu

Bravo Bölüğünün Subay ve Erleri Tarafından

Minnet ve Şükran. Duygularıyla,

Güney Pasifik Cephesi, Solomon Adaları

Mayıs 1943

Matlock plakayı parlak ışığın altında toprak içinde görünce, bir an, bir mezara bakıyormuş gibi bir duygu belirdi.

Plakanın etrafını çeviren çamurları iki yana itti, etrafında çepeçevre minicik bir kanal kazdı. Yerde elleri dizleri üzerinde emekleyerek, yavaşça plakayı kaldırdı, dikkatle yan tarafa koydu.

Bulmuştu aradığını.

Toprağa gömülü şey madeni bir kaptı. Çok değerli elyazmalarını ve müsveddeleri korumak için kitaplık arşivlerinde kullanılan türden bir madeni kap. Hava geçirmeyen, hiçbir iklim koşulundan etkilenmeyen, su geçirmez, havası alınmış ve çağlar boyu sağlam kalabilecek bir kap.

Bir tabut her halde, diye geçirdi Matlock.

Madeni kabı yakaladı, buz kesilmiş, ıslak parmaklarını yaylı tırnağın altına geçirdi. Kancayı takılı olduğu yerden ayırmak için hayli güç harcaması gerekti ama sonunda kapak açıldı. [313]

Kapak açılırken de tıpkı havası alınmış madeni bir kahve kutusu açıldığı anda duyulan türden bir ses duyuldu. Kaçan havanın sesi. Kapağın kauçuk altlıkları aralandı.

Matlock büyük madeni kabın içinde not defteri biçiminde brandaya sarılı bir paket gördü.

Nemrut'u kahredecek belgeyi bulmuştu. [314]

30

Günlük kalın, üç yüz sayfadan fazlaydı. İçindeki her sözcük mürekkepli kalemle yazılmıştı. Günlük biçiminde tutulmuştu notlar ama çeşitli tarihlerin altındaki yazıların boyları birbirlerinden çok farklıydı. Çoğu kez günler birbirini düzgün biçimde izliyor, ama zaman zaman da birbirlerini izleyen tarihlerin arasında haftalar, hatta aylar bulunuyordu. Yazı biçimi de değişiyordu kimi zaman. Yer yer çok akıcı biçimde yazılmış yerleri birbirini tutmayan, dağınık, abuk sabuk satırlar izliyordu. Böyle paragraflarda genellikle yazı titrek, sözcükler de çok kez okunmaz biçimdeydi.

Lucas Herron'un günlüğü bir keder çığlığı, bir acı seliydi. Artık umutsuzluğun ötesine geçmiş bir insanın günah çıkartması.

Matlock, Herron'un sözcükleriyle âdeta büyülenmiş, soğuk, ıslak toprağa oturmuş, Herron'un o içine girilmez yeşil duvarının, çerçevelere kancalanmış ışık geçirmez perdelerin ve adamın kendini dünyadan tümüyle ayırmasının nedenlerini anladı.

Uyuşturucu maddelerin tutsağıydı çeyrek yüzyıldan beri Lucas Herron. Uyuşturucu madde bulamadığı zaman acılarına dayanamıyordu. Ve o doğadışı yaşamının geri kalan süresince onu Eski Askerler Hastanesinin bir koğuşuna kapatmaktan başka yapılabilecek bir şey yoktu onun için.

İşte bu diri diri ölümü kabul etmeyip reddedişidir ki, Lucas Herron'u balıklama, bambaşka bir yaşama daldırmıştı.

Birleşik Amerika Deniz Piyade Birlikleri Emekli Subaylarından Binbaşı Lucas Nathaniel Herron, Japon işgalindeki Solomon takımadalarıyla Carolina takımadalarına karşı düzenlenmiş birçok akında, Birinci Deniz Piyade Tümeni On Dördüncü Komando Taburunun bölüklerine komutanlık etmişti.

Sonunda da Binbaşı Lucas Herron balta girmez ormanlar içinde açılan bir ateş barajının içinden iki bölüğü geriye, sahile kadar getirmeyi başarmıştı. Sonra da Carolina takımadalarına mensup minicik Peleliu adasından onu bir sedyeyle gemiye çıkarmışlardı.

Kimse yaşayacağını ummuyordu.

Binbaşı Lucas Herron bir Japon kurşunu yemişti. Mermi çekirdeği ensesinin tabanına, sinir sisteminin en can alıcı yerine gömülmüştü. Yaşaması beklenmiyordu. Önce Avustralya'nın Brisbane kentinde, sonra San Diego'da, sonunda Bethesda Askeri Hastanesinde doktorlar daha fazla ameliyatın bir işe yaramayacağında birleşmişlerdi. Bu hasta en ufak bir komplikasyonda bitkisel bir yaşama girecekti. Böyle bir durumun sorumluluğunu da kimse üzerine almak istemiyordu.

Acılarını, ağrılarını hafifletmek amacıyla hastayı ağır dozda ilaçlarla uyuşturmuşlardı. Lucas Herron o durumda bir Maryland hastanesinde iki yılı aşkın zaman yatmıştı.

Yaralarının kısmen iyileşmesi çok yavaş ve çok acılı olmuştu. Önceleri boynu alçıya alınmış, boyundaki sancılar için hap verilmişti kendisine. Sonra yürüyebilmesi için vücudu madeni bağlar ve askılar içine alınmıştı, yine haplar verilmişti. Sonunda vücudunu kundaklayan madensel bağlar ve askılar sökülmeden koltuk değnekleriyle yürütülmeye başlanmıştı. Ama haplara devam edilerek. Hiç kesilmemişti hapların arkası. Lucas Herron nice yıllardan sonra diriler

dünyasına dönmüştü... ama haplara devam koşuluyla. Ve çok acılı anlarında da... geceleri kendine morfin yapmaya başlamıştı.

Lucas Herron gibi yüzlerce, belki de binlerce savaş yaralısı vardı, ama bunların pek azında ondaki olağanüstü nitelikler bulunuyordu. Kendisini arayanlar bunu anlamışlardı. Lucas Herron Pasifik Savaşının gerçek bir kahramanı, eşsiz bir bilim adamı, kimsenin aleyhinde tek söz olsun söyleyemeyeceği bir kimseydi.

Kusursuzdu. Mükemmeldi. Ve de mükemmel bir biçimde de kullanılabilirdi.

Öte yandan, uyuşturucu maddeler haplar ve sayısı gittikçe [316] artan morfin iğneleri olmadan yaşayabilmesine, sonu gelmez korkunç acılara dayanabilmesine olanak yoktu. Ancak ağrılarını uyuşturucu maddelerle dindirmek suretiyle sürdürebiliyordu yaşamım. Öte yandan acılarını dindirebilmek için ne dozda uyuşturucu madde aldığı bilinseydi, onu mutlaka yeniden hastaneye döndürerek bir hücreye kapatırlardı.

Bu koşullar yavaş yavaş, açık açık anlatılmıştı kendisine. Uyuşturucu maddeleri gizlice sağladığı kaynaklar zamanla arada bir falanca ya da filanca yardımı istemişlerdi kendisinden. Boston'da falancayla temasa geçmesi, New York'ta birtakım kimselere paralar ödemesi gibi... Arada bir Herron kendisini bu tür işlere neden karıştırdıklarını sorduğu zaman, bu işlerin kimseye zararı olmayan türden oldukları yolunda yanıtlar almıştı. Kimseye bir zararı yoktu bu tür şeylerin, ama gerekliydi tümü de.

Yıllar birbirini izleyerek geçerken, Lucas Herron uyuşturucu madde sağlamak için kendilerine gereksinme duyduğu insanlar için son derece değerli bir eleman olmuştu. Boston'daki kimselerle temaslar sıkılaşmış, New York'taki adamlara çok daha kısa aralıklarla paralar ödenmeye

başlanmıştı. Üstelik bunlar çok, çok daha gerekli olmuştu. Sonra da Lucas'ı daha, çok daha uzaklara yollamaya başlamışlardı. Kış tatillerine, sömestr tatillerine, yaz tatillerine. Kanada'ya, Meksika'ya, Fransa'ya... Akdeniz ülkelerine...

Kurye olmuştu düpedüz.

Yakalandığı takdirde yeniden bir hastane hücresine kapatılma olasılığı, acılı beyniyle bedenini bir an olsun terk etmiyordu.

Çok ustaca kullanmışlardı onu. Kendisini sürdürdüğü gizli çalışmaların sonuçlarıyla hiçbir zaman karşı karşıya getirmemişlerdi. Kurulmasına yardım ettiği gittikçe büyüyen yıkım şebekesinin bir kerecik bile farkına varmaması için her türlü önlemi almışlardı. Sonunda her şeyi öğrendiği zaman da artık iş işten geçmişti. Şebeke tam olarak kurulmuştu çünkü.

Nemrut iktidara gelmişti. [317]

22 Nisan 1951. Sömestr tatilinde beni tekrar geriye, Meksika'ya yolluyorlar. Oradan dönerken her zamanki gibi Massachusetts Üniversitesinde duracağım. Kaderin garip bir cilvesi, buradaki bir burs vakfı beni davet etti ve “araştırma” masraflarımın hafifletilmesi için Carlyle’ın bana para yardımına hazır olduğunu söyledi. Bu yardım önerisini reddettim ve “savaş sakatı ödeneği”nin bana yeterli olduğunu bildirdim. Belki de öneriyi kabul etsem daha iyi olacaktı...

13 Haziran 1956. Üç haftalığına Lizbon'a yolluyorlar. Ufak bir gemi için bir harita gerekiyormuş. Öyle dediler. Gemi Azor Adalarına uğrayıp Küba'dan (berbat iş) ve Panama Kanalından geçecek. Benim duraklarımsa, Sorbonne, Toledo ve Madrid Üniversitesi. Düpedüz akademik bir atsineği haline geliyorum! Uygulanan yöntemlerden ötürü

hiç mutlu değilim... Kim olabilir ki? Ama o arkaik yasaları da ben koymadım. O kadar, o kadar çok insana yardım edilebilir oysa. Yardıma gereksinmeleri var! Düzinelerle kimseyle konuştum telefonda. Beni, durumları benimki gibi olan kimselerle temasa geçirdiler. Onlar da benim gibi, yardım görmeden bir gün bile yaşayamazlar... Yine de çok üzülüyorum... Ama ne yapabilirim? Ne gelir elimden? Ben yapmasam bile, başkaları yapacak bunu.

24 Şubat 1957. Panik içindeyim, ama ilgilendiğim konular nedeniyle sakinim ve kafam çalışıyor. Umarım! Birtakım kimselerle bağlantı kurmak için görevli olarak gönderildiğim zaman "Nemrut'un habercisiyim," diyerek tanıtacağım kendimi. Dediklerine göre, gerçekten de Nemrut'un habercisiymişim. Bir şifre bu. Anlamsız bir parola olduğunu söylüyorlar...

Böyle dersem büyük saygı görecekmişim. Çocukça şeyler hepsi de bunların... Güney Pasifik'te MacArthur'un Genel Karargâhındayken aldığımız istihbarat raporları gibi. Hepsi de şifrelerle doluydu ve içlerinde zerre kadar gerçek payı bilgi yoktu... [318] Ağrılarım kötüledi, doktorlar daha da kötüleyeceğini söylüyorlar. Ama.. Nemrut çok anlayışlı... Benim gibi...

10 Mart 1957. Fena halde kızdılar bana! İki gün süreyle vermediler morfin dozlarımı, bir an geldi ki, kendimi öldürmenin daha iyi olacağına inandım! Arabaya atlayıp Hartford'daki Eski Askerler Hastanesine yollandım, ama yolda durdurdular arabamı. Üstelik de Carlyle polisine ait bir devriye arabasıyla... Buranın polisini de satın almış olduklarını bilmem gerekirdi... Ya uzlaşmaya gidecek ya da bir hastane hücresine kapatılacaktım... Haklıymışlar... Kanada'ya gidiyorum. Bu kez verilen görev Kuzey Afrika'dan gelecek bir adamı getirmek... Mutlaka yapmam gerekiyor bu işi. Bir dakika bile soluk aldırmıyorlar. Telefonların,

davetlerin arkası kesilmiyor. Bu gece Kara Kuvvetleri 27. Tümenden biri. Naha cephesinde yaralanıp sakat kalmış biri geldi. New Jersey'in East Orange ilçesindenmiş. Kendisi gibi altı savaş yaralısının yolumu gözlediklerini, acılarını ancak benim dindirebileceğime inandıklarını söyledi! Bizim gibi o kadar çok insan var ki ağrılar içinde. Neden? Neden, herkes nefret ediyor bizden, Tanrım? Yardıma gereksinmemiz var. Oysa, hastane hücrelerinden başka bir şey önerilmiyor bizlere!

19 Ağustos 1960. Durumumu açık seçik belirttim. Çok ileri git meye başladılar... Nemrut sadece bir yer için kullanılan şifreden ibaret değil.

Aynı zamanda da bir adam. Nemrut adı hiç değişmiyor ama adam değişiyor. Benim gibilerine yardım da etmiyorlar artık... bilmem, belki de ediyorlardır... sadece biz sözkonusu değiliz artık. Dal budak sarıyorlar... büyük paralar karşılığında insanları çekiyorlar kendilerine... uzaklara el atıyorlar!..

20 Ağustos 1960. Şimdi de tehdit ediyorlar beni! İlaç dolabımdaki dozlar bittikten, sonra artık hiçbir şey verilmeyeceğini söylüyorlar... Dünya umurumda değil! Bir haftalık morfinim var daha. [319] Şansım yolunda giderse, bir buçuk hafta daha yeter bana elimdeki. Keşke içkiden biraz daha fazlaca hoşlansaydım. Ya da içki beni hasta etmeseydi...

28 Ağustos 1960. Tiril tiril titriyorum, yine de Carlyle Emniyet Amirliğine gittim. Hiçbir şey düşünmeden. En yüksek yetki sahibi kimse kendisiyle görüşmek istediğimi söyledim. Amirlerinin evine gitmiş olduğunu, ancak beşten sonra geleceğini söylediler. Bunun üzerine, uyuşturucu madde trafiğiyle ilgili birtakım şeyler bildiğimi söyledim. On dakika içinde çıkageldi emniyet amiri... Artık durumumu gizleyebilecek halim kalmamıştı... kendimi tutamıyordum... pantolonuma işedim... Emniyet Amiri beni ufak bir odaya alıp enjeksiyon takımını açtı, bana

morfin yaptı. Meğer o da Nemrut'un adamıymış!

7 Ekim 1960. Bu Nemrut memnun değil benden. Daha önceki Nemrut'larla daima iyi geçindim... iki tanesiyle de tanıştım, ama bu defaki Nemrut onlardan çok sert. Görevlerimde başarılı olmam için daha fazla direniyor. Öğrencilerle ilgili hiçbir kirli işe el sürmek istemediğimi bildirdim, bunu akla yakın buluyor ama derslerdeki konuşmalarımın saçma sapan haller aldığını söylüyor. Durumumun, makamımın gerektirdiği biçimde giyinmiyormuşum. İstediklerini yapmıyorum diye bozulmuyor zaten öğrenciler konusunda pek bir şey istemiyor benden ama benim... eh, daha açık söyleyeyim, dış görünüşümde daha tutucu olmamı istiyor... Garip. Adı Matthew Orton. Hartford'daki Vali 'muavininin yanında önemsiz bir yardımcı. Ama Nemrut'un ta kendi. Emirlerine boyun eğeceğim...

14 Kasım 1967. Arka ağrılarım dayanılmaz hale geldi... doktorlara ağrıların dağılacağını söylemişlerdi. Aynen bu sözcüğü kullanarak. Ama böylesine değil. Derslerimin, konferanslarımın ancak ilk kırk dakikasını sürdürebiliyorum. O kadarına dayanıyorum ama kırk dakika sonra özür dileyip dersten çıkıyorum! Hep istiyorum... ama değer mi acaba?

Herhalde değer, yoksa dünyada sürdüremem bunu... [320]

Yaşamıma ellerimle son veremeyecek kadar bencil ya da gereğinden fazla korkak bir insan mıyım yoksa... Nemrut beni görecek bu gece. Bir haftaya kadar Şükran Günü tatili başlıyor... Acaba nereye gönderecekler bu kez beni?

27 Ocak 1970. Artık bu işe bir son vermek gerek. C. Frey'in o güzel sözlerini tekrarlayarak söyleyeyim, “yatağında bir başka türlü güzel olan gül” dönüp dikenlerini göstermeli artık. Bu işten bana artık hiçbir hayır yok. Nemrut da pek çok insanı, yukarıdan aşağı bulaştırdı.

Yaşamıma mümkün olduğu kadar acısız kendi ellerimle son vereceğim. Ağrılarım öylesine müthiş ki...

28 Ocak 1970. Kendimi öldürmeyi denedim. Beceremiyorum.

Tabancanın namlusunu, ardından da bıçağın ucunu o noktaya kadar getiriyorum, ama yapmak istediğim şeyi bir türlü beceremiyorum. Gerçekten o kadar mı bulaştım, o kadar mı karıştım bu işlere ki, en arzu ettiğim şeyi bile başaramıyorum? Nemrut öldürecek beni.

Biliyorum bunu. O benden daha iyi biliyor bunu.

29 Ocak 1970. Nemrut... Arthur Latona Nemrut oldu bu kez! İnanılır şey değil. Mount Holly'deki orta gelirli ailelere binlerce ev inşa etmiş olan aynı Arthur Latona! Kim olursa olsun, verdiği emri kabul edemem. Bu emrin kabul edilemeyeceğini de bildirdim kendisine. Ben bozuk para gibi harcanamayacak kadar değerli bir insanım. Bunu da söyledim ayrıca kendisine. Hayli yüklü meblağı Türkiye'de, Toros Dağlarında yaşayan birine götürmemi istiyor! Oh, neden, Tanrım neden yaşamım bir son bulmuyor?

18 Nisan 1971. Olağanüstü garip bir dünya bu. Yaşayabilmek, yarına kalabilmek, var olabilmek, soluk alabilmek için insan öyle şeyler yapıyor ki, zamanla o şeyleri yaptığına bin kez nefret duyuyor. Toplam gerçekten korkunç... Özürler ve hele her davranışa akla yakın birtakım nedenler bulmalarsa çok daha kötü... [321, F: 21] Sonra birden öyle bir şey oluyor ki, herhangi bir hüküm yürütmenin tüm gereksinmesini durduruyor, hiç olmazsa erteliyor... Ağrılarım ensemden ve bel kemiğimden daha aşağılara, iki yanıma kaydı. Başka bir nedeni olmalı, biliyordum bunu. Daha fazla dozu artıramam. Gerektiği gibi, her zamanki gibi Nemrut'un doktoruna gittim. Hayli kilo kaybetmişim, reflekslerim feci durumda. Doktor üzüldü durumuma, yarın

Southbury'deki özel hastaneye yatıyorum. Doktor sağlık durumum konusunda bir incelemeyi gerekli buluyor... Beni sağlığıma kavuşturmak için ellerinden ne gelirse yapacaklar, biliyorum... Nemrut, benim için başka gezi programlarının, çok daha önemli gezi programlarının bulunduğunu söylüyor. Yazın büyük bölümünü devamlı geziyle geçirecekmişim... Ben olmazsam, yerime başka birini kullanacaklar. Ağrılarım müthiş!

22 Mayıs 1971. Yaşlı, yorgun asker vatanına döndü. Herron'un.

Yuvası benim kurtuluşum! Bir böbreğimi aldılar. Doktor, öteki için şimdilik kesin hiçbir şey söyleyemiyor. Ama ben ondan çok daha iyi biliyorum durumu. Son günlerimi yaşıyorum. Ölümün eşiğindeyim... Oh, Tanrım, ne kadar sevinçle karşılayacağım ölümü. Nemrut artık hiçbir şey yapamaz benim için... Ama ellerinden geldiğince yaşatmaya çalışacaklar beni. Ellerinden gelebildiği kadar. Gerekli şimdi bunu yapmaları! Yıllardır her şeyi bir günlüğe yazmakta olduğumu ima ettim doktora. Soluğu kesilerek bakakaldı bana.

Ömrüm boyu hiç bu denli korkmuş bir insan görmedim.

23 Mayıs 1971. Latona yani Nemrut bu sabah uğradı bana. Onun herhangi bir konuyu açmasına fırsat vermeden ölümün, eşiğinde olduğumu bildiğimi söyledim. Artık benim, için hiçbir şeyin öneminin kalmamış olduğunu... yaşamımı sona erdirmek konusunda kararın verilmiş olduğunu, bu kararın da kendim tarafından değil, yazgım tarafından verilmiş olduğunu söyledim ona. [322] Ölüme hazırlıklı olduğumu, öleceğimi anladığım için de bayağı rahatlamış olduğumu da ekledim sözlerime, hatta daha önceleri kendi ellerimle yaşamıma son vermeyi istemiş olduğumu, ama bunu başaramadığımı da söyledim. "Doktora söylediğim şey"den söz açtı. Ne demek istediğimi sordu. "Konu" diyemedi de "şey" dedi! Korkusu yoğun bir sis gibi çöktü odaya.

Son derece soğukkanlılıkla yanıt verdim kendisine ve yanılmıyorsam son derece de yetkili biri gibi konuştum. Son günlerimi ya da aylarımı çok daha rahat geçirmemi sağladıkları takdirde, elimde ne kadar not ve anı yazısı varsa hepsini kendisine vereceğimi söyledim. Müthiş öfkelendi, ama hiçbir şey yapamayacağını da biliyordu. Çok yakında öleceğini bilen, ağrılar içinde yaşlı bir adama kim ne yapabilir? Neyi tartışabilir onunla? Ne diyebilir ona?

14 Ağustos 1971. Nemrut öldü. Kalp kriziyle öldü Latona. Hem de gözlerimin önünde, eh, yazgının, cilvesi bu! Yine de işler hiç değişmeden yürüyor. Her hafta gereksinme duyduğum kadar morfin getiriyorlar bana ve her hafta da onları getiren korku içindeki haberciler soruyor aynı soruları... Nerede günlüğüm diye... Tuttuğum notlar nerede diye... Beni tehdit edecek kadar sertleşiyorlar bazen, ama son günlerini yaşamakta olan bir adamın Nemrut'a vermiş olduğu sözü hatırlatıyorum onlara. Neden değiştireyim onu.

Neden cayayım sözümden? O zaman korkuyla geri çekiliyorlar... Yeni bir Nemrut seçilecek yakında. Yeni Nemrut'un kim olduğunu bilmek istemiyorum. Bunu da onlara söyledim... gerçekten istemiyorum!

20 Eylül 1971. Carlyle için yeni bir ders yılı başlıyor. Son yılım hu, biliyorum... yüklenebileceğim sorumlulukların son yılı yani.. Nemrut'un ölümü cesaret verdi bana. Kendi ölümümün de yakın olduğunu bilmek mi veriyor bu cesareti yoksa? İşlediğim kötülükleri pek düzeltemeyeceğimi biliyorum, ama yine de elimden geldiği kadar deneyebilirim! Yardım için el uzatıyorum, çok kötü şekilde incinmiş birkaç kişi buluyorum.

Hiçbir şey yapamasam bile yardım öneriyorum. [323]

Yardımım sadece birkaç sözden ya da bazı önerilerden de ibaret

olabilir, ama yanı başlarında olmam ve aynı cehennemi yaşamış olmam bile rahatlatıyor onları. Her seferinde büyük bir şok geçiriyor kendileriyle konuştuklarım! Bir düşünün! Şu “Ünlü kocamış kurt.” Ağrılar ve vücudumdaki yer yer uyuşukluklar neredeyse dayanılmaz hal aldı. Son günü belki bekleyemeyeceğim bile.

23 Aralık 1971. Son Noel'ime iki gün kaldı. Beni evlerine davet eden nice kişiye New York'a gideceğimi söyledim. Tabii, aslında gideceğim falan yok. Son günlerimi burada Yuva'da geçireceğim. Canımı sıkan bir haber. Haberciler yeni Nemrut'un bugüne kadar seçilmiş olanların en serti, en güçlüsü olduğunu ilettiler. Amansızmış diyorlar. Kendinden öncekiler basit birtakım ricaları ne kadar kolaylıkla yerine getiriyorlarsa, bu da idam emirlerini o denli kolaylıkla veriyormuş. Yoksa bütün bunları beni ürkütmek, korkutmak için mi söylüyorlar? Böyle şeyler korkutamaz beni!

18 Şubat 1972. Doktor bana daha yüklü “ilaçlar” vereceğini söyledi, ama dozu fazla aşmamam için de uyardı ayrıca. O da söz etti yeni Nemrut'tan. O bile üzüntülü... adamın düpedüz deli olduğunu ima etti. Hiçbir şey bilmek istemediğimi söyledim ona. Artık bu işlerde rolüm olmadığını da ekledim.

28 Şubat 1972. İnanılır şey değil! Yeni Nemrut bir canavar! Mutlaka deli olmalı!

Üç yılı aşkın süredir burada çalışmakta olanların tümüyle ilişkilerinin kesilmesini yurt dışına gönderilmelerini gitmeyi reddedecek olurlarsa öldürülmelerini istemiş! Doktor gelecek hafta buradan ayrılıyor. Karısını, ailesini, uğraşını, her şeyini bırakarak...

Latona'nın dul eşi bir 'otomobil kazası'nda öldü. Bana ilacımı getiren habercilerden biri polis New Haven'de vurularak öldürüldü. Bir ikincisi –

Capalbo-ortadan kaldırıldı. Söylentilere göre, kendisine iğne yapmışlar. [324]

5 Nisan 1972. Nemrut'tan bir ültimatom geldi... elimdeki tüm kayıtları, notları, günlükleri habercilere teslim etmem için. Yoksa her türlü ilaçları, morfinleri keseceklermiş. Evim de geceli gündüzlü gözetlenecekmiş. Nereye gidersem izleyeceklermiş beni.

Hiçbir biçimde tedavi edilmeme izin vermeyeceklermiş. Tüm ilaçlarımın kesilmesinin birlikte kanserin yapacağı etkiyi hayal bile edemiyorum. Nemrut'un bilmediği bir şey var ki, o da şu: Doktor buradan ayrılmadan önce bana aylarca yetecek kadar ilaç ve morfin vermişti. O kadar yaşayacağıma açıkça inanmamıştı... Bu müthiş, bu korkunç yaşamda, çok güçlü olduğumu anladım, bu güce dayanarak konuşuyor, hareket ediyorum. Yaşamım her zamankinden sağlam. Ölüm yakın çünkü.

10 Nisan 1972. Nemrut benim yüzümden isteri nöbetleri geçiriyor. Hakkımdaki her şeyi açıklayacağını söyleyerek tehdit etti beni... zerre kadar umurumda değil. Bunu da haberciler aracılığıyla ilettim kendisine. Çok kızmış. Tüm Carlyle Üniversitesini yıkacağını bildirmiş ama bunu yapacak olursa kendini de yok edecek. Söylentilere göre, bir toplantı düzenliyormuş. Güçlü adamların katılacağı bir toplantı... Nemrut'un dediği gibi, evim gözetleniyor artık. Geceli gündüzlü Carlyle polisi tarafından, tabii. Nemrut'un özel ordusu tarafından!

22 Nisan 1972. Nemrut savaşı kazandı. Korkunç tüyler ürpertici bir şey bu, ama kazandı! İki gazete kupürü yollamış bana. Her iki kupürde de fazla dozda uyuşturucu madde verilerek öldürülmüş iki öğrenciye ait haberler var. Birincisi Cambridge'de bir kız, diğeriyse Trinity Kolejinden bir oğlan. Günlüğümü ve notlarımı teslim etmediğim her hafta, bu listeye bir ölü daha ekleyecekmiş... Rehineler idam ediliyor! Kesinlikle

durdurulmalı bu deli! Ama nasıl? Ben ne yapabilirim? Bir planım var, ama bilmiyorum becerebilir miyim? İstediği günlüğümle diğer notlarımın yeni kopyalarını yapmam gerekli. Ancak bu sayede asıl günlüğümle diğer notlarımı koruyabilirim. [325]

Güç olacak bu, ellerim bazen öylesine titriyor ki. Acaba başarabilir miyim bu işi? Başarmam gerekli. Notlarımın her seferinde birkaç sayfasını vereceğimi söyledim. Kendimi korumak için yapıyorum bunu. Acaba razı olacak mı buna?

24 Nisan 1972. Nemrut inanılmayacak kadar kötü, ama gerçekçi. Zaten başka bir şey de yapamayacağını biliyor! Son günüm yaklaşırken ikimiz de zamanla yanşıyoruz. Bir oyalama dönemi bu! Ona vereceğim uydurma günlük notlarını daktiloyla yazıyorum. Değişik biçimde, renkte, boyda kalemlerle, kâğıtlarla. Öğrenci öldürmeyi durdurdular, ama haberci geldiği vakit bir kerecik bile onu elleri boş geri çevirirsem, öğrenci öldürmeye yeniden başlayacaklarını bildirdiler! Nemrut'un rehinelerinin yaşamları benim elimde! Ancak ben önleyebilirim onların idamlarını!

27 Nisan 1972. Garip birtakım şeyler oluyor. Üniversiteye Kabul Bölümündeki adamımız Beeson telefon etti. Jim Matlock onlara gitmiş. Beeson kuşkulanmış kendisinden. Jim ona bazı sorular sormuş, sonra da karısıyla birtakım haltlar karıştırmış. Matlock yok bizim listemizde. Nemrut'a mensup değil, ona karşı da değil. Bugüne kadar kimseden uyuşturucu madde almamış, kimseye de bir şey satmamış. Carlyle'ın devriye arabaları şimdi devamlı Matlock'un evinin dışında. Nemrut'un ordusuna alarm verildi. Neler olup bitiyor?

27 Nisan 1972. Haberciler geldi bu kez iki kişi ve bana inandırmaya çalıştıkları şey o kadar akıl almaz ki, buraya yazamam onu... Kim olduğunu sorup araştırmadım yeni Nemrut'un" Bir kerecik olsun bilmek

istemedim bunu. Ama etrafta panik alabildiğine yaygın. Nemrut'un bile kontrolünün dışında birtakım şeyler oluyor. Haberciler de açıkladılar bana Nemrut'un kimliğini... Yalan söylüyorlar! İnanamam buna! İnanmayacağım. Söyledikleri doğruysa tümümüz cehennemdeyiz demektir! [326]

Matlock günlükteki son satırlara çaresizlikle baktı. Elyazısı hemen hemen okunmaz hale gelmişti; Herron sanki günlüğü tutan kalemin akışına engel olamıyormuş gibi sözcüklerin çoğu birbirlerine bağlıydı.

28 Nisan. Matlock geldi buraya. Biliyor! Ötekiler de biliyor!! Hükümet ajanlarının bu işi kurcalamaya başladıklarını söyledi... Her şey bitti! Ama anlayamadıkları bir şey varsa, o da bundan, sonra olacaklar... Kan gövdeyi götürecek, bir sürü insan ölecek, bir sürü insan da idam edilecek! Daha aşağısı kurtarmaz Nemrut'u. Nice insan acı çekecek.

İnsanlar kitle halinde öldürülecek. Hepsi de I. Elizabeth çağı edebiyatının hocası ufak bir öğretmenin başının altından çıkıyor bunlar... Bir habercisi geldi. Nemrut'un kendi atılıyormuş meydana. İki taraf karşı karşıya vuruşacak. Şimdi gerçeği öğreneceğim... gerçek Nemrut'un kim olduğunu... Eğer habercilerin beni inandırmaya çalıştıkları kimseyse, bir punduna getirip bu günlüğü ve notları evden çıkaracağım. Bir bunlar kaldı elimde.

Tehdide başvurma sırası bende şimdi... Her şey bitti artık. Yakında ağrılarım dinecek...

O kadar da ağrım var ki... Nemrut'un kimliğinden kesinlikle emin olduğum gün buraya son bir kayıt daha düşeceğim...

Matlock kapadı günlüğü. Ne demişti Jeannie adındaki genç kız? “Kendi yargı organları, polisleri, doktorları var,” demişti.

Ya Alan Pace? O da açıklamasında ileri gelen büyük üniversite yöneticilerini, hem de tüm Kuzeydoğu bölgesi üniversitelerinin yöneticilerini eklemişti kızın listesine. Tüm üniversitelerin izlediği politikaların, işe almaların, işten işe adam kaydırmaların, ders programlarının... baş döndürücü finansman kaynaklarının Nemrut tarafından düzenlendiğini söylemişti. Her şey ellerindeydi. Her şey onların ellerindeydi. Ama hüküm dosyası da şimdi Matlock'un elindeydi. [327]

Yeterdi bu. Nemrut'u her kimse durdurmaya yeterliydi. Kan banyolarını, topyekûn idamlarını durdurmaya yeterdi. Jason Greenberg'i arayıp bulması gerekiyordu artık.

Tek başına. [328]

31

Matlock brandaya sarılı paketi koltuğunun altına sıkıştırıp Carlyle'a doğru yürümeye başladı. Geceleri pek az trafik olan tenha arka yolları izliyordu. Gece arabayla yol almanın çok tehlikeli olacağını biliyordu. Yaralı olarak tarlada bıraktığı adam Nemrut'a haber verecek kadar gelmiş olmalıydı kendine. Onun üzerine de yakalanması ya da öldürülmesi için kesinlikle alarm verilmiş olmalıydı. Görünmeyen ordular da bu kez onun peşine düşeceklerdi. Tek şansı bir an önce Greenberg'le bağlantı kurmasıydı. Jason Greenberg o anda ne yapması gerektiğini söyleyecekti kendisine.

Gömleğinde kan lekeleri vardı; pabuçlarına, pantolonuna ve ceketine bulaşmış çamurlar kurumuştu. Kılık kıyafeti birden kendisine demiryolu yükleme depolarının yakınındaki Bill'in Birahanesini anımsattı. Saat sabaha karşı ikiye gelmek üzereydi ama o tür yerler hemen hemen bütün gece açık kalırlardı. Bu tür yerlerin geceleri kapalı olmalarını gerektiren yasalar onların açık kalmalarına engel değildi.

Üniversite park yoluna vardı, sonra tepeden demiryolu yükleme depolarına indi.

Islak giysilerine elinden geldiğince çeki düzen verdi, kan lekeli gömleğini de ceketiyle gizledi. Pis kokan birahaneye girdi. Perişan kılıklı müşterilerin başlarının üzerinde tabaka tabaka duman bulutları yükseliyordu. Otomatik pikapta bir Slovak müziği çalıyor, adamlar birbirlerine bağırışıyorlardı. Matlock kılık kıyafetiyle o havaya çok iyi uyduğunu ve müşteriler arasında eridiğini anlamıştı. Orada çok değerli birkaç dakika huzur bulacaktı.

Gerilerdeki ufak bir bölmeye oturdu. [329]

“Ne oldu size yahu?”

Barmendi bunu soran. İlk başlarda kendisinden kuşkulanmış, ancak birkaç gün önce dostluğunu kazanmış olduğu barmen. Yıllar... Çağlar gelmişti sanki aradan...

“Açıkta sağanağa yakalandım. Birkaç kez de düştüm. Berbat bir de viski içtim...

Yiyecek bir şeyleriniz var mı?”

“Peynirli sandviç var. Etim de var ama size göre değil. Ekmek de pek taze değil zaten.”

“Önemi yok. Bir iki sandviç getir bana. Bir duble de bira. Yapar mısın bunu?”

“Tabii. Tabii, bayım. Gerçekten burada yemek yemek istediğinizden emin misiniz?

Yani burası size göre bir yer değil de. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde...”

İşte yine karşısına çıkmıştı. O sonu gelmeyen yersiz soru... o hep önünde sallanan soru: Ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde? Hiç de soru değildi bu aslında. O birkaç dakikacık huzuru içinde bile bir kez daha dinlemek zorunda kalmıştı o soruyu. “Anlıyorum ne demek istediğini... Ama ben ne istediğimi biliyorum.”

“Midenizin bileceği iş.” Barmen yalpa vura vura yerine döndü.

Matlock, Greenberg'in numarasını buldu, duvardaki o pis kokulu

parayla çalışan telefona gitti. Deliğe bir madeni para sokarak numarayı çevirdi.

Santral memuru, “Özür dilerim, efendim,” dedi. “Bu telefon artık faal değil. Aradığınız kimseyi bulabileceğimiz başka bir numara var mı?”

“Bir kez daha arayın. Eminim, yanılıyorsunuz.”

Santral memuresi Matlock'un verdiği numarayı bir kez daha aradı. Yanılmıyordu. Batı Virginia'nın Wheeling kentindeki santral memuru, Connecticut'un Carlyle ilçesindeki santral memuresine Bay Greenberg'i arayan kimsenin Washington'a telefon etmesi gerektiğini bildirdi sonunda. “Greenberg'i arayan herhalde onun Washington'da nerede bulunabileceğini de bilir,” diye eklemişti.

Matlock düşünmeye çalıştı. [330]

Acaba Washington'da Adalet Bakanlığı Narkotik Bürosunu ararsa, hata mı etmiş olurdu? O andaki koşullar altında Washington sırf vakit kaybetmemek için onunla temasa geçmek üzere Hartford yöresindeki bir ajanını görevlendiremez miydi? Sonra anımsadı: Federal Büronun Hartford'daki şubesine ve ajanlarına güvenmediğini Greenberg açık açık söylememiş miydi kendisine?

Greenberg'in neden işi çok gizli tuttuğunu daha iyi anlıyordu şimdi. Nemrut'un özel ordusu olan Carlyle polisini düşünmesi yeterliydi o denli dikkatle hareket etmesi için.

Yok, hayır, Washington'a telefon etmeyecekti.

Sealfont'u arayacaktı. Son umudu üniversitenin başkanıydı. Sealfont'un numarasını çevirdi.

“James! Aman Tanrım, James! Bir şeyciğin yok ya? Nerelerdeydin Tanrı aşkına?”

“Hiçbir zaman varlıklarından bile haberim olmayan yerlerde. Dünyada öyle yerler bulunduğunu bile bilmezdim.”

“Ama bir şeyin yok ya? Önemli olan tek şey o. İyisin ya?!”

“Evet, efendim. Turp gibiyim. Ve her şeyi de ele geçirdim. Ne varsa, hepsini.

Herron her şeyi bir bir yazmış günlüğüne. Yirmi üç yıllık bir öyküyü olduğu gibi yazmış başından sonuna dek.”

“Öyleyse o da dahilmiş bu işe?”

“Hem de nasıl.”

“Zavallı, hasta adam... Anlamıyorum. Yine de hiçbir şeyin önemi yok artık onun için. Gerisini ilgili makamlar düşünsün. Sen neredesin şimdi? Bir araba yollayacağım...

Hayır, ben kendim geleceğim seni almaya. Hepimiz o kadar üzüldük ki, senin için... Adalet Bakanlığının adamlarıyla devamlı temas halindeydim.”

Matlock, “Olduğunuz yerde kalın!” dedi çabucak. “Buraya gelmeyin. Ben geliyorum.

Çünkü herkes tanıyor arabanızı. Böylesi daha az tehlikeli. Her tarafta beni arıyorlar, biliyorum. Buradan biriyle bir taksi çağırtacağım. Sadece evde olup olmadığınızı önceden kesinlikle öğrenmek istedim.”

“Nasıl istersen. Yalnız çok rahatladığımı söylemek isterim. Hemen

Kressel'i arayacağım telefonla. Bana söyleyeceklerini onun da dinleyip öğrenmesi doğru olur. Zaten öyle de olması gerekli.” [331]

“Sizinle aynı fikirdeyim efendim. Az sonra görüşürüz.”

Tekrar bölmesine gitti, hiç de iştah açıcı olmayan sandviçleri yemeye başladı. Daha birasının yarısını yudumlamıştı ki, ıslak ceketinin içinden birden Blackstone'un Tel elektronik aygıtının kısa, isterik biip biip sinyalleri kulaklarını tırmaladı. Aygıtı cebinden çıkarıp hemen düğmesine bastı. 555-6868 numarasından başka bir şey düşünmeden oturduğu yerden fırladı, hızlı hızlı bir kez daha telefonun başına gitti. Elleri titreyerek madeni parayı telefonun deliğine soktu, numarayı çevirdi.

Telefonun öbür ucunda bir banttan gelen sözler yüzüne bir kırbaç gibi sakladı.

“**Süvari Üç Sıfır iptal edilmiştir**.”

Sonra bir sessizlik oldu. Blackstone'un uyardığı gibi, öbür uçtan sadece bir tek cümle söylenmişti. Üstelik bir kerecik. Yinelemeden. Öbür uçta konuşacak kimse yoktu.

Kararın değiştirilmesi için herhangi bir girişimde bulunmaya olanak yoktu.

Her şey bitmişti.

Ama bir şeyler yapmak da gerekliydi! Kesip atılamazdı böylesine! Blackstone kendisiyle yapılan anlaşmayı iptal ediyorsa, bunu neden yaptığını bilmek, öğrenmek hakkıydı!

Pat’ın o anda güvencede olduğunu bilmek de hakkıydı!

Dakikalarca uğraştıktan, sağa sola bir sürü tehditler yağdırdıktan sonradır ki, Blackstone ile görüşmeyi başarabildi.

“Sizinle konuşmaya zorunlu değilim!” Uykulu ses küstahça bir ton taşıyordu. “Daha önce de açık seçik belirtmiştim bunu! Ama yine de konuşuyorum, çünkü hiçbir şey umurumda değil. İstersem bir saniye sonra nereden telefon ettiğinizi saptayarak arayanların sizi nerede bulabileceklerini bildiririm!”

“Beni tehdide kalkışmayın! O kadar çok paramı aldınız ki, beni tehdide kalkışamazsınız! Neden iptal ettiniz anlaşmamızı? Bunu bilmeyi istemek hakkımdır.”

“Çok pis işlere bulaşmışsın da ondan! Pis kokular geliyor yaptığın işlerden!”

“Yeterli değil bu sözler anlaşmamızı iptal için. Hiçbir anlamı yok bu sözlerinizin.” [332]

“Öyleyse size biraz daha ayrıntılı bilgi vereyim. Tutuklanmanız için resmen karar alındı. Bir mahkeme kararı. Ayrıca...”

“Ama niçin? Allahın belası söyle, niçin? Korumak amacıyla gözaltına almak için mi beni? Önleyici tutuklama mı?”

“Hayır, cinayet suçundan, Matlock! Ayrıca uyuşturucu madde dağıtımı suçundan! Tanınmış uyuşturucu madde satıcılarına ve dağıtıcılarına bile bile yardım suçundan ek olarak. Hapı yuttun, Matlock! Dediğim gibi, leş kokuyor elini, sürdüğün işler! Ve çevirdiğin işlerden de tiksiniyorum!”

Donmuş kalmıştı Matlock. Cinayet ha? Uyuşturucu madde dağıtımı ha! Nelerden söz ediyordu Blackstone!

“Size neler söylediler, bilmiyorum ama doğru değil bunlar. Hiçbiri doğru değil!

Ben neden tehlikeye attım yaşamımı, haberiniz var mı sizin! Şu anda elimde bulunan şeyi ele geçirmek için!”

“Gerçekten güzel konuşuyorsun,” diyerek Blackstone kesti onun sözünü. “Ama çok dikkatsiz bir adamsın! Üstelik itin birisin! Eli kanlı bir hergele! Şu anda Carlyle kenti dışındaki tarlaların birinde gırtlağı kesilmiş bir ceset var. O Ford steyşının asıl sahibini bulup senin arabayı nasıl ele geçirdiğini saptamak hükümet ajanlarının on dakikasını bile almadı.”

“Ben öldürmedim onu! Onu ben öldürmedim, yemin ederim, İsa'nın başı üstüne.”

“Ah, tabii, tabii sen öldürmedin! Doğu Yamacında bir kurşunla kafasını uçurduğun adamı da görmedin tabii... Ne var ki, seni orada görmüş olan bir otopark kâhyasıyla iki kişi daha var! Unuttum. Üstelik de kafasızın birisin! Park denetçisinin silici altına kıstırdığı otopark fişini bile olduğu yerde bırakmışsın!”

“Durun durun bir dakika diyorum! Bekleyin bir dakika!' Tüm bunlar çılgınca şeyler.

Doğu Yamacında buluştuğum adanı konuşmak için kendi davet etmişti beni oraya! Sonra da beni öldürmeye kalkıştı.”

“Sen onu avukatına anlat. Adalet Bakanlığının adamlarından tüm hikâyeyi olduğu gibi başından sonuna öğrendik. Ben istedim bilgiyi o konuda kendilerinden. [333]

Mesleğimde çok sağlam ve köklü bir ünüm vardır. Sana şu kadarını

söyleyeceğim. Gerçekten adam kandırırken pahalı kandırıyorsun. Bir çek hesabında altmış bin dolardan fazla paran var. Ama leş kokuyorsun, Matlock!”

Matlock o kadar şaşırmıştı ki, ne diyeceğini bilemedi. Sonunda konuşmayı başardığı zaman da, soluksuz, ancak güç bela duyulabilen bir sesle konuştu.

“Beni dinleyin. Dinlemeniz gerekli beni. Söylediğiniz şeylerin tümünü de tek tek açıklayabilirim gerçek nedenleriyle. Tarlada gırtlağı kesik bulunan adam dışında. Onu anlayamadım. Ama ister inanın, ister inanmayın, umurumda değil. Önemi yok artık. Olayları açıklayabilmek ve kendimi temize çıkarmak için gerekli tüm belgeler elimde şu anda...

Benim için önemli olan bir tek şey var. O da kızın gözetlenmesi! Korunması! Anlaşmamızı iptal etmeyin! Gözetleyin, koruyun onu!” “Sen doğru dürüst İngilizce anlamıyorsun anlaşılan. **İptal edildi anlaşma. Süvari Üç Sıfır iptal edildi**.” “Peki, kız ne olacak?”

Blackstone acı acı. “Onun durumundan biz sorumlu değiliz,” dedi. “Carlyle polisi koruyor onu.”

Bankonun önünde bir kaynaşma vardı. Birahane sahibi dükkânı kapatıyordu. Müşteriler bayağı bozulmuşlardı buna. Birayla ıslanmış, pis maun bankonun iki tarafından karşılıklı küfürler, kaba sözler savruluyordu.' Aklı biraz daha başında, daha az içkili, daha soğukkanlı, müşterilerse ağır ağır kapının yolunu tutuyorlardı.

Matlock felce uğramış gibi, o pis kokulu telefonun yanı başında kalakalmıştı. Bankonun önündeki gürültü alabildiğine arttı, ama yine de Matlock hiçbir şey duymuyordu; gözlerinin önündeki karaltı biçimindeki insanlar sadece birer lekeden ibaretti. Midesine kadar hasta hissetti

kendini birden. Kusacakmış gibi döndüğünü duydu midesi... O yüzden de Lucas Herron'un brandaya sarılı günlüğüyle bastırdı karnını. Yine kusmak üzere olduğunu anladı. Tıpkı Doğu Yamacındaki cesedin başında olduğu gibi. [334]

Ama... Vakit yoktu artık böyle şeylere. Pat, Nemrut'un özel ordusunun eline düşmüştü. Şimdi kendinin harekete geçmesi gerekiyordu. Ve harekete geçtiği anda da zemberek boşalacaktı. Bir daha da kurmaya olanak olmayacaktı o zembereği.

Korkunç gerçek şuydu ki, nereden başlamak gerektiğini bilmiyordu.

“Neyiniz var, bayım? Sandviçler mi dokundu?”

“Ne dedin?”

“Kusmak üzereymişsiniz gibi bir haliniz var,”

“Ha?... Yok, yok!” Matlock birahaneden hemen hemen kimseler kalmamış olduğunu o anda fark etti ilk kez.

Günlük!

Pat'ı kurtarmak için fidye olarak kullanacaktı günlüğü! Hiçbir acılı karar vermek zorunda kalmayacaktı! Bu boktan, heriflerin uğruna! Bu işleri el altından yürütenlerin uğruna! Nemrut alabilirdi Herron'un günlüğünü! Mahvına neden olacak suçlayıcı belgeyi!

Ama sonra ne olacaktı? Nemrut sağ koyacak mıydı Pat'ı? Kendisini de sağ bırakacak mıydı? Ne yazmıştı Lucas Herron: **Yeni Nemrut bir canavar... Acımasız. Seri halinde idam kararları veriyor**.

Nemrut, Lucas Herron'un günlüğünü okumaktan çok daha hafif suçlar

işlemiş oldukları için düzineyle adam öldürtmüştü.

“Bana bakın, bayım. Özür dilerim, ama burayı kapatmam, gerek artık.”

“Bir taksi çağırır mısınız bana lütfen?”

“Taksi mi? Bu saatte taksi bulunsa bile, sabahın üçünde dünyada buraya kadar gelmez.”

“Arabanız var mı?”

“Durun bakayım bir dakika, bayım. Burasını temizleyip' kapatmam gerekli. Hayli hareketli, kalabalıktı bu akşam burası. Yalnızca kasadaki hesabı toparlamak bir yirmi dakikamı alır.”

Matlock banknot destesini çıkardı cebinden, içlerinde en ufağı yüz dolarlıktı.

“Bir araba gerekli şu anda bana. Hemen. Ne kadar istersin? Bir saat sonra, belki daha bile kısa bir zaman içinde tekrar geri getireceğim onu.” [335]

Barmen, Matlock'un elindeki paraya baktı. Hiç de her zaman görülen destelerden değildi. “Çok eski bir arabadır benimki. Belki kullanmakta bile güçlük çekersiniz.”

“Ne olursa olsun kullanabilirim! Alın! Alın şu yüzlüğü! Bir yerini falan çarpıp sakatlayacak olursam tüm desteyi veririm! Al! Al diyorum Tanrı aşkına!”

“Tabii! Tabii, bayım.” Barmen elini önlüğünün altına attı, arabasının anahtarlarını çıkardı. “Sapı dört köşeli olan anahtar kontağındaki.

Araba arka tarafta. Altmış iki Chevrolet. Arka kapısından çıkın birahanenin.”

“Teşekkür ederim.” Matlock barmenin işaret etmiş olduğu kapıdan tarafa seğirtti.

“Hey, bayım!”

“Ne var?”

“İsminizi ne demiştiniz? Bir kez daha yineler misiniz? 'Rock' falan gibi bir şeydi galiba? Unuttum. Yani canım demek istiyorum ki, isminizi bile bilmiyorum.”

Bir an düşündü Matlock. “Rud adım Rud Nemrut. Nemrut adım.”

“Öyle isim olur mu, bayım?” İrikıyım adam Matlock'a doğru yürüdü. “Alabalık avında kullanılan tüylü zokalardan birinin adıdır Nemrut. Şimdi asıl adınızı söyleyin de bana?

Arabamı alıyorsunuz, bilmem gerekli adınızı.”

Matlock para destesini hâlâ elinde tutuyordu. Destenin içinden üç adet yüzlük banknot daha sıyırıp yere attı. En doğru hareket görünmüştü bu o anda kendisine. Steyşın vagonuna karşılık dört yüz dolar vermişti Kramer'e. Bir yerlerde bir şeyleri denk düşürmek gerekliydi. Ya da hiç olmazsa, anlamsız bir mantığa baklamak gerekliydi.

“Al sana dört yüz dolar. 62 modeli bir Chevrolet'yi pazara çıkarsan veren olmaz dört yüz doları! Üstelik geri de getireceğim!” Kapıya koştu. Bil'in Birahanesinin minnettar ama kafası iyice karışmış barmeninin son sözlerini kapıdan dışarı fırlarken duydu.

“Nemrut ha! Ne matrak herif!”

Sahibinin dediği gibi, araba hurda haldeydi. Yine de yürüdü. [336]

Önemi olan da sadece buydu. Sealfont gerçekleri çözmesine yardımcı olacak, başka hareket yolları, çareler bulacaktı. İki kafa bir kafadan daha iyiydi; tüm sorumluluğu üzerine alıp, omuzlarında taşımaktan korkuyordu artık Matlock. Bunu yapa, bilecek durumda değildi. Ve Sealfont'un da yüksek yerlerde, temasa geçebileceği kimseler vardı.

Aracı görevindeki Sam, Kressel onları dinleyecek, direnmelere karşılaşacak, sonra da üniversite adına dehşete düşecekti. Ne olursa olsun, tüm direnmelerine kulak tıkanacaktı. Her şeyden önce gelen Pat'ın güvenliğiydi. Sealfont sağlardı bunu mutlaka.

Belki de tehdide başvurmanın zamanı gelmişti... Herron'un en sonunda yapmış olduğu gibi. Nemrut, Pat'ı eline geçirmişti. Kendi de Herron'un tüm şebekeyi ve liderleri mahkûm eden günlüğünü. Yüzlerce, belki de binlerce insanın yaşamının korunmasına karşılık bir tek insanın sağlığı pazarlık konusu olacaktı. Bu pazarlıktan kârlı çıkacağını Nemrut da anlayacaktı, bir bakışta. Geri çevrilecek bir öneri değildi, kozlar lehlerineydi.

Demiryolu antrepolarına yaklaştığı sırada, bu biçimde düşüncelerin, kendini de düzenbaz yaptığım fark etti. Pat eninde sonunda bir X miktarı haline getirilmişti. Elinde bulunan Herron'un günlüğü de Y miktarı. Bu iki öğe bir denklemde karşı karşıya getirilecek, matematikçi gözlemciler sunulan malzemeyi inceleyerek kararlarını ona göre vereceklerdi. Postu deldirmeden yaşamı sürdürebilmek için buz gibi bir mantıktı bu. Bu denklemde duygusal öğelerin yeri yoktu. Bile bile, tiksin, tiyle, bir kenara bırakılacaktı bunlar.

Ürkütücü bir şeydi bu.

İstasyona gelince sağa döndü, arabayı üniversite park yolundan sürmeye başladı.

Sealfont'un malikânesi bu yolun bitimindeydi. 62 model Chevrolet'yi gidebileceği kadar hızla sürü, yordu. O da yokuş yukarı saatte 50 kilometreden fazla değildi. Sokaklar ıssız, fırtınayla yıkanıp tertemiz olmuştu. Mağazaların, cepheleri, evler ve üniversite çevresi karanlık ve sessizdi.

Kressel'in evinin, üniversite park yolundan sapılan High Caddesinde, yarım blok kadar ilerde olduğunu, anımsadı birden. O tarafa saparak Kressel'in evine varmak yarım dakika bile sürmeyecekti. [337, F: 22]

Bir denemeye değerdi. Kressel, Sealfont'un evine gitmek için henüz yola, çıkmamışsa, onu da evinden alacaktı. Yol boyunca konuşabilirlerdi. Matlock'un konuşmaya başlaması, bir yerlerden başlaması gerekiyordu. Herkesten uzaklaşmış durumda yaşamaya daha fazla dayanamayacaktı.

Arabayı Hing Caddesinin köşesinden sola kırdı. Kressel'in evi, çevresi zakkum çiçekleriyle dolu, çok geniş bir yeşil alanın gerisinde, caddeden hayli içeride büyük, gri bir sömürge devri yapısıydı. Alt kat pencerelerinde ışıklar vardı. Talihi yardım ederse, belki Kressel'i evinde bulurdu. Evin önünde iki araba vardı; biri otomobil yolu üzerindeydi arabaların.

Matlock yavaşladı.

Bahçedeki otoyolunun gerisinde donuk bir parıltı çekmişti dikkatini. Kressel'in mutfağının da ışıkları yanıyordu; mutfak penceresinden

dışarı vuran ışıkta Matlock üçüncü arabanın kaputunu seçti. Oysa sadece iki arabalı bir aileydi Kressel'ler.

Tekrar dikkatle baktı evin önüne park edilmiş arabaya. Carlyle polisine ait bir devriye arabasıydı öndeki. Carlyle polisi Kressel'in evindeydi!

Nemrut'un özel ordusu Kressel'in yanındaydı.

Yoksa özel ordusu Nemrut'un yanında mıydı?

Direksiyonu sola kırdı, devriye arabasına çarpmasına ramak kalarak onu sıyırdı, sonra yoldan öteki köşeye doğru gazladı yeniden arabayı. Oradan sağa döndü, gaz pedalına sonuna kadar bastı. Kafası karmakarışık, düşünceleri allak bullaktı. "Ürkmüştü, şaşalamıştı. Sealfont, Kressel'e telefon ettiyse ki ettiği belliydi ve Kressel de Nemrut'la birlikse ya da daha kötüsü Kressel, Nemrut'un ta kendisiyse, civarda kesinlikle başka devriye arabaları da olacaktı. Pusuya yatmış, kendisini bekleyen başka devriye arabaları, özel ordunun başka askerleri de olacaktı yörede.

Düşünceleri Carlyle Emniyet Amirliğine, Loring'in öldürülmüş olduğu geceye gitti.

Kressel o gece hayli rahatsız etmişti kendisini. Ve ondan önce de, Loring ve Greenberg'le beraber oldukları zaman, gerek Loring'in, gerek Greenberg'in yanında, Kressel'in Federal Büro ajanlarına gösterdiği düşmanlık duyguları hiç de insan aklının kuşkulanmadan kaldırılabileceği şeyler değildi. [338]

Oh. Tanrım! Şimdi her şey ne kadar da aydınlanmıştı. Hiç yanılmamıştı içgüdülerinde. Av kadar avcı rolünde de kendisine o denli

yardım etmiş olan içgüdülerinde yanılmamıştı demek. Çok dikkatle göz altında tutulmuş, atacağı her adım çok daha önceden bilinmişti. Aracı Kressel, gerçekte izleyen, arayan, üstün katil Kressel'den başkası değildi.

Hiç bir şey göründüğü gibi değildi... Gerçek sadece insan gördüklerinin duyduklarının önerisinde, ardında olandı. Duygularına güvenmeliydi insan.

Ne yapıp yapıp bir yolunu bularak Sealfont’a bağlantı kurmalıydı. Büyük hainin Kressel olduğunu bildirip uyarmalıydı onu. Şimdi ikisinin de kendilerini korumaları, bir üs kurup oradan harekete geçerek karşı darbeyi indirmeleri gerekiyordu.

Sevdiği kızı kaybedecekti yoksa...

Kaybedecek bir saniyeleri bile yoktu. Sealfont, Herron'un günlüğünü ele geçirmiş olduğunu hiçbir şeyden kuşkulanmadan anlatmış olmalıydı Kressel'e. Kressel'in bilmesi gereken tek şey de bundan ibaretti.

Nemrut'un tüm bilmesi gereken şey yani. Nemrut'un hem Korsika kâğıdını, hem de Herron'un günlüğünü ele geçirmesi gerekiyordu. Nemrut o anda ikisinin de nerede, kimde bulunduğunu biliyordu. Bu anın ya zafer ya da felaket anı olacağını tüm özel ordusuna bildirecekti. Mutlaka Sealfont'un evi etrafında pusuya yatmış, bekliyorlardı kendisini.

Sealfont'un malikânesi Nemrut'un girmesini beklediği tuzaktı.

İlerideki köşeden batıya direksiyon kırdı Matlock. Anahtarları pantolon cebindeydi. Pat'ın dairesinin anahtarı da onların arasındaydı. Kimse öyle bir anahtarı olduğunu bilmiyordu. Kimse de kendisinin kalkıp oraya gideceğini ummazdı. Göze alması gerekiyordu bu tehlikeyi.

Genel bir telefona gidip de oradan telefon edemezdi. Her telefon kulübesi bir elektrik direğinin ışığı altındaydı. Bir elektrik ışığı altında görülmesiyse düpedüz bir kurşunu davet etmek olacaktı. [339]

Çünkü devriye arabaları şu anda mutlaka her tarafı tarıyorlardı.

Hemen arkasında bir otomobil motorunun uğultusunu duydu. Sonra da birden midesindeki o keskin acıyı... Peşinde bir araba vardı. Gittikçe yaklaşan bir araba. 62 modeli bir Chevrolet de dünyada başa çıkamazdı arkadan gelen arabayla.

Gaz pedalına tüm gücüyle basmaktan sağ ayağı zonklamaya başlamıştı. Bir yan sokağa ansızın direksiyon kırarken elleri simidi delicesine kavramış, kollarının adaleleri de alabildiğine gerilmiş, ağrıyordu. Bir viraj daha aldı. Direksiyonu sola kırdı, araba yolun hemen kenar çizgisinin üzerinden yalpalanarak yolun ortasına kaydı. Gerideki araba hiç sağa sola sapmıyor, arayı üç metreden fazla açmadan, farları gözleri kamaştırıcı bir parıltıyla yanarak, şaşmadan ardından geliyordu.

Ardındaki araba aralarındaki açıklığı kapatmayacaktı! O anda kapatmayacaktı.

Matlock o ana kadar ne yaptıysa hepsinde olasılıkları yanlış hesaplamış, tüm işaretleri yanlış yorumlamıştı. Her önemli kavşakta daha ustaca manevralarla kendisini atlatmış, daha baskın çıkmışlardı. Hakkında dedikleri doğruydu; düpedüz bir amatördü. Başından beri bilmediği sularda seyretmeye kalkışmıştı. Şimdi de, en sonunda, son saldırısının bitiminde kendisi için hazırlanmış bir tuzak bulmuştu. Kendisini öldürecek, Korsika kâğıdıyla tüm suçluları adaletin pençesine teslim edecek olan günlüğü ele geçireceklerdi.

Sevdiği kızı da, yaşamını öylesine zalimce, düşünmeden tehlikeye attığı o günahsız çocuğu da öldüreceklerdi. Sealfont'un işi bitecekti... Çünkü çok şey biliyordu artık. Ondan başka daha kaç kişinin başının yenebileceğim de Tanrı bilirdi.

Peki öyle olsun...

Böyle bitecekse, gerçekten tüm umutlarını yitirdiyse, her şeyi hiç olmazsa bir jestle sona erdirmeliydi. Otomatik tabancayı almak için kemerine el attı.

Şimdi kovalayanla kovalananın geçtikleri cadde üniversite bahçesinin dış kenarını izliyordu. Bu yol üzerinde sadece bilim kuruluşları ve bir sürü otoparkından başka bir şey yoktu.

Chevrolet'nin direksiyonunu mümkün olduğu kadar sağa kırdı, sağ kolunu göğsünün önünden sol tarafındaki açık pencereye uzattı. Tabancanın namlusunu otomobil penceresinden çıkarıp peşindeki otomobile çevirdi. [340]

İki el ateş etti. Ardındaki araba hızını artırmıştı. Matlock arkadaki arabanın ön tamponunun Chevrolet'nin arka tamponuna bindirdiğini, madenin madene yüklendiğini duydu.

Bir kez daha asıldı otomatiğin tetiğine. Ama bu kez, silah gürleyeceğine, sadece tetiğin boşa vurduğunu bildiren bir ses duydu o kadar.

Son jesti bile boşuna olmuştu.

Peşindeki bir kez daha yüklendi Chevrolet'ye. Matlock arabanın kontrolünü kaybetti; tekerlekler döndü, kolu kopacak gibi zorlandı, Chevrolet sola yatarak yoldan çıktı.

Matlock bir yandan kapının tokmağına uzanırken, bir yandan da umutsuzcasına arabayı düzeltmeye çalıştı. Gerekirse arabadan fırlayıp kaçmayı düşünmüştü.

Ama hiçbir şey düşünmez oldu; tüm kurtuluş içgüdüleri donmuştu. O bir saniyenin bilmem kaçta kaçı içinde, zaman durmuştu. Çünkü ardındaki araba hizasına gelmiş, Matlock kendisini kovalayanın yüzünü görmüştü.

Gözlerinin etrafı ve gözlüklerinin altı sargı bezleri ve gazlı bezlerle kapalıydı adamın. Yine de sargılar o kara devrimcinin yüzünü gizleyememişti. Julian Dunois'ydı direksiyon başındaki.

Chevrolet sağa kayıp yolun eğiminden fırladığı, anda, Matlock'un hatırladığı son şey o yüz olmuştu.

Sonra karanlık kapladı her yeri. [341]

32

Ağrı uyandırdı onu. Tüm sol yanını sarmış gibiydi ağrı. Başını döndürdü, döndürürken de başının altında bir yastık olduğunu fark etti.

Loşça aydınlatılmıştı oda, ışık sadece öte yandaki bir masa lambasından geliyordu.

Matlock başını oynatarak sağ omzu üzerinde biraz olsun doğrulmaya çalıştı. Dirseğini şilteye gömdü, hareketsiz sol kolu vücudunun dönüşünü cansız bir ağırlık gibi izledi.

Birden durdu.

Odanın karşısında, tam karyolanın ayakucu hizasındaki iskemlede biri oturuyordu.

Önceleri seçemedi adamın yüz çizgilerini. Işık hafifti, gözleri de ağrıdan, bitkinlikten bulanık görüyordu.

Sonra yavaş yavaş adamın yüzü gözlerinin önünde netleşti. Bir zenciydi bu. Kara gözleri, gayet ustaca kesilmiş yarım daire biçiminde bir Afro başın altından bakıyordu kendisine. Adam Williams'tı bu zenci. Carlyle Üniversitesi'nin ateşli Kara Solu'nun lideri.

Williams konuştuğunda ses tonu yumuşaktı, bir kez daha yanlış anlamadıysa, zenci gencinin sesinde bir acıma ifadesi vardı.

“Uyandığınızı haber vereceğim Julian kardeşe. Sizi görmeye gelecek.” Williams oturduğu iskemleden kalkarak kapıya gitti. “Sol

omzunuzu çarpmışsınız. Karyoladan kalkmaya kalkışmayın. Bu odada pencere falan yok. Kapının dışındaki koridorda da nöbetçiler bekliyor. Sakin olun! Dinlenmeye bakın. Dinlenmeye gereksinmeniz var."

"Dinlenmek için vaktim yok benim, Tanrının belası!" [342]

Matlock biraz daha dikine doğrulmaya çalıştı ama duyduğu acı çok arttı. Henüz o acıya dayanabilecek duruma gelmemişti.

"Başka çareniz yok." Williams kapıyı açarak çabucak dışarı çıktı, sonra sıkıca çekip kapadı kapıyı ardından.

Matlock tekrar yastığın üzerine düştü... Julian kardeş... Şimdi anımsıyordu. Hızla geçen arabanın şoför mahallinin penceresinden bakarak kendisini gözetleyen Julian Dunois'nın sargılar içindeki yüzü. Birkaç santim berisine kadar yaklaştırmıştı yüzünü sanki. Öyle gelmişti kendine. Sonra Dunois'nın sözleri, şoförüne verdiği komutlar gelmişti kulaklarına. Bağırarak, bir Karayip diliyle haykırmıştı Dunois.

"Vur ona, oğlum. Vur ona bir kez daha! Sür çıkart yoldan dışarı, oğlum!"

Sonra her şey bir anda simsiyah kesilmiş, karanlığın içi yabanıl seslerle, parçalanan madenlerin, kırılan camların çatırtılarıyla dolmuştu. Matlock da vücudunun burkulduğunu, ekseni etrafında döndüğünü, kapkara bir boşluğun içine sarmallar çizerek fırıl fırıl uçtuğunu duymuştu.

Oh, Tanrım! Ne kadar zaman geçmişti acaba aradan? Saatine bakmak için sol kolunu kaldırmaya çalıştı ama kolu hemen hiç oynamadı. Acı çok keskin, devamlıydı. Lastikli kayışı söküp almak için sağ elini uzattı sol bileğine, ama yerinde değildi saati. Almışlardı.

Doğrulmak için tüm gücünü toplayarak zorlandı, sonunda yatağın kenarına oturmayı başardı. Yataktan aşağı salmış ayaklarını, doğrulup oturabildiği için bin şükür ederek ayaklarını sıkı sıkı bastı yerdeki parkelere... Tüm parçaları bir araya getirmesi, olup bitenleri kafasında canlandırmaya çalışması, nereye gittiğini bilmesi gerekiyordu.

Pat’ın evine gitmek için yoldaydı. Araba sürüyordu. Adrian Sealfont'a telefon edip onunla ortak bir plan hazırlamak için kimsenin kendisini rahatsız etmeyeceği bir telefon bulmaya gidiyordu. Düşmanın, Nemrut'un Kressel olduğunu söyleyerek Sealfont'u uyarmaya gidiyordu. Pat'ı kurtarmak için de Herron'un günlüğünü fidye olarak kullanmayı kararlaştırmıştı. Sonra takip başlamıştı. Ne var ki, tam bir takip de değildi bu. Julian Dunois'nın komutasında olan ardındaki araba delicesine bir korkulu oyun oynamıştı kendisiyle. [343] Kahredici bir dağ kedisinin yaralı bir keçiyle oynayışı gibi oynamıştı. Dunois onunla. En sonunda da saldırmıştı çeliğe karşı çelik ve onu karanlığın içine sürmüştü.

Kaçması gerekiyordu oradan. Biliyordu bunu. Ama nereden kaçacaktı, nereye kaçacaktı?

Penceresiz odanın kapısı açıldı. Dunois girdi, ardından da Williams.

Hukukçu, “Günaydın,” dedi. “Sonunda doğrulup oturabilmişsiniz, bakıyorum. İyiye işaret bu.”

“Saat kaç? Neredeyim ben?”

“Dört buçuğa geliyor. Lumumba Binasındaki bir odadasınız. Görüyorsunuz ya hiçbir şey gizlemiyorum sizden... Şimdi siz de aynı biçimde davranmalısınız. Hiçbir şey gizlememelisiniz benden.”

“Bana bakın!” Matlock elinden geldiğince kendine hâkim olarak konuştu. “Sizinle hiçbir kavgam yok. Hiç birinizle. Ben sadece...”

“Ben aynı fikirde değilim,” diyerek gülümsedi Dunois. “Bir baksanıza yüzüme. Çok büyük şansım varmış ki, kör olmadım. Gözlüğümün camlarım ezerek parçalamaya kalkıştınız göz yuvalarımın içinde. Kör olsaydım üzerime aldığım görev ne büyük zarar görürdü bundan.”

“Bırak Allahını seversen! Gizlice asit verdiniz bana!”

“Siz kışkırttınız bizi de onun için. Kardeşlerimizin çıkarlarıyla taban tabana çelişen birtakım faaliyetlere giriştiniz. Hiç karışmaya hakkınız olmayan işlere burnunuzu soktunuz. Neyse, şimdi sırası değil böyle bir tartışmanın. Anlamı yok daha doğrusu. Hiçbir yararı da olmayacak bize... Bize getirdiğiniz şeyin değerini takdir ediyoruz. En iyimser anımızda bile bu kadar değerli bir şey getirebileceğiniz aklımızın ucundan geçmezdi.”

“Günlüğü aldınız demek?”

“Ve de Korsika mektubunu. Toplanacağını bildiğimiz görüşme için İtalyan davetiyesini. Günlükse sadece bir söylentiden ibaretti. Ta bu geceye... Daha doğrusu, bu sabaha kadar. Kendinizle gurur duymalısınız. [344]

Sizden çok daha tecrübeli düzinelerle insanın başaramadığı bir şeyin üstesinden geldiniz. Defineyi buldunuz. Gerçek defineyi!”

“Onu geri almam gerek!”

Duvara yaslanmış olan Williams onu gözetleyerek, “Hiç de öyle bir şey olabileceğini sanmıyorum,” dedi.

“Onu geri alamazsam bir kız ölecek! Bana ne bok yaparsanız yapın, diyeceğim yok, ama bırakın da kızı kurtarayım. Günlüğü kullanarak. Tanrım! Yalvarırım, yalvarırım diyorum!”

“Kız için duygularınız çok derin değil mi? Gözleriniz yaşardı, görüyorum.”

“Oh, Ulu İsa! Siz okumuş bir insansınız! Bunu yapamazsınız! Dinleyin beni! Hangi bilgiyi isterseniz alın o günlüğün içinden! Sonra da bana iade edin onu. Bırakın da gideyim! Yemin ederim, geri geleceğim. Bir fırsat verin o kıza! Sadece bir fırsat, o kadar!”

Dunois ağır ağır duvarın dibindeki iskemleye yürüdü. Matlock'un kendine geldiğinde, Williams’ın oturduğunu gördüğü iskemleye. Onu öne doğru çekti Dunois. Yatağa daha yakın bir yere. Sonra da oturdu, dikkatle bacak bacak üstüne attı. “Kendini çok çaresiz hissediyorsun, değil mi? Belki... Belki de son derece umutsuz.”

“Çok şeyler geçti başımdan.”

“Hiç kuşku yok ona. Ve okumuş bir adam olarak... Benim mantığıma hitap ediyorsun.

Sana yardım etmek benim gücüm içinde. Bu nedenle de senden üstünüm. Bunu anlıyorsun, değil mi? Öyle olmasaydı dünyada öyle bir ricada bulunmazdın benden.”

“Oh, Tanrım! Bırak bu konuşmaları!”

“Nasılmış, şimdi anladın mı? Çaresiz durumdasın. Üstelik mutsuz da. Kulaklarımız dileklerine sağır mı kalacak, onu merak ediyorsun... Gerçekten, Bayan Ballantyne yaşamış ölmüş benim umurumda mı? Bir saniyecik olsun düşündün mü bunu? Benim için onun bir öncelik

taşıdığına zerre kadar olsun inanıyor musun gerçekten? Çocuklarımızın, sevgili evlatlarımızın senin için ifade ettiği değerden bir kırıntı bile farklı değil benim için.”

Dunois'ya bir yanıt vermesi gerekiyordu. Matlock çok iyi biliyordu bunu. Kaçamak konuşacak olursa, zenci lideri hiçbir şey vermeyecekti kendisine. Bir başka oyundu bu da... Kısaca bile olsa, oynaması gerekiyordu bu oyunu.

“Zencilerin iyiliği için parmak bile kıpırdatmayan insanlardan nefret ederim. Beni tanıyorsun. Açık seçik söyledin bunu sen de. Onun için herhalde biliyorsun bu yanımı.”

“Ah, ama bilmiyorum! Seçimi kendin yaptın. Üstünler hesabına çalışma kararını kendin verdin, oğlum! Washington hesabına. Yüz yıllardır, tam iki yüz yıldır, benim halkım üstün Washington'a yalvarıp yakardı. 'Yardım edin bize', diye haykırdı. 'Umutsuz bırakmayın bizi', diye. Çığlık çığlığa. Ama dinleyen oldu mu? Ne gezer. Şimdi de kalkmış, seni dinlememi istiyorsun?”

“Evet, istiyorum! Çünkü ben senin düşmanın değilim. Belki olmamı istediğin kadar mükemmel bir insan değilim ama düşmanın da değilim. Hiç değilim. Ve benim gibi insanların ricalarını reddedecek olursan, bizi birer birer nefret yuvası haline getireceksin. O zaman da işin bitiktir. Çünkü sayıca azınlıktasınız, unutma bunu, Dunois. Sizin her 'Haksızlık!' diye haykırışınızda barikatlara koşacak değiliz. Ama haykırışlarınızı da duyuyoruz. Yardım etmek istiyoruz size.”

Dunois buz gibi bir bakışla baktı Matlock'a. “Kanıtla öyleyse.”

Matlock aynı biçimde karşıladı onun bakışını. “Beni yem olarak kullanın, rehineniz olarak kullanın. Gerekirse öldürün. Ama o kızı

kurtarın.”

“Onu yapabiliriz. Rızanı almadan da rehine olarak kullanabiliriz seni. Ya da öldürebiliriz. Cesur bir tutum bu, ama hiçbir şeyi kanıtlamıyor.”

Matlock, Dunois'nın sert bakışlarını kendinin de aynı derecede sert bakışlarından kaçırmasına fırsat vermedi. Yumuşak bir sesle konuştu. “Sana yazılı bir belge vereceğim. Yazılı, sözlü... Banda al dilersen. Hiçbir biçimde beni zorlamana ya da ikna etmene fırsat vermeden kendiliğimden yapacağım bunu. Her şeyi bir bir açıklayacağım. Beni nasıl kullandıklarını, neler yaptırdıklarını, kendimin de neler yaptığımı. Her şeyi. [346]

Nemrut'un da, Washington'dakilerin de hakkından geleceksin o ifadeyle.”

Dunois kollarını göğsünde çaprazlayarak Matlock'unkine denk sakin bir sesle konuştu. “Bunu yapacak olursan meslek hayatın son bulacak. Herhalde bunu biliyorsun. Çok sevdiğin bu yaşamı terketmen gerekecek. Kalburüstü hiçbir üniversite hiçbir kürsüye kabul etmeyecek seni. Bir daha da hiç kimse, hiçbir siyasal grup güvenmeyecek sana. Parya olacaksın düpedüz.”

“Kanıt istedin benden. Başka verebilecek bir şeyim yok sana.”

Dunois iskemlesinde hiç kımıldamadan oturdu bir süre. Williams deminki gevşek biçimde yaslanmış olduğu duvardan çekilmiş, dimdik duruyordu ayakta. Kimse konuşmadı birkaç saniye süreyle. Sonunda Dunois nezaketle gülümsedi. Etrafı gazlı bezlerle çevrili gözlerinde acımalı bir bakış, belirdi.

“Sen iyi bir adamsın. Gördüğün işe yakışan bir insan değilsin ama

inatçısın. Gereksindiğin yardımı göreceksin. Umutsuz bırakmayacağız seni. Sen de aynı fikirde misin, Adam?”

“Evet. Aynı fikirdeyim.”

Dunois iskemlesinden kalkıp Matlock'a yaklaştı.

“O eski beylik sözü duymuşsundur. Politika çok ters adamları bir araya getirir diye. Aynı biçimde, pratik amaçlar da çoğu zaman garip siyasal birleşmeler oluşturur. Tarih tanık buna... Biz de haklamak istiyoruz bu Nemrut'u senin kadar. Barış yapmaya çalıştığı Mafyanın adamlarım da haklamak istiyoruz. Çocukları avlayıp onların kanını emerek geçinen bu adamları... ve bu türden başka adamları. İbret olmalı bu! Başka Nemrut'ların, başka Mafyaların içlerine dehşet salacak bir ibret... Yardım göreceksin, ama buna karşılık bizim de sana bir koşulumuz var.”

“Nedir o?”

“Nemrut'un ve ötekilerin temizlenmesi işini bize bırakacaksın. Sizin mahkemelerinize, yargıçlarınıza, jürilerinize güvenimiz yok. Mahkemeleriniz yiyici yargıçlarla, savcılarla dolu. Yasalarınız tümüyle para babalarının çıkarlarına, manevralarına yarıyor... Fakir esrarkeşler hapislere atılıyor. [347]

Zengin gangsterler temyize gidip kurtuluyorlar.. Yok, bu işin temizliği bize bırakılmalı.”

“Hiç umurumda değil işin o yanı. Canınız ne isterse öyle yapabilirsiniz.”

“Senin bu işi umursamaman yeterli değil bizim için. Daha fazlasını istiyoruz. Güvence verilmeli bize.”

“Nasıl güvence verebilirim size?”

“Susarak. Bizim varlığımızdan haberin bile yokmuş gibi davranarak. Korsika kâğıdını alıp bir yolunu bularak o toplantının yapılacağı yeri bulacağız ve içeri gireceğiz.

Günlükten bize gerekli bilgileri çıkaracağız... Hem zaten şu anda görülüyor o iş... Ama bizim için ön planda gelen senin susman. Şimdi sana yardım edeceğiz... Elimizden geldiği kadar iyi niyetle, tabii. Ama bizim bu işe karışmış olduğumuzdan hiçbir zaman, kimseye söz etmeyeceksin. Bu işin sonu nasıl biterse bitsin, açıktan açığa ya da dolayısıyla bu işle ilgili olduğumuzdan kimsenin haberi olmamalı. Bunu yaparsan seni de temizleriz, kızı da. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

“Öyleyse anlaştık demektir.”

“Anlaştık.”

“Teşekkür ederim,” dedi Dunois. Gülümsüyordu. [348]

33

Julian Dunois başvurabilecekleri değişik yolların anahatlarını açıklayarak uygulanacak stratejiyi biçimlendirmeye başlayınca, zencilerin neden kendisini bu kadar inatla, ısrarla aramış olduklarını Matlock anlamaya başladı. Dunois'nın kendisine yardımı neden kabul etmiş olduğunu da anlar gibi oldu. Zencilerin gereksinme duydukları ana bilgi kendinde, Matlock'taydı. Temas ettiği, bu işleri sürdürürken kendileriyle sıkı işbirliği yaptığı kişiler kimlerdi?

İçinde ve dışında üniversitenin? Hükümet ajanları kimlerdi ve neredeydiler? Hangi makamları işgal ediyorlardı? Matlock nasıl bağlantı kuruyordu onlarla?

Başka bir deyişle, Nemrut'la karşılaşmak için Julian Dunois harekete geçtiğinde kimlerden uzak durması gerekecekti?

Dunois, “Şurasını söylemem gerekli ki, bu işi sürdürmek için son derece hazırlıksızmışsınız,” dedi. “Çok derme çatma bir iş bu...”

“O sorunun ben de bilincindeyim. Ama öyle sanıyorum ki, bunun sorumlusu ben değilim.”

“Ona ne şüphe!” diye Dunois kahkahayla güldü. Williams da kahkahalarla gülerek ona katıldı.

Üç adam penceresiz odada kaldılar. Odaya bir oyun masasıyla destelerle san bloknot getirilmişti. Matlock'un kendisine verdiği en ufak bilgi kırıntılarını bile Dunois dikkatle bir bir not etti. Matlock'un verdiği

isimleri yanlış yazmamak için onları harf harf yineletip kontrol etti, adreslerin doğruluğunu tekrar tekrar soruşturdu, işinin ehli olduğu açıkça belli oluyordu. Bir ara Greenberg'le konuşurken duymuş olduğu o çaresizlik duygusunu bir kez daha duydu Matlock. [349]

Dunois birçok sayfayı birbirlerine zımbaladı, sonra yeni bir bloknota not almaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Matlock.

“Alt kattaki bir adamımız bu notların hepsinin birer kopyasını çıkaracak. Ondan sonra da bu bilgiler New York'taki büroma yollanacak. Profesör Herron'un günlüğünün her sayfasının birer fotokopisiyle birlikte.”

“Her şeyi ciddiye alıyor, hiçbir şeyi şansa bırakmıyorsun.”

“Tek kelimeyle yanıt vereyim: Evet. Hem de kesinlikle.”

“Sana verebileceğim tüm bilgi bundan ibaret. Şimdi ne yapıyoruz? Ben ne yapıyorum?

Açık söyleyeyim, korkuyorum. Bunu da size söylememe gerek yok sanırım. Pat'ın başına gelebilecek şeyleri düşünmeye bile cesaret edemiyorum.”

“Hiçbir şey olacağı yok! Bunu size söylüyorsam inanın bana! Bayan Ballantyne'iniz şu anda tümüyle güvencede. Annesinin koynundaki kadar. Ya da sizin koynunuzdaymış kadar.

Çünkü bu tuzakta yem siz değilsiniz. O yem de bu tuzakta taze tutulacak, kimse ona el süremeyecek. Çünkü karşımızdaki adamların aramakta oldukları şey sizin elinizde. Onu ele geçirmedikleri takdirde

işleri bitiktir.”

“Öyleyse gecikmeden ne mümkünse yapalım. Ne denli çabuk harekete geçersek o kadar iyi olur.”

“Üzmeyin siz kendinizi. Teklif yapılacak. Ama önce çok dikkatle düşünüp karar vermeliyiz. En ufak ayrıntıları bile gözden kaçırmamalı, üzerinde dikkatle durmalı, bu işi nasıl yürütmemiz gerektiğini inceden inceye düşünmeliyiz. Şimdi iki yol var önümüzde, bu konuda fikir birliğine vardık. İlki Kressel'in kendi. Doğrudan doğruya karşılaşmak onunla. İkinci yol da, Carlyle polisini kullanmak, senin haberini Carlyle polisinin aracılığıyla Nemrut'a iletmek.”

“Neden ikinci yola başvuralım? Polisi kullanmanın gereği ne?”

“Ben sadece önümüzde açık olan hareket biçimlerini sıralıyorum. Neden mi polisi kullanalım? Ben de emin değilim. Yalnız şu var ki, günlük geçmişte de Nemrut'un tekrar tekrar değiştirildiğini, iş başına yeni Nemrut'lar getirildiğini açıklıyor. Şu anda iş başında olan, bu makam kurulalı beri iş başına gelmiş üçüncü Nemrut. Öyle değil mi?” [350]

“Evet. İlki eyalet valisinin yardımcılarından Ortori adında biriymiş. İkincisi bir inşaat müteahhidi olan Angelo Latona.

Üçüncü de, açık seçik ki, Kressel. Nereye getirmek istiyorsun sözü?”

“Çeşitli olasılıklar üzerinde duruyorum. Nemrut'un tahtına oturan çok otoriter birtakım yetkilere sahip oluyor. Bu nedenle, önemli olan Nemrut'un mevkii. Yoksa kimliği değil. O makama gelen o yerden en büyük çıkarları sağlayabilir.”

“Ama o makam,” diye Williams söze karıştı. “Bir adama verildiği gibi,

ondan geri de alınabiliyor. Yani Nemrut değil bu örgütte son sözün sahibi.”

“Ha şunu bileydin! O nedenle, en öldürücü silahın Matlock'un elinde bulunduğunu sessiz sedasız etrafa sızdırmak, bizim çıkarımıza olabilir. Yani Kressel'in Nemrut'un adımlarını çok dikkatle atması gerekli.”

“O zaman peşime katılacak onların sayısı daha da artmayacak mı?”

“O da olası. Ama öte yandan, sinirleri son derece gerilmiş bir sürü gangster seni korumaya da kalkışabilir. Ta ki oluşturduğun tehlike sona erene kadar. O tehlike de ortadan kalkmadıkça kimse durup dururken paniğe kapılıp seni temizlemeye kalkışmayacaktır.

Kimse Nemrut'un düşünmeden hareket etmesini istemeyecektir.”

Matlock dikkatle dinlerken bir sigara yaktı, “öyleyse sizin yapmak istediğiniz Nemrut'u kendi örgütünden ayırmak, ayrı düşürmeye çalışmak. Bu değil mi amacınız?”

Dunois bu söz üzerine iki elinin de parmaklarını şaklattı. Bir alkıştan farksızdı bu parmak şaklatma. Konuşurken de gülümsedi.

“Çok akıllı bir öğrencisin. Ayaklanma hareketinin ilk dersi budur. Karşı taraftaki örgüt içine sızmanın da ana amaçlarından biri. Karşı tarafı daima böleceksin! Böleceksin!”

Kapı açıldı, heyecanlı bir zenci genci girdi içeri. Tek kelime söylemeden Dunois'ya bir pusula verdi. Dunois onu okuduktan sonra gözlerini yumdu, dakikalarca o durumda kaldı. Hoşnutsuzluğunu gösterirken hep böyle yapıyordu. [351]

Sonra zenci haberciye serinkanlılıkla teşekkür etti ve nezaketle

gitmesini söyledi.

Dunois bir an Matlock'a baktı, sonra pusulayı, Williams'a verdi.

“Belki stratejimiz her şeyden önce düşünülüp tasarlandı ama korkarım, artık boş sözlerden ibaret. Kressel ile karısı ölmüşler. Dr. Sealfont da zorla evinden alınarak muhafızlar arasında götürülmüş. Carlyle polisine ait bir devriye arabasıyla bilinmeyen bir yerlere götürülmüş. Nereye götürüldüğü bilinmiyor.”

“Ne? Kressel öldürülmüş mü? İnanmam buna! Doğru değil bu!”

“Korkarım, doğru. Adamlarımızın verdikleri haberlere göre, on beş dakika önce iki ceset çıkarılmış Kressel'in evinden. Söylendiğine göre, biri öldürülmüş, öteki de intihar etmiş. Tabii. Böylesi çok daha uygun karşımızdakiler için.”

“Oh, Ulu Tanrım! Oh, Ulu İsa! Benim yüzümden oldu! Ben yaptırdım bunu onlara! Ben zorladım onları! Sealfont! Nereye götürmüşler acaba?”

“Bilmiyoruz. Evi gözetleyen kardeşlerimiz devriye arabasını izlemeye cesaret edememişler.”

Matlock'un diyeceği hiçbir şey yoktu. O felç, o korku bir kez daha almıştı kendisini pençesine. Sallanarak kör gibi yatağına gitti, sonra üzerine çökerek görmeyen bakışlarını karşısındaki duvara dikti. Her şeyin boşluğu, yetersizliği, bir yeniklik duygusu şimdi son derece güçlenmişti. Onca acıya, onca ölüme neden olmuştu.

Dunois dirseklerini oyun masasına dayayarak, “Çok ciddi bir durum bu,” dedi. “Her şeyi altüst edebilir. Nemrut hükümet ajanlarıyla aranda bağlantı kuran tek adamı da ortadan kaldırdı. Bunu yaparken de,

yaşamsal bir soruna yanıt verdi. Bizim de çok ciddi bir hata yapmamızı önledi. Kressel'den söz ediyorum. Yine de bu olaya bir başka açıdan bakarsak, Nemrut bizim başvurabileceğimiz yolları, yöntemleri de azalttı. Artık hiçbir seçeneğin yok. Doğrudan doğruya onun özel ordusunun aracılığıyla Carlyle polisiyle temasa geçmen gerekiyor.”

Matlock donakalmış gibi boş bakışlarla baktı Dunois'ya. [352]

“Tüm yapabileceğin bana bunları anlatmak mı? Burada böyle oturup kılın kıpırdamadan bundan sonra atılacak adımı mı kararlaştırmak? Kressel öldü. Karısı öldü. Adrian Sealfont da şu anda, büyük bir olasılıkla, öldürülmüş olmalı! Hepsi de dostlarımdı bu insanlar benim.”

“Sana başsağlığı dilerim. Ama bırak da erkekçe konuşayım. Üç kişinin ölmüş olmasına zerre kadar üzülmüyorum. Açık söyleyeyim, bu işte gerçek anlamda tek kayıp Adrian Sealfont'tur. Onunla işbirliği yaparak el ele çalışabilirdik. Çok zeki ve bilgili bir insandı. Ama yine de kaybı kalbimi kırmadı. Biz her ay gecekondu mahallelerinde yaşayan zencilerden binlercesini kaybediyoruz. Onlar için çok daha kolay gözyaşı dökerim ben...

Yine de konumuza dönelim. Gerçekten artık elinde başka yol yok. Polis aracılığıyla bağlantı kurman gerekiyor karşı tarafla.”

“Sen de burada yanılıyorsun işte.” Matlock birden çok daha güçlü hissetti kendini.

“Elimde başka bir çare de var... Greenberg bu sabahın erken saatlerinde ayrılmış Batı Virginia'dan. Şu anda Washington'a varmış olmalı. New York'ta bildiğim bir telefon numarası var. O numara beni onunla temasa geçirebilir. Greenberg'i arayıp bulacağım.”

Yapacağını yeterince yapmış, gereğince kedere ve ölüme neden olmuştu. Pat'ın yaşamını bir rastlantıya bırakamaz, onun yaşamıyla oynayamazdı. Yeterince oynamıştı zaten.

Daha ileri gidemezdi.

Dunois iskemlesinde arkasına yaslandı. Donuk bakışlarla baktı Matlock'a. “Az önce sana çok zeki bir öğrenci olduğunu söylemiştim. Şimdi o sözümü geri alıyorum...

Greenberg'le hiçbir şekilde bağlantı kurmayacaksın... Aramızdaki anlaşmaya Greenberg dahil değildi. Sen de o anlaşmayı bozmayacaksın. Birlikte kararlaştırdığımız plana uygun biçimde hareket edeceksin. Yoksa benim belirttiğim cezalara çarptırılırsın!”

“Bırakın Allahınızı severseniz, tehdide kalkışmayın beni! Bıktım usandım tehditlerden!” Matlock kalktı.

Dunois elini ceketinin içine attığı gibi bir tabanca çıkardı. Matlock Doğu Yamacında öldürmüş olduğu adamdan aldığı siyah otomatik olduğunu gördü o tabancanın. [353, F: 23]

Dunois da Matlock'un karşısında ayağa kalktı.

“Adli tıp raporu şafakta öldürülmüş olduğunu kuşkusuz kolayca saptayacak.”

“Bırakın bu ağızları! Kız katillerin elinde tutsak.”

“Sen de öylesin,” dedi Dunois usulca. “Anlamıyor musun bunu? Bizim nedenlerimiz farklı ama en ufak bir hata bile yapayım deme yersin kurşunu. Bizler de katiliz. Öyle olmamız, gerekiyor.”

“O kadar ileri gideceğini sanmıyorum.”

“Yok, gideceğiz! Gittik de. Çok, çok daha da ileri gideceğiz. Senin ciğeri beş para etmez leşini emniyet amirliğinin önüne bırakacağız. Kanlı gömleğinin üzerine de bir not iğneleyerek. Herron'un günlüğü konusunda herhangi bir pazarlık için masa başına oturmadan önce kızın öldürülmesini şart koşacağız. Buna hemen razı olacaklardır, çünkü iki taraf da artık o kızın hayatta kalmasına göz yummaz. Bir kere kız da temize havale edildi mi, ondan sonra devlet kendi savaşını kendi başına sürdürmek için yalnız kalmış olacak.”

“Canavarsın sen!”

“Ne olmam gerekiyorsa sadece oyum.”

Birkaç saniye kimse konuşmadı. Matlock gözlerini yumdu, bir fısıltı halinde, “Ne yapmam gerekiyor?” diye sordu.

“Hay şöyle! Böylesi çok daha iyi.” Dunois oturdu, başım kaldırarak çok sinirli görünen Alan Williams'a baktı. Matlock birdenbire Williams'a bir yakınlık duydu. O da korkmuştu, durumdan emin değildi. Matlock gibi, onun da elindeki silahlar, Julian Dunois'nın ya da Nemrut'un dünyasıyla baş etmesine yetmeyecek kadar zayıftı. Haitili kara devrimci Matlock'un o anda kafasından geçenleri okumuş gibiydi.

“Kendine güvenin olmalı. Unutma, şu ana kadar herkesten fazla şey basardın. Hem de çok daha, zayıf durumdayken. Çok daha yetersiz olanaklarla. Üstelik insanın aklını durduracak kadar da cesursun.”

“Ben hiç de öyle hissetmiyorum kendimi.”

“Gerçekten cesur olan, çok ender olarak kendini öyle hisseder. Çok ilginç bir şey değil mi? Gel, otur şuraya.”

Matlock boyun eğdi.

“Biliyor musun, sen ve ben pek farklı insanlar değiliz. [354] Hemen şu anda bize düşen bir tek şey var, bir plan hazırlamak. Nemrut seni bekliyor. Düş kırıklığına uğratmamalıyız onu. Ama yine de bütün kanatlardan güvenceye almalıyız kendimizi.” İskemlesini masaya biraz daha yaklaştırdı. Dudaklarında yarım bir gülümseme oynuyor, gözleri de ışıl ışıl parlıyordu.

Kara devrimcinin stratejisi, hiçbir şey değilse bile, birbirlerini izleyen bir dizi karmaşık hamleden ibaretti. Bunların hepsi de Matlock ile kızın yaşamlarını korumayı amaç edinmişti. Matlock istemeye istemeye, diş gıcırdata gıcırdata bu planı kabul etmek zorunda kaldı.

“Bu planda iki ayrı hamle hazırlıyorum,” diye açıkladı Dunois.

“ikincisi, açık söyleyeyim, çok daha önemli benim için. Nemrut kesinlikle kendi meydana çıkmayacak. Tabii, ancak başka bir çare kalmadığı takdirde boy gösterecek. Ben de Nemrut'u ele geçirmek istiyorum. Onun yerine başka birini kabul edeceğim. Onu gizleyecek başka birini.”

Planın özü Herron'un günlüğü, daha doğrusu o günlükteki son notlardı.

Nemrut'un kimliği.

“Herron kendisine gelen habercilerin ima ettikleri yeni Nemrut'un kimliğini yazmayacağını açıkça belirtiyor. Bilmediğinden değil tabii... Çünkü habercinin kimliğini ima ettiği kişi gerçekten Nemrut değilse, o insanı lekelemiş olmamak için öyle davrandı. İma yoluyla bile olsun günahsız insanları suçlamak onun kişiliğine, prensiplerine aykırıydı.

Sen de isterik bir telefon konuşması yüzünden Herron'u suçlamak istemedin Matlock.

Herron içindeki kahredici hastalık nedeniyle her an ölebileceğim biliyordu. Vücudu taşıyabileceği kadar hastalık taşımış, olabildiğince kötü kullanılmıştı. O ismi günlüğüne yazabilmesi için... Emin olması gerekiyordu yeni Nemrut'un kimliğinden...” Dunois şimdi sarı bir sayfa üzerine anlamsız birtakım geometrik biçimler karalamaya başlamıştı.

“Ondan sonra da öldürüldü,” dedi Matlock. “Ölüme de bir intihar süsü verildi.” [355]

“Evet. Elde başka hiçbir kanıt olmasa bile, günlükteki yazılar doğruluyor bunu.

Herron bir kez yeni Nemrut'un gerçek kimliğini saptadığı anda, onun adını da günlüğüne geçirmek için ne mümkünse yapacaktı. Karşımızdaki düşman onun günlüğüne ismini yazmamış olduğunu bilmiyor. Onun için Demokles'in kılıcı bu, bizim elimizde.”

Matlock'un ilk korunma hattı Nemrut'un kimliğini bildiğini Carlyle Emniyet Amirine iletmekti. Ardından da ancak Nemrut'un kendisiyle bir anlaşma yapabileceğini ekleyecekti. Çünkü böylesine bir anlaşma daha az kötü olanıydı. Kovalanan, öldürülmek için kovalanan bir adamdı. Tutuklanması için mahkeme kararı çıkarılmıştı. Carlyle polisi de bu tutuklama kararından herhalde haberliydi. Belki aleyhine sıralanan ufak tefek bir dizi suçlamadan kendini temize çıkarabilirdi, ama cinayetle suçlanmaktan kesinlikle kurtulamazdı. Belki de iki ayrı cinayetle suçlanacaktı. Çünkü öldürmüştü, yığınla kanıt vardı ve hiçbir bahane, özür de ileri süremezdi bu cinayetler için. Öldürdüğü adamları tanımıyordu. Kendini korumak için o adamları öldürmüş olduğunu kanıtlayacak hiçbir tanığı yoktu. Her iki cinayet de o kadar korkunç

biçimlerde işlenmişti ki, kendisini yargılayacak mahkeme sonunda hakkında kesinlikle ölüm kararı verecekti. Mahkemeden umabileceğin en iyi karar ömür boyu hapisti.

Ondan sonra da Nemrut'la buluşup konuşmak için koşullarını sıralayacaktı. Yaşamının bağışlanmasına karşılık Lucas Herron'un günlüğünü teslime hazırdı. Kendi ve kızın yaşamlarının bağışlanması kesin koşuluydu. Hiç kuşku yok ki, o günlük kendisiyle kızın oralardan uzaklaşarak bambaşka bir diyarda yaşamlarını yeniden kurmaların yetecek kadar değerliydi.

Nemrut bunu sağlayabilirdi. Başka da bir çaresi yoktu.

“Bu işin anahtarı... Birinci dönem diyelim buna haydi... Karşı tarafı inandırabilecek biçimde konuşman.” Dunois dikkatle konuştu. “Unutma, paniğe kapılmış durumdasın.

Bir adamın canına kıydın, başkalarını da öldürdün. Yaratılış gereği elini kana bulayacak tipte bir insan değilsin, ama tüyler ürpertici cinayetler işlemeye zorlandın, zorunlu bırakıldın?”

[356]

“Gerçekte öyle! Hem de düşünemeyeceğin kadar!”

“Güzel. Bu duyguyu karşı tarafa ilet işte. Paniğe kapılmış bir insan, yaşadığı yerden uzaklaşmak kadar hiçbir şey istemez. Nemrut inanmalı buna. İnandığı anda da güvenliğin sağlama bağlanmış demektir.”

Ondan sonra da Matlock'a ikinci bir kez telefon edecekti. Nemrut'un aralarında bu buluşmayı kabul etmiş olduğunu bildirecekti bu telefon. Buluşma yeriyse, bu noktada, Nemrut tarafında seçilebilirdi. Buluşma yerini öğrenmek için Matlock karşı tarafa yeniden telefon edecekti.

Ama bu buluşmanın kesinlikle sabahın onundan önce yapılması gerekiyordu.

“O anda da, sen adalet kaçağı, özgürlük ışığını görmüş olacağın için, ansızın birtakım kuşkulara kapılacaksın,” dedi Dunois. “İçindeki korku, panik duygusu durmadan arttığı için, güvenliğini garanti edecek bir öğeye gereksinmen var.”

“Nedir o?”

“Üçüncü bir kimse. Hayali bir üçüncü kişi.”

Matlock, Carlyle Emniyet Amirliğinde bağlantı kuracağı kimseye, yani aracıya, Nemrut'un faaliyetleri hakkında eksiksiz bir dosya hazırlayıp o konuda bir mektup kaleme almış olduğunu bildirecekti. Herron'un günlükleri, diğer olaylar, tüm faaliyetler, kimlikler falan hakkında. Bu yazılı beyanını da bir zarfa yerleştirip mühürlemiş, bir dostuna teslim etmiş olacaktı. Matlock o arkadaşına yeni bir talimat vermediği takdirde, o arkadaşı sabahın onunda zarfı Adalet Bakanlığına postalayacaktı.

“Burada, ikinci dönem de yine karşı tarafı inandırmana bağlı, ama bu kez bambaşka bir biçimde olacak inandırıcılığın. Kafese kapatılmış hayvanlara bak. Onu tutmuş olanlar kafesin kapısını birden açıverdikleri zaman ne olur? Hayvan bezgindir, kuşkuludur, kafesin kapısına temkinle yaklaşır. Bizim olayımızdaki adalet kaçağının da aynı biçimde davranması gerekli. Böyle yapmanı bekleyecekler onlar da. Geçtiğimiz, hafta son derece kurnazca davrandın, her tuzaktan kurtulmayı bildin. Mantıken şu ana kadar çoktan ölmüş olman gerekirdi, ama ölmedin, ayakta kaldın. Aynı kurnazlığı sürdürmelisin.”

“Anlıyorum.” [357]

Julian Dunois tarafından tasarlanan planın son dönemi duruma göre en iyi çabalarla kızı geri almayı ve Matlock'la onun güvenliklerini sağlamayı hedefliyordu. Bu da Nemrut

'un aracısına üçüncü ve son bir telefonla sağlanacaktı. Bu telefonun amacı da buluşma yerinin kesinlikle, zamanının da dakik olarak saptanmasıydı.

Matlock bu ikisinden de haberli olduğu anda, duraksamadan buluşmayı kabul edecekti.

Önce.

Sonra, saniyelerce sonra panik ve kuşku bunalımının en aşırı dönemine gelmiş gibi görünmesi nedeniyle Nemrut'un seçtiği buluşma yerini reddedecekti.

Buluşma anını değil... Buluşma yerini.

Bir an duraksayacak, kekeleyecek, elinden geldiğince kafası alabildiğine karışmış bir adam gibi yapacaktı. Sonra da birdenbire, kendi seçmiş olduğu ikinci bir buluşma yerini söyleyecekti. Sanki daha önce o konu üzerinde hiç düşünmemiş de hemen o anda; oracıkta hatırına gelmiş gibi. Arkasından da o sabahın onunda ne idüğü belirsiz arkadaşının kendisine bıraktığı mektubu Washington'a postalayacak biçimde koşullanmış olduğunu yeniden bildirecekti. Ondan sonra da öbür uçtakini daha fazla beklemeden telefonu kapatacaktı.

“Üçüncü dönemde en önemli öğe paniğe kapılmış olduğuna en ufak kuşkuya yer vermeyecek biçimde karşı tarafı inandırmaktır. Nemrut artık hareketlerinin tümüyle ilkel bir hal almış olduğunu açık seçik anlamalıdır. Olay her an gerçekleşmek üzeredir. Karşı koy, saldır, geri

çekil, onun ağına düşmemek için önüne bir takım engeller koy. Tabii, öyle bir ağ varsa... Yaralı bir kobra, bir kaplan ne denli öldürücüyse, sen de o kadar tehlikelisin onun için. O çünkü o anda artık akıl, mantık falan çalışmaz, sadece canını kurtarmak söz konusudur. Bu kez Nemrut seninle bizzat buluşmalı, buluşmaya gelirken kızı da beraber getirmelidir. Tabii, yanında en seçme muhafızları, fedaileriyle gelecektir. Niyetleri zerre kadar değişmiş olmayacaktır. Senden günlüğü alacak, belki de can güvenliğini sağlamak için inceden inceye tasarlanmış planları seninle görüşecektir. [358] Bildirmiş olduğun gibi, üçüncü bir arkadaşına Washington'a postalamak üzere teslim ettiğin yazılı bir itiraf olmadığını, öyle bir kimse de bulunmadığını anladığı anda, ikinizi de öldürmek isteyecektir. Ama isteklerinin hiçbirini yerine getiremeyecek. Çünkü biz o anda kurduğumuz pusuda onu bekliyor olacağız.”

“Ama nasıl? Nasıl bekliyor olacaksınız onu?”

“Kendi muhafızlarımla, fedailerimle... Şimdi biz, sen ve ben, paniğe kapılarak bildireceğin ikinci randevu yerini seçip karara bağlayacağız. Bu randevunun çok iyi bildiğin, belki de sık sık geçtiğin, gittiğin bir yerde olması gerekli. Pek uzak bir yer olmamalı, çünkü altında araban yok. Issız, tenha, gözlerden uzak bir yer olması gerek, çünkü kanun peşinde. Ama kolayca gidilebilecek bir yer olmalı. Çünkü o randevuya gitmek için çok hızlı yol alman gerekecek. Hem de ana yollardan değil, arka yollardan dolanarak.”

“Düpedüz Herron'un evini tarif eder gibisin. Orası değil mi?”

“Olabilir ama orasını kullanamayız. Psikolojik açıdan doğru olmaz. Çünkü bizim adalet kaçağı arkadaşımızın davranış biçimine aykırı olur orasını önermek. Çünkü Nemrut'un korkusunun kökü Herron'un evinde. Dünyada bir daha gitmez oraya... Başka bir yer olması gerek.”

Williams konuşmaya başladı. Dunois'nın dünyasına katılmak konusundaki kararından hâlâ emin değildi. Bocalıyordu. “Bence, belki...”

“Ne var, Williams kardeş? Ne düşünüyorsun?”

“Profesör Matlock sık sık Cheshire Kedisi diye bir lokantada yer akşam yemeklerini.”

Matlock birden başını kaldırarak baktı zenciye. “Sen de mi... Sen de mi adam koydurttun peşime?”

“Birkaç kez. Biz gitmeyiz öyle yerlere. Çünkü dikkati çekeriz üzerimize.”

“Devam et, kardeş,” diye kesti Dunois onun sözünü.

“Cheshire Kedisi, Carlyle dışında, altı kilometre kadar uzakta. Karayolundan hayli içeridedir. Oraya gitmek için önce karayolundan yol almak gerekir. Karayolundan sekiz yüz metre kadar içerilerde bir yerdedir. Ama oraya arka yollardan geçilerek de gidilebilir. [359]

Lokantanın arka tarafında ve iki yanlarında yazın açık havada yemek yenilen teraslar ve bahçeler var. Onların gerilerinde de ormanlık başlıyor.”

“Kimseler var mı o yörede?”

“Sadece bir tek gece bekçisi. Başka kimse yok sanıyorum. Lokanta gündüzleri bire kadar kapalıdır. Lokantayla dış kısmın temizleyicileriyle mutfakta çalışanların da dokuz buçuk, ondan önce geldiklerini sanmıyorum.”

“Mükemmel.” Dunois kol saatine baktı. “Şimdi beşi on geçiyor. Diyelim ki, birinci dönemle, ikinci, üçüncü dönemler arasında on beş dakika kadar bir zaman geçti. İkinci bir yirmi dakika da ilk randevu yeriyle ikinci randevu yeri arasında geçti. Aşağı yukarı saat altıyı çeyrek geçmekte olacak. Her türlü olasılığı düşünerek altı buçuk diyelim.

Adamlarımızın falan yetişip mevzie girmeleri için. Randevuyu tam yediye ayarlarız.

Cheshire Kedisi'nin arka tarafında. Çabuk not defterini al, kardeş. Adamlara alarm verip tümünü harekete geçireceğim.”

Williams iskemlesinden kalkıp kapıya yürüdü. Sonra dönüp Dunois'ya sordu. “Fikir falan değiştirmeyeceksin değil mi? Benim de sizlerle beraber gelmeme hâlâ izin vermiyorsun, değil mi?”

Dunois başını kaldırıp bakmak zahmetine bile katlanmadı. Kabaca yanıtladı. “Beni kızdırma. Üzerinde düşünmem gerekli bir sürü konu var.”

Williams çabucak çıktı odadan.

Matlock, Dunois'yı gözlüyordu. Dunois hâlâ öne not defteri üzerine o anlamsız biçimleri çiziyordu. Ne var ki, şimdi kalemi alabildiğine bastırıyor, o kâğıdın üzerinde derin çizgiler yapıyordu. Matlock yavaş yavaş ortaya bir krokinin çıkmakta olduğunu gördü. Hepsi bir noktaya toplanan zikzaklı çizgiler belirmişti bloknot sayfasının üzerinde.

Yere inen şimşeklerdi bunlar.

“Beni dinle,” dedi Matlock. Vakit çok geç oldu. İş işten geçmeden resmi makamlara, telefon et yalvarırım, Tanrı aşkına, telefon et. Bunca

çocuğun yaşamlarını tehlikeye atamazsın.”

[360]

Dunois'nın gazlı bezlerle sarılı gözleri, gözlük camlarının ardından Matlock'un gözlerinin içine baktı dik dik. Sonra acımasızca konuştu. “Kendimin bile kurtulup kurtulamayacağımı bilmediğim sulara bu çocukların atılmalarına bir dakikacık olsun izin vereceğimi düşünebilir misin? Biz sizin Genelkurmay Başkanları Kurulu'nuz değiliz, Matlock.

Biz daha büyük bir saygı, çok daha büyük bir sevgi besleriz gençlerimize.”

Matlock, Adam Williams’ın kapıdan çıkmak üzereyken yaptığı protestoyu anımsadı.

“Demin Williams ondan söz ediyordu demek? Seninle beraber gelmekten söz ettiği zaman...”

“Gel benimle.”

Dunois öne geçerek Matlock'u ufak, penceresiz odadan çıkardı, koridordan yürütüp bir merdiven başına getirdi. Etrafta dolaşan birkaç öğrenci vardı, ama fazla değildi.

Lumumba Binasının geri kalan tümü uykudaydı. Birlikte iki kat aşağı inerek bir kapının önüne geldiler. Matlock o kapıdan mahzene inildiğini hatırladı. O eski, yüksek tavanlı salona. O tüyleri ürperten Afrika kabile ayinlerinin yinelendiği eski, yüksek tavanlı salona gidiyordu burası. Kapıdan içeri girdikten sonra ikinci bir merdivenden indiler.

Matlock'un kuşkulandığı gibi, bu merdiven mahzenlerin arka tarafına gidiyordu. Ayinlerin düzenlendiği toplantı salonunun meşe kapısına.

Matlock'u peşine takarak küçük odadan çıktığı andan beri bir tek sözcük olsun söylememişti Dunois.

Toplantı salonuna geldiklerinde, içeride sekiz zenci genci vardı. Hepsinin de bir doksanın üzerindeydi boyları. Bir örnek giyinmişlerdi. Siyah, vücutlarını sıkı sıkı saran koyu renkli, açık yakalı, keten gömleklerle keten pantolonlar ve altları kalın kauçuk kısa deri botlar. Bir bölümü oturmuş, iskambil oynuyordu, diğer birkaçı oturuyor, bir ikisi de sessizce kendi aralarında konuşuyorlardı. Matlock birkaçının gömleklerinin kollarını kıvırmış olduklarına dikkat etti. Kolların çok gergin kaslı, damarları da tene yakın olduğu görülüyordu. Hepsi de Dunois ile Matlock'u içtenlikle selamladılar. İki, üç tanesi yüreğine su serpmek istermiş gibi gülümsedi Matlock'a.

Dunois peşten konuştu.

“Benim muhafızlarım bunlar.” [361]

“Ulu Tanrım!”

“Hepsi de seçmedir. Her biri en az üç yıl eğitim görmüştür, fedailik, muhafızlık etmek için. Kullanamayacakları silah ya da tamir edemeyecekleri araç yoktur... Ya da üzerinde tartışmaya girişemeyecekleri bir felsefe akımı. Hepsi de en zalim kavga biçimlerini çok iyi bilirler. Eski tarz kavga yöntemlerini bildikleri kadar, günün gerilla savaşlarını da bilirler. Hepsi de kanının son damlasına kadar davamız uğruna savaşmaya yemin etmiş, baş koymuştur.”

“Dehşet mangası, öyle mi? Yeni bir şey değil bu, biliyorsun.”

“Bu tanımlamanı kabul edemem! Yok doğru değil bu!: Unutma ki, tüm yaşamım boyunca o türden köpekler tarafından kovalandım. Diktatör

Duvalier'in Ton Ton Macoute denilen üniformalı, üniformasız canavarları bir sırtlan sürüsünden farksızdı. Nasıl çalıştıklarına, neler yaptıklarına tanık oldum. Oysa bu gördüklerin öyle canavarlar değil.”

“Ben Duvalier'i düşünüyor değilim.”

“Ama öbür yandan, Papa Doc Duvalier'e borçlu olduğumu da itiraf ederim. Ton Ton Macoute adlı sivil tedhiş örgütü bana heyecan verdi. Yalnız o örgütün çok değişik bir biçimde yeniden kurulmasını gerçekleştirdim. Şimdi bu tür birlikler ülkenin her yöresinde yerleştirilip örgütleniyor.”

“Daha önceleri de öyle örgütler kurulmuştu,” dedi. Matlock. “Onlara da 'Seçme Birlikler' deniyordu o zaman. Başka bir isim de vermişlerdi o 'birlik'lere, SS Kıtaları demişlerdi.”

Dunois, Matlock'a baktı. Matlock onun gözlerindeki incinmiş ifadeyi gördü. “Bizimkilerle öyle örgütler arasında paralellik kurman insanı incitiyor. Haklı bir saldırı değil bu. Biz sadece yapmamamız gereken şeyi yapıyoruz. Bizim için doğru olan şeyi.”

Matlock hafifçe, “Tıpkı Nazilerin dedikleri gibi, *'Ein Volk, Ein Reich, Ein Fuehrer*[35],” dedi. [362]

34

Her şey çok çabuk oldu. Dunois'nın seçme fedailerinden ikisi onu korumaya memur edildi, geri kalanı Nemrut'la randevuya gitti. Bir diğer seçme birlik de yapacakları savaşa hazırlanmak için gitmişti. Nemrut'un randevuya gelirken yanında getireceği kendi özel ordusunun seçme elemanlarından kurulu birlikle savaşmak için. Yolun açık, etrafta da kimselerin olmadığı haberi geldikten sonra dev yapılı iki zenci hızla geçirdiler onu üniversite bahçesinden. Sonra üniversitenin birinci sınıf öğrencilerine ait bir yatakhanenin bodrum katındaki bir telefon kulübesine götürüldü. Nemrut'a ilk telefonunu oradan etti.

Bir karabasan oldu bu Matlock için. Bir an telefonda avazı çıktığı kadar haykırarak gerçeği söyleme, kendini Nemrut'un merhametine terketme olasılığıyla korku içindeydi.

Dunois'nın Ton Ton Macoute'larını gördükçe, zayıflayan sinirleri güçleniyordu ve kendini dağıtmadan ilk telefonu başardı. Telefonun öbür ucunda Carlyle “Emniyet Müdürü” verilen bilgiyi yerine ileteceğini, sonra bir cevap alacağını ve Matlock "tekrar telefon edene kadar da o cevapla bekleyeceğini söyledi.

İkinci genel telefonun boş olmadığını zenciler öncülerinden haber aldılar. Bir sokak köşesindeydi telefon kulübesi. Ve o yörede dolaşan bir devriye arabası da görmüşlerdi. Dunois polisin isterse genel telefonların bile izlerini bulabileceğini biliyordu. O nedenle her telefon konuşması için birden fazla yer seçmişti. Sonuncu telefon karayollarındaki bir kulübeden yapılacaktı. Matlock ikinci telefonunu yapması için seçilmiş telefona götürüldü çabucak. Öğrenci Birliğinin

arka merdiveni üzerindeydi bu telefon. [363]

İkinci telefon daha kolay oldu. Bunun kendine bir avantaj sağlayıp sağlamadığı belli değildi. Matlock bu kez sabahın onunda Washington'a postalanacak yazılı itirafları konusunda dikkatle, ciddiyetle konuşmuştu. Güçlü konuşması etkisini göstermişti ve bunun için de minnettardı. “Emniyet Müdürü” bu kez korkmuştu; korkusunu gizlemek falan da istemiyordu. Nemrut'un özel ordusu birtakım kuşkulara mı kapılmaya başlamıştı yoksa? Düşman mermileriyle midelerinin delinmesi, şarapnelleriyle karınlarının parçalanması olasılığıyla korkuya kapılmıştı belki de birlikler. O nedenle, generallerin biraz daha tetikte olmaları, tehlikenin üzerinde biraz daha dikkatle durmaları gerekiyordu.

Bekleyen bir otomobile götürüldü Matlock. Orası burası delinmiş, hiç dikkati çekmeyen eski bir Buick'ti araba. Bununla birlikte içi dışından tümüyle farklıydı. Bir tankınki kadar özenle hazırlanmıştı içi. Kadran tablasının altında güçlü bir radyo gizliydi. Camlar en azından bir buçuk santim kalınlıkta, kalın çerçeveliydi ve kesinlikle kurşun geçirmez bir kat cam vardı içlerinde. Arabanın içinde iki yanlardaki klipslerle tutturulmuş güçlü, kısa namlulu mavzerler görülüyordu ve karoserinin içinde de yer yer dışarıya ateş etmek için bu mavzerlerin namlularının sokulacağı türden kauçuk içinde perdeli delikler vardı. Motor çalışmaya başladığı anda sesi son derece güven verdi Matlock'a. Yaşamı süresince bu denli güçlü bir motor sesi duymamıştı.

Normal bir hızla kendilerine kılavuzluk eden bir arabayı izlediler. Matlock üçüncü bir arabanın da arkalarından geldiğini fark etti. Kendilerini her kanattan koruyacaklarını söylediği zaman şaka etmemişti Dunois. Gerçekten işinin ustasıydı.

Onun işini düşündüğü zaman da James Matlock'un keyfi kaçtı. Gözü karaydı bu iş.

Ein Volk. Ein Reich, Ein Fuehrer.

Nemrut'la savunduğu ne varsa, bu da onun gibiydi.

Sonra bazı sözcükler geldi kulaklarına.

“... Ben bu ülkeden çıkıp gidiyorum, bayım...” : Bu hallere mi gelmişlerdi?

Ve: “... Çok farklı bir şey mi sanıyorsunuz? Mini Amerika bu! Şirket politikası bu, bayım.” [364]

Hastaydı ülke. Ama tedavisi neredeydi bu illetin?

“İşte geldik. Şimdi üçüncü dönemi geldi işin.” Her şeye komuta eden siyah devrimci hafifçe onun koluna dokundu. Bunu yaparken de güven verircesine gülümsedi.

Matlock arabadan indi. Carlyle'ın güneyindeki karayolunun üzerindeydiler. Önlerindeki araba yüz metre kadar ilerilerinde durmuş, ışıklarını söndürerek yol kenarına çekmişti. Arkalarındaki araba da aynı şeyi yapmıştı.

Matlock'un tam önünde, beton bir set üzerine yerleştirilmiş, alüminyum çerçeveli iki telefon kulübesi duruyordu. İkinci zenci sağdaki telefon kulübesine yürüdü iterek kapıyı açtı. Kapı açıldığı anda kulübenin tavanındaki ışık yandı. İçeri giren zenci ampulün altındaki buzlu camı çabucak söktü, kulübe karanlığa gömüldü. Dev yapılı zencinin kulübe tavanındaki ışığı o biçimde söndürüverişi, Matlock'u gerçekten çok etkilemişti.

Camı kırmak çok daha kolay, çabuk ve basit olurdu.

Dunois'nın bildirmiş olduğu gibi, üçüncü telefonun amacı Nemrut'un buluşmak üzere seçtiği yeri reddetmekti. O öneriyi o biçimde reddetmeliydi ki, Matlock'un son derece telaş ve korku içinde seçtiği ikinci yeri Nemrut'un kabulden başka çaresi kalmamalıydı.

Yani Cheshire Kedisi'nin arka bahçesinde buluşmaya razı olmaktan başka çaresi kalmasın.

Öbür uçta Carlyle Emniyet Amirliğinden gelen ses düzgün ve çok dakikti.

“Ortak dostumuz endişelerinizi anlıyor, Matlock. O da sizin yerinizde olsa aynı biçimde davranırdı. Yanında kızla birlikle sizinle atletizm alanının güney kapısında buluşacak. Arka taraftaki çamaşırhanenin solunda yani. Ufak bir stadyumdur orası. Jimnastik salonuyla yatakhanelere de yakındır. Gece nöbetçileri başındadır. Hiçbir zarar gelmez sana...”

“Peki, Peki, kabul benim için.” Matlock sesindeki sinir gerginliğini elinden geldiği kadar sezdirmeye çalıştı ve son andaki red için gerekli çıkışlara da başladı. “Etrafta bir sürü insan var. Sen ya da içinizden biri herhangi bir numaraya kalkışacak olursa, avazım çıktığı kadar bağırarak ne kadar insan varsa hepsini yardıma çağırırım.

Hiç kuşkunuz olmasın!”

“Tabii. Ama gerek duymayacaksın buna. [365]

Kimse kimsenin incinmesini istemiyor. Basit bir alışveriş bu. Dostumuz böylece söylememi istedi.

Size hayranlık duyuyor.”

“Gelirken Pat'ı da getireceğinden nasıl emin olabilirim? Emin olmam gerekli bundan!”

“Alışverişi unutuyorsun, Matlock:” Ses kaypaktı, biraz da umutsuzluk vardı emniyet amirinin tonunda. Dunois'nın “kobra”sının ne yapacağı kestirilemezdi. “Hepsi bundan ibaret. Ortak dostumuz bulmuş olduğun şeyi istiyor, unutmadın ya?”

“Unutur muyum?” Matlock'un beyni vızır vızır çalışıyordu. Panik havasını sürdürmesi gerekiyordu. Biliyordu bunu. Son derece kararsız görünmeliydi öbür uçtakilere. Ama buluşma yerini de değiştirmesi gerekliydi. Hiçbir kuşku uyandırmadan hem de. Nemrut'un kafasında en ufak bir kuşku uyanırsa, Pat'ı ölüme mahkûm etmiş demekti. “Sen de dostumuza söyle, Washington'daki yetkililere yazdığım mektup her an postalanmayı bekliyor.”

“Çok iyi biliyor dostumuz onu. Yani demek istiyorum ki... durumla yakından ilgileniyor. Ne demek istediğimi anlıyorsun herhalde? Eh, seninle spor alanında buluşuyoruz, tamam mı? Bir saate kadar. Tamam mı?”

O an gelmişti artık. Başka bir fırsat boy göstermeyebilirdi.

“Yok! Hayır! Durun bir dakika! O üniversite bahçesine gelemem. Federal Büronun ajanları... tüm üniversiteyi gözetliyorlar! Her tarafta bekliyorlar! Beni gördükleri anda da enseleyip götüreceklerdir!”

“Hayır, götürmeyecekler...”

“Nereden biliyorsun?”

“Kimseler yok üniversite çevresinde. Tanrı tanığım olsun, her şey normal. Sakin ol, rica ederim.”

“Senin için bir sorun yok. Tuzun kuru. Ama benim durumum öyle değil. Hayır, nerede buluşacağımızı söyleyeyim sana...”

Çabuk çabuk, yarım yamalak, kesik cümlelerle, sanki bir yandan da umutsuzcasına düşünceler içindeymiş gibi konuştu. Önce Herron'un evinden söz etti, sonra o yer konusunda olumlu, olumsuz bir karara varamadan, reddetti kendi önerisini. Sonra demiryolu yükleme depolarının bulunduğu yerden söz etti, ama daha öneriyi yaptığı anda neden oraya gidemeyeceğine dair mantık dışı birtakım nedenler buldu. [366]

Öbür uçtaki ses, “Ama, gereksiz yere öyle telaşlanıp durma,” dedi ona. “Basit bir alışveriş bu sonuçta...”

“O lokanta! Şu kent dışındaki lokanta. Cheshire Kedisi? O lokantanın arka tarafında, bir bahçe var...”

Matlock'a laf yetiştirmeye çalışırken sesin sahibi doğru dürüst düşünemeyecek hale gelmişti. Matlock numarayı başarıyla sürdürmekte olduğunu anladı. Günlükten ve başlarına büyük dertler açabilecek imzalı resmi mektuptan son bir kez daha söz etti, sonra da alıcıyı hızla yuvasına indirdi.

Bitkinlikle doğruldu telefon kulübesinin içinde. Yüzünden ter süzülüyordu. Oysa sabahın o erken saatlerinde hava bayağı serindi.

İki zenciden komutan olanı, “Çok ince bir manevrayla yürüttünüz o konuşmayı,” dedi. “Düşmanınız, yanılmıyorsam, üniversite içinde bir yer seçmişti. Onun adına çok akıllıca bir davranış. Bu işi çok ustaca kıvırdınız, efendim.”

Matlock üniformalı zenciye baktı, onun övmeleri üzerine içi minnet

duygularıyla dolmuştu. Telefon konuşmasını o denli ustaca yürütmüş olması kendini bile şaşırtmıştı.

“Bu işi ikinci bir kez daha kıvırabilir miyim, bilmiyorum.”

Matlock'u arabaya getiren zenci, “Tabii becerebilirsiniz,” dedi. “İnsanı son derece sıkıntıya düşüren bunalımlar bilgisayarları andıran bir bellek bankasını harekete geçirir. Bellek aynı anda birçok şeyi araştırır, bazılarını reddeder, bazılarım kabullenir. Ve bunların hepsini de aynı anda yapar. Panik başlayana kadar, tabii. Böyle bunalımlı anlarda insan beyninin geçirdiği basamaklar konusunda çok değişik araştırmalar sürdürülüyor.”

Arabanın kapısına vardıkları anda, Matlock, “Sahi mi?” dedi. Zenci başıyla arabaya binmesi için ona bir işaret yaptı. Araba ileriye doğru bir hamle etti. Sonra iki yanlarında iki araba, karayolundan uçarcasına yol almaya başladılar.

Direksiyon başındaki zenci, “Çok içerilerdeki tarım yollarını izleyerek lokantanın bulunduğu yere dikine bir yönde gideceğiz,” dedi. [367]

“Lokantaya güneybatıdan yaklaşacağız ve sizi lokantadan yüz metre kadar uzakta, lokanta personelinin binanın arka tarafındaki kapılarına gitmek için kullandıkları bir patika üzerine bırakacağız. Size uzaktan göstereceğiz o patikayı. Oraya varınca, doğruca bahçelerin içinden büyük bir beyaz kameriyenin bulunduğu yere yürüyün. Kameriyenin etrafı büyük kayağan taşlarıyla çevrili. Ayrıca içinde süs balıkları bulunan bir havuz da olacak orada. Biliyor musun orasını?”

“Evet, biliyorum. Ama siz nereden biliyorsunuz?”

Gülümsedi şoför. “Ben doğaüstü birtakım nitelikleriyle gayıptan

haber verebilen, uzağı görebilen bir sihirbaz değilim. Siz kulübede telefon konuşmanızı sürdürürken, telsizle adamlarımızla temasa geçtim. Her şey hazır şu anda. Unutmayın, balıklı havuzla beyaz kameriye... Şunu da alın. Not def teriyle zarfı.” Şoför solundaki kapının iç tarafında bulunan kapaklı bir gözü açıp oradan brandaya sarılı bir paket çıkardı. Zarf da kalın bir lastik bandla o pakete bağlanmıştı.

Ekibin komutanı olan adam, olduğu yere daha rahatça yerleşebilmek için kımıldarken, “On dakikaya varmaz orada olacağız,” dedi. Matlock ona baktı. Adamın bacağına bağlı, gerçekte vücudunu sıkı sıkı saran haki üniformasına dikilmiş deri bir kılıf vardı.

Matlock daha önce dikkat etmemişti ona ve neden dikkat etmemiş olduğunu da biliyordu.

Çünkü o kılıftaki kemik saplı uzun bıçak oraya az önce yerleştirilmişti. Kemik sapın ucundaki çelik bıçak en azından yirmi beş santim uzunluktaydı.

Dunois'nın seçme birlikleri gerçekten hazırdı. [368]

35

Matlock yüksek beyaz kameriyenin hemen yanı başında duruyordu. Güneş doğu yamaçlarının üzerinde yükselmiş, ardındaki ormanlarsa hâlâ sislerle yüklü, sabahın erken saatlerinin ışığını donuk donuk yansıtıyordu. Önünde yeni ekilmiş ağaçlar, insana huzur verici ve kayağan taşları döşeli cennete karışan eski tuğla döşeli patikalar için koridorlar oluşturuyordu. Kameriyeyle havuzun oluşturduğu çemberin etrafına bir hayli mermer sıra yerleştirilmişti. Hepsi de sabah çiğiyle parlıyordu. Büyük alanın ortasında havuzdan gelen şırıltıların ardı arkası kesilmiyordu. Kuşların güneşi karşılayarak birbirlerine şakımaları kulaklarını dolduruyordu.

Matlock'un belleği tekrar Herron'un evine gitti. O yuvayı ve yaşlı adamı dünyadan ayıran o içine girilmez yeşil duvarı anımsadı bir kez daha. Benzerlikler vardı burasıyla o orman arasında. Belki de her şeyin böyle bir yerde sona ermesi bu maceraya daha uygun düşüyordu. Matlock günlüğü sıkı sıkı kavramış, onu göğsünün önünde sanki hiçbir şeyin delemeyeceği bir kalkan gibi tutuyor, başı sık sık duyduğu her sesten yana dönüyor, her hareketiyle yaşamının büyük bir parçası donuyordu. Dunois'nın adamları nerelerdeydi acaba? Seçme birliğin fedaileri nerelere gizlenmişlerdi? Şu anda gizlendikleri yerden kendisini gözetleyerek sinirli jestlerine, açık seçik korkusuna bakarak kıs kıs gülüşüyorlar mıydı? Yoksa gerilla biçimi mi dağılmışlardı etrafa? Yerde çömelmiş ya da ağaçların alt dallarına tünemiş, gizlendikleri yerlerden fırlamaya, öldürmeye hazır halde mi bekleşiyorlardı?

Ve kimi öldüreceklerdi alana fırladıkları zaman? Acaba Nemrut'un

birlikleri sayıca kaç kişiydi? [369, F: 24]

Ve hangi silahlarla donatılmışlardı? Nemrut gelecek miydi randevuya? Nemrut sevdiği kızı sağ salim kendisine getirecek miydi? Ya Nemrut kızı getirir de sonunda Pat'ı bir kez daha görürse ve o buluşmayı hemen izleyecek katliam sırasında ikisi birden onun tuzağına düşerlerse?

Kimdi Nemrut?

Soluğu kesildi birden. Kollarıyla bacaklarındaki kaslar korkuyla ikide bir kasılmaya, boşalmaya başladı. Sıkı sıkı yumdu gözlerini. Dinlemek ya da dua etmek için... Şu anda kesinlikle bilemeyecekti, Tanrının varlığına hiçbir zaman inanamamıştı ama şu anda o inancından artık kesinlikle emin değildi. Ve o yüzden duygularından kesinlikle emin olana kadar da gözleri yumulu, kulak kabarttı etrafına.

Önce bir, sonra bir tane daha otomobil karayolundan o tarafa doğru saptı. İki araba da Cheshire Kedisi'nin girişine doğru baş döndürücü bir hızla geliyorlardı, sonra restoranın ön tarafındaki otoparka çıkan yola girdikleri anda lastikleri gıcırdayarak, yarım daire biçimindeki yoldan döndüler.

Sonra bir kez daha derin sessizlik çöktü etrafa. Kuşlar bile susmuştu, çıt yoktu çevrede.

Matlock kameriyenin altından çıkıp kafesli duvarına yaslandı. Kulaklarını zorlayarak dinledi... neyi olursa olsun.

Sessizlik... Yine de sessizlikten başka bir şeydi bu! Bir yaprağın hışırtısı sayılabilecek kadar sessizlikle kaynaşmış bir ses.

Taşlara sürtünen bir ayak sesi. Duraksayan, ikide birde duran bir

ayak sesi geliyordu tam karşısındaki eski patikaların birinden. Ağaçların arasında gizli bir patikadan, lokantanın arka tarafındaki kameriyeye uzanan tuğla döşeli eski yolların birinden.

Önceleri belli belirsizdi ses. Aldırış bile edilmeyecek kadar. Sonra biraz daha netleşti, deminki kadar duraksamayan, kendinden biraz daha emin olarak duyuldu bu kez.

Sonra o hafif, binbir işkencenin acısını taşıyan iniltiyi duydu Matlock. Beynini delip geçen o iniltiyi.

“Jamie... Jamie? Yalvarırım, Jamie...”

O tek sözcükle ifade edilen yakarış bir hıçkırığa dönüştü. [370]

Matlock yaşamı boyunca hiçbir zaman olmadığı kadar öfkeye kapıldı. Deliye dönmüştü. Brandaya sarılı paketi yere fırlattığı gibi gözleri yaştan ve hiddetten körleşti.

Beyaz kameriyenin koruyucu çerçevesinden dışarı fırladı, bağırmaya başladı. Öylesine kükrüyordu ki, sesinden kuşlar bile ürkmüştü, ağaçlardaki sığınaklarından çığlık çığlığa kaçarak dağıldılar.

“Pat! Pat! Neredesin? Pat, Tanrım, neredesin? Nerede?”

Hıçkırış daha da güçlendi.

“Buradayım... Burada Jamie! Göremiyorum!”

Matlock sesin geldiği tarafı izledi, sonra tuğla döşeli orta patikadan koşmaya başladı. Lokantaya uzanan yolun yarısına vardığında Pat'ı gördü. Yere çökmüş, sırtını bir kütüğün gövdesine dayamıştı. Dizleriyle elleri üzerinde yürüyordu, sargılar içindeki başı yere eğilmişti.

Düşmüştü. Boynunun gerisinden ince ince kan sızıyordu. Başındaki yaraların da dikişleri açılmıştı.

Matlock hızla onun yanma geldi, dikkatle kaldırdı kızın başını.

Pat'ın alnındaki sargıların altına kat kat, üst üste dört parmak eninde bandlar yapıştırılmıştı. Bu bandlar gözlerinin üzerine yapıştırılmış, iki yandan da sıkı sıkıya şakaklarına tutturulmuştu. Bandlar genç kızın yüzünü örten çelik bir levha kadar sağlam, sökülmez haldeydi. Cehennem işkencesinden farksız olacaktı onları sökmeye kalkışmak.

Matlock onu kollarının arasına alarak durmadan ismini yinelemeye başladı.

"Her şey düzelecek artık... Her şey düzelecek artık, Pat..."

Sonra dikkatle onu yerden kaldırdı, yüzünü yüzüne bastırdı. Korkunç hiddeti içinde, aklına gelen biricik huzur verici sözleri tekrarlayıp duruyordu onun kulağına.

Birden, hiçbir uyarı olmamasına karşın, gözleri kapalı olan kız bir çığlık attı.

Berelenmiş vücudu gerildi, kesik içindeki eli ileriye uzandı.

"Ver onlara, Tanrı aşkına. Neyse istedikleri, ver o şeyi onlara."

Kameriyeye doğru uzanan patikadan sendeleyerek ilerledi Matlock. [371]

"Vereceğim sevgilim. Vereceğim."

"Yalvarırım sana, Jamie! Bir daha izin verme bana el sürmelerine! Fırsat verme onlara! Hiçbir zaman!"

“Vermeyeceğim, sevgilim. Hiçbir zaman, hiçbir zaman.”

Yavaşça eğilerek kucağındaki kızı kayağan taşlarının dışındaki yumuşacık toprağın üzerine bıraktı.

“Çıkar gözlerimin üzerindeki bandı! Yalvarırım çıkar şunları!”

“Çıkaramam şimdi, sevgilim. Çok canın yanacak. Biraz daha sabret...”

“Umurumda değil! Ne kadar acırsa acısın umurumda değil. Daha fazla dayanamayacağım artık!”

Ne yapabilirdi? Ne yapması gerekiyordu? “Ulu Tanrım! Ulu Tanrım! Acımasız, amansız Tanrım! Söyle bana? Söyle bana? Ne yapmam gerekiyor şu anda?”

Artık yapacak bir şey yoktu, artık umurunda değildi ne olursa.

“Nemrut... Nemrut! Gel artık, Nemrut! O yere batasıca ordunu da beraber getir! Gel de al istediğin şeyi! Burada istediğin! Yanımda!”

Bunu izleyen sessizlik içinde ayak sesleri duyuldu.

Emin, dikkatle atılan, düzgün ayak sesleri.

Ortadaki patikadan, Nemrut göründü.

Adrian Sealfont alanı çeviren kayağan çemberin en kenarında durdu.

“Özür dilerim, James.”

Matlock kollarının arasındaki kızın başını yere bıraktı. Artık hiç

işlemez olmuştu beyni. O denli büyük bir şok geçiriyordu ki, dudaklarının arasından tek sözcük çıkmıyordu. Önünde boy atmış, korkunç, o inanılmaz gerçeği hazmedemiyor, kabul edemiyordu. Ağır ağır kalktı ayağa.

"Ver onu bana, James. Anlaşmamıza uyulacak. İstediğin koşulları kabul ettik. Senin için ne mümkünse yapacağız."

"Hayır... hayır. Hayır, istemiyorum, inanmıyorum sana! İnanmayacağım! Öyle değil bu! Böyle olmaması gerekir."

"Korkarım, öyle." Sealfont sağ elinin parmaklarını şaklattı. Bir işaret vermişti. [372]

"Hayır!... Olamaz! Olamaz! Olamaz!" Matlock avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamış olduğunu fark etti. Kız da ağlıyordu. Sealfont'a döndü Matlock. "Senin alınıp götürülmüş olduğunu söylediler. Ben öldü sanıyordum seni! Ve ölümüne de ben neden oldum diye kendimi suçlu buluyordum!"

"Beni götürmediler. Sadece eşlik ediyorlardı bana. Şu günlüğü ver bakayım." Canı iyice sıkılmış olan Sealfont, bir kez daha şaklattı parmaklarını. "Ve Korsika kâğıdını da. İkisi de yanında yanılmıyorsam."

Çok hafif, boğuk bir öksürük, bir hırlama, bir soluma, kesik bir bağırış duyuldu.

Sealfont çabucak arkasına bir göz attı, sonra görünmeyen birliklerine sert bir sesle hitap etti.

"Gelin buraya!"

“Ama neden yaptınız bunu?”

“Yapmamız gerekiyordu da ondan. Benim yapmam gerekiyordu. Başka hiçbir çare yoktu.”

“Hiçbir çare yok muydu?” Matlock o sözcükleri gerçekten duymuş olduğuna inanamadı.

“Neye başka çare yoktu?”

“Yıkıma! Paraca yıkılmıştık! İflasın eşiğine gelmiştik! Son yedeklerimizi de kullanmaya zorunlu kaldık. Yardım istenecek bir tek kimse de kalmamıştı. Moral çöküntü tamdı. Yüksek öğrenim kuruluşlarını yaşatmak için yalvarıp yakarmalarımız bir tek kuruş bile yardım sağlamıyordu. Milletin başına dert olmuştu üniversiteler. Bu işin liderliğini ellerimize almaktan başka çıkar yol kalmamıştı... toplumu kokuşturanlara karşı. Biz de öyle yaptık. Ve o sayede ayakta kaldık!”

O anın korkunç acılı şaşkınlığı içinde, Matlock'un kafasını paralayan bilmecenin eksik parçaları bir bir belirmeye başladı. O hiç tanımadığı kasanın kilidi üzerindeki şifre rakamları bir bir aynı hizaya gelmeye başladı. Sonra ağır çelik kasanın kapısı açıldı... Carlyle’ın o akıllara durgunluk verecek ianeleri... Sealfont az önce söylemişti gerçeği. Yalvarıp yakarmalar milletin başına dert olmuştu. Belki akıl durduran bir şeydi, ama gerçek buydu.

Her yerde. [373]

Tüm üniversite çevrelerine yüksek öğretim kuruluşlarını yaşatmak için yardım, iane toplanmaya devam olunuyordu, ama artık kimse üniversitelerin batmak üzere olduklarına inanarak paniğe kapılmıyordu. Geçmişte sayısız kolejleri ve üniversiteleri yaşatmak için girişilmiş

yüzlerce para toplama kampanyasında olduğu gibi, panik çığlıkları yükselmiyordu artık hiçbir taraftan.

Genel kanıya göre, üniversite çevrelerindeki parasal bunalımlar atlatılmıştı. Normal koşullar dönmüştü üniversitelere.

Oysa dönmemişti. Bu kez bunalım canavarlaşmıştı.

Matlock hafifçe, dehşete kapılmış bir insanın haliyle, "Oh, Tanrım," dedi.

Sealfont, "Tanrı da bize zerre kadar yardımcı olmadı, seni temin edebilirim," dedi

"Başarılarımız tümüyle insancıl yöntemlerle sağlandı. Bak bir kere bugünkü durumumuza.

Bağımsızız! Sistemli bir biçimde artıyor gücümüz. Beş yıla kalmadan, kuzeydoğudaki büyük üniversitelerin her biri kendi başlarına buyruk, sorunlarını halletmiş bir federasyon olacak."

"Sen mikroplusun... Bir kansersin sen."

"Ayakta kaldık. Başka çare kalmayınca bu yola sapmak, kararını verdik. Ve hiç de güç olmadı bu yolu tutmak. Yoksa işlerin eskisi gibi gidişini kimse durduramayacaktı.

Hele hele biz... Sadece bu oyunun başrolünde oynayanları değiştirmeye karar verdik on yıl önce. Ondan sonra da her şey yoluna girdi..."

"Ama başka biri yok muydu ki, onca insanın içinden sen..."

"Evet. Yoktu. Ben çok uygun bir adaydım. Başarılı da olmadım mı?"

Sealfont bir kez daha lokantadan tarafa dönüp baktı. Eski patikalarla dolu tepeye doğru. Bağırdı sonra.

“Size seslenmedim mi gelin buraya diye! Endişe edilecek hiçbir şey yok artık. Dostumuz aldırmıyor artık gelen kim olursa olsun. Çok yakında da zaten yolcu... Öyle değil mi, James?”

“Delirmişsin sen! Sen düpedüz...”

“Hiç de delirmiş değilim. Ne münasebet! Benden daha aklı başında bir tek insan bulamazsın... Ya da benden daha pratik... Tarih kendini yineler, bilmen gerek bunu senin.

Toplum birbirlerine diş bileyen düşman kamplara bölündü. Bugünkü sessiz haline bakıp da aldanma Amerika'nın. Şöyle biraz kazı üstünü, altı şarıl şarıl kanıyor.” [374]

“Kendi kendine kanamıyor, sen kanatıyorsun onu!” diye bağırdı Matlock. Artık hiçbir şey kalmamıştı geriye, zemberek kırılmıştı.

“Seni kendini beğenmiş, kibirli, ukala eşşek!” Sealfont'un gözleri buz gibi bir öfkeyle ona dikildi. Sesi yakıcıydı. “Kim verdi sana aklına geleni söyleme hakkını? Benim gibiler her kuruluşta var benim gibileri üniversitelerimizin kapılarını gerçekten ve sağlama kapatmak tehlikesiyle yüz yüze kaldıkları zaman sen neredeydin! Rahat bir yerde, güvencede, değil mi? Seni de biz koruduk... Ve üniversitelerimizin kapıları kapanmasın diye yaptığımız tüm yalvarışlara, yakarışlara herkes kulaklarını tıkadı. Kimse dinlemedi feryatlarımızı. Bizim gereksinmelerimize yer yoktu toplum içinde...”

“Gereğince çaba harcamadınız da onun için. Yeterince çaba harcamadınız!”

“Yalancı! Aptal!” Sealfont kükremeye başlamıştı. Matlock, çılgın bu adam, diye geçirdi içinden. Ya da çok acı çeken biri. “Ne kalmıştı geriye? Bağışlar mı? Bağış kaynakları kuruyor. Daha başka, daha umut verici, daha tatlı birtakım yerlere bağışlarda bulunuyor herkes şimdi? Başka yerlere bağışlarda bulundukları zaman da o bağışları vergilerinden düşebiliyorlar... Vakıflar mı? Kuş beyinli zalimlerin ellerinde... eskiye oranla çok daha az para çıkıyor öğretim kuruluşlarına vakıflardan... Hükümet mi yardım edecek?

Kör hükümet! Çirkin bir kuruluş hükümet denilen! Satın alınmış önceden el uzattığı yerler! Ya da hükümetin yaptığı yardımlar oy sandıkları kanalıyla bambaşka bir biçimde ödeniyor! Elimizde para kalmamıştı! Bize para verdikleri zaman da oy sandıklarında yardım edemiyorduk onlara! Bizim için kurulu düzen çökmüştü. İşimiz bitmişti! Ve bu durumu kimse benden iyi bilmiyordu. Yıllardır... yalvar, yakar, dilen. Cahil heriflerle kibirli karılarına, yönetim kurullarına el aç... Umutsuzdu durum, kendi kendimizi yok ediyorduk.

Canımız çıkıyordu üniversiteleri ayakta tutabilmek için dilenmekten. Yine de kimsenin kulak verdiği yoktu. Üstelik de hep... hep bize karşı ileri sürülen özürlerin, bahanelerin, gecikmelerin ardında kıs kıs gülerek, burun kırarak kuruluşlarımızın Tanrıdan gelme bir zaafları olduğuna dair bir sürü sinir bozucu yaveler sıralanıyordu. [375]

Ne de olsa... birer öğretmen parçasıydık. Bir şeyler yapan kimseler değildik...”

Sealfont'un sesi birdenbire hafifledi ve sertleşti. Sözlerini bitirirken de tümüyle inandırıcı bir tonla konuştu. “Eh, delikanlı, şimdi hareket sırası bizde. Bu düzen lanetlenmiş bir kez. Buna da tam anlamıyla layık. Liderler hiçbir zaman ders almazlar.

Çocuklara bak. Onlar anladılar durumu... Biz de onları saflarımıza aldık. Aramızdaki birlik artık zerre kadar rastlantı eseri değildir.”

Matlock, Sealfont'a bakakalmıştı. Hiçbir şey diyecek halde değildi. Sealfont söylemişti işte o sözü: Çocuklara bakın. Bakın ve izleyin... Bakın ve dikkatli olun.

Ulu Tanrım! Gerçekten öyle miydi? Gerçekten durum öyle miydi? Nemrut'lar ve Dunois'lar mıydı yeni düzenin liderleri? Federasyonlar, seçme muhafızlar. Bir kez daha yineliyor muydu tarih kendini?

“Söz uzadı, James. Nerede o lafını ettiğin mektup? Kimde?”

“Mektup mu? Ne mektubu?”

“Bu sabahın onunda postalanacak mektup? Artık onu postaya vermeyeceğiz, değil mi?”

“Anlamıyorum.” Matlock duygularına hâkim olmak için çırpmıyor, tüm gücüyle çaba harcıyordu.

“Kimin elinde o mektup?”

“Mektup mu?” Matlock daha konuşurken yanlış şeyler söylediğini anlamıştı, ama buna engel olamadı. Elinde değildi. Bir an durup da düşünebilecek durumda değildi.

“Mektup dedim... Gerçekte öyle bir mektup falan yok, değil mi? Var mı yoksa? Öyle... daktiloyla yazılarak bu sabah postaya verilmeye hazır 'suçlayıcı bir ifade' yok, değil mi? Yalan söylüyordun yani?”

“Yalan söylüyordum! Yalan söylüyordum!” Tüm yedek gücünü kullanmıştı artık o çizgi üzerinden devam etmekten başka hiç bir çaresi

yoktu.

Hafifçe gülümsedi Sealfont. Matlock'un onda görmeye alışkın olduğu türden bir gülüş değildi bu. [376]

“Ne kadar becerikliymişsin? Ama sonunda çaresiz durumdasın. İlk başından bari biliyordum bunu. Hükümet gözünde en mükemmel insandın o iş için, çünkü hiçbir davaya, hiçbir yere kesin olarak bağlanmış, adanmış değilsin. O yüzden 'hareket halinde' saydılar seni. Hiçbir davayla ilgili olmayan bir insanın esnekliği için kullanıldığını biliyordum bu deyimin. Konuşup duruyorsun, ama hepsi o kadar. Anlamsız bu! Gerçekten çok iyi temsil ediyorsun emrine girdiğin kimseleri.” Sealfont omzunun üzerinden patika tarafına seslendi. “Pekâlâ, haydi bakalım, hepiniz birden buraya! Doktor Matlock hiç kimsenin adını ya da kimliğini açıklayabilecek durumda değil. Çıkın artık deliklerinizden, tavşanlar.”

“AhhhhL”

Bu gırtlaktan gelen acı ses kısaydı. Derin sessizliği deldi. Sealfont olduğu yerde hızla ardına döndü.

Sonra bir kesik, “Ah!” sesi daha yükseldi. Son kez soluk alan bir insanın gırtlağından çıkmış olduğu kesinlikle belli bir sesti bu seferki.

Sonra bir feryat daha. Üstelik bu defaki başka bir çığlıkla karışık olarak duyulmuştu.

“Kim o? Kim var orda?”

Sealfont son çığlığın yükseldiği tarafa, patikaya seğirtti hızla.

Ama tüyler ürpertici bir haykırışla kalakaldı olduğu yerde. Yarım

kalan bu haykırış bambaşka bir tarafından gelmişti bahçenin. Tekrar geri koştu Sealfont. Bir panik başlangıcı, soğukkanlılıkla hareket etmesini engellemeye başlamıştı.

“Kimler var orda? Nereye gittiniz hepiniz de? Çabuk gelin buraya!”

Sessizlik tekrar her yere sindi. Sealfont şaşkınlıkla bakakaldı Matlock'a.

“Ne yaptın sen? Ne yaptın sen, önemsiz, küçük adam? Kimleri birlikte getirdin buraya gelirken? Kim var orada? Yanıt ver bana?”

Matlock yanıt verebilecek durumda olsa bile, buna gerek yoktu. Çünkü bahçenin bitimindeki bir patikadan Julian Dunois göründü. [377]

“Sabah şerifler hayırlı olsun, Nemrut.”

Faltaşı gibi açıldı Sealfont'un gözleri. “Sen kimsin? Nerede benim adamlarım?”

“İsmim Jacques Devereaux, Heysu ya da Heysou Daumier. Ya da Julian Dunois... seç seçebildiğini. Sen bizimle baş edebilecek güçte ve kafada değilsin. On adamlık bir ekibin vardı. Benim de sekiz kişilik" bir ekibim. Adamların öldü, cesetlerini nasıl yok ettiğimize gelince, orası artık ilgilendirmez seni.”

“Kimsin sen?”

“Düşmanın.”

Sealfont sol eliyle ceketinin önünü açtığı gibi sağ tarafa attı elini. Dunois haykırarak uyardı onu. Matlock on yıldır büyük bir saygın duyduğu adama doğru fırladı. Tek bir düşünceyle dalmıştı ona.

Balıklama. Bir tek amaçla. O amaç canına bile mal olsa geri durmayacaktı.

Öldürmek için.

Şimdi yüzleri birbirlerine değecek kadar yakındı. Bir zamanlar Lincoln'ınkine benzeyen yüz şimdi müthiş bir korku ve panikle kırışmıştı. Matlock sağ elini kudurmuş bir hayvanın pençesi gibi indirdi o yüze. Parmaklarının etleri yırttığını, sonra Sealfont'un çarpılmış ağzından kan fışkırdığını fark etti.

Korkunç patlamayı duydu, sonra sol omzunda birden keskin, âdeta elektrikli bir sancı belirdi. Ama hâlâ saldırıya devam ediyordu.'

"Kalk üstünden, Matlock. Tanrı aşkına, kalk şunun üstünden!"

Yere devirdiği adamın üstünden kendisini çekiyorlardı. Çok kalın, siyah, kaslı kollar çekiyordu. Sonra onu altına aldığı adamdan ayırarak yan tarafa, yere attılar. Yine ağır, siyah kollar yere mıhladı onu. Çığlıklar, acılı tiz çığlıklar... Matlock isminin tekrar tekrar yinelendiğini duyuyordu bunların arasından.

"Jamie!.. Jamie!.. Jamie!.."

Tüm yırtıcı gücüyle fırladı ileri. Kendisini yere mıhlayan kaslı siyah kollar boş okunmuştu. Bacaklarını havaya kaldırdığı gibi üzerindekilerin kaburgalarına; belkemiklerine amansız tekmeler savurdu. [378]

Birkaç saniye için serbest kaldı.

Taş gibi kasılarak yere attı kendini. Kolları, dirsekleri ve dizleri taşlara çarptı. Kendisine artık ne olursa olsun, o omzundaki yakıcı acı, vücudunun sol yanına dağılan o yakıcı acı ne anlama gelirse gelsin,

yerde yatan kıza erişmesi gerekti. Kendisi için onca korku, dehşet ve işkenceye katlanmış olan genç kıza.

"Pat!"

Acı dayanılamayacak hale gelmişti. Bir kez daha düştü kalktığı yere. Ama bu kez bulmuştu onun elini. Birbirlerinin ellerini kavradılar. İkisi de birbirlerini yatıştırmaya çalışıyor ve yaşadıkları anın son dakikalar olabileceğini biliyorlardı.

Birdenbire Matlock'un parmakları gevşedi.

Tüm karanlık sarmıştı her yanını.

Matlock gözlerini açtı, irikıyım bir zenci diz çökmüştü önünde. Kendisini yerden kaldırıp sırtım mermer bir sıranın yan tarafına dayamışlar, oturur duruma getirmişlerdi.

Sırtından gömleğini çıkarmışlardı; sol omuzu zonkluyordu.

"Acı, eminim, yaradan çok daha ciddi olmalı," dedi iri kıyım zenci. "Vücudunuzun sol üst kısmı otomobil kazasında fena halde berelenmiş. Mermi de hemen sol omuz kıkırdağınızın altına girmiş. Bu duruma bakacak olursak, acı, eminim, çok fazla olmalı."

"Sana yerel anestezi yaptık. Herhalde biraz olsun diner acın." Bu kez konuşan hemen sağ tarafında ayakta duran Julian Dunois'ydı. "Bayan Ballantyne bir doktora götürüldü. Doktor çıkaracak gözlerindeki bandları. Doktor bizdendir, üstelik yufka yürekli bir insandır. Zencidir, bize de sempatisi vardır, ama vücudunda kurşun yarası olanı tedavi etmez. Torrington'daki kendi doktorumuza telsizle haber uçurduk. Yirmi dakikaya kadar burada olması gerekiyor."

“Pat'a yardım için neden onu beklemediniz?”

“Açık söyleyeyim, seninle konuşmamız gerek. Kısaca, ama gizlice. İkinci olarak, kızı kendi iyiliği için o doktora yolladık, çünkü gözlerinin üzerindeki bandların elden geldiğince çabuk Çıkarılması gerekliydi.” [379]

“Sealfont nerede?”

“Kayıplara karıştı. Tüm bileceklerin bu kadar. Hiçbir zaman da onun başına gelenlerin daha fazlasını bilmeyeceksin. Bunu anlaman gerekli. Çünkü anlıyorsun ya, gerekirse, sana ve Bayan Ballantyne'e karşı yapacağımızı söylediğimiz şeylerin hepsini yapacağız. Oysa böyle bir şey yapmak istemiyoruz... Sen ve ben, düşman değiliz.”

“Yanılıyorsun. Düşmanız.”

“Uzun vadede belki. Bundan kaçınmak olanaksız. Ama şu anda, büyük bir gereksinme anında, birbirimize yardım ettik. İkimiz de biliyoruz bunu. Ve takdir ediyoruz. Sen de takdir ediyorsundur sanırız.”

“Ediyorum.”

“Belki bir şeyler bile öğrettik birbirimize.”

Matlock kara devrimcinin gözlerinin ta derinliklerine baktı. “Şimdi birçok şeyi daha iyi anlıyorum. Ben birçok şey öğrendim. Ama sen benden ne gibi bir şey öğrenmiş olabilirsin?”

Kibarca güldü devrimci. “Bir insanın, hareketleriyle istersen cesaretiyle diyelim sıradan kalabalıkların çok üzerine çıkabileceğini, yükselebileceğini.”

“Ne demek istediğini anlayamıyorum.”

“Biraz düşün. Kavrayacaksın.”

“Şimdi ne olacak? Yani Pat'a demek istiyorum? Bana? Ortalarda göründüğüm anda tutuklayacaklar beni.”

“Ciddi olarak söyleyeyim, sanmıyorum bunu. Bir saate kadar, örgütüm tarafından yazılmış bir belge Greenberg'in eline ulaşacak. Benim tarafımdan yazılmış bir mektup daha doğrusu. Mektubun içeriğinin kimseye açıklanmayacağını, arşivlerde çok derinlere gizlenecek bir dosyanın içine konulacağını sanıyorum. Herkesi şaşkına çevirecek, güç durumda bırakacak bir belge çünkü. Gerek moral bakımından, gerek hukuki bakımdan, gerek siyasal bakımdan. Çünkü çok büyük hatalar işlendi... Sabah senin adına Adalet Bakanlığının adamlarıyla bağlantı kuracağız. Belki de artık varlığını herkesin bildiği paralarını kullanıp Bayan Ballantyne ile uzun, bir dinlenme yolculuğuna çıkman çok daha iyi olacak... Bu konuda hükümet makamlarının da, diğer ilgililerin de fikir birliğine varacaklarını sanıyorum. Eminim bundan.” [380]

“Ya Sealfont? O ne olacak? Öldürecek misiniz onu?”

“Nemrut ölümü hak ediyor mu ki? Yanıt vermeye kalkışma, çünkü bu konuyu tartışmayacağız. Şu kadarını söylemek yeter sanıyorum: Sealfont bazı soruların yanıtlarını verene kadar yaşayacak.”

“Onun kayıplara karışmış olduğu ortaya çıkınca neler olacaklarını kestirebiliyor musun?”

“Birtakım patlamalar olacak. Çirkin bazı söylentiler yayılacak etrafa. Putlar parçalanınca, putlara tapanlar paniğe kapılır. Bırakalım, öyle

olsun. Carlyle'ın da bu bunalımı kendi olanaklarıyla atlatması gerekli... Dinlen, artık. Doktor az sonra burada olacak.”

Dunois yanı başına gelip hafif hafif bir şeyler söylemeye başlamış üniformalı bir zenciye çevirdi dikkatini. Matlock'un yarasını sarmış olan irikıyım zenci kalktı.

Matlock, Julian Dunois'nın uzun, ince yapısını ve etrafındakilere sakin, kendinden emin bir lider sıfatıyla emirler verişini seyretti. Sonra bir minnet duygusunun acısını duydu içinde. Bu acı daha da kötüydü, çünkü Dunois birdenbire bambaşka bir çehreye bürünmüştü.

Ölüm emirleri dağıtan bir Azrail çehresine.

“Dunois?”

“Ne var?”

“Kendine dikkat et.” [381]

Son Söz

Karayip Denizinin mavi yeşil suları öğleden sonra güneşini göz kamaştıran parıltılarla yansıtıyordu. Kum sıcacık, ayak altında yumuşacıktı. Adanın bu ıssız köşesi huzur içinde, sessizdi.

Matlock denizin kenarına kadar indi, minicik dalgaların yalayışlarına bıraktı ayak bileklerini. Plajın kumları gibi su da sıcacıktı.

Elinde Greenberg'in kendisine postalamış olduğu bir gazete vardı. Daha doğrusu bir gazetenin sadece iki sayfası.

CARLYLE KENTİNDEKİ KATLİAM

23 ZENCİ VE BEYAZ ÖLDÜRÜLDÜ

KENT ŞAŞKIN DURUMDA.

ÜNİVERSİTE BAŞKANI KATLİAMDAN

ÖNCE KAYBOLDU

Carlyle (Connecticut) (10 Mayıs) — Dün bu ufak üniversite kentinin dışında, eski ve büyük malikânelerin bulunduğu bir kesimde, tüyler ürpertici bir kitle katliamı olmuştur. Çatışmada yirmi üç kişi ölmüştür. Federal Adalet makamları bu katliamın bir pusu sonucu olduğunu iddia etmektedirler ve yine aynı yetkililere göre bu pusu sonucunda ölenlerin arasında saldırıya uğrayanlar kadar, saldırganlar da bulunmaktadır.

Bu haberin ardından, buz gibi soğuk bir metinle, ölenlerin kimliklerine ait liste ve bu kimselerin poliste bulunan dosyalarından alınmış bilgiler geliyordu.

Julian Dunois'nın adı da ölüler listesindeydi. [382]

Demek o ölüm çehresi yersiz değildi. Dunois kaçıp kurtulamamıştı katliamdan. Tohumlarını attığı şiddet hareketleri kendi yaşamına da mal olan bir başka şiddet hareketiyle son bulmuştu.

Makalenin geri kalan bölümünde katliama karışmış garip tiplerin bu işe ne amaçla girdikleri ve bu kimselerin ölüler arasında bulunmalarının ne anlama geldiği konusunda çetrefil birtakım yorumlar yapılıyordu. Adrian Sealfont'un kayboluşuyla ilgili bazı olasılıklar da eklenmişti ayrıca yazıya.

Tümü ileri geri birtakım yorumlardı. Yazının hiçbir yerinde Nemrut'tan

söz edilmiyordu. Kendisinden de. Bu ölümlerle ilgili Federal Büro soruşturmalarına da en ufak bir sözle olsun değinilmiyordu. Gerçek değildi yazılanlar. Gerçekle en ufak ilişkisi yoktu.

Matlock kulübe kapısının açıldığını duyunca arkasına döndü. Pat elli metre kadar ilerde kum tepecikleri üzerindeki ufak bir verandada duruyordu. Matlock'a el salladı, sonra veranda basamaklarından ona doğru inmeye başladı.

Pat'ın ayağında bir şort, sırtında da açık mavi bir ipekli bluz vardı; yalınayaktı ve gülümsüyordu. Bacaklarıyla kollarındaki sargılar çözülmüştü. Karayip güneşi de cildini çok tatlı bir bronza dönüştürmüştü. Alnının üzerindeki yara izlerini örtmek için başına geniş bir portakal rengi türban sarmıştı.

Pat evlenmeyecekti kendisiyle. Acıma yüzünden, gerçek ya da uydurma bir minnet borcu yüzünden bir erkeğin bir kadınla evlenmesinin doğru olmadığını eklemişti sözlerine. Ama “eninde sonunda evleneceklerini biliyordu Matlock. Yoksa ikisi de bir daha ömürlerinin sonuna kadar hiç evlenemezlerdi. Julian Dunois hazırlamıştı bu sonucu.

“Sigara getirdin mi?” diye sordu Pat'a.

“Hayır. Sigara falan getirmedim,” diye yanıtladı Pat. “Sadece kibrit getirdim.”

“Garip bir söz bu.”

“Bu sözü ilk kez Jason Greenberg'le bir konuşma sırasında kullanmıştım. Anımsıyor musun?”

“Evet. Çok öfkeliydin o gün.” [383]

“Alabildiğine bir mesafe vardı ikimizin arasında... Cehennem kadar. Haydi, iskeleye yürüyelim.”

“Neden getirdin kibriti?” Matlock gazeteyi kolunun altına kıstırarak onun elinden tuttu.

“Bir ölü yangını için. Arkeologlar çok önem verirler ölü yangınlarına.”

“Ne dedin?”

“O Allahın belası gazete sabahtan beri elinden düşmedi. Onu yakmak istiyorum. Onun için getirdim kibriti.” Zarif bir biçimde gülümsedi Matlock'a bu sözlerinden sonra.

“Onu yakmak içinde yazılı olanların hiçbirini değiştirmeyecek ama.”

Pat hiç aldırış etmedi buna. “Jason onu sana neye gönderdi sanıyorsun? Bence Greenberg'le ardındakiler istediler bunu. Haftalar boyu hiçbir şey yapmadan kendi kendimize yaşamamızı... Hiçbir gazete okumadan, bir kerecik olsun radyo dinlemeden, bu ıssız plajda ılık deniz suyu ve beyaz kumlardan başka hiçbir şeyle ilintimiz olmadan yaşamak Greenberg'in fikriydi. Bu tatilin kurallarını o koydu, şimdi yine o bozdu.”

“O sadece bize o kuralları önerdi. Böyle yaşamının güç olduğunu da çok iyi biliyordu.”

Pat’ın elini sıktı Matlock. Biraz güçlü bir dalgacık denizin kıyısında kıyısında ikisinin de çıplak ayaklarının üzerinden aştı. Sesiz bir martı açıklarda göklerden mavi yeşil sulara süzüldü; kanatları denizin yüzeyini yaladı, boynu şiddetle silkindi. Sonra kuş avı gagasında, tiz bir çığlıkla yeniden yükseldi.

“Greenberg çok kötü bir karar vermek zorunda olduğumu biliyor.”

“Sen kararını verdin bile. O da biliyor bunu.”

Matlock genç kıza baktı. Tabii biliyordu Greenberg. Pat da biliyor, diye geçirdi içinden Matlock. “Çok daha büyük acılar çekilecek, hem belki de hak edildiğinden bile daha büyük.”

“Sana da öyle söyleyecekler. Bu işi bildikleri biçimde sürdürmeleri için kendilerini rahat bırakmanı söyleyecekler. Sessizce, çıt çıkarmadan, ellerinden geldiği kadar kimseyi güç durumda bırakmadan. Kimseyi tedirgin etmeden.” [384]

“Belki de en iyisi o. Haklı belki de adamlar.”

“Sen kendin de bir saniyecik olsun inanmıyorsun buna ya.”

“Evet, inanmıyorum.”

Sessiz sessiz yürüdüler bir süre. İskele tam önlerindeydi. Çoktan varlığı unutulmuş bir akıntıyı önlemek için iskelenin önlerine belki de yüzyıllarca önce yerleştirilmiş iri kayalar hâlâ yerlerinde duruyordu. Artık iskelenin doğal bir parçası haline gelmişlerdi.

Nasıl Nemrut da doğal bir parça, beklenen şeyim akla yakın bir uzantısı, arzu edilmeyen ama yine de varlığı beklenen bir uzantısı haline gelmişse. Çok gizli olarak savaşılması gereken bir uzantı.

Mini-Amerika... Hemen yüzeyin altından başlayarak derinlere iniyordu.

Şirket politikası bu, oğlum!

Her yere uzanmıştı kolları.

Katillerle kurbanları el ele verip bağlantılar yapıyorlardı.

Çocuklara bakın. Anlıyorlar onlar. Onları saflarımıza aldık. Liderler ders almıyorlar.

Sonunda kaçınılması olanaksız olan durumun ufak çapta bir örneği miydi bu? Gereksinmeler gerçek olduğu için kaçınılmaz hale getirilmiş sonun? Yıllardır gerçek olan?

Hâlâ da liderler hiçbir şeyden ders almıyorlardı.

“Jason Greenberg bir keresinde, 'Gerçek ne iyidir, ne de kötü', demişti. Yalın gerçek. Onun için gönderdi bunu bana!” Pat yanı başında durdu. Med geliyor ve ufak dalgaların savruntuları yukarı sıçrıyordu. Pat uzanıp onun koltuğunun altından gazetenin iki sayfasını çekti.

“Gerçek de bu demek öyleyse!” Apaçık bir bildiriydi bu.

“Onların gerçeği. Onların hükmü. Açık birtakım etiketler yapıştır olaylara, sonra da oyunu sürdür. İyi adamlar, kötü adamlar... Kötüleri ekip halinde kovalayan atlılar da zamanın üzerindeki geçide varacaklar. Tam vaktinde. Bu kez.”

“Senin için gerçek nedir?”

“Geri dönüp bu öyküyü herkese anlatmak. Son saniyesine kadar.” [385, F: 25]

“Buna razı olmayacaklar. Bunu neden yapmaman gerektiğine dair de bir sürü neden sıralayacaklar. Yüzlerce neden.”

“Ama inandıramayacaklar beni.”

“O zaman da sana karşı çıkacaklar. Daha önce de tehditle bildirdiler. İşlerine hiçbir biçimde karışılmasına izin vermeyecekler. Jason da bunu söylemek istiyor sana.”

“Daha doğrusu öyle düşünmemi istiyor benim.”

Pat gazetenin sayfalarını tam önünde tutarak uzun tahta kibritlerden birini bir kayanın kuru yüzüne sürterek yaktı.

Karayip Denizinden sıçrayan zerrelerle ıslanan kâğıt, dura dura yanmaya başladı.

Ama yandı.

“Pek parlak bir ölüm ateşi değil bu,” dedi Matlock.

“Geri döneceğimiz güne kadar idare eder bizi.” [386]

SON

Notlar

[←1]

Sidi Barrani: Mısır’ın, Libya sınırına yakın bir Akdeniz kasabası.

[←2]

Reşid: Rashid.

[←3]

Porto Bela Cruz: Brezilya’nın Atlantik kıyısında Ceara eyaletinde bir kasaba.

[←4]

Pilcomayo: And dağlarından çıkıp (Bolivya), Paraguay nehrine (Paraguay) katılan ırmak.

[←5]

Guyana(lar): Güney Amerikanın kuzeydoğu Atlantik kıyısında ülke(ler). Guyanalar: 1. Guyana (Britanya Guyanası) 2. Fransalı Guyana 3. Surinam (Hollandalı Guyanası) 4. Amapa (Brezilya Guyanası; Portekiz Guyanası) 5. İspanyalı Guyanası (Venezuela Guyanası).

[←6]

Güvenlik Kurulu: NSA, National Security Agency.

[←7]

Pampalar: (Güney Amerika) geniş otlaklı ovalar.

[←8]

Mekong Deltası: (Vietnam) Mekong Irmağının denize döküldüğü (yüzölçümü mevsimsel değişken) bölge.

[←9]

Aquarius: (Astroloji) Kova burcu; Aquarius çağı: 1960larda başladığı söylenen dünya barışı ve kardeşliği çağı.

[←10]

Lumumba: Patrice Lumumba (1925-1961) Haziran 1960'tan Eylül 1960'a kadar Kongo Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin birinci seçilmiş Başbakanı olarak görev yapan Afrikalı milliyetçi lider. Ocak 1961'de suikast sonucu öldürüldü.

[←11]

Bleyzer: Blazer, spor ceket.

[←12]

rock’n’roll: Rock and roll, sallan yuvarlan.

[←13]

Akademi mezunu, Felsefe Doktoru James Barbour Matlock: James Barbour Matlock, B.A., M.A., Ph.D.: Yüksekokul ve üniversiteden alınan lisans, yüksek lisans, doktora dereceleri.

[←14]

Burun: The Cape Cod.

[←15]

Pub: birahane.

[←16]

Rozbif: ızgara biftek, roast beef.

[←17]

Yorkshire pudingi: biftekle beraber yenen kabarık ekmek tatlısı.

[←18]

Gelusil: mide rahatsızlığı, mide ekşimesi ve hazımsızlık gibi mide asidi yüksekliğinden kaynaklanan rahatsızlıkların tedavisinde kullanılan bir ilaç.

[←19]

14. Louis: Fransa Kralı.

[←20]

Altramonten: oltremontan

[←21]

Marakeş: Fas’ın orta bölgesinde bir şehir; Marrakesh, İngilizce; Murakush, Arapça Kırmızı Şehir; Mur(n)akush, Berberice, Tanrının Ülkesi.

[←22]

Cape Cod: Cod Burnu, Massachusetts'te (ABD) bulunan bir yarımada.

[←23]

LSD (lysergic acid diethylamide): bir tür uyuşturucu madde.

[←24]

Methedrine: methamphetamine.

[←25]

Ragbi: rugby.

[←26]

Venerare Omerta: (Mafyanın) suskunluk yasasına uyarak.

[←27]

II. Richard'daki Yabancı Elemanlar: Interpolations in Richard II

[←28]

Carmina Burana: Carl Orff'un (1895-1982) sahne kantatı. Trionfi (Zaferler) üçlemesinin ilk eseridir (1935) ve müstehcen Latince metinlere dayanır. İlk bölüm doğa ve aşkı dile getirir; ikinci bölüm meyhanede geçer; üçüncü bölümün teması sevgidir.

[←29]

Seconal: Sekobarbitalin marka isimli, sakinleştirici ve hipnotize edici bir ilaç.

[←30]

Alfa Delta Phi: 1832 yılında kurulmuş bir kuzey Amerikan üniversite öğrenci kardeşlik derneği.

[←31]

Bwana: Efendi, sahip.

[←32]

SD: Strateji dışı.

[←33]

Blackjack: 21, Yirmibir, bir iskambil oyunu.

[←34]

Courant: New England Courant gazetesi.

[←35]

Ein Volk. Ein Reich, Ein Fuehrer: Almanca, Bir millet, bir devlet, bir lider.